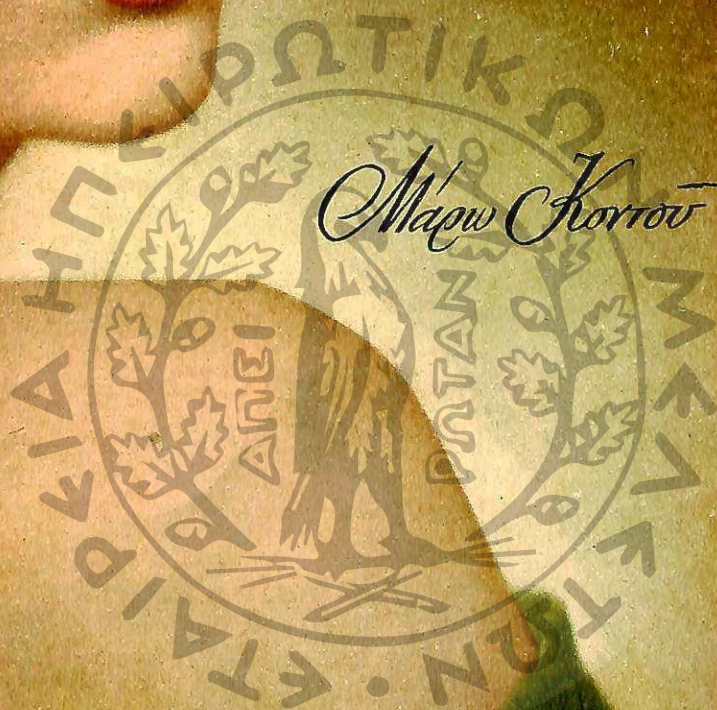


ΘΗΣΑΝΡΟΣ



Μάρω Κορτού



σπιτιοῦ. Τίποτα περισσότερο θέλει, ἀπὸ μιὰ σύ-
στασι, μιὰ συμβουλή, μιὰ γνώμη. (Μοῦ φαίνε-
ται πὺς δὲν εἶνε κατάλληλος γιὰ σένα αὐτός).
(Δὲν σοὶ ταιριάζει αὐτή). Ἡ τελευταία, ὁ-
μως, λέει ἀνέκειναι στοὺς δυὸ πρωταγωνιστές.
Σ' εὐδὰς ἢ ἀνὰμειξ; τοῦ σπιτιοῦ παίρνει κά-



ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ

ΠΗΓΑΙΝΟΕΡΧΟΤΑΝ από ώρα στο σταθμό, περιμένοντας το τραίνο για να γυρίσει στο Παρίσι. Κάπνιζε μελαγχολικά, και κυττάζε τα άραια σπιτάκια, σπαρμένα στον πράσινο κάμπο, κάτω από το γκρίζο, συννεφιασμένο ύψανο.

«Ενοίωθε μιά βαθειά θλίψη. Πήγαινε να συναντήσει στο Παρίσι κάποια εξιδίκευη φίλη, με την οποία ήθελε πολύ να διακοπεί κάθε σχέση. Από ματαιοδοξία και κοκεταρία, εκείνη ήθελε να τον κρατήσει ακόμα κοντά της. Μά οι καρδιές τους είχαν πάψει πια να χτυπούν στον ίδιο ρυθμό. Σίγουρα, αυτή η συνάντησή τους θα ήταν η τελευταία.

Ο Άντρέ Γκοντί είχε αγαπήσει άλλοτε κρυφά μιά γυναίκα, μιά ευαίσθητη υπάλλη. Μά δεν της εξομολογήθηκε το αίσθημά του, από λεπτότητα. Ήταν φτωχός και δεν είχε την άπαιτη. να ενώσει την τύχη του με μιά πλούσια.

Ύστερα παντρεύτηκε χωρίς έρωτα. Χώρισε, έπειτα από 3 χρόνια συζυγική κόλαση. Ταξίδεψε και κέρδισε πολλά λεφτά.

Η άλλη είχε παντρευτεί στο μεταξύ. Την βγαλίζει δυο φορές, στα πεταχτά, σε κάποιο φιλικό σπίτι. Τη συλλογίζονταν ακόμα, με τρυφερότητα και στοργή, γιατί είχε άσπριζε ένα μεγάλο κεφάλι στην καρδιά του...

Βράδυαζε. Ο Άντρέ πηγαίνο-ερχόταν, μηχανικά, άνωπύμονα.

Ξαφνικά, διέκρινε μπροστά του μιά γυναίκα, ψηλή, λεπτή, φτωχοντυμένη μάλλον. Τά λεπτά χαρακτηριστικά της τούκαναν εντύπωση. Την πρόσεξε περισσότερο... κι η καρδιά του σκίρτησε.

— Δεν κάνω λάθος, κυρία μου... της είπε, πλησιάζοντάς την. Έσείς είσαστε;...

— Ναι, εγώ είμαι, του αποκρίθηκε απλά, δίνοντάς του το χέρι.

Κυτάχτηκαν για λίγο, αμίλητοι. Καί τότε εκείνος πρόσεξε τα κομμένα ματιά της, το θλιμμένο πρόσωπό της. Πρόσεξε ακόμα τη τρύπια γάντια της και το ξεθωριασμένο φόρεμά της...

— Καιρό είχαμε να ιδωθούμε, του είπε μ' ένα δειλό χαμόγελο.

— Πέντε χρόνια... ίσως και παραπάνω.

— Σεις είσαστε μιά χαρά...

Δεν τόλμησε να της απαντήσει με τα ίδια λόγια. Θα ήταν ψέμα...

— Τί νάχε μεσολαβήσει τόχα στη ζωή της; Τί στενοχώριες, τί βόσανα;

— Σ' α' απαντούσε σε μιά κρυφή του σκέψη, εκείνη του είπε:

— Ω, εγώ δε στέκω καλά...

— Είσαστε άρρωστη;

Μετάνοιωσε αμέσως για την ερώτησή του.

— Μάθαίνα πάντα για σ'ας, πρόσθεσε εκείνη. Για τα ταξίδια σ'ας, τις επιτυχίες σ'ας... Εύνοια-ρίστηκα πολύ.

Δεν έκανε όστόσο κανένα υπαινιγμό για το άτυχο συνοικισό της. Ο Άντρέ νευρίασε γι' αυτό.

— Δεν ξέρω πώς να σ'ας ευχαριστήσω για το τόσο ενδιαφέρον σ'ας, της είπε. Μά, εξ' αιτίας των ταξιδιών μου, δε μ'έβαινε ει-δίσεις σ'ας. Θα ήθελα...

Τον κύτταζε κατάματα κι' απάντησε αποφασιστικά:

— Άς μιλήσω με μ' ειλικρίνεια. Έδώ και δυομισι χρόνια, η ζωή μου άλλαξε τόσο πολύ, που προτιμώ να μην κάνω λόγο γι' αυτή. Γιατί να σ'ας πικράνω με την εξιστόρησή της, μιά και δε μπορείτε να κάνετε τίποτα για μένα;

— Πάτε στο Παρίσι; τη ρώ-

τησε με δισταγμό. Τούδειξε προς την αντίθετη διεύθυνση.

— Λουσί, αφού συναντηθήκαμε, πρέπει να μου τα διηγήσετε όλα, της είπε σταθερά. Τί σ'ας συνέβη;

— Τίποτα, Άντρέ... Μόνο που καταστραφίκαμε ολόκληρα. Ο Άντρας μου έχασε όλα μας τα λεφτά. Τώρα είναι μισοπαράλυτος και τον περιποιούμαι. Παιδιά δεν έχουμε...

— Τον αγαπάτε;

— Κάναμε κι' οι δυο ένα άτυχο γάμο, Άντρέ. Άξίζαμε καλύτερη τύχη... Μά δε νοιώθω μνησικακία, για τον άνθρωπο, που πηγαίω τώρα ν' ανταμώσω...

— Θα μάθατε, βέβαια, πώς παντρεύτηκα χωρίς έρωτα, πάνω στη μεγάλη μου απογοήτευση. Θα ξέρετε επίσης πώς χάρισα. Δούλεψα, πλούτισα, μ' η καρδιά μου έμεινε άδεια... Δεν αγαπώ τίποτα κι' είμαι φοβερά μόνος. Κα-νείς δε μ' αγαπάει... Μόνο μιά εικόνα με παρακολουθούσε πάν-τα...

Τού άρπαξε το χέρι και ψιθύρισε:

— Μή λέτε τέτοια λόγια, Άντρέ!... Μά γιατί να μη μου εξομολογήστε τότε τον έρωτά σ'ας;

— Γιατί είσαστε πλούσια, της απάντησε απότομα.

— Κι' εγώ πάλι είχα δισταγ-μούς και σεβόμουν τη λεπτότητά σ'ας. Περιμένα, αλλά σώπασα κι' εγώ...

Τράβηξε απότομα το χέρι της, σωριάστηκε σ' ένα παγκάκι και ψιθύρισε:

— Δεν ήθελα να τ'α, α-... δε θα τ'αγαχα ποτέ... Μά αυτή η συνάντησή, το σκοτάδι, ο καυμός που σπαραρίζει την καρδιά, όλα μαζί συνωμοτούνε για να μου κλέψουν λόγια... Κι' αυτό το τραίνο που άργει νάρθω...

— Όχι, είπε ο Άντρέ, άρ-πάζοντας το χέρι της βίαια. Έγώ δεν έ-παθα να σ'ας αγαπώ, Λουσί!

— Μην τ'α λέτε αυτό. Οι δρό-μοι μας είναι αντίθετοι. Τό κα-θήκον μου...

— Λουσί, γιατί δεν έρχοσα-στε μαζί μου;

— Όχι. Έχω κι' εγώ τη φι-λντιμία μου, όπως και σεις. Γώ-ρα εγώ είμαι φτωχή και σεις πλούσιος!

— Μά είναι άνόητος... Θα υπο-ρούσαμε ακόμα να ζήσουμε ευτυ-χισμένοι!

— Η άλυσίδα μου είναι τόσο βαρειά, που δεν έχω πια τη δύ-ναμη να τη σπάσω. Δε μπορούμε να παίζουμε με τη ζωή μας, στο μισοσκοτάδι αυτού του σταθμού. Μην επιμένετε, Άντρέ...

— Σ' αγαπώ τόσο, Λουσί!...

— Κι' εγώ... κι' εγώ...

— Έλα τότε να φύγουμε μα-ζί! Δε θα χωρίσουμε πια... Ο

Ίδιος πόθος μας ένώνει... Μά

— Θα τ'αγαπάω κι' εγώ... Μά

— πώς να εγκαταλείψω αυτό το δυστυχισμένο, που περιμένει τις ευεργετικές μου; Θα πιστέυω τό-τε πώς θέλησα να τον εκδικηθώ, κι' εγώ...

— Όχι, Άντρέ... Σ' α- ήταν πολύ άτιμο, φύγε!

— Αφ' ότου, αλλά φύγε, γα-πώ... τουλάχιστο να

— Αφ' ότου, αλλά φύγε, γα-πώ... τουλάχιστο να

— Αφ' ότου, αλλά φύγε, γα-πώ... τουλάχιστο να

— Αφ' ότου, αλλά φύγε, γα-πώ... τουλάχιστο να

— Αφ' ότου, αλλά φύγε, γα-πώ... τουλάχιστο να

— Αφ' ότου, αλλά φύγε, γα-πώ... τουλάχιστο να

— Αφ' ότου, αλλά φύγε, γα-πώ... τουλάχιστο να

— Αφ' ότου, αλλά φύγε, γα-πώ... τουλάχιστο να



ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΚΑΠΕΛΛΟ
«Ένας Άγγλος σχεδιαστής καπέλων λαν-σάρει για την άνοιξη το νέο αυτό κομψό μοντελάκι, που είναι συγχρόνως και εξαι-ρετικά πρακτικό. Στο πλάι του η κορδέ-λα, που το στολίζει, έχει τρείς θήκες, που προορίζονται για την τσασάρα, το κα-θρεφτάκι, τα γυαλιά ήλιου, και τα διά-φορα καλλυντικά πρώτης ανάγκης, εκείνης που το φορεί.



ΟΛΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΕΣ
Ο Αυστραλός αθλητής Τζ. Μπίρρετ ανα-κάλυψε μιά μέθοδο, που θα επιτρέψει στους αθλητές δρόμου να θριαυβέουν ολοι μ' ένα αλάνθαστο τρόπο στους Ολυμπιακούς αγώνες. Έβασε μιά δριζόντια ράβδο στο πλάι ενός αυτοκινήτου, που τρέχει λίγο πιο γρήγορα από τον καλύτερο δρόμο και κρατώντας την καθόρθως ύστερα από δολιχομήρη ελάσκηρι να μεγαλώσει τα βή-ματά του κατά 6-8 εκατοστά.



ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΕΣ
«Ένας Γερμανός μηχανικός επενοήσε το μεταλλικό αυτό εξάρτημα, που υποβοηθεύ-ται με μεγάλη ευκολία στους τροχούς των αυτοκινήτων και αντικαθιστά βαρύτερα τα μέχρι σήμερα χρησιμοποιούμενες αλυσίδες, για την κυκλοφορία πάνω σε παγωμένο χιόνι.

Κ. ΡΟΖΣΙ

ΥΣΤΕΡΑ από το φαγοπότι της Άποκριάς, η Έκκλησία έθεσπεσε τη Σαρακοστή. που σημαίνει σαραντά ολόκληρες μέρες άπονης από κρέατα, ψάρια, αυγά και από τα άλλα φαγητά, που περιέχουν ζωικά λευκάματα.

Η νηστεία δεν είναι χριστιανική επινόηση. Η καταγωγή της γάναται στα βάθη των αιώ-νων. Λένε πως οι πρωτόγονοι άνθρωποι για να εξευμενίσουν τους όργιζόμενους θεούς, νήστευαν ένα διάστημα και δεν έτρωγαν τα ζωα της ζούγκλας, που σκότωναν για τη διατροφή τους. Τα έλθαφα, οι άνοιγοίνοροι, οι έλεφαντες είχαν κι' αυτοί τους θεούς των, που δεν άφηναν ατι-μώρητους τους άπληστους ανθρώπους.

Η νηστεία, λοιπόν, είναι ένα πανάρχαιο έ-θιμο, που συναντιέται σε πολλούς λαούς και σε πολλές θρησκείες. Από πού όμως την πή-ραν οι άνοχοι πρόγονοί μας; Φαίνεται πως η συνήθεια αυτή μάλλον προέχεται από την Ά-πα Άνατολή. Ο βουδδικός κώδικας του Μα-νου είναι γεμάτος από εντολές, που αναφέρον-ται στη νηστεία. «Έτσι οι άρχαίοι Αιγύπτιοι την πήσαν από τους Κινέζους, για να τη μετα-δώσουν στους άρχαίους Έλληνες και τους Έ-βραίους. Ύστερα την πήσαν και οι Χριστι-ανοί και τελευταίοι οι Μουσουλμάνοι.

Η νηστεία κατά την αντίληψη των άρχαίων Έλλήνων αποτελούσε ένα αποτελεσματικό μέ-σο, για το καθάρισμα του σώματος από τις τοξίνες της πολυφαγίας. Η λιτή τροφή και η νηστεία, ήταν γι' αυτούς ο μοναδικός τρόπος, για ν' ανέβει ο άνθρωπος σε υψηλότερες σφαί-ρες πνευματικής εξάρσεως και να φτάσει πιο κοντά στους θεούς.

Όταν γινόντουσαν τα Έλευσίνια Μυστήρια και τα Θεοσοφία στην Αθήνα, όλοι νήστευ-αν και οι γυναίκες ήταν ύπνορωμένες μιά ο-λόκληρη μέρα να κάθονται σιωπηλές, πάνω στη γη, με πένθιμο ύφος.

Οι Χριστιανοί ανέβασαν τη νηστεία σε ύψος

Η Σαρακοστή

Από τα πανάρχαια χρόνια μέχρι σήμερα

θησκευτικού δόγματος. Οι κληρικοί και οι κα-λόγηροι τη νοσηματούσαν σαν πρωταρχική προϋπόθεση της άγιοσύνης τους. Η ζωή του Άγιου Φραγκίσκου της Ασίζης, του Άγιου Δομινίκου, της Όσιας Μαρίας της Αλβιγίας και πολλών άλλων, ήταν μιά συνεχής Σαρακο-στή. Η υπερβολή αυτή φυσικά θέρμισε τους ά-σκητες.

Αυτό όμως δεν τους τρώαζε, αφού ο θά-νατος ήταν γι' αυτούς η άρχη της αιώνιας ζωής.

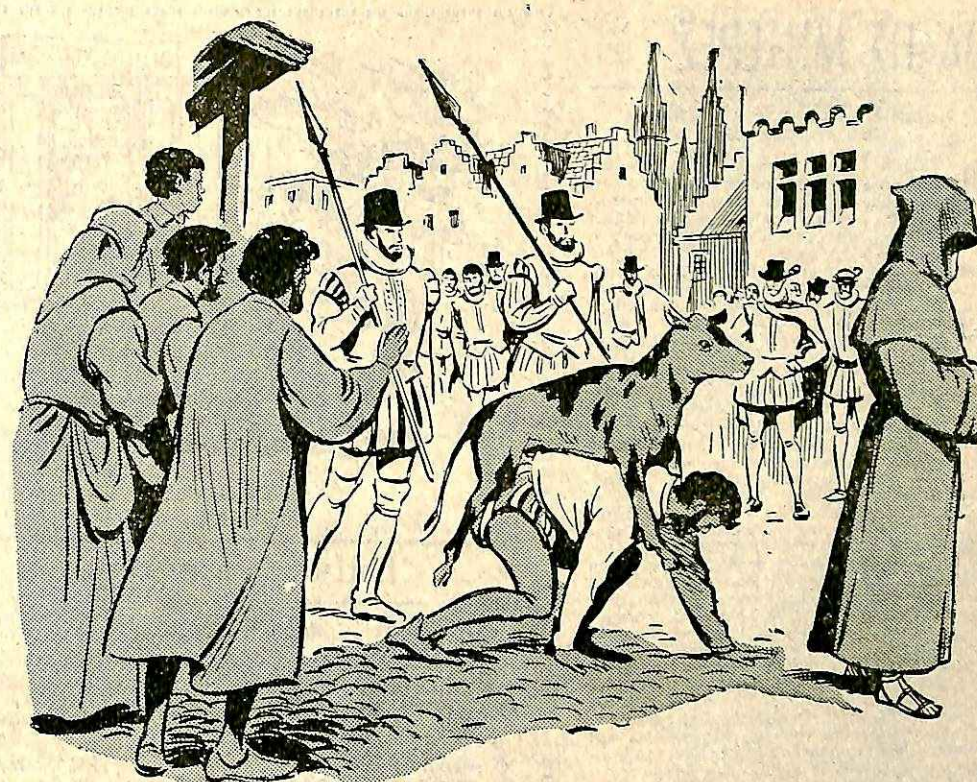
Στα παλιά χρόνια, οι καλοί χριστιανοί κρα-τούσαν με θρησκευτική ελπίδα τη Σαρακο-στή. Οι εκκλησιαστικοί κανόνες πρόβλεπαν αυστηρές τιμωρίες για τους παραβάτες. Οι αυτοκράτορες, για να ενισχύσουν την Έκκλησία έδιναν στο λαό το καλό παράδειγμα της νη-στείας. Ο Ίουστινιανός έταξε υιοθέτηση κάθε δυο μέρες στο διάστημα της Σαρακοστής. Ως-τόσο με τη πάροδο του χρόνου, η Έκκλησία έγινε πιο ελαστική. Στην άρχη οι πιστοί έ-τρωγαν νησιόσιμα μιά φορά την ημέρα στις τρείς το απόγευμα. Ύστερα άρχισαν να τρώ-νε και το μεσημέρι, προσθέτοντας στο φαγη-τό τους κανένα πουλί ή ψάρι. Άργότερα τους επέτρεψαν να τρώνε αυγά και να πίνουν γάλα. Ποτέ όμως κρέας. Ένας παλιός ποιητικός νόμος στην Πολωνία τιμωρούσε απάνθρωπα εκείνους που έσπαζαν τη νηστεία: Τους έβγαζαν τ'α δρόμο με μιά ταναλία!

Ο Καρλομάγνος, που ήταν φανατικός θρη-σκός και πίστευε πως ο Θεός του βάζει τις νίκες του για την ευσεβεία του, έβγαλε νόμο που τιμωρούσε τους παραβάτες της νηστείας με θάνατο. Ωστόσο, η Σαρακοστή κατά το μεσαιόνα καθιερώθηκε ως περίοδος ευεργεσιών και καλών πράξεων. Ο Άγιος Αυρόστιος έ-κανε δεινμάτο έλεγγο στους φεουδαίους εκείνους που ευγενείς, που κακομεταχειρίζονταν τους δούλους και τους υπηρέτες τους στο διάστημα της Σαρακοστής. Ο αυτοκράτορας Βαλεντι-ανός πρόσταξε να σταματούν τα δικαστήρια τη Σαρακοστή. Και οι αυτοκράτορες Γρατιανός και Θεοδοσίος απαγόρευαν τις δίκες και τα βασανιστήρια των εγκληματιών «κατά τας ά-γίας ημέρας της Τεσσαρακοστής».

Ακόμη πιο φιλόνητος ο Ίουστινιανός. έδινε στις μέρες αυτές άμνηστία στους κατα-δικασμένους, άσύντητες υιοθέτηση του φυλακή των ά-διδόρωτους εγκληματιών και τους ταραχοποι-ους που ήταν επικίνδυνοι στη δημοσία ασά-φεια. Οι γάμοι απαγορευόντουσαν αυστηρά κατά τη Σαρακοστή. Οι πατριεμένοι, που δι-κίμαζαν τις γυναίκες τ'α έρωτα ήταν καταραμέ-νοι. Η τιμωρία τους μπορούσε να φτάσει μέ-νι θανάτου. Ένα τέτοιο κανόνα είχε βγάλει ένας πάπας στον 4ο μετά Χριστόν αιώνα.

Μερικοί καρδινάλιοι απαγόρευαν επίσης τα γλέντια. Τα τυχερά παιχνίδια κι' αυτό άκούει το κυνήγι στο διάστημα της Σαρακοστής. Οι επίσκοποι, που πήσαν μέρες στη σύνθε-ση του 833, αποδοκίμασαν ζωοφά τον Λουδοβίκο τον Εύσεθ, γιατί τον περασμένο έναρ είχε κάνει επιστάτουμεν μέρα στη Σα-ρακοστή! Η αποδοκίμασία αυτή έκανε το Λου-δοβίκο το Β' να σταματήσει τον πόλεμο κατά της Ιταλίας το 867, σαραντά ολόκληρες μέ-ρες, όσο ήταν η διάρκεια της Σαρακοστής.

Ακόμη και στο δωδέκατο αιώνα, έποχη με-γάλου ξεσηκώ των ηρώων, η Έκκλησία δεν ένορούσε να χαλαρώσει τους κανόνες της νηστεί-ας. Ένας καθολικός επίσκοπος στη Γαλλία, το 1126, καταδίκασε σε διαπομπή έναν κρεοπάλη έπειδή πούλησε κρέας τη Σαρακο-



Ανάγκασαν τον κρεοπάλη να περπατήσει με τα τέσσερα, έχοντας στην πλάτη του ένα ζων-τανό μουσκαράκι.

στη. Τον ανάγκασαν να περπατήσει με τα τέσ-σερα στους κεντρικούς δρόμους, έχοντας στην πλάτη του ένα ζωντανό μουσκαράκι!

Ωστόσο ο πάπας Γρηγόριος ΙΑ' έβγαλε ένα ειδικό διάταγμα, για να επιτρέψει στο βα-σιλιά Κάρολο Ε' και στη γυναίκα του Ιωάννα να τρώνε γάλα, δούτυρο κι' αυγά κατά τη Σα-ρακοστή. Το εμερογένημα αυτό εφασοδόστηκε σε λίγο και στο λαό. Μά το 1305, η Έκκλησία άναθεώρησε τις αποφάσεις της και κήρυξε τα είδη αυτά απαγορευμένα. Φαίνεται όμως πως αυτό έγινε για την οικονομική ένιωση των παπάδων. Όποιος ήθελε να φάει αυγά τη Σαρακοστή, δεν είχε παρά να πάρει μιά άδεια από τον παπά της ένορίας του. Αφού προηγου-μένως πλήρωνε ένα φόρο, ανάλογο με την πε-ριοχή του. Ο λαός που είχε βαρεθεί τη νη-στεία, γέμισε με λεωτά τα ταμεία των παπά-δων. Με τα γρήματα αυτά γτίστηκαν ένα σωρό εκκλησίες στη Γαλλία, γνωστές με τ' όνομα «βουτυρίες», γιατί έγιναν με τα λεωτά, που πλήρωνε ο κοσμάκης για να υποβάλει να φάει λίγο δούτυρο τη Σαρακοστή. Απέναντι στον καθεδρικό ναό της Ρουέν, σώζεται ακόμη ένα εκκλησιαστικό κτίριο, που το λέει «Βουτυρέ-νιο Πύργο».

Ός το 1862, ήταν ακόμη απαραίτητη στη Γαλλία μιά άδεια, από ένα παπά, για να υπο-ρέσει ένας άσπυρος να πιη γάλα και να φάει λίγο δούτυρο. Από την έποχή όμως εκείνη άρχισαν σιγά-σιγά οι νοτίοι να μιά πηρούν τη σαρακοστιανή νηστεία. Και σήμερα είναι λίγοι εκείνοι, που νηστεύουν.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

ΠΡΟ-ΕΝΟΣ ΤΟΥ «ΤΟΥΑΡΕΤ»

Η φάρσα ενός νέγρου

Έπιτοφελόμενος από το ότι τα καινούργια άφοι-κανικά κράτη εφευρέθηκαν το ένα μετά το άλλο σε μανιφέστα στις ημέρες μας και το ότι πολύ λίγοι έξουν ποσά ακριβώς είναι αυτά τα κράτη και πως ονομάζονται, ένας νέγρος των Ηνωμένων Πολιτειών, ο Τζον Άλλεν Κάπσορ Ζένγκαρ, έπαμ-εξε στους Ιαπωνέζους μιά φάρσα, που η άστυντομιά του έκοι να κάνει πολλή καιρό για να την ξενόση.

Φαίνεται στο Τόκιο από την Άμερική, ο Ζένγκαρ έβριζε στις Ιαπωνικές άρχες ένα διπλωματικό δια-βατήριο που τον παρουσιάζει ως πρόξενο τ'α ανεκα-ρίτου κράτους της Άφρικής «Τουαρέτ». Οι υπάλληλοι, που εξέτασαν το διαβατήριο, δεν ήξεραν, βέβαια, κανένα κράτος στον κόσμο διωκαζόμενο «Τουαρέτ», ούτε μπορούσαν να καταλάβουν τί σημαίνει οι αμ-σπρωμένες λέξεις «Σίγγε-Νίλ-Μπύγκε-Νίλ-Νάλε» στην έπικρατίδα τ'α διαβατηρίου. Άλλά, καθώς τους δε βέλησε να διοικήσουν στον άλλο τον άνοι-στο του και καθώς επίσης δεν τ'αίχθη να ζητήσουν πε-ρισσότερες πληροφορίες από το μαύρο πρόξενο από

ΟΙ ΔΕΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φλογερά μεράκια

Νοιώθων εδάφεις έρωτος και ένω μεσότης εκ μδρίου εισπλάθων χρές ευεργετίας ένδς λεωφορείου κι' αναζητών είδωλλια κι' άγκυρας φλογεράς ημβάνων πεπονηνός προς πάσα τας πλευράς. Κι' ω μοίρα, ευπροσπύγορας! Ω τύχη ακανθάλωτης, καθ' ήν στιγμήν ημδανίζον ως νόπια μερακλώπης είδον το θέιον όραμα κομψής δεσποινίδος έχουσας καυδυλότητας ποικίλας άπειδώς. Καί καθημένης της νυνής κι' έμοι όρθίου όντος εκύτταζον περιπαθώς και μάλλον επεινόντως αποθαυμάζων συνεχώς τα κάλλη της νοήσοης προς δε ποιών όφθαλμικώς... καθέτους εωρομήσορια. Τούτέστιν εκ της θέσεως, η παιδίας, της όθιας άνδρως άπεδαυμάτων τάς χάριτας τας θέιας και εισελθών μετ' ού πολύ είς φλογερόν μεράκιον πεπονηνός έποίησαν και τριπλά το ματάκιον.

Κι' έχων σαφή πεποιθήσιν εις την έ- (μην υαγνήν) έσκόρπουν μειδιάματα έντέχνως προς (έκείνην) και στρίβων και τόν μύστακα τεχνικελ- (κώς κι' ένκρυως) άνέμενον να καταστώ Καζανόβους και (πρώς) Κι' ένω εκόμβαζον δεινώς ως νόπια και (δανδώς) ω συμφορά! εδάφινκώς η νεαρά η δια την θέσιν μοι προσέειπεν προσθέσα- (σα-φανόταυ!) - Δεν κάθεσαι, βρε νέγροντα, μη πέ- (σουν τά... νεαρά σου!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

έσκόρπουν μειδιάματα έντέχνως προς (έκείνην) και στρίβων και τόν μύστακα τεχνικελ- (κώς κι' ένκρυως) άνέμενον να καταστώ Καζανόβους και (πρώς) Κι' ένω εκόμβαζον δεινώς ως νόπια και (δανδώς) ω συμφορά! εδάφινκώς η νεαρά η δια την θέσιν μοι προσέειπεν προσθέσα- (σα-φανόταυ!) - Δεν κάθεσαι, βρε νέγροντα, μη πέ- (σουν τά... νεαρά σου!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

έσκόρπουν μειδιάματα έντέχνως προς (έκείνην) και στρίβων και τόν μύστακα τεχνικελ- (κώς κι' ένκρυως) άνέμενον να καταστώ Καζανόβους και (πρώς) Κι' ένω εκόμβαζον δεινώς ως νόπια και (δανδώς) ω συμφορά! εδάφινκώς η νεαρά η δια την θέσιν μοι προσέειπεν προσθέσα- (σα-φανόταυ!) - Δεν κάθεσαι, βρε νέγροντα, μη πέ- (σουν τά... νεαρά σου!)

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Προφυλάξτε από τη ζήλεια
τα παιδιά σας

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ, που έχουν δύο ή περισσότερα παιδιά ανακαλύπτουν μία μέρα, ότι αυτά ζηλεύουν το ένα το άλλο. Εκπλησσονται, φυσικά. Δυσανασχετούν. Και τα βάζουν με το παιδί, που ζηλεύει. Το κατηγορούν, ότι έχει κακό χαρακτήρα. Βλέπουν με καχυποψία κάθε τι που θα πη ή που θα κάνει. Το μαλώνουν αδιάκοπα. Και το παρουσιάζουν σε άλλους σαν υπόδειγμα κακής διαγωγής. Το μόνο που δε σκέφτονται είναι πως αυτοί ενσπείρασαν τη ζήλεια στην ψυχή του. 'Αλλ' είναι δυνατό, να σωθήτε; Πώς πατέρας και ποιά μητέρα θέλουν να κάνουν τα παιδιά τους να ζηλεύουν το ένα το άλλο; Κι' ωστόσο, αυτή είναι η αλήθεια. Για τη ζήλεια ανάμεσα στα παιδιά φταίνει συνήθως οι γονείς. 'Ας δούμε, όμως, μερικές από τις πιο συνηθισμένες περιπτώσεις ζήλειας:

1) Οι γονείς έχουν ένα κοριτσάκι 3 χρόνων. Αποκτούν κατόπιν ένα άλλο κοριτσάκι ή ένα άλλο αγοράκι. Στην περίπτωση αυτή, είναι φυσικό να συγκεντρώσουν την προσοχή και το ενδιαφέρον τους στο μωρό. Γιατί αυτό, σαν πιο αδύνατο, έχει μεγαλύτερη ανάγκη. 'Η μητέρα το κρατάει αδιάκοπα στην αγκαλιά της. Τρέχει σαν τρελή στην κούνια του, μόλις βγάλει και την παραμικρή φωνίτσα. Το νανουρίζει για να κοιμηθεί και το χαμογελάει όταν ξυπνάει. Και ταυτόχρονα μειώνει στο ελάχιστο τις φροντίδες της για τη μεγαλύτερη κόρη της. Την αποπαίρνει συχνά με βαριές φράσεις: «Έσένα θα κυττώ τώρα!». 'Ο πατέρας επίσης φεύγει με τη σύστασι «τό σου σας στο παιδί!» και γυρίζει με την ερώτησι «πώς είναι το παιδί!». Και το παιδί είναι μόνο το μωρό.

Το μεγαλύτερο κοριτσάκι ήταν ως προχτές η βασίλισσα του σπιτιού. Είχε όλα τα χάδια κι' όλες τις φροντίδες. 'Τα κοριτσάκια του αναστράτων, το σπiti κι' οι θελήσεις του ήταν για τους γονείς του διαταγές. 'Αλλά τώρα μόλις το κυττάζουν. Οι γονείς του δεν έχουν μάτια παρά μόνο για το μωρό. Κι' όταν γυρίζουν γύρω για το πούν κάτι, θα το μιλήσουν πάλι για το μωρό... Νά πως η ζήλεια χάνεται σιγά-σιγά μέσα στην ψυχή του. Το μωρό είναι ο έχθρος, που ήρθε, ξαννικά, για να το βγάλει από τη θέσι του, να τ' στερήσει από τα προνόμια και να το πάρει τα δικαιώματά του.

2) 'Η κατάσταση είναι πολύ χειρότερη όταν μεσολάβησε ένα μεγάλο χρονικό διάστημα ανάμεσα στη γέννησι των δύο παιδιών. Το μεγαλύτερο βλέπει τότε πως παραμερίζεται προς χάριν του μικρότερου.

3) Στο σπίτι υπάρχουν δύο αδελφές, με μικρή ή μεγάλη διαφορά μεταξύ τους. 'Αγαπιώνταν όλα τους τα χρόνια. 'Αλλά, ξαφνικά, οι γονείς αρχίζουν να προσέχουν περισσότερο τη μεγάλη. Είναι ή ώρα που πρέπει να της βρούν αύτιο. Τη ντύνουν καλύτερα, την παίζουν μαζί τους όπου πηγαίνουν, οργανώνουν στο σπίτι γιορτές για το χατήρι της. Παραμερίζουν, αντίθετα, τη μικρότερη, αδιαφορούν για τ' ό τι κάνει ή τ' ό τι δεν κάνει και βρίσκουν πως έχει άδικο σ' όλα. 'Η μικρότερη αρχίζει τότε να ζηλεύει τη μεγαλύτερη αδελφή της.

4) 'Ο πατέρας ή η μητέρα έχουν ιδιαίτερη προτίμηση στο αγοράκι ή το κορίτσι τους. Το παιδί που παραμερίζεται ζηλεύει τότε τ' άλλο. 'Ας υποθέσουμε, ότι ο πατέρας δείχνει ιδιαίτερη στοργή στο αγοράκι κι' η μητέρα στο κορίτσι. 'Η κατάσταση είναι και πάλι ή ίδια. Γιατί το αγοράκι, π' όλο που έχει την προτίμηση του πατέρα, αισθάνεται πως του λείπει ή στοργή της μητέρας. Και το ίδιο συμβαίνει με το κορίτσι, που τού λείπει ή στοργή του πατέρα.

5) Το ένα παιδί είναι πιο έξυπνο ή πιο φρόνιμο κλπ. από το άλλο. Οι γονείς, αντί να φροντίζουν να βοηθήσουν εκείνο που ύστερ, τού φέρνουν αδιάκοπα το παράδειγμα του άλλου, το καταδιώκουν αλύπητα και υπερβάλλουν τις τυχόν έλλειψεις του.

6) Οι γονείς κάνουν συγκρίσεις και απονέμουν εσημία. 'Ο Γιωργάκης είναι έξυπνος». Δέ λένε, ότι «ή 'Ελενίτσα δεν είναι έξυπνη». 'Αλλ' αυτό ξετυπάζεται. 'Η 'Ελενίτσα αρχίζει τότε να ζηλεύει το Γιωργάκη.

7) Οι γονείς, προκειμένου να κρίνουν μία διαφορά ανάμεσα στα παιδιά τους, μεροληπτούν υπέρ του ενός. 'Ισως το κάνουν χωρίς να το προσέχουν. 'Ισως τους παρασύρει ή προτίμηση τους για το ένα ή το άλλο παιδί. Σκέφτονται, βέβαια, πως το πράγμα δεν είναι οσοδήποτε. 'Αλλ' ή μεροληπτική αυτή στάσι τους ενδέχεται να κόμη το ένα τους παιδί να ζηλεύει το άλλο.

Θα μπορούσαμε ν' αναφέρουμε άπειρα παρόμοια παραδείγματα. Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, το κακό ξεκινάει από τους γονείς. Αυτοί, με την απροσεξία, τις προτιμήσεις ή τις μεροληπτικές κρίσεις τους, ενσπείρασαν τη ζήλεια στην ψυχή των παιδιών τους. 'Οργίζονται κατόπιν για τις συνέπειες. 'Αλλά σπάνια αναζητούν τις αιτίες ή προσπαθούν να διορθώσουν τα λάθη τους.



Χωρίς λόγια!...

(Τού Β. Χριστόδουλου)

Επίκαιροι στίχοι

ΚΑΤΙ ΤΡΕΧΕΙ

'Εσπώθηκε το πόδι το κοινόν της 'Εφελίου, για να δει μετά των άλλων και την έκλειψιν ήλίου, που καθώς υποστρήσιζον, ήταν θέαμα τερπνόν κι' ευκρινώς διακρινόνταν και με οφθαλμόν νυνόν...

'Ο φτωχός Ρωμυός, ωστόσο, ο κοσμάκης δηλαδή, δε σκωπίστηκε καθόλου τέτοιαν έκλειψιν να δει, γιατί έχαστάς διαννεί μερες τρανελαφικές και χρημάτων και τροφίμων έχει... έκλειψις ολίκής!

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Με συγκίνησι οι πολίται και κατάπληκτοι μαθαίνουν ότι χιμάτα και βράχοι πανταχού κατολισθαίνουν κι' ότι ή κατολισθησι των, τελευταίως, έχει γίνει οσοδήποτε στην 'Αχαία κι' αίσθητη στην Μυτιλήνη...

Κατρακύλες τού εδάφους βλέπει ο κόσμος δηλαδή κι' είναι το παράπονό του πιο μενάλιο, επειδή κάθε τι κατρωρίζει, κάθε τι καταλισθαίνει κι' ο τιμάρθιος και μόνον... κατρακύλα δε παθαίνει!

ΑΝΩ... ΠΟΤΑΜΩΝ

Προσπαθούν οι αρμόδιοι μας, μετά ήλλου περισσού, να σκεπαθούν την κοίτη εντέλως τού 'Ιλίσου και σ' λίγους μήνες μέσα να την κάνουν και δαυτή για σπουδαία λεωφόρο που να λάμπει και ν' ατρά...

'Εν τώ μεταξύ τ' 'Αστύ της Παλλάδος γενικώς, εις τ' έλεος του μένει και στην τύχη διαρκώς και οι δρόμοι που υπάρχουν στην ταλαίπωρη την πόλι ασφαλώς σ' λίγους μήνες... 'Ιλίσιο δε νίνουν όλοι!

ΠΡΟΟΔΟΣ... ΚΑΛΠΑΖΟΥΣΑ

Μεταξί, όλων των άλλων μεταδίδει το Παρί, πως για νέες κατακτήσεις ή γυναικα προχωρεί άσσοι και εις τους άνδρας τους ιπποδορμικούς τόν καιρό τόν τελευταίο βάλπει... τζόκευ θηλυκού!

'Αναθάτιδες ώραιες οι καιροί μας βνάζουν ήνον και εις το ουμπερσάμιο τους όλοι οι άντρες κατα...

ότι έωτασε ή ώρα που θ' αλλάξη ή κοινωνία και σ' τα χέρια τους θα πάρουν οι γυναικες... (ήνια!

ΛΑ-Ι-ΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ

Μέτρα έλαβαν σπουδαία οι αρμόδιοι μας άστ, που τήν... άκρεωφανία επιβάλλουν υπόχρεωτικά και φροντίζουν παραλλήλως, να διαπορευώται τα θηράματα εν νένοι κι' όλα τα πουλερικά...

Μετριοφύεται, τούτέστιν, ή κοινή κρεωφανία και όφείλει ή Ρωμιοσύνη, για να έχη την ύγεια, να έσχνά και κάπου-κάπου, τα μοσχάρια και τ' άρ...

και να τρώη κάθε Τετάρτη... φασιανούς και πιτσου...

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΕΙΣ

Νέον διαγνώνισμό του τ' Ε.Ι.Ρ. διαφημίζει και νροπώς και διά ζώσης στο κοινόν υπενθυμίζει, πως άπ' τους άκροατάς του θέλει έδρα μουσικά, τα όποια θα τιμήση με βαθεία είδ κά...

'Η προσπάθειά του, όμως, θεωρείται ούτοπία και στην χώρα μας δε θαύει μουσική ποικυτηρία, γιατί ό 'Ελλην τελευταίως, έχει χάσει ταυφερό και συνθέσεις τόν εμπνέουν ειδικές νια... ταμπουρά! Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Αλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΚΑΙΤΗ ΝΤΟΥΓΙΟΥΤΖΗ, Θεσσαλονίκη: Δεν πρέπει ούτε να βιάζεστε, ούτε και ν' ανησυχίτε. Οι υποψήφιοι τού Διαγωνισμού, κατόικοι Θεσσαλονίκης, θα εξυπηρετηθούν συντομωτά, επί τόπου, από τ' παράρτημα, που ίδρύει εκεί ή 'Ανωτάτη Σχολή Κινηματογράφου». 'Εάν όμως έρθετε στην 'Αθήνα, για δικές σας υποθέσεις, και μείνετε, όπως γράφετε, για μερικές μέρες κοντά στους συγγενείς σας, τότε θα γίνει ό,τι είναι δυνατό, για να σας εξυπηρετήσουμε.

ΝΙΝΑ ΚΩΣΤΑΚΗ, 'Ηράκλειον Κρήτης: 'Εχουμε λάβει τ' ό γράμμα σας, που αναφέρει, ότι είσατε πρόθυμη να έρθετε στην 'Αθήνα, μόλις σας χρειαστούμε, και τ' ο σημειώσαμε αυτό στην καρτέλλα σας. Τ' ο Σάββατο 11 Φεβρουαρίου, παρουσιάσθηκαν μπροστά στην εισηγητή όι κάτωθι άναγνωστές και άναγνώστες μας από την 'Αθήνα:

ΙΩΑΝΝΑ ΜΟΥΡΟΥΖΗ, ΡΙΤΣΑ ΑΓΓΕΛΟ-ΠΟΥΛΟΥ, ΛΙΝΑ ΚΡΙΣΤΙ (ψευδώνυμο), ΧΑΡΙΣ Κ., ΡΙΤΑ ΚΕΦΑΛΩΝΙΤΟΥ, ΝΙΜΟΖΑ (Ντέλυ Ρ.), ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ, ΓΙΟΥΛΙΑ Β. Τ. ΚΑΒΑΛΙΟΥΤΗΣ (ψευδώνυμο), ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΗΛΑΚΟΥΡΗΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΕΤΡΑΤΟΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ, ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ (ψευδώνυμο), ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΤΡΑΤΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ και ΒΛΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Όταν τελειώση ή πρώτη αυτή έπιλογή των υποψηφίων, ή όποια επεξετάθη τώρα σ' όσους έχουν ένδεικτικό της Β' Γυμνασίου, θα είδοποιήσαμε από τ' σελίδα τού Διαγωνισμού εκείνους και εκείνες, που κρίθηκαν κατάλληλοι, για να παρουσιαστούν μπροστά στην εξέταστική έπιτροπή.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ ΑΔΡΑΚΤΑΝ, Ν. Κόσμο 'Αθηνών: Λάβαμε τ' ό γράμμα με την όλοσση φωτογραφία σας. Θα δημοσιεύσι στη σελίδα τού Διαγωνισμού με την πρώτη ευκαιρία.

ΣΥΛΒΙΑ (Γρ. Μ.) Κατερίνη: Λάβαμε τ' ό γράμμα και τις φωτογραφίες σας, τις όποιες τοποθετήσαμε στο 'Αλμπουμ των υποψηφίων Β' 'Ελλάδος.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ, Λεμεσό Κύπρου: Οι φωτογραφίες σας, καλές, κατέλασαν τ' ό θέσι τους στο 'Αλμπουμ των υποψηφίων από την Κύπρο. Σας είναι πάντως γνωστός ό δυσχερής της συμμετοχής σας στο Διαγωνισμό. Οι άναγνώστες μας από την Κύπρο θα χρησιμοποιηθούν επί τόπου, όταν θα γυρίσι κάποια ταίνια στο όρασι σας νπρί.

ΡΕΝΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, 'Αθήναι: Οι φωτογραφίες σας τοποθετήθηκαν στο 'Αλμπουμ των υποψηφίων 'Αθηνών. Παραλείψατε όμως ν' αναφέρετε στο γράμμα τ' ο διεύθυνσι σας. Παρακαλούμε να μας τ' στείλετε με την πρώτη ευκαιρία.

ΕΚΡΗΚΤΙΚΗ ΞΑΝΘΟΥΛΑ (Μ. Π.) Πύργον Σοφών Θεσσαλίας: ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΣΙΛΠΡΑΝ, 'Αθήναι, ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΝ, Γεωργιανή Καβάλας: Φωτογραφίες έλήφθησαν και τοποθετήθηκαν στο αντίστοιχο 'Αλμπουμ.

ΤΖΕΜΣ ΝΤΗΝ, Τρίκαλα: Λάβαμε την όλοσση φωτογραφία σας, ή όποια δικαιολογεί πραγματικά τ' ο ψευδώνυμό σας. Την τοποθετήσαμε κοντά στην άλλη και θα τ' δημοσιεύσουμε με πρώτη ευκαιρία.

ΣΟΥΛΑ ΤΡΑΓΟΠΟΥΛΟΥ, Θεσσαλονίκη: Λάβαμε τ' ό γράμμα με τις φωτογραφίες και σας άπαντήσαμε ήδη. Σας ζητούσαμε μάλλον και τ' ο διεύθυνσι σας, την όποια παραλείψατε ν' αναφέρετε στο πρώτο γράμμα. Έστυχώς τ' ή βρήκαμε στο φάκελλο τού δαυτέρου και τ' ο σημειώσαμε στην καρτέλλα σας. 'Ας και ενδιφερόστανε για τ' ο δημοσίευσι της φωτογραφίας σας, θα ίκανοποιήσαμε με την πρώτη ευκαιρία την έπιθυμία σας αυτή.

ΜΑΤΙΝΑ Ρ., 'Αθήναι: Σύμφωνα με την έπιθυμία σας, άποσύραμε τις φωτογραφίες σας από τ' 'Αλμπουμ των υποψηφίων 'Αθηνών. Την κρατούμε στα γραφεία μας, στη διάθεσί σας.

ΘΕΟΔΩΡΑ Ρ., Νίκαια, Πειραιώς: 'Απαραιτητή προϋπόθεσι, για τ' ο συμμετοχή στο Διαγωνισμό μας, είναι ή άποστολή φωτογραφιών. Συμμορφώθηκε, λοιπόν, πρώτα με τ' βασικό αυτό όρο τού Διαγωνισμού μας και μετά συζητούμε για τ' ο υπόλοιπα.

ΑΝΝΑ ΠΑΥΛΟΒΑ ('Ελση Π.), 'Αθήναι: 'Αναητήσαμε ήδη από τ' ό στήλη αυτή, γνωρίζοντάς σας τ' ή λήψι της έπιστολής και των φωτογραφιών σας. Οι νέοι και οι νέες, κάτω των 15 χρόνων, δεν πρόκειται να παρουσιαστούν, προς τ' ο παρόν, μπροστά στην εισηγητή. Θα εξέτασθούν και θα χρησιμοποιηθούν μόνο έφ' όσον τ' ο σενάριο κάποιου νέου φιλμ περιλαμβάνει ένα παιδικό ή ένδεχομένως και πολλούς παιδικούς όλους. Οι φωτογραφίες σας πάντως έχουν τοποθετηθή πρό πολλού στο 'Αλμπουμ των κάτω των 15 χρόνων υποψηφίων.

ΓΙΟΥΛΙΑ ΧΑΝΟΥ, Βόλου: Πρέπει να μας στείλετε μία φωτογραφία σας στο ίδιο μέγεθος με την όλοσση, αλλά κεφάλι ή μητού. στο.



Ο ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΤΣΑΡΟΥΧΑΣ (24 χρόνων), από τ' Μαγούλα Σπάρτης, άνειρεύεται από μικρός να γίνει ήσποιδς του θεάτρου ή τού κινηματογράφου.



Ο ΑΚΗΣ ΚΛΕΙΤΡΟΣ (4½ χρόνων), από τ' Γαλάτι 'Αθηνών, μας στέλνει δέκα έκφράσεις του, που είναι όλες έξαιρετικά έπιτυχημένες.



Ο ΤΑΣΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ (ψευδώνυμο, 16 χρόνων), από τ' 'Αθήνα, έλπίζει πως ό διαγωνισμός μας θα τού έπιτρέψι να έγγραφη σ' ο μία Δραματική Σχολή.



Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΚΙΑΣΒΕΛΗΣ μας στέλνει μία βεβαίωσι τού Ποντιακού Σουλτάνου Χριστό Σερράν, ότι πήρε με έπιτυχία μέρος σ' ο έρασιτεχνικές παραστάσεις.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

'Από τ' 1ης Φεβρουαρίου άρχισε σ' τα γραφεία μας ή παράδοσι παραπεμπτικών σημειωμάτων, που έπιτρέπουν στους υποψηφίους τού Διαγωνισμού μας, κατοίκους 'Αθηνών, Πειραιώς και Περιχώρων, να παρουσιαστούν μπροστά στην εισηγητή, που θα κάνει την πρώτη έπιλογή και θα παραπέμψι κατόπιν εκείνες και εκείνους, που θα κρίθουν κατάλληλοι στην εξέταστική έπιτροπή.

'Από σήμερα μέχρι και τ' 28ης Φεβρουαρίου θα μπορούν να παραλάβουν παραπεμπτικά σημειώματα όσοι και όσες είναι τουλάχιστον κάτοχοι ένδεικτικού τ' 2ης Δευτέρας Γυμνασίου.

'Η παράδοσι των σημειωμάτων γίνεται σ' τα γραφεία μας κάθε ήμέρα 2—3 μ.μ. και 7—8 μ.μ. έκτος Σαββάτου και Κυριακής.

'Η Σχολή, στην όποια θα παρουσιαστούν οι κάτοχοι των παραπεμπτικών σημειωμάτων μας είναι ή

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(δδός Κόσταια 6Α)

Εισηγητής θα είναι ένας από τους καθηγητάς τ' 2ης Σχολής. ή όλη δέ διαδικασία θα γίνει υπό την έποπτεία τού ίδιου τού Γενικού Διευθυντού τ' 2ης Κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΗ — ΒΑΜΒΑΚΑ.

'Η «ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ» ίδρύσι δυό πρώτα παρατήματα. ένα στη Θεσσαλονίκη και ένα σ' ότες Πάτρας, τα όποια σύντομα θα εξυπηρετήσουν επί τόπου και τους υποψηφίους τού Διαγωνισμού μας, κατοίκους των πόλεων αυτών.

Τα μέλη τ' 2ης 'Εξεταστικής 'Επιτροπής, που θα κρίνουν όλοσως όσους έπιτύχουν, είναι κατ' άλφαβητική σειρά, τ' 2ς έξης:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ

(Ιταλος όπεραστής)

ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ

(Σκηνοθέτης)

ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.

(Σκηνοθέτης)

ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Μακινιερί)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ

(Σκηνοθέτης)

ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΛΑΤΕΡ

(Αγγλος όπεραστής)

ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(Ηθοποιός)

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ

(Συνγασαφες Σκηνοθέτης)

ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ

(Μουσικοσυνθέτης)

Αυτό δέ σημαίνει ότι αποκλείεται να παίξουν στην κινηματογράφο, όσοι δεν κρίθουν από την εισηγητή άξιοι να παρουσιαστούν μπροστά στην έπιτροπή. Οι φωτογραφίες των τελευταίων θα παραμείνουν σ' τα 'Αλμπουμ, τα όποια ό 'Θησαυρός» θα έχη πάντοτε στη διάθεσί των καλύτερων σκηνοθετών τού ελληνικού κινηματογράφου που θα μπορούν όποιαδήποτε στιγμή θέλουν να τ' συμβουλευτούν και να βρουν μέσα σ' αυτά τ' ο πρόσωπο, που τούς χρειάζεται για ένα όποιοδήποτε όλο στο φιλμ που προετοιμάζουν.

'Ηδη, πριν ακόμη ό Διαγωνισμός μπή στην τελική φάσι του, δεκάδες άναγνώστρινες και άναγνώστες μας πήραν μέρος στο γύρισμα διαφόρων σκηνών ταινιών, που παράγει ή 'Φίνος—Φίλμ». Μερικές υποψήφιες μάστιρα κατάρθωσαν, κατ' τα γυρίσματα αυτά να διακριθούν και πρόκειται σ' τα προσεχές μέλλον ν' αναλάβουν πιο σημαντικούς όλους.

Τ' ο κλείσιμο αυτό τού Διαγωνισμού μας δέ σημαίνει ότι δέ θα προθυμοποιηθούμε να βοηθήσουμε στο μέλλον τους άναγνώστες και τις άναγνώστρινες μας, που θα έδωλάνουν την έπιθυμία να παίξουν στην κινηματογράφο. 'Ο Διαγωνισμός σύσταισι συνεχίζεται και προχωρεί προς μία νέα φάσι, στην όποια θα πάρουν αυτόματως μέρος και όλοι εκείνοι οι υποψήφιοι, που δεν έτυχε να διακριθούν κατ' την πρώτη φάσι τού Διαγωνισμού και που θα έχουν έτσι την ευκαιρία να δοκιμάσουν, για μία ακόμη φορά τις δυνατότητές τους.

Οι όροι συμμετοχής στην

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

παραμένουν και σ' το μέλλον οι ίδιοι για τους ένδιαφερομένους.

1) Θα βγαλουν δυό καθαρές φωτογραφίες σε σήμα και ποσταλ, δηλαδή ένα κεφάλι ή υπόστρο και μία όλοσση.

2) Στην έπιστολή, που στείλει να είναι εύαναγνωστή και νοσημένη πάντα από τόν ίδιο τόν άποστολέα, να αναφέρονται οι γνώσεις του (αρχαίκες σπουδές και τυχόν ξένες γλώσσες, μουσική, γοός κλασσικός ή μοντέρνος, κολυμπί, ποδήλατο, σκι, σωμαρική, κλπ.) άπαραιτήτως δέ και ή ηλικία.

3) Θα έσυνκρίνουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα τ' ο στείλουν σ' τα γραφεία τού 'Θησαυρού», Δραγασανών 4. (4ος όροφος) 'Αθήναι (Τμήμα Κινηματονογραφικού Διαγωνισμού), γυρίς άλλη επιδόνησι.

Και μία προειδοποίησι για τους άναγνώστες μας, που διαμένουν στην έπαρχία: Τους παρακαλούμε ν' άποφύγουν κάθε περιττή μετακίνησι και άλληλογραφία. Θα πληροφορηθουν συντομώς από τις στήλες μας τις άποφάσεις, που θα πάρουν είδικα γ' αυτούς ό 'Θησαυρός» και ή 'Φίνος Φίλμ» θέλοντας πάντοτε να τους εξυπηρετήσουν, χωρίς να τους υποβάλουν σ' έξοδα και ταλαιπωρίες

(Στ' ο σελίδα 6 ή άλληλογραφία τού Διαγωνισμού μας)



'Η ΜΑΡΙΑ ΒΛΑΝΤΗ (15 χρόνων), από τ' 'Αθήνα, γεννήθηκε και μεγάλωσε σ' ο γαλλικό Καφερόν, στήριζει δέ μεγάλες έλπίδες σ' ο φωνή της.



'Η ΜΑΝΙΑΤΟΠΟΥΛΑ (Ν. Κ.), από τ' 'Αθήνα, ήταν μελαχροινή όταν μας έστειλε τ' ο φωτογραφία της. Τώρα όμως είναι... ξανθεία.



'Η ΤΖΕΣΣΥ (Μ. Στ.) από τ' 'Αθήνα, έχει παίξει σ' ο πολλές σχολικές παραστάσεις, σημειώνοντας έπιτυχία ιδίως στους δραματικούς όλους.



'Η ΜΑΡΙΑ ΜΠΕΝΑΚΗ (16 χρόνων) από τ' 'Αθήνα, έχει πρσί, να μάτι κι' έλπίζει πως θα είναι μία από τις νέες καλλιτέχνιδες, που θ' άναδείξει ό Διαγωνισμός μας.



ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΕΚΑ: Έρωτικός τύπος (άλλα έλφα υπερπολυτελείας. "Αν πηδήσει σε βιτρίνα και σταθεί ακίνητη, παίρνει ένα χρυσόκομμο με το κρόκο, ΤΖΩΡΤΖΗΣ: "Αργόστολος θα γίνει, άρ- γόστολος σ' ένα "Οργάνισμο κοινής ωφέλειας". Κομψός, ευ- πνώκας, σαλαγκάκις χορευτής και "υπερστίσις" ΜΠΑΡΔΑ- ΡΑΣ: Πονηρός, καθάρως της πίστας (γενικά έπιχειρή- σεις, αξιοκρήτα υποθέσεις. ΧΑΡΜΠΟΥΛΗΣ: Μεγαλοδομή- χανος.

ΣΚΗΝΗ 1η (Στο υπόγειο).

ΑΛΕΚΑ: Κάθεται και γάνω τον καιρό μου μαζί σου! Τα νειάτα μου! Τα ώραια σου χρώ- νια της ζωής σου. Πού λείπει κι' η μαμά!

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Μα γιατί τα χάνεις, γουστό μου; Δε θυγαυό- με, δε διασκεδάζουμε, δεν πι- νουμε, δε χορεύουμε, δεν πάμε στα "κέντρα" και στα "κέντρα": Δεν πάμε εκδρομές, δε συνά- ζουμε στα...

ΑΛΕΚΑ: Ούο! Δε με κατα- λαβαίνεις, εσύ άνοητος! Αυτή είν' η ζωή, καυένε:

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Αύτ' είναι βέ- βαια!

ΑΛΕΚΑ: Μπορεί για σένα! "Αλλά για μένα όχι. Γιατί εγώ, αγαπητέ μου, είμαι μια καλλι- τέχνις! Μια κοπέλλα που θα γί- νη διάσημη! Που θα γίνω πέντε α- τοκίνητη και όλοκληρα συνε- γεία νοσηματών!

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Αλήθεια; **ΑΛΕΚΑ:** Έσύ Τζωρτζή, κο- ροιδεύεις! "Αλλά εγώ είμαι με- γάλη ηθοποιός!

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Ουδενιά αντίο- ρηση!

ΑΛΕΚΑ: Κι' από αύριο με χάνεις!

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Θα πιάς στο «Φίνο»!

ΑΛΕΚΑ: Θα κόνω δική μου εταιρεία! Πολύ σπουδαίωση! «Ξέε φίλημ!» Έγώ δηλαδή!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο γραφείο «Μπαρδάρ», γενικά έπιχειρήσεων).

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Την φωνίσε ά- σπνη, κατάλαβε:

ΜΠΑΡΔΑΡΑΣ: Κι' είν' ό- μοση:

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Πρώτης τά- ξεως!

ΜΠΑΡΔΑΡΑΣ: Πες της πως θα γυρίσουμε ταινίες.

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Ποιό; "Εμείς; **ΜΠΑΡΔΑΡΑΣ:** "Εμείς! "Ε-

Χιούμορ

Ψυχική οδύνη

— Τι ιδέα έχεις, Γιάννη, για έναν άντρα που παντρεύεται μονάχα για την πορτοκάλια;
— Χμ! Τόν δικαιολογώ... Ζητάει ο άνθρωπος προκαταβολικά «ψυχική οδύνη» για τη μαύρη ζωή που τον περιμένει!...

Ο σωφέρο του ταξί: Κύριε πόλινισαν κάποιος έξω από αυτό το μικρό στο διάλειμμα. Τι να το κάνω;
Ο πόλινισαν: Θα το πιάς στο τηλέφωνο «πρωτοβόλιν» αντικειμένων» κι' αν σ' έξη υπήνε δέ ζητήση, υπο- ρείς να το κρατήσεις!

Στο γραφείο σου οίκοι. σ' αίν: Σας θεωρώ, ότι είναι πολύ χαρούνα οικογένεια... "Η κόρη είναι χαριτωμένη κι' ο πατέρας της έχει

ΑΛΕΚΑ: "Όσο για σκηνοθέ- τη, θα σκεφτούμε. "Ιωαννινοπού- λος, Σακελλάριος, Τζαβέλλας, Δημόπουλος...

ΧΑΡΜΠΟΥΛΗΣ: Ασφαλώς!

ΑΛΕΚΑ: Πάντως έσαν από τούς γνωστούς! Δε θα κάνουμε πειράματα να ρωσικινθύνουμε τα χρήματά σας! Ούτε τ' όνο- μά μου!

ΜΠΑΡΔΑΡΑΣ: Πολύ σω- στά! Έγώ ως γυνικός διευθυν- τής παραγωγής...

ΑΛΕΚΑ: Με συγχωρείτε...

ποιός θα χορηγοδοτήσει την ταινία;

ΧΑΡΜΠΟΥΛΗΣ: Έγώ, δε- σποινίς! Έγώ!

ΑΛΕΚΑ: "Ε, τότε σείς θα είσαστε ο γυνικός διευθυντής!

Ο κ. Μπαρδάρης, τί ιδέα έχει από κινηματογράφο; Ο κ. Μπαρδάρης και ο Τζωρτζής, εί- ναι απλώς φίλοι μας, που τους ένοουμε την υποχρέωση ότι μας έφεσαν σέ έπαση!

ΧΑΡΜΠΟΥΛΗΣ (τροχασο- λιάρικά): "Έπαση, έπαση! Μά- λιστα! Τα λέτε ωραιότατα, δε- σποινίς μου! Τα τοποθετείτε θαυμάσια!

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Για στάσου κοπέλλα μου! Είπαμε πως εγώ θα είμαι ο σκηνοθέτης: Κι' ο Μπαρδάρης θα είναι ο γυνικός δι- ευθυντής: Τό είπαμε ή δεν τό εί- παμε:

ΑΛΕΚΑ: "Εσείς το είπατε, "Αλλά θα δοίμε κι' έμείς τί λέμε.

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Ποιό έσείς;

ΑΛΕΚΑ: "Εγώ κι' ο κ. Χαρ- μπουλής!

ΧΑΡΜΠΟΥΛΗΣ: "Η δεσποι- νίς κι' εγώ!

ΜΠΑΡΔΑΡΑΣ: Κύριε Χαρ- μπουλή, δεν είπαμε να κάνουμε μαζί τη δουλειά;

ΑΛΕΚΑ: Θα καταθέσετε δη- λαδή τα μισά νοήματα; Εύνα- ρίστας!

ΧΑΡΜΠΟΥΛΗΣ: Εύχαρί- στως!...

ΜΠΑΡΔΑΡΑΣ: Δεν τό είπα- με έτσι.

ΧΑΡΜΠΟΥΛΗΣ: "Αλλά πως τό είπαμε; Τί θα βάλεις εσύ; Πείρα δεν έχεις, ειδικότητα δεν έχεις!...

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Τότε ή δουλειά, γαλάει. (Σηκώνεται). "Αλέκα, πάμε. Καί τα λέμε στο δρόμο.

ΑΛΕΚΑ: "Οχι, γουσε μου. Ε- γώ θα μείνω!

ΤΖΩΡΤΖΗΣ (έξαλλος): Εί- σαι ήλίθια! Φαντάζεσαι πως ο κύριος από δω θα σου γυρίση ταινία;

ΑΛΕΚΑ (μ' άπάθεια): Δεν είμαι τόσο πολύ κουτή!...

"Αλλά θα προσπαθήσω να τόν πεί- σω! Καί... δεν αποκλείεται!

ΧΑΡΜΠΟΥΛΗΣ: Καθόλου δεν αποκλείεται, δεσποινίς!

ΑΛΕΚΑ: Αυτό λέω κι' εγώ κύριε!... (Στους άλλους). Να μη σάς κρατάμε...

ΣΚΗΝΗ 3η
(Στη σκάλα).

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Την πάθαμε γιάτλη!

ΜΠΑΡΔΑΡΑΣ: Μην απελπί- ζεσαι. Μας έλειπε ο χορηγο- δότης Τόν βρήκαμε.

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Τώρα μας λεί- πει κι' αυτή, η πρωταγωνίστρια.

ΜΠΑΡΔΑΡΑΣ: Θα τη βρού- με κι' αυτή. Γράψε εσύ το «σε- νάριο»!

ΤΖΩΡΤΖΗΣ: Άφου δεν έέ- ρω:

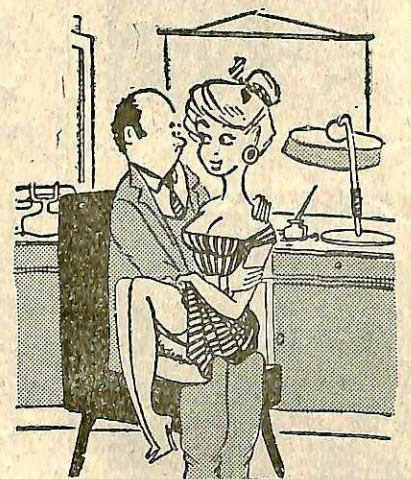
ΜΠΑΡΔΑΡΑΣ: Θα βρούμε κάποιον που να ξέρει. Θα τόν βρούμε κι' αυτόν! Δεν έχεις πεί- ρα από έπιχειρήσεις! Πνίγεται σε μιά κουταλιά νερό!...

(Αύλασία)

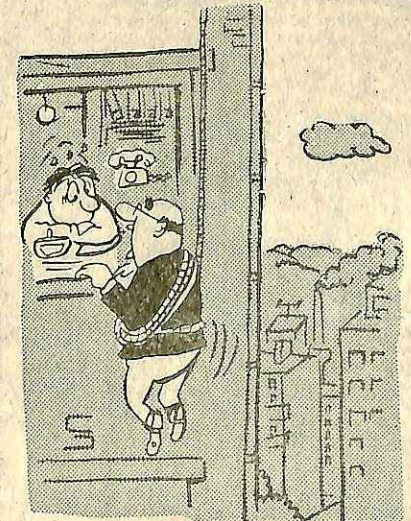
ΕΠΙΛΟΝ



— Είρω κι' άλλο μέρος, όπου δ- πάροχον χρήματα... Τι μου δίνετε να σας το πώ;



— "Οχι δε σέ παντοεύομαι, γιατί τότε θα πάρησ άλλη γραμματέα!...



— Τα βλέπεις, Γιάννη; Πάλι σ' έπιασα να κοιμάσαι την ώρα της δου- λειάς!

ΚΑΘΩΣ προνοούν οι βδομάδες και δεν βλέπει ή Σούζη να την έ- πικέπτεται κανένας παραγωγός ή σκηνοθέτης, έχει αρχίσει να εκ- νευρίζεται.

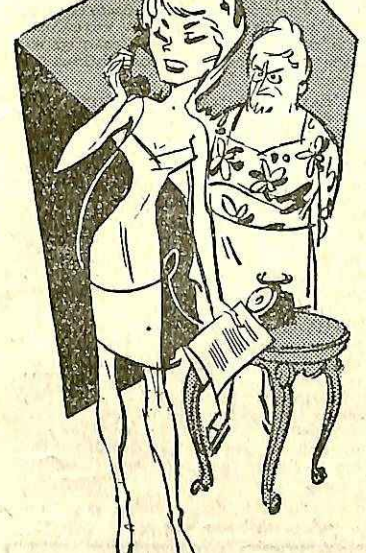
—Που ακούστηκε μάδερ, λέει στην μητέρα της, να άγνοήται συ- στηματικά μιά στήρ περιοχής σαν καί μένα και να άγκαζάρωνται, για ταινίες, κατι βεντετούλες τρίτης κατηγορίας; Δεν είναι σκάνδαλο, μάμυ;

—Τί να σου πώ, παιδί μου, με τα μυαλά που έχεις; άπανταί εκ- νευρισμένη ή κυρά Καλλιόπη.

—Άσε τις φαντασίες, γιατί γίναμε π' ά ρεζίλι οικογενειακώς.

Κάτι πήνε να προσέβη ή Σού- ζη, αλλά δεν προλαβε γιατί ά- κούστηκε το κουδούνι της πόρ- τας. "Ανασφίρθηκε από χαρά.

Ίσως αυτή τη φορά ήτανε κανέ- νας παραγωγός! Και τασκίτηκε να άνοιξη την πόρτα. Δυστυχώς,



ήτανε ο ταχυδρομικός διανο- μέας.

—Έχετε ένα νράμμα, δεσποι- νίς, ππς, είτε αδιάφορος, καί της έδωσέ ένα ρόζ φακέλλο.

—Άρπαξε το νράμμα ή Σούζη καί έσπευσε να μωή ποιάς ήτανε αυτός που της έστειλε επιστολή σέ ρόζ φακέλλο. Σίγουρα κανέ- νας έρωτευμένος θαυμαστής!

Καί δεν είχε άδικο. "Επρόκειτο για μιά φλογερή έρωτική έπιστο- λή: "Σούζη, έγραψε ο έρωτες, μένος έπιστολογράφος, μάτια προσάθησα να σούθω την φλό- γα τό έρωτικό μου πάθος για σένα... "Εστάθη άδύνατον! Κάθε στιγμή νοιώθη την άγάπη μου να φουντώνη. Δεν άντέχω πιά... Εί- μαι δυστυχής. Ποιά θα τό πίστευε αλήθεια πως ά έπεφα θυμία της όμορφιάς σου, έγω που έχω νυ- ρίσει τόσες ταινίες κι' έχω συνκι- νήσει άπειρες νυναικείες καρ- δίες...!

—Καλέ τί λέει αυτός ο βλάκας; Ψιθύρισε έκπληκτη ή Σούζη.

Καί νύρισε τη σελίδα για να διαβάση στο τέλος της επιστολής, τό όνομα του άπεσταλέως. Μονο- μιάς τό πρόσωπό της φωτίστηκε από χαρά.

—Μάδερ! φώναξε θριαμβευτι- κά. Μαντεύς ποιάς μου έστειλε την έρωτική επιστολή!

—Βρε δεν ή κυρά Καλλιόπη, ξέ- σπασε ή κυρά Καλλιόπη. Σκοτί- στικα έγώ ποιάς σου έγραψε.

—"Ο... "Αλεξανδράκης, μάμυ! Κι' έπειδή ή κυρά Καλλιόπη δεν άγνοούσε να δείξη ένώ σφε- ρον για τις αισθηματικές έπιτυ- χίες της κόρης της, ή Σούζη συ- νέχισε τό διάδασμα της έπιστο- λής τού μεγάλου νοήτος της έλ- ληνικής θήνης.

—«...Ξέρω αναγινόμενη μου Σού- ζη, ότι έχω πολλές αντιπάθους. "Αλλά είμαι ικανός να μονομαχή- σω με όλους για να σε κατακτή- σω. Τώρα που είλας, γλυκειά μου, τό μεγάλο μυστικό της καρ- δίας μου, σέ σένα άπόκειται να



Η μονομαχία

μου χάρισε την εύτυχία. Περι- μένω με άγνωση την άπάντησή σου. Για πάντα δικός σου. "Αλε- κος "Αλεξανδράκης».

Δέκα φορές διάβασε αυτή τη φλογερή έπιστολή ή Σούζη, καί κάθε τόσο σταματούσε για να εκ- δηλώση τόν ενθουσιασμό της με χαρούμενα έρωτητά:

—"Ω Μάμυ! Θα μονομαχήσω με όλους προς χάρι μου! Δεν είναι ρωμαντικό;

—"Αλλά ή κυρά Καλλιόπη έξακο- λουθούσε να μη δινη άπάντησι σ' ή Σούζη έλανάσκει να ένδε- κική φορά τό διάδασμα της έ- πιστολής. Ξαφνικά χτύπησε τό τηλεφώνο. "Η Σούζη έτρεξε καί σήκωσε τό ακουστικό. Μιά βαρεία φωνή καί λίγο «αίμοθόρικο», έ- φτασε σ' αυτής τις:

—Ακούσε Σούζη. "Ο άνθρω- πος που θα μωή φων, έμένα, τό κορίτσι μου δεν νεννήθηκε ακό- υη. Μ' ένοησε:

—"Οχι ακριβώς, είπε ή Σούζη, τινάζοντας πίσω τό μαλλί της με καλλιτεχνικό σκεπτό...

—"Ελα, μη κάνης τό κορόιδο, ντέ! Δεν πήρες ένα νράμμα προ- νουμένης; "Εί λοιπόν, αυτός που σου έγραψε αυτό τό νράμμα, θα μωή τό τηλεφώνο. Διότι, έσ' ό- σον σ' άναγώ ένώ, δεν έπιτρέ- πω σέ κανένα να σου πωλάη αι- σθηματικές μπουρμπούλες. Με ένοησε:

—Δεν σάς καταλαβαίνω, κύριε, άπάντησε, πεκαρυσμένη, ή Σούζη. Στο κάτω-κάτω με ποιά δικαίωση;

—Άφου σ' άναγώ, βρε βάσανο! τη δέκοψέ ο άγνωστος τού τηλε- φώνου. Καί τό κυρίτσι που άνα- γώ ένώ, δεν μπορεί να μωή τό πάρη όχι! ο "Αλεξανδράκης, έλλά ούτε ο Μπαρ Λάνκαστερ. Μ' ένο- ησε:

—Καί ποιάς είλας σείς που τολ- μάτε... Ξεφώνισε, εκνευρισμένη, ή Σούζη.

—Ποιά είμαι; "Ο φούντας είμαι!...

—"Ο φούντας; φώναξε χαρού- μενη αυτή τη φορά, ή Σούζη. "Ο Γιάννης:

—Άυέ ποιάς άλλος; "Όσο για τόν "Αλεξανδράκη, θα λοναρια στούσε. Γεια χαρά, ταχπίνια μου!

Κι' έκλεψε τό τηλεφώνο, ένώ ή Σούζη τό είχε χαμένα.

—"Ω λά-λά! φώναξε σαστισμέ- νη. Καί τώρα τί γίνεται, μάμυ; Βγήκε κι' άλλος άστέρρας στή μέ- σση. Κι' είναι χαριτωμένος κι' αυ- τός ο άλλος. "Ω μάδερ, ποιών

λές εσύ να προτιμήσω; Τόν "Α- λεξανδράκη ή τό φούντα;

—"Αλλά, ή κυρά Καλλιόπη έξα- κολούθησε να πωή σίγηη ήθους. Μόνο που καί που μονολογούσε: "Το σόμαρ να σούρη με τα μυα- λά που έχεις...!

—Ένώ ή Σούζη είχε πέσει σέ βάθεις συλλογι- σμούς.

—Καλέ, τό κοκκαλάκι της νυχ- τερίδας έχω καί μ' έρωτεύονται οί άνδρες; Ψιθύρισε ίκανοποι- μένη, χωρίς πάντως να βολική μιά λύσι στο πρόβλημά της.

Τόν "Αλεξανδράκη ή τόν φούν- τα; "Ο ένας νταντελένιος. "Ο άλλος σκληρός άντρας. Ποιών να προτιμήσω; Της άρεσε ο ένας, συμπαθούς καί τόν άλλον.

Άπό τούς βάθεις συλλογισμούς της τήν έβγαλε ένα καινούριο τηλεφώνημα. Καί καθώς σήκωσε τό ακουστικό, μιά άπαλή φωνή έφτασε σ' αυτής τις:

—"Αλλά, Σούζη! Έδώ "Αλεξαν- δράκης. Έμαθα ότι σου τηλεώ- νησε ο φούντας. "Ω άγάπη μου, θα στενοχωρήθηκες. Έννοια σου δίωκε καί θα σου τώ συνυρίσω ένώ... "Οτι καί να υαθης, να μη στενοχωρήθης...

Καί ποιών προλαβη να τού άπαν- τήση, έκλεισε εκείνος τό τηλε- φώνο. "Η Σούζη κατάλαβε ότι τά νράματα άρχισαν να παίρνουν πραγματική μορφή. Πράγμα βέβαια πολύ κολακευτικό γι' αυτήν. Δεν είναι μικρό πράγμα να δέκοκούν την άγάπη σου δυο νόητες! Καί τό σπουδαίο, που δεν είχε ξεκα- θαρίσει ακόμα τό αισθηματικό της.

Ένώ τη μιά στιγμή έκλινε προς τόν "Αλεξανδράκη, που έχει φι- νέσσα καί νοητευτική χαρί, τήν άλλη έρριχνε τό βάρος της προς τόν φούντα που είναι έλκυστικός καί βίβαιος σ'α αισθηματικό του.

Κατά τις πέντε τό άπόγευμα, ένώ ακόμα αμειψαλανεύοντανε μεταξύ τών δυο, χτύπησε τό κου- δούνι της πόρτας. "Εσπευσε να άνοίξη ή Σούζη καί είδε έναν νεαρό να της λέη λαχανιασμέ- νος:

—Δεσποινίς Σούζη, τρέξετε νοή- γορα, μη χάνετε ούτε λεπτό. Πά- νε για μονομαχία έξ αίτίας σας.

—Καλέ, ποιάς; άπόρρησ ή Σού- ζη.

—"Ο "Αλεξανδράκης κι' ο φούν- τας! Μαλλώνανε, γιατί κι' οί δυο διεκδικούν τόν έρωτά σας καί ά- πεφάσισαν να λύσουν τις διαφο- ρές τους στο πεδίο της τιμής. Θα μονομαχήσουν με έψη έξω ά-

—Ποιά είναι αυτή ή παλαθή, που μας χάλασε τη σκηνή; Βνόλ- τε την από την λέση, που να τήν πάρη καί να τη σκησών...

—Μά δεν έισουμαχούσαν για μέ- να; ρώτησε έκπληκτη ή Σούζη.

—Τί για σένα, κοπέλλα μου; της έξήνησε κάποιος. Γυρίζουμε την σκηνή της έισομαχίας για την καινούρια μας ταινία. Φύνε άπ' τη μέση. Άντε παιδιά! "Αρχίζου- με την σκηνή από την άσκή!

Κι' ένώ ή Σούζη άπονυτευμέ- νη έπαίανε τόν δρόμο της έπι- στροφής ο νεαρός που τη συνώ- θενε, έτρεξε να πληροφορήση την παρό για τα αποτελέσματα της καινούριας φάσεως που εί- χαν σκαρώσει είς βάρος της Σούζης.

"Η Σούζη, ψάτσος, δεν ένοησε να παραδεχθή ότι ή έισομαχία ή- τανε μιά σκηνή από νύκιομα ταινίας.

—Καλέ, για μένα έισομαχούσαν άλλα τό κορμάρια για να μη νίκη καλλιτεχνικό σκάνδαλο! Τί νύ- ρισμα καί κολακικό!

Κι' ή καμμένη ή Σούζη δεν ξε- ρει ακόμα σέ ποιών θα δώση την προτίμησή της. Στόν "Αλεξανδρά- κη ή στο φούντα; Έδώ είναι ο κόμπος!

πό τό Χολασμό! —Ελα Χοιστέ καί Παναγιά! φώ- ναε, ή Σούζη.

Κι' έπειτα πρόθεσε: —"Ω μάδερ, τί σκάνδαλο! Θα βούξουν οί έρωτηματικές!...

Κι' άφήνοντας ευδοκνήτη την



κυρά Καλλιόπη, κατέθηκε τρέ- χοντας τις σκάλες, μπήκε σ' ένα ταξί με τό νεαρό κι' έπιασε στον τόπο του δράματος. Κι' ή θεέ μου! "Ηταν αλήθεια! Σ' ένα χω- ράφι, ο "Αλεξανδράκης κι' ο φούντας έισομαχούσαν, ένώ μερι- κί άλλοι τούς παρακολουθούσαν άσθεσία.

—Μή! φώναξε, τότε, σπαρακτι- κά ή Σούζη, καί υπήκε άνάμεσά τους.

Κι' ένώ ο "Αλεξανδράκης κι' ο φούντας σταματούσαν την μονο- μαχία καί κυττούσαν ο ένας τόν άλλον με άπορία γι' αυτή την παρεμβολή, ένας κύριος με μπε- ρέ, έβαλε τις σienes:

—Ποιά είναι αυτή ή παλαθή, που μας χάλασε τη σκηνή; Βνόλ- τε την από την λέση, που να τήν πάρη καί να τη σκησών...

—Μά δεν έισουμαχούσαν για μέ- να; ρώτησε έκπληκτη ή Σούζη.

—Τί για σένα, κοπέλλα μου; της έξήνησε κάποιος. Γυρίζουμε την σκηνή της έισομαχίας για την καινούρια μας ταινία. Φύνε άπ' τη μέση. Άντε παιδιά! "Αρχίζου- με την σκηνή από την άσκή!

Κι' ένώ ή Σούζη άπονυτευμέ- νη έπαίανε τόν δρόμο της έπι- στροφής ο νεαρός που τη συνώ- θενε, έτρεξε να πληροφορήση την παρό για τα αποτελέσματα της καινούριας φάσεως που εί- χαν σκαρώσει είς βάρος της Σούζης.

"Η Σούζη, ψάτσος, δεν ένοησε να παραδεχθή ότι ή έισομαχία ή- τανε μιά σκηνή από νύκιομα ταινίας.

—Καλέ, για μένα έισομαχούσαν άλλα τό κορμάρια για να μη νίκη καλλιτεχνικό σκάνδαλο! Τί νύ- ρισμα καί κολακικό!

Κι' ή καμμένη ή Σούζη δεν ξε- ρει ακόμα σέ ποιών θα δώση την προτίμησή της. Στόν "Αλεξανδρά- κη ή στο φούντα; Έδώ είναι ο κόμπος!

ΕΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

μου, ότι δεν τ'έκανα για να μη σκοτώσω τη μητέρα μου. Νομίζω όμως, ότι φοβόμουν το θάνατο. Ναί, ήμουν νέος, τον φοβόμουν το θάνατο. Κι' επί τέλους ο πατέρας με κατόρθωσε να δώσω τη συγκατάθεσή μου.

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΘΛΙΜΜΕΝΟΣ ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Την άλλη μέρα κατέβηκα έγώ στο σαλόνι, κι' είπα στο Ουίλλιαμ το ναί. "Ακουσα τη φωνή μου, σαν να ήταν ζωντανή. Μούκανε έντυπωσι πως κάποια άλλη κοπέλλα πρόφερε με φωνή ραγισμένη αυτή την επίσημη λέξη. Και τον κύτταξα τον αρραβωνιαστικό μου, σαν να τον έβλεπα πρώτη φορά. Πραγματικά ήταν η δεύτερη φορά που τον έβλεπα στη ζωή μου. Δεν ήταν αντιπαθητικός τύπος. Μερικές κοπέλλες θα τον εύρισκαν μάλιστα δυσφορό. Ίσως και γοητευτικό.

Ήταν πενήντα έτών, ψηλός, αδύνατος, τύπος αδαλτικός, με φαρδιά εγγλέζικα σαγόνια, με μάτια γκριζά, που είχαν κάποια σκληρή λάμψη στο βάθος τους, αν και με κύτταζαν έρωτευμένα. Ήταν ένα τέτοιο υπόδειγμα. Αγγυλο άριστοκράτη, που σου λέω, μπορούσε να γοητεύσει μια γυναίκα αν δεν ήταν δοσμένη άλλου ή καρδιά της. Έμένα όμως μου φάνηκε αποκοροιστικός. Και τα προτεήματά του τα μετέφρασα σε ελαττώματα. Τό λυγρό του το κορμί μου φαινόταν ξεσκακιστό, τα θαυματικά του τα σαγόνια, μου φαινόταν βάνισσα. Τα γκριζά του τα μάτια σκληρά σαν άσπασα. Την ώρα που πρόφερε το ναί, ένοιωσα την καρδιά μου να βουλιάσει, κι' ένα μεγάλο έρωτητικό γυναικείο μέσα μου:

— Πώς είναι δυνατόν ποτέ να γίνεις γυναίκα αυτού του άντρα; Έκείνος όμως, ανύποπτος φυσικά για όσα γίνονταν μέσα μου, άστραψε από τη χαρά του. Μου πήρε το χέρι, το φίλησε ιπποτικά και μου είπε πολύ σοβαρά:

— Μαίριον, σ' ευχαριστώ. Με κάνεις πολύ εύχισμένο. Τό ξέρω ότι σε περνά εικοστήρία χρόνια. Τό βρίσκεις εμπόδιο για την ευτυχία μας;

Σήκωσε τους ώμους μου αδιάφορα κι' αυτός μου είπε:

— Έγώ δεν το θεωρώ εμπόδιο. Η καρδιά μου είναι νέα, και θα δής ότι θα σε κάνω ευτυχισμένη. Ένα πρόβλημα ζητώ μονάχα από σένα: Να σεβαστείς τ' όνομά μου. Τό σεβασμό και την αξιοπρέπεια τα βάζω πάνω απ' όλα, ακόμη άπάντα κι' από την άγάπη. Πριν σε θεωρήσω αρραβωνιαστικά μου θέλω να μου δώσεις όλο μεγάλο, πως θα μου μείνεις πιστή, πως δε θα με αναγκάσεις ποτέ να νιώσω για σένα.

— Στο όρκίζομαι, του είπα, χωρίς να τον κυττάω.

Κι' ήμουν σίγουρη πως τον όρκό που τούδινά θα τον κρατούσα. Μου φίλησε τότε αυτός το χέρι, κι' έτσι δώσαμε λόγο.

— Έπειτα φωνάξαμε τους γονείς μου κι' όλοι μαζί κανόνισαμε για τους άραβώνες.

Ο Ουίλλιαμ κατοικούσε όλομόναχος εδώ, σ' αυτό το σπίτι, από τον καιρό που είχε χάσει τους γονείς του. Ήθελε να γίνουν εδώ οι άραβώνες, κι' εγώ φυσικά δεν είχα λόγο να μη τό δεχθώ. Κάποια στιγμή μονάχα τον παρακάλεσα να μη γίνουν με μεγάλη επισημότητα οι άραβώνες. Αυτός όμως δεν τό δέχθηκε.

Οι συγγενείς κι' οι φίλοι μου, θα τό παρεξηγήσουν, μου είπαν. Πρέπει να γίνουν ωραίοι και επίσημοι άραβώνες.

Την άλλη κιόλας ημέρα, πλήρωσε όλα τα χρέη του πατέρα και τούδωσε πολλά χρήματα. Έδινε

με τη μεγαλύτερη φυσικότητα του κόσμου και δεν δεχόταν ευχαριστίες. Φαινόταν τόσο ένθουςιασμένος και τόσο έρωτευμένος με μένα, που κι' εγώ δεν ξέρα πώς δεν τον έρωτεύθηκε τότε ά μένος.

Οι άραβώνες έγιναν παραμυθένιοι. Ρίτα μου. Τα σαλόνια πλημυρίσαν από κόσμο άριστοκρατικό κι' από λαουδιόλια. Ο Ουίλλιαμ πετούσε στα σύννεφα, ο πατέρας μου καμάρωνε και φαινόταν είκοσι χρόνια πιά νέος. Κι' η μητέρα μου φαινόταν νάχη άναστηθή. Είχε γίνει μέσα στις λίγες ημέρες που μεσολάβησαν άλλος άνθρωπος.

Έγώ αντίθετα είχα λυώσει. Κάθε μέρα μηχανευόμουν κάτι για να πηγαίνω στο ταχυδρομείο κλεφτά - κλεφτά, με άγωνία, να παίρνω τα γράμματα του Στέφανου. Είχαμε συμφωνήσει πως θα γράφαμε ό ένας στον άλλον κάθε μέρα, ποστ - ρεσπόντ. Τα γράμματα του έφταναν λοιπόν άκούφι, φλογερά, τρελλά από άσπιλη, πλημυρισμένα έλλιπία και αίσιοδουξία, αλλά και όδους και άγωνίες, όπως τα γράμματα όλων των έρωτευμένων.

Έγώ είχα σταματήσει να του γράφω από την ημέρα που είχα πιά τό ναί του Ουίλλιαμ. Τό τελευταίο γράμμα που του είχα στείλει ήταν φλογερό, πλημυρισμένο από άγάπη. Έπειτα τί να τούγραφα; Πώς να του τούγραφα; Τό μυαλό μου σταματούσε στη σκέψη, πως ήταν ποτέ δυνατόν να πιάσω την πένα στο χέρι και να του γράψω:

«Όλα τελείωσαν μεταξύ μας. Άνηκα σε άλλον άντρα». Ήταν βέβαια φοβερό, χυδαίο, να του τό κρύβω, να τον αφήνω στο σκοτάδι. Κι' όμως εύριχα δικαιολογίες στον έαυτό μου:

— Καλύτερα να του τό πώ προφορικά, συλλογίζομαι. Όταν με ίδη, θα καταλάβη πως δεν είμαι εύτυχισμένη, θα δη την καρδιά μου να σπασάξη, και θα καταλάβη, θα παραγορηθεί. Από μακριά δε θα μου τό συγχωρήσει ποτέ. Δεν ξέρω πως θα τό πάρω, τι είναι ίκανός να κάνει.

Εξ άλλου δεν έπρόκειτο να μείνουμε παρά έλάχιστες ημέρες στο Λονδίνο άκούφι. Ο πατέρας δεν έβλεπε την ώρα να γυρίσει στην Ελλάδα να κανονίσει τα οικονομικά του, τώρα με άλλη βιά. με την ένισχυσι που είχε πάρει από τό γοηπτό του, κι' ο Ουίλλιαμ δεν έβλεπα την ώρα να πάω, για να έπιστρέψουμε μία ώρα άρχιτε-

ρα και να γίνη ό γάμος.

Τις λεπτομέρειες τις κανόνισε ο πατέρας με τόν άραβωνιαστικό μου. Ήταν Ιούλιος. Θα έπιστρέψαμε άμέσως στην Ελλάδα κι' ο πατέρας μου υπολόγιζε πως χρειάζονταν περίπου τρείς μήνες για να έτοιμαστούμε. Τό άργότερο έως τα Χριστούγεννα έπρεπε ναχουμε έπιστρέψει στο Λονδίνο για τό γάμο.

Ο Ουίλλιαμ τόδρισκε πολύ μεγάλο τό διάστημα, αλλά τό δεχόταν έπειδή ο πατέρας του έξηγούσε ότι τα οικονομικά του ήταν άρκετά υπερδεμένα και προτιμούσε να τό ξεδιαλύνει πριν με παντρεύη.

Αν και λογαριάζαμε όμως να φύγουμε έτσι γρήγορα για την Ελλάδα, καθυστερήσαμε. Ο Ουίλλιαμ ήθελε να έπισκεφθούμε μαζί τό συγγενολόι του, που ήταν μεγάλο και σπαρμένο σε όλα τα σημεία της Άγγλιας. Πηγαίναμε λοιπόν έκδρομές, πότε εδώ πότε εκεί, περνούσαμε ωραίες ημέρες σε βίλλες και σε πυργούς γεμάτους θούλους και φαντάσματα. Παγνύα σύμφωνα με τα πατροπαράδοτα, οικογενειακά. Ο πατέρας άνυπομονούσε, η μητέρα όμως άλλο που δεν ήθελε να έπισκεφθώ έτσι άνασταστικά τη Μεγάλη Βρετανία. Κι' έτσι κύλησε ο καιρός χωρίς να τό καταλάβουμε κι' ήταν πιά Σεπτέμβριος όταν έπιστρέψαμε στην Ελλάδα άφου μ' έβαλε ο Ουίλλιαμ να τό όρκιστώ πως θα είμαι πιστή και θα σεβώμαι πάντα τ' όνομά του.

Αυτός έδειχνε άρκετη συγκίνηση όταν χωρίζαμε. Τόση όση του έπέρτερε η άσπληρη βρετανική άνατροφή του. Έγώ, προσπαθούσα να παίζω όσο μπορούσα καλύτερα τό σόλο μου. Μέσα μου όμως λαχταρούσα να θάση επί τέλους η στιγμή του χωρισμού. Κάτι μούλεγε μέσα μου, πως όταν θα χωριζόμαστε θα μεγάλωναν οι πιθανότητες να μη συνίξουμε πιά ποτέ. Θα κι θάνατος είναι κι' όλα τα άπρόοπτα για τους ανθρώπους. Έτσι όταν μπήκα στο τρένο για τό Ντόβερ, με κόπο μπορούσα να κούψω τη χαρά μου και να προσποιηθώ τη λυπημένη.

Η ΠΑΛΙΑ ΑΓΑΠΗ ΦΟΥΝΤΩΝΕΙ

Σε όλο τό ταξίδι, οι γονείς μου με κατηγόησαν:

— Να μη τόν ξαναδής φυσικά τό Στέφανο Κι' αν τόν ίδης, να τού μιλήσεις κρύα και τυπικά, να τού πής ότι δεν ύπάσχει πιά τίποτε άνάμεσά σας.



Έλληνοαμερικανική συναδέλφωση!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Έγώ δε μιλούσα. Κάθε χιλιόμετρο όμως που περνούσαμε, κάθε χιλιόμετρο που μας έφερε πιο κοντά στην Ελλάδα, μούφερνε και πιά μεγάλη άπελπισία.

Η λογική, η τιμιότης μου ύπαγόρευαν κι' έμένα τό ίδιο: — Πρέπει να τόν ίδω μία φορά, συλλογίζομαι. Να τού μιλήσω τίμια, άνθρώπινα. Θα σπασάξη ή καρδιά του, θα σπασάξη ή δική μου. Πρέπει όμως να τό καταλάβη. Άν μ' άγαπάει άληθινά, δε θα μου κάνει πιά δύσκολη τη θυσία μου.

Όταν θάσασαμε στην Αθήνα, τις πρώτες ημέρες κλείστικα σπίτι. Παρακάλεσα τη μηρά, να μη δεχθούμε κανένα, ούτε να δημοσιεύσουμε τους άραβώνες στην έφημερίδα.

Ο πατέρας δυσανασχετούσε:

— Ίσα ίσα, έλεγε, πρέπει να δημοσιευθούν οι άραβώνες σου στην έφημερίδα για να καταλάβη κι' εκείνος πώς τελείωσαν όλα. «Εκείνος» ήταν ο άνθρωπος που άγαπούσα. Μόνον που άκούγα τόν πατέρα μου να μιλάει έτσι γι' αυτόν, ένοιωθα κάποιο έσος μέσα μου έναντίον του.

Όπως έδρασε η υπέρτα με βόηθησε. Είπε ότι ήταν πολύ κουρασμένη κι' άφησαμε λίγες ημέρες να περάσουν. Μία μέρα που ήμουν μόνη με τη μαμά στο σπίτι, χτύπησε τό τηλεφώνο. Πήγα, σήκωσα εγώ τό όκρυπτικό και πάγωσα. Γνώρισα τη φωνή του. Τη φωνή του Στέφανου Πλανού. Κι' αυτός είχε γνωρίσει τη δική μου. Η παροχή μας ήταν τόση, που δε μπορούσαμε να μιλήσουμε. Μου φάνηκε πως άκούσα μέσα στο τηλεφώνο ένα λυγμό:

— Μαίριον... Μαίριον... Άλλο τίποτε δε μπορούσε να μου πη.

Επί τέλους σαν να συνήλθε λιγάκι, με ώπησε:

— Γιατί δεν έγραφες; — Θα σου έξηγησω, του είπα. — Πότε θα σε ίδω; — Σήμερα...

Όρίσαμε που θα συναντιόμασταν τό απόγευμα. Κι' είπα όλη την άλήθεια στη μητέρα μου. Αυτή η κακομοίρα τρομοκρατήθηκε.

— Πρόσεξε! μου είπα. Ή συνάντησι αυτή είναι δύσκολη. Πρέπει να τού μιλήσεις με μεγάλη σταθερότητα. Καλύτερα να τόν κάνεις να παντρευτεί σήμερα πασα να τόν βαυκαλίσω με ψεύτικες έλπίδες.

Όλα όσα μου έλεγε ήταν λογικά και τα προσδεχόμουν. Κι' έφθασα στην είσοδο του Ζαπτείου όπου έπρόκειτο να συναντηθούμε με την καρδιά γεμάτη άπρόσπερι. Μόλις τόν άντίκρισα όμως αισθανθήκα να γίνεσαι μέσα μου κάτι σε σεισμός. Σά σεισμός που τα γκρέμιζε όλα.

Ο Στέφανος είχε μείνει κυριολεκτικά ό μισός, από τό καλοκαίρι, που είχαμε χωρίσει. Ήταν ή σκιά του έαυτού του. Ποτέ δε μου είχε φανή όμως τόσο δυσφορό, τόσο συμπαθητικός, όσο εκείνη τη στιγμή που είδα τα μεγάλα καστάνια του μάτια στρωμένα άπάνω μου, γεμάτα πόνο και έρωτηματικά.

Αδιαφορώντας για τόν κόσμο γύρω μας, φιληθήκαμε. Ναί, ήταν κάτι τό άκατανηκτο. Πέρασε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου και φιληθήκαμε. Κι' άόχησαμε να συνιόμαστε και ν' άνιληθούμε ότι ό κόσμος μας κύτταξε κι' ότι μερικοί κοινωνούσαν τό κεφάλι και μουρμούριζαν δυσανασχετώντας για την ξεδιαντροπία μας.

Πήραμε ένα στενό δρομώκι στο Ζάππειο κι' έπειτα χωθήκαμε στον Έθνικό Κήπο. Εκεί ήμασταν πιά μόνον, πιά ξεσκακισμένοι άπό άδιόκριτα μάτια.

Καθήσαμε στον πιά άπόμερο

πάγκο που μπορούσαμε να βρούμε, και τότε άκούσα με ρώτησε με τη τρυφερή χαϊδευτική φωνή του:

— Πές μου, άγάπη μου. Πές μου όλη την άλήθεια. Γιατί σταμάτησες να μου γράφεις; Τάσκαωσαν κανένα γράμμα μου; Δε σου έπέτρεψαν να μου ξαναγράψω; Έμαθε ό πατέρας σου για την άγάπη μας;

Έως εκεί έφθαναν ή φαντασία του κι' οι φόβοι του. Δε μπορούσε να βάλη στο νου του τίποτε χειρότερο από τό να τό μάθω ό πατέρας και να τό άποδοκιμάσει.

Πέρασε πολλή ώρα ώσπου να βρω τό θάρρος να τό όμολογήσω όλη την άλήθεια...

Σταμάτησε η Μαίρι Σόφτ, κύτταξε την κοπέλλα στο μάτι.

— Ρίτα, πρόσφερε με φωνή δορυμένη... Χίλια χρόνια να ήσασ, δε θα ξεχάσω τόν πόνο της ματιάς σου. Μία ματιά πούκλεινε έναν όλόκληρο κόσμο. Πόνο άνείπωτο, δυσπιστία, άγανάκτησι, άπελπισία, τρελό θυμό. Όλα μαζί, όλα μαζί γίνονταν ένας πόνος.

Δε μιλήσε, δεν είπα λέξη πολλή ώρα. Κι' έπειτα με μία κίνηση, μία κίνηση τρελή, έγειρε τό κεφάλι του στα δυο του χείρα. Τίποτε άλλο. Αυτή ήταν ή διαμαρτυρία του.

Αν είχε φωνάξει, αν με είχε βρείσει, αν με εχε χαστούκισει, δε θα πονούσα τόσο, όσο μπροστά σ' αυτή τη βουή του άπελπισία.

Ακούμπησε τό χέρι μου, παγωνμένο, στο δικό του και προσπάθησε να βρω λόγια να τόν παρηγορήσω.

— Έσένα άγαπώ, έσένα θ' άγαπώ πάντα! του είπα.

Δεν ήξερα τί καλύτερο να τού πω, κι' αυτή ήταν ή άλήθεια. Δε μ' άκούγε. Έκλαιγε, «Εκλαινε άντρώπινα, βουβά, χωρίς δάκρυα. Μονάχα ένας κόμπος στο λαιμό του προέδιδε τό έσωτερικό του κλάμμα.

Δε βάσταξα, Έγειρα άπάνω του:

— Δε θα τόν παντρεύω έκείνον, του είπα με άπελπισία. Τίποτε δε θ' άλλαξη άνάμεσά μας. Τίποτε!

— Πώς; με ρώτησε με άπελπισία.

— Κι' εγώ δεν ξέρω! άποκριθήκα. Πάντως σ' άγαπώ, σ' άγαπώ.

Τα ξεχάσαμε όλα, μεθύσαμε με φίλια έκεί στο έρηνικό δρομώκι, λές κι' ήμασταν παιδόπουλα, κι' όχι ώριμοί άνθρωποι, εγώ είκοσιεφτά χρόνια κοπέλλα.

Έπειτα προσπαθήσαμε ν' άντιμετωπίζουμε την κατάσταση.

— Να κάνουμε παρξικόκτια; μου πρότεινε ο Στέφανος. Να παντρευτούμε κρυφά;

Εφρίδα όμως με την ιδέα της καταστρώφης που θα έπασχολούβουσε.

Ο Ουίλλιαμ έδωσε κιόλας τόσα χρήματα στον πατέρα μου!

Αν δεν κρατήσω τό λόγο μου, είναι σά να τα κλέψαμε αυτά τα χρήματα.

— Να τού τα έπιστρέψουμε. — Πώς; τόν ρώτησα.

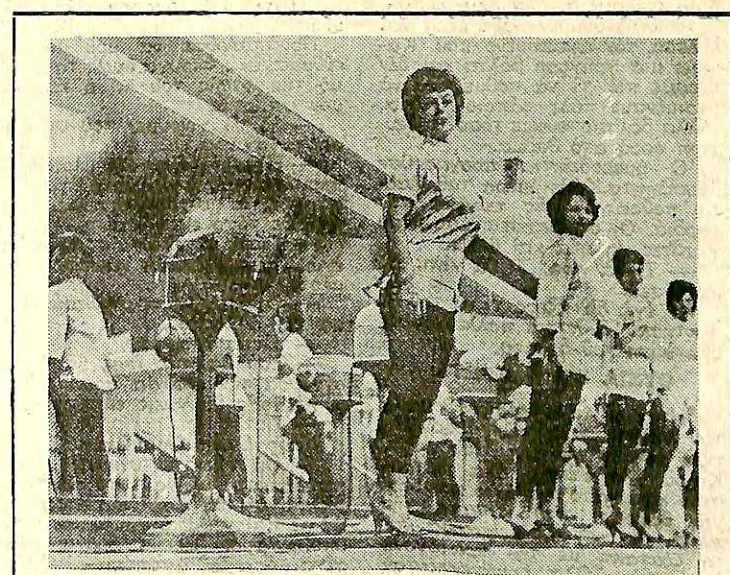
Κι' εκεί σταμάτησε τό μυαλό μας. Δεν ύπληγε λύσι.

Κι' εγώ δεν ξέρα πόση ώρα μείναμε εκεί συζητώντας, ώσπου τόμισε τό μυαλό μας.

Όταν χωρίζαμε κανόνισαμε να συναντηθούμε και τη άόχημένη. Λύσι δεν είχαμε βρη. Τό μόνο που ξέραμε ήταν, ότι δε μπορούσαμε να μη ξεανώδυθουμε.

ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ

— Παιδί μου, συνέχισε η Μαίρι Σόφτ, άναστενάζοντας βαθεία. Έξω όλόκληροι μήνες της ζωής μου πέρασαν μέσα σε μία άνείπωτη δυστυχία αλλά και σε μία παρόξση, πικρή και φοβισμένη ευτυχία. Οι γονείς μου έκαναν ό-



ΝΕΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΟΝΗΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Στό Λονδίνο άνοίξε ένα νέο Ίνστιτούτο Καλώνης με την επωνυμία «Σα-λόνι Υγείας και Κομφόρτου». Εφοδιασμένο με συσκευές, που άποτελούν την τελευταία λέξη της πρόόδου, ό νεος αυτός ναός του κάλλους φιλοδοξεί να χαρίση στις πελάτισσές του μία γραμμή και πρό πάντος διαθέτει ό,τι χρειάζεται για να έπιστρέψι σε μία νέα γυναίκα να διατηρήσει την εύλογισία της και τη λεπτή γραμμή της. Στη φωτογραφία μας σε μία από τις αίθουσες του νέου Ίνστιτούτου όπου έδρασαν οι συσκευές του ήλεκτρικού μασάζ, μία ομάδα από κομψές συνοδούς αεροπλάνων έμπιστευονται τό καλλυγισμό ήδη σώμα τους στις συσκευές αυτές, που θα διαλύσουν μέσα σε λίγα λεπτά κάθε περιττό λίπος.

μου και την άναχώρησή μου για τό Λονδίνο. Ο γάμος θα γινόταν στο Λονδίνο. Έτσι προτιμούσε ο Ουίλλιαμ. Και φυσικά τό είχαμε παραδεχθί κι' έμεις. Ο πατέρας μου έφερε όλη μέρα να κανονίσει τα οικονομικά του, να βάλη τα θεμέλια μιας καινούργιας δουλειάς, που έπρεπε όπωσδήποτε να στεριώσει αυτή τη φορά. Δεν καταδεχόταν να είναι φτωχός αυτός, τη στιγμή που ή κόρη του θάκανε ένα τέτοιο λαμπρό γάμο.

Δημιόρισε τους άραβώνες μου, κι' άρχισαν οι έπισκέψεις. Η μητέρα μου έπλεε σε πέλαιξη ευτυχίας. Άνοίξε τό σπίτι και δεχόταν κάθε μέρα τό συγγενολόι που έρχόταν να συχαρή.

Τα νέα διαζόθηκαν άσπασία στην Αθήνα, ότι έπρόκειτο να κάνουν ένα λαμπρό γάμο. Και όπως ξέρετε, σ' αυτές τις περιστάσεις, άναγκάζονταν οι παλιές φίλες κι' οι ξεχασμένες συγγενείες. Έτσι έως τα Χριστούγεννα, δε μείναμε μέρα σχεδόν χωρίς έπισκέψεις.

Με τί άγωνία έβλεπα τόν άγαπημένο μου, δε μπορούε να φανταστής. Τόν έβλεπα όμως σχεδόν κάθε μέρα, με τρόπο, μυστικά κι' άπόκρυφα. Άλλά έστω και πέντε λεπτά της ώρας να συναντιόμασταν παίοναμε δύναμη για όλη την ημέρα. Άν και τα πράγματα προχωρούσαν κι' οι έτοιμασίες για τό γάμο μου έβαιναν με ταχύτητα, έλπιζαμε. Κι' εγώ δεν ξέρα τί έλπιζαμε. Κάποια σωτηρία άναπάντητη κάποιο περιστάτικό που θα έσωζε την άγάπη μας.

Ευχάριστο ή δυσάρεστο περιστάτικό, κάτι μπορεί να γίνει λέγαμε.

Δεν προσδιορίζαμε τί ακριβώς περιμέναμε. Τό ευχάριστο δεν τό ξέραμε, δε μπορούσαμε να βάλουμε τίποτε ευχάριστο στο μυαλό μας. Κανένα λαχείο, ίσως, Ένα μεγάλο εφηνικό κέδος που θα έδινε οικονομική άνεσι στον πατέρα μου ή στο Στέφανο. Θα χρειαζόταν όμως λεφτά, πολλά λεφτά. Τόσα, που να διευκολύνουν τόν πατέρα όχι μόνο να πληρώσει όσα χωροστούσε στο Σόφτ, αλλά και να βάλη μπροστά τη δική του τη δουλειά, για να μη μείνη πάλι στην πύλη.

Αυτό ήταν τό ευχάριστο... τό χιμαρικό ευχάριστο, που βάζαμε

στο νου μας. Τό δυσάρεστο; Αυτό δεν τό συζητούσαμε. Δεν τό όμολογούσαμε ούτε στον έαυτό μας. Πάντως τό δυσάρεστο, δε μπορούσε να είναι τίποτε άλλο παρά κανέναν θάνατος.

Θάνατος του Ουίλλιαμ, έλεγα εγώ.

Ήθελα έτσι να κούψω την πιο ένδομηχη, την πιο φοβερή μου σκέψη:

— Θάνατος του πατέρα μου.

Μη νομίζεις, παιδί μου, ότι εύχόμουν ένα τέτοιο πράγμα. Όχι, μάρτυς μου ό Θεός, δεν έκανα καμιά τέτοια ύψη. Άλλά δε μπορούσα να έμπεδώσω τη σκέψη μου να τρέχη.

Πιά πίσω, πιά βαθύ άκούη, ύπληξε, μία άλλη σκέψη:

— Άν παθαινε ποτέ ή μητέρα μου...

Ήταν μία σκέψη έφιαλτική, έπειδή τη λάτρευα τη μαρούλα μου.

Κι' όμως, έχονταν στιγμές που ή καρδιά μου γινόταν πέτρα και άντιμετώπιζα κι' αυτή τη σκέψη:

— Άν πάση τίποτε ή μαμά δίν τόν παντρεύομαι τό Σόφτ. Τότε θα ήλθω στο πατέρα μου, ότι θα παντρευτώ τό Στέφανο. Ο πατέρας θα στενωχωρηθή, αλλά θα υπερισκήσει τόν πόνο του. Τί θα κάνει; Δεν ξέρω... Θα έπιστρέψουν με τα χρήματα του Ουίλλιαμ, θα μείνουμε φτωχοί, στην πύλη. Άλλά δε θα θυσιάσω την άγάπη μου.

Μ' αυτές τις σκέψεις, άλλες όμολογμένες, άλλες άνομολόγητες, πέρασαν τρείς μήνες και κνηταύωσαν τα Χριστούγεννα. Τα γράμματα τό άραβωνιαστικού μου έφταναν τακτικά, μία φορά την εβδομάδα έρωτευμένα άλλα τυπικά. Μά περιμένα λίγες ημέρες πριν από τό Χριστούγεννα κι' ό γάμος θα γινόταν άνάμεσα Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά.

Οι γονείς μου έβλεπαν μόνο λίγες ημέρες στην Άγγλια. Ο πατέρας είχε άνοίξει ένα γραφείο άντιπροσωπειών, και δε μπορούσε να λείπει πολύ από τη δουλειά του.

Έγώ ζούσα μία διπλή ζωή. Παρακολούθουσα τις έτοιμασίες. Βοηθούσα σε όλα. Όταν βρισκόμουν στο σπίτι μου, έπαίσα περιήγημα τό σόλο μου της μελλόνημης. Κοντά στο Στέφανο ό-

μως τα ξεχνούσα όλα. Δε θυμόμουν τίποτε άλλο από την άγάπη μου. Κι' όταν αυτός με ρωτούσε κάθε τόσο γεμάτος άγωνία:

— Τι θα γίνει; Περνάμε οι ημέρες, έφθασαν τα Χριστούγεννα! Έγώ τού άπαντούσα, σπώνοντας τούς ώμους:

— Κι' εγώ δεν ξέρω... δεν ξέρω τίποτε... Άσε να δούμε.

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Όλα ήσαν έτοιμα, σε όκτώ ημέρες θα φεύγαμε για τό Λονδίνο. Θα φύγαμε. Έτσι έλεγα, ελά δεν τό πίστευα. Η σκέψη μου ήταν μουδιασμένη, δε σκεπτόμουν πραγματικά τίποτε. Κι' όμως ήταν βέβαιο πως θα φεύγαμε άκριβώς μετά όκτώ ημέρες. Η μητέρα μου καυσαίονταν πολύ τόν τελευταίον καιρό, έτρεχε σε μαγαζιά, σε μοδίστρες σε συγγενείς, όλο χαρούμενες άπασχολήσεις, αλλά και κόυρασι. Κι' έτσι ήθελε άναπάντητα τό κακό. Μία μέρα που είχαμε πάει σε κάποιας θέας της μητέρας μου όλοι να φάμε τό βράδυ, την έπισπε τη μητέρα μου ή καρδιά της. Πήγε να μείνη.

Τη μεταφέρουμε στο νοσοκομείο, κι' οι γιατροί είπαν ότι πρόκειται για ένα σοβαρό εμφύσημα του μυοκαρδίου, και ότι είναι άπαραίτητο να μείνη στο νοσοκομείο. Δε μάς έκρυψαν δε ότι ύπληχε άμεσως κίνδυνος για τη ζωή της.

Αν σωζόταν όμως έπρεπε να μείνη σε όπλόλητη άνάπαυσι άπάντα από ύπνη.

Ο πατέρας μου χτυπιόταν από τό κακό του. Άφ' ενός από τό στενωχωρία και από τό φόβο του για τη μητέρα, άφ' έτέρου από την άγωνία του για τό γάμο μου.

— Να πιάς μόνη σου! μου πρότεινε τότε.

Έγώ βγήκα από τό ρούχα μου. Άνθήκακα καθηγορηματικά.

— Δε θ' άφήσω τό κίνδυνο τη μαμά, για να πάω να παντρευτώ.

— Τότε, τι θα γίνει;

— Να τηλεγραφήσουμε του Ουίλλιαμ ότι άναβάλλεται ό γάμος.

Δεν τού άρεσε αυτή ή σκέψη του πατέρα, την πούλησε όσο υπέρτασε:

— Δεν είναι τίμιο, μούλεγε και μου ξανάλεγε. Ο Σόφτ όχι μόνον σ' άγαπάει και σε περιμένει με άνυπομονηρία, αλλά και έχει δώσει όλόκληρη περιουσία για σένα. Τα λεφτά που μούδωσες δε μου τα χάρισε. Τάδωσε με την πεποίθησι, ότι μ' αυτά προάγει την ευτυχία του.

— Αγοράζει την ευτυχία του, τόν διώρθωσα εγώ.

Ο πατέρας μου με κύτταξε άποληθωμένος. Τόση καιρό είχε ξεχάσει τις άντιλήψεις του. Τόση καιρό ήταν βέβαιος ότι τα ήνα κανόνισε, με τόν καλό μου. Δε με είχε ρωτήσει ποτέ τί άπόγινε. Ίσως ή μαμά να τού είχε πη ότι τέλειωσε αυτό τό ζήτημα. Τώρα, αυτά μου τα λόγια τόν άναστατώναν πάλι.

— Γιατί μιλάς έτσι; με ρώτησε με παρόπινο.

Μ' έπιασαν οι λυγμοί. Κι' ο πατέρας τό άπέδωσε στην άπελπισία μου για τη μαμά.

— Καλά, καλά, μου είπα. Δεν είναι ίσως ψυχολογικό να πάς όλη σου για τό γάμο. Θα τού τηλεγραφήσουμε. Πρέπει όμως να τού γράψουμε και να τού τα έξηγήσουμε λεπτομερώς, να μη μας πάρει για άπατημένους.

Έτσι κι' έγινε. Μετά τό τηλεγράφημα τού γράψαμε. Ο πατέρας είχε άνοίξει ένα γραφείο άντιπροσωπειών, και δε μπορούσε να λείπει πολύ από τη δουλειά του.

Έγώ ζούσα μία διπλή ζωή. Παρακολούθουσα τις έτοιμασίες. Βοηθούσα σε όλα. Όταν βρισκόμουν στο σπίτι μου, έπαίσα περιήγημα τό σόλο μου της μελλόνημης. Κοντά στο Στέφανο ό-

Τα ίδια μ' έβαλε και τούγρασε

Ψα κι' εγώ. Τυπικά, κρούα, φυσικά, όπως τούγραφα πάντα. Τόσο που άπορούσα πώς δεν το παρήγγιζες.

Η απάντησή ηθε άμέσως, πολύ τυπική και ευγενική. Λυπόταν πάρα πολύ, ευχόταν περαστικά, και περίμενε καινούργια μας είδοποίηση για την ημερομηνία του γάμου.

Με όλη μου την πραγματική αγωνία για την κατάσταση της μητέρας μου άνασταν πιδ έλευθροα.

— Νά το άναπάντεχο που περιμέναμε, μου είπε ο Στέφανος.

— Δέ βάλω να πεθάνη η μαμά, τού είπα εγώ.

Καί μ' έπιασε κάτι σαν φόβος, σαν δεισιδαιμονία, ότι η μεγάλη μου επιθυμία να παρουσιαστώ έ να εμπόδιο για τού γάμο μου με τού Σόφτ, είχε προκαλέσει την άρρώστια της μητέρας μου.

ΜΕΤΑ ΤΡΙΕΙΣ ΜΗΝΕΣ

Ο κίνδυνος για τή μητέρα μου βάρσασε δυό δλοκληρωσ μήνες. Οί γιστροί δέ μιάς επέτρεπαν να την πάρομε άπό τού νοσοκομείο. Όταν έπί τέλους μάς έδωσαν τήν άδεια ήταν τέλος τού Φλεβάρη. Μας επέστρεσαν όμως και πάλι την προσοχή να μη κουραστώ και να μη ταραχτώ.

Η κοκκιμωρία ή μανούλα μου φαίνόταν άκόμη άρρωστη. Ήταν πολύ άδύνατη, χλωμή, και γερασμένη. Μόνον που τήν έβλεπες καταλάβαινες πώς ήταν ένα σαγισμένο γυαλί, που θάσπαζε στο ποδύο χτύπημα.

Τή βάλανε κυριολεκτικά στό πομπύλα. Με ποιά άάρρος, με ποιά καρδιά να τής πώ ότι δέν ήθελα να πάω στό Λονδίνο; Αυτή μόλις συνήλθε, μόλις πίστεψε ότι γλύτωσε, άλλο τίποτε δέν είχε στό νού της:

— Σου χάλασα τήν εύτυχία σου! μούλεγε και μου ξανάλεγε.

Κι' ο πατέρας τή μάλλωνε:

— Κουταμάρες! Δέν χάλασες διόλου τήν εύτυχία της! Αναβολή δέν σημαίνει καταστροφή.

Γράψαμε στόν Ουίλλιαμ τή εύχάριστα, ότι άνέδρασε ή μαμά, και κανονίσανε πάλι ήμερομηνία γάμου. Άμέσως μετά τού Πάσχα.

Τό Πάσχα ήταν νωρίς, άρχας Άπριλίου έκείνη τή χρονιά. Θά βρισκόμασταν λοιπόν τή πρώτη έβδομάδα κιάλα στό Λονδίνο.

Η χαρά μου πούβλεπα τή μαμά πάλι στό σπίτι φαρισκωνόταν με τή σκέψη ότι πεί τώρα πιά, δέν ύπηρε σωτηρία. Έπρεπε όπωσδήποτε να γίνη ό γάμος. Τόβλεπε κι' ο Στέφανος, και τού μιναλό του σταματούσε.

Οί μέρες περνούσαν φτωχότες. Πρώτη ή άνοιξη είχε κάνει τήν είσοδία της στην Άττική. Όλα

ήταν άνθισμένα. Όλα φουντωμένα. Έγώ ξεκλεβόμουν κάθε μέρα και έβλεπα τόν αγαπημένο μου. Κάναμε μιά γρήγορη βόλτα και δέν ξέραμε πιά τί να πούμε. Σά να περιμέναμε πάλι κάποιο θαύμα. Άλλά δέν πιστεύαμε τόσο τή δεύτερη φορά στό θαύμα.

Ο ήμεροδεικτής προχωρούσε άδυσωπτητα. Κάθε ήμέρα τού Μάρτη πούβλεπε, μάς πάγανε τήν καρδιά. Οί συναντήσεις μας ήταν γεμάτες άγωνία και θλίψη.

— Τί θά γίνη; Τί θά γίνη; με ρωτούσε.

Κι' εγώ δέν ήξερα τί να τού άπαντήσω. Έκλαιγα πολλές φορές στη μέση τού δρόμου.

ΟΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ήταν ή τελευταία έβδομάδα τού Μάρτη, τελευταία έβδομάδα πριν άπό τή Μεγάλη Έβδομάδα. Καίρος θεοπέσιος, όλα άστραφταν κάτω άπό ένα ήλιο καινούργιο θαρρείς, που κύτταζε τήν πλάση με νεανική περιέργεια και τή έσπαινε με τήν πρωτόγονη άρηή του. Όλα ξαναγεννιόνταν, κι' είμεις νοιώθαμε μέσα και τήν να πεθαίνω.

Ήταν Κυριακή άπόγευμα. Ήδρα κάποια δικαιολογία στους γονείς μου, ότι πάω στην Κηφισιά ν' άποχωρησώ μιά φίλη. Φυσικά, συνάντησα τόν αγαπημένο μου κι' άποφασίσαμε να πάμε μαζί μακριά, κατά τήν Κινέττα.

Ο Στέφανος είχε δανειστώ τήν κούρσα κάποιου φίλου του, και όδηγούσε ό ίδιος. Ήταν μιά διαδρομή άνειμεμένη. Όλα άστραφταν, όλα μωσχολούσαν. Άφου κάναμε μπάνιο, ξεπλώσαμε στην γλαστή άμμουδιά, χαράχκαμε τήν άνοιξη, χωρίς άλλη σκέψη. Λές κι' ή ζωή κι' ή εύτυχία ήταν μπροστά μας.

Ο Στέφανος φαίνόταν πολύ εύθυμος. Μέσα όμως βαθιά στό μάτια του, διέκρινα κάποια άπελπιρία αν και δέ μου άνέφερε λέξη για τού μέλλον.

Ήταν σούρουπο όταν πήραμε τού δρόμο τής επιστροφής. Άκουμπούσα τού κεφάλι μου στόν ώμο του, και δέ μιλούσα. Δέν ήξερα αν ήμουν άπόλυτα εύτυχισμένη ή αν ήμουν βυθισμένη στην πιδ μαύρη άπελπιρία. Και δέ μπορούσα να καταλάβω τί σκεπτόταν κι' αυτός.

Άξανα κάποια στιγμή, άργοπόρησε τού σιμό τού τρεξίματος, σταμάτησε σχεδόν.

Μ' έσφιξε όπώσω του και μου ψιθύρισε:

— Είσαι εύτυχισμένη;

— Δέν ξέρω, τού άποκρίθηκα.

— Πρέπει να τή θυμάσαι αυτή τήν ήμέρα, μου είπε. Όπως και τήν άνοξη ή ζωή σου.

Ήταν μιά άμορφη όλόφωτη μέρα.

Προσπαθούσε να μου μιλήσει εύθυμα, εγώ άκούγα όμως τού λυγμού τής φωνής του κι' ή καρδιά μου σπάραζε.

— Τί θά γίνουμε; τού ψιθύρισα ταραγμένη.

— Είναι ή τελευταία μέρα που περνάμε μαζί μου άποκρίθηκε. Γι' αυτό είμαι εύχαριστήμένος που πέρασε τόσο εύχισμένη.

— Γιατί ή τελευταία; φώναζε εγώ. Έχουμε άκόμη κάμποσες ήμέρες.

— Όχι! μου είπε σταθερά. Πήρα τήν άπόφαση.

— Έσθ θα πάς εκεί, θά βρης σίγουρα τήν εύτυχία σου. Άργά ή γρήγορα θά γίνης εύτυχισμένη.

— Ποτέ!

Χαιρογέλασε θλιμμένα.

— Θά γίνης εύτυχισμένη. Όπωσδήποτε! Είναι μαθηματικά βέβαιο ότι θά είσαι εύτυχισμένη. Δέ σε παύνει, άπό συμφέρον, άπό ύπολογισμό. Έκανε θυσιές για σένα, άσα σ' αγαπάει άληθινά.

Και θά σου παρέχη τού πών γιά να είσαι εύτυχισμένη.

— Θά είμαι ή πιδ δυστυχισμένη γυναίκα τού κόσμου, τού είπα ν' άναφυλλήτς. Όσο θά νιώθω πώς θά είσαι δυστυχισμένος εσύ.

Γύρισε στό μισοσκόταδο με κύτταζε παρόξυνα:

— Δέ θά είσαι δυστυχισμένος, μου είπε.

Γούλωσα τά μάτια μου φυσικά.

— Δέ θά είσαι δυστυχισμένος; Συνηκολόγησε κιάλα με τή μοίσα μας;

— Ναι, άπορίφημη λύση.

Δέν τολμούσα να τόν ρωτήσω. Κι' αυτός άποκρίθηκε στη βουβή μου ερώτηση:

— Τήν άνταρσία... Μαίρη, άγάπη μου δέν ήθελα να στό πώ Καλύτερα όμως να είσαι προετοιμασμένη. Δέν τή θέλω τή ζωή χωριστά. Σκέφθηκα, ξανασκέφθηκα πώς μπορούσα να παρηγορηθώ, πώς μπορούσα να σε άντικαθώ, πώς μπορούσα να τού σκέτασώ. Όσο και να τού σκέτασώ, όμως δέ βρισκόμουν. Δέ πτωμαί όμως δέ βρισκόμουν. Δέ θέλω να βάλω να πικραθώ. Δέ θέλω να μου στενοχωρηθώ. Νά τού πάω απλά τού ζήτημα.

Σταμάτησε ή Μαίρη Σόφτ, τρέμοντας συγκορμω.

— Σκοτώθηκε; ρώτησε ή Νέλλη με φοικη.

Κούνησε ή γυναίκα άρνητικά τού κεφάλι της.

— Όχι, άχι, παιδί μου. Ήδρα τού μέσο να τόν συμφιλιώσω πάλι με τή ζωή.

Γύρισανε στην Άθήνα και πήγαν στό σπίτι του. Στο μικρό, φτωχικό του καιμαράκι.

Δέν ήθελα να τόν άφήσω μόνο. Έτρεμα να τόν άφώσω. Δέν ήται τέτοιος τύπος, να μου πη στην τύχη μιά άεροκουβέντα. Ήμουν σίγουρη ότι γιά να μιλήσει θά νατο, είχε πάρει τήν άπόφαση. Παιδί μου. Τ' άλλα θά τά καταλάβης.

Έπεσα στην άγκαλιά του. Τώρα πιά δέ μπορώ να καταλάβω αν τώκανα με τή σκέψη να τόν σώσω ή αν ή άγάπη μ' έσπρωξε να πέρω στην άγκαλιά του.

Τό μόνο που θυμάμαι είναι, ότι τού είπα, όταν έγινε δική του:

— Νά ξέρεις ότι έσένα μόνον άγάπησα. Και θέλω αυτή ή σκέψη να σου δώσει δύναμη να ζήσης και να βρης κι' έσύ τήν εύτυχία σου. Ρίτα... δέν ξέρω αν με πασακολουθής, αν πασακολουθής τήν ψυχολογία μου.

Η Νέλλη έκλαιγε. Έβλεπε μπροστά της τή σκηνή, τήν τοαγικά έρωτική σκηνή και συλλογιζόταν πώς ο άντρας εκείνος που είχε πάρει τήν άγνότητα αυτής τής γυναίκας, θά μπορούσε να είναι πατέρας της. Όπως κι' ή πανεύνη αυτή γυναίκα θά μπορούσε να είναι μητέρα της. Τί κι' αν δέν ήταν αυτή πραγματικά ή Ρίτα Πλαντή; Έκείνη τή στιγμή είχε όλα τά συναισθήματα, που θά είχε σαν άληθινή Ρίτα.

Παρατήρησε ή Μαίρη τήν ταραχή της και τής είπε τρυφερά:

— Η θυσία μου τόν έσωσε, παιδί μου. Τό ήξερα πώς τόν έκανα εύτυχισμένο. Τού άπέδειξα πώς τόν αγαπούσα περισσότερο άπό κάθε τί στον κόσμο, περισσότερο κι' άπό τή τιμή μου. Κι' ή επίγνωσι αυτή τούδωσε τή δύναμη να ζήσει...

— Ζή; ρώτησε με φόβο ή Νέλλη.

Κούνησε ή Μαίρη θλιμμένα τού κεφάλι της.

— Όχι, παιδί μου. Μιά βάρσκα μου είχε σταθί άπό τή όχη δίπλα στην άγάπη μας. Θά στό πώ με τή σειρά. Πάντως δέν αυτοκτόνησε. Πάρσαμε ώρες έρωτικό μεθύσι, και χωρίσαμε.

Άποφασίσαμε να μη ξανασυναντηθώμε και μούδωσε τού λόγο του πώς θάδωχνε κάθε σκέψη θανάτου.

— Δέ μπορώ πιά να σκεφθώ τού θάνατο, μου είπε. Τό ξέρω ότι θά σου προκαλώ άφάνταστη φοικη να σκέπτεσαι πώς τού κορμιά σου σε άγκάλιασε, που σε άγάπησε, δέν υπάρχει πιά. Γι' αυτό θά ζήσω και θά κυττάζω λίγο-λίγο να βρω κι' εγώ τού δρόμο μου στη ζωή...

— Πήρατε λοιπόν τήν άπόφαση να χωρίσετε γιά πάντα; ρώτησε ή Νέλλη θλιμμένα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΟΙ ΚΟΜΜΩΤΑΙ

Γιατροί και χημικοί θά είναι οί δάσκαλοί τους

ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ τήν έβδομάδα... Άπό τού σχολικό έτος 1961—62 θά μάθουν γράμματα οί κομμωτάι κι' οί κομμωτρίδες! Θά σκύψουν πάνω στό βιβλίο γιά να μάθουν τήν τέχνη τους και θ' άκούσουν μαθήματα άπό καθηγητάς κι' έπιστήμονες. Γιατροί, χημικοί, θά τους διδάσουν τ' άνάλογα μαθήματα και τού σημαντικότερο θά τους μάθουν να άνακατεύουν ακίνδυνα τής βαφές, να κάνουν τής διάφορες συνθέσεις έτσι, ώστε να μην προκαλούνται δερματηρίαιεις, να μη καίγυνται τά μαλλιά.

Οί άπαιτήσεις τής μόδας, ή σύγχρονη ζωή, δέν επιτρέπουν πιά στό γυναικεί, άλλ' ούτε και στον άντρα άκόμη, ν' άγνοή τού κομμωτήριου. Δέν είναι δυνατό ν' άφήν κανείς τόν έαυτό του να καταρρέη, να γεμίζει ρυτίδες, να χάνη τή δροσιά του, ενώ μπορεί, με άρισμένες φροντίδες, τών αισθητικών και τών ινστιτούτων καλλωγής, να διατηρήσει πολλά χρόνια στή... δεύτερη νεότητά. Ειδικά γιά τής σημερινές γυναίκες, αυτό είναι άπορώτως. Πρέπει κάθε γυναίκα να έγκαταλείπει τόν έαυτό της να γεράνη και να στερούν άπό τού σύντροφό της τή χαρά να τής βλέπη όμορφες. Άλλά και γιά όλο τόν άλλο κόσμο. Πρέπει κάθε γυναίκα να δίνη αυτή τή μάχη και να τήν κερδίξη τούλάχιστο μέχρι μιάς σεβάστης ηλικίας. Άλλά τέτοιοι έιδους ήρωικές προσπάθειες και φροντίδες δέν είναι δυνατό ν' άναλάβη ένας άνδρας άνθρώπος ή μιά γυναίκα, που ξέρει μόνο να κόβη τά μαλλιά και ν' άνακατεύη τά χρώματα τών διαφόρων βαφών. Χρειάζεται να σπουδάξη αυτή τήν έπιστήμη. Γιατί φαίνεται, ότι τού έπάγγελμα τού κομμωτού είναι σήμερα άπό τά πιδ προσοδοφόρα. Κάθε σχεδόν πολυκατοικία έχει τού κομμωτήριο γυναικών!

Άλλ' ύπάρχει και κάτι άλλο. Λειτουργούν άπιδανες σχολές κομμωτών, με άπιδανους άνθρώπους. Ύπάρχουν άκόμη κομμωτρίδες άνίδες, που έχουν μόνο πρακτική κατάρτιση. Δέν ξέρουν παρ' ό να δουλεύουν σαν αυτόματα και να... καταστρέφουν τά μαλλιά τών άτυχων πελατισών τους. Δέν είναι λίγες οί γυναίκες, που έχουν άρρωστήσει βαρύν άπό επικίνδυνες συνθέσεις βαφής, γιά τή έπιδερμίδα τού κεφαλιού τους άπορροφούσε τής δηλητηριώδεις αυτές ούσιες. Δέν είναι έπίσης λίγες εκείνες, που έγιναν... φαλακρές χάρη στην άνίδη κομμωτριά τους, ή που κάπνισαν τά μαλλιά τους με τόν ηλεκτρισμό. Έχουμε, έξ άλλου, και περιπτώσεις ηλεκτροπληξίας!... Γι' αυτό, ύστερ' άπό σχετική άπόφαση τού ύπουργού τής Παιδείας, καθωρίσθηκαν τά έξης:

Οί έπαγγελματικές σχολές κομμωτών άπό τού προσέχες σχολικό έτος 1961—62, θά έχουν μονοετή κύκλο σπουδών, τού δέ διδακτικό έτος θ' άρχιξη στις 16 Σεπτεμβρίου και θά λήξη στις 15 Ιουλίου. Στς σχολές αυτές θά έγγραφουν εκείνοι, που έχουν ένδεικτικό γ' τάξεως έξτασίου σχολείου μέσης εκπαίδευσης. Προκειμένου γιά κοπέλες, εκείνες που έχουν πτυχίο οικοκυρικής σχολής.

Έπίσης, όρίζεται, ότι ο διευθυντής τών σχολών αυτών πρέπει να έχη πτυχίο άνωτάτης σχολής ή παιδαγωγικής άκαδημίας, ή να είναι κομμωτής, να έχη δέ ένδεικτικό γ' τάξεως έξτασίου Γυμνασίου, πτυχίο κομμωτικής σχολής και 10ετή πείρα, άπό τήν όποια τριετή τούλάχιστο διδακτική.

Η διδασκαλία τών μαθημάτων θά άναθιθεται σε καθηγητάς και έπιστήμονες, άνάλογας τών μαθημάτων, όπως π. χ. τού μαθήματος τής ύγιεινής σε γιαιτρούς, τού σχεδίου σ' αρχιτέκτονες, τής χημείας σε χημικούς, κλπ.

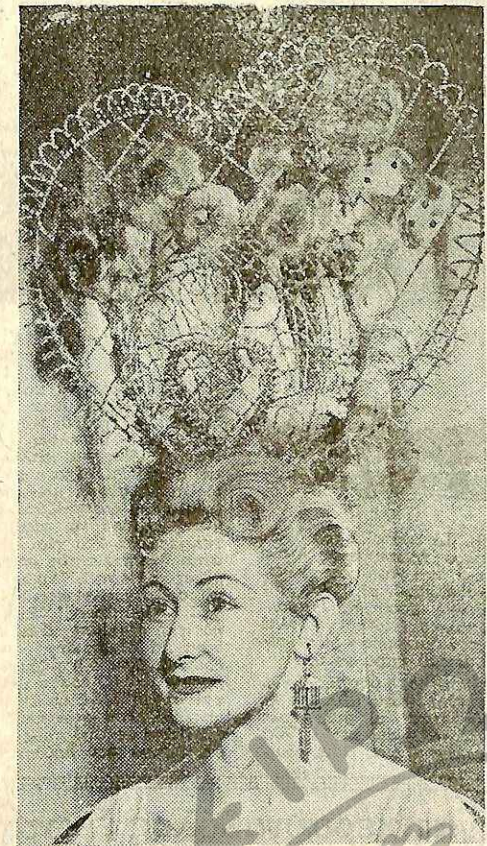
Έτσι θά σωθούν τά μαλλιά τών Έλληνίδων άπό τούς άνίδους. Γιατί πάντα ή δουλειά αυτή ήταν ολόκληρη έπιστήμη. Άπό τήν αρχαιότητα άκόμη ήταν σωστή... δημιουργία. Ο Λουκιανός άναφέρει, συχνά, ότι οί κομμωσόμενοι συχνάζαν στό κομμωτήρια, γιά να καλλωπισθούν. Κι' οί κομμωτάι κι' οί κομμωτρίδες έδιναν στό μαλλιά τού όνμα τής μόδας και τά βοστρύχων. Έπίσης δέν ήταν άγνωστο τού βάψιμο τών μαλλιών. Άπό τόν 5ον αιώνα π. Χ. ή συνήθεια τού «μελαίνισθαι» ή τού «ξανθίζεσθαι», όπως άναφέρει ο Αίλιανος, ήταν πολύ διαδεδομένη. Έξ άλλου μεταχειρίζονταν συχνά ψευτικά μαλλιά, συνθετικά, που μεταδέρθηκε άπό τήν Ασία. Ο Ξενοφών άναφέρει, ότι οί παππούς τού Κύρου είχε βαμμένα τά φούδια του κι' ότι είχε ψευτικά μαλλιά. Έπίσης, άναφέρεται άπό τόν Άριστοτέλη, ότι οί Άσιατες ήγεμόνες είχαν τή συνήθεια να φορούν ψευτικά μαλλιά! Οί «φενάκες» αυτές που λινόταν στην άγόρα και τής αγοράζαν άνδρες και γυναίκες!...

Οί άρχαιοι Έλληνες διατηρούσαν στην άρχή μακριά μαλλιά, όπως οί μυθολογικοί ήρωες. Ίάσον, Ορφέα, Ορέστη. Όμορφα μαλλιά κυματοειδή ή σε βοστρύχους, είχαν οί Απόλλωνες

ή Κούροι, που μπορούμε να θαυμάσουμε τά άγάλματά τους στό διάφορα μουσεία.

Τά μαλλιά, κατά τούς δημικούς χρόνους και μέχρι τών περσικών πολέμων, ήταν μακριά. Μετά όμως οί άνδρες έκόβαν τά μαλλιά τους, με δέ γλύτωνα άπό τής περιποίησης τών κομμωτών. Μόνο οί Μακεδόνες είχαν διατηρήσει τή συνήθεια να έχουν μακριά μαλλιά. Έπειτα όμως άπό τή μάχη τών Άρδύλων, ο Μέγας Άλέξανδρος, όταν αντίληφθηκε, ότι τά μακριά μαλλιά διακόλευαν τούς πολεμιστάς του και κατατούσαν εις βάρος εκείνων που τά είχε, γιά τού έθρβος τόν άρταξε άπό τά μαλλιά, πρόσταξε να τά κόψουν!

Στ' Άθήνα, όμως, οί άριστοκράτες, όπως



Μιά έξωφρενική κόμμωσι «φανταζώ» που βραδευθηκε σ' ένα διαγωνισμό κομμωτών στό Λονδίνο.

δ' Άλκιβιάδης, είχαν μακριά μαλλιά, που τά περιποιούνταν ά ιδιαίτερα.

Όσο γιά τής παραλλαγές τών μαλλιών τών γυναικών, όφείλονται πάντα στη φιλαρέσκεια τους.

ΕΔΩΣΕ ΥΠΝΟΤΙΚΟ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Ή μητέρα που βασανιζόταν άπό άϋπνίες

— Αυτοΰμαι που ο νόμος δέν μου παρέχει τήν εύγένεια να σας καταδικάσω στην άκοιμη άσπρητερη πονή, που να επιθυμούσα, έίπα σε δικαστή τού Κλήθελαν, τής πολιτείας Όναξό, στην άμορφη κατηγορούμενη.

Η πονή, που τής είχε επιβληθή και που τήν να οακτινός σε άναγκαστικά έπείκει ο δικαστής ήταν ένας νόμος ειδικά για 500 δολάρια — 15 000 δραχμές — πρόστιμο. Θά μπορούσε, όμως, να είναι πολύ μεγαλύτερη, αν ή πράξη είχε όπως λίγο έλειψε να έχη-διαφορετικά άποτελέσματα.

Γυναίκα «με πολύ εύδοχητα νεύρα», όπως έίπαμε ή ίδια στο δικαστήριο, ή Λίλιαν Φραντάντο, 29 ετών, βασανιζόταν συχνά άπό άϋπνίες, πρσ πάντοτε άπό τότε που γώρισε με τόν άντρα της κι' έμεινε μόνη με τά δυό κοριτσάκια τής τήν Βενίτα, 6 ετών και τήν Μπερναντίνα, 3 ετών. Ένα βράδυ, άσπρη ή κ. Φραντάντο είχε καταφέρει να... νυστάξη φυσιολογικά, γωρίς να καταπνίξη στό ύπνωτό της, συνήθειά, όταν τήν έπαιαν οί άϋπνίες. Κατά κακή όμως, σύμπτωση, τού βράδυ ακριβώς αυτό έλαχε να

Σ' όλες τής εποχές και σ' όλες τής χώρες, οί άνδρες και περισσότερο οί γυναίκες, φροντίζουν ιδιαίτερα τά μαλλιά τους. Τά δύσκολα χρόνια γιά τούς κομμωτάς ήταν κατά τόν Η' αιώνα, τήν εποχή δηλαδή, που οί παπαδες άπαγορεύσαν να βοστρύχωνται τά μαλλιά.

Ός τόν ΙΔ' αιώνα, ή κόμμωσι τών γυναικών δέν ήταν έξωφρενική. Τά έπλεκαν σε βοστρύχους και τά στόλιζαν με κοσμήματα. Άπό τότε όμως και γιά σωστά τετρακόσια χρόνια, τά μαλλιά τών γυναικών ήταν παράξενα, άπίθανα και έξωφρενικά σχέδια. Η πρώτη τέτοια εμφάνιση έγινε τού 1385. Πάνω στό κεφάλι, έδωσαν μάλιστα τέτοιες διαστάσεις, ώστε δέ μπορούσαν να περάσουν οί γυναίκες άπό πόρτες συνηθισμένων ύψους!... Στά άμέσως τους έπίσης ήταν ύποχρεωμένες να παρμένουν γονατιστές, γιά να μπορούν να χωρέσουν. Η κόμμωσι αυτή άπετέλειτο από δυό μεγάλες φτερούγες, όμως με φτερούγες άνεμομύλου. Άλλες κομμωσίδες είχαν σχήμα άνδροχείου, πάνω στην κορυφή δέ προσαρμόζονταν ένα μικρό κατέλλο. Άλλοτε πάλι τά μαλλιά σχημάτιζαν μεγάλες πυραμίδες κι' οί μικρόσωμες γυναίκες έδιναν τήν έντύπωση, ότι ήταν καιμπάνες, που... περπατούσαν!

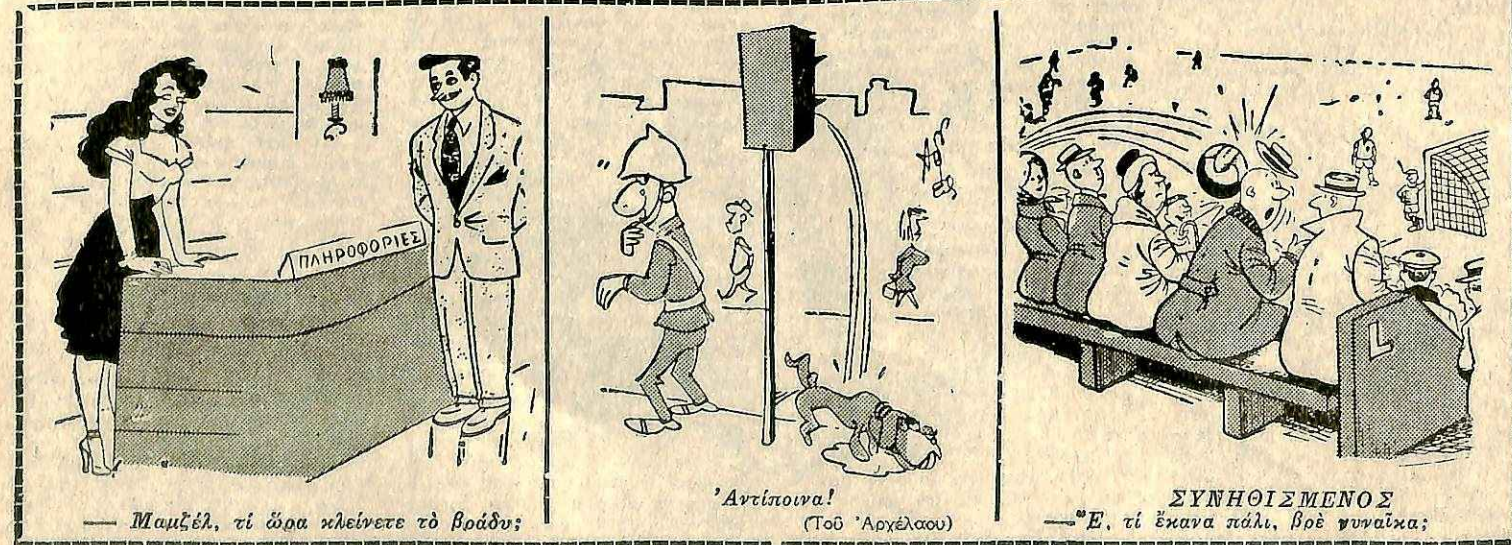
Κατά τόν ΙΕ' αιώνα, οίς κομμωσίδες προσετέθησαν μεγάλα... κέρατα, σύμφωνα με τή μόδα, που ήρθε άπό τή Φλάνδρα. Έτσι, οί γυναίκες, γιά να μπουιν σ' ένα σπίτι, έπρεπε να περάσουν πλάγια άπό τήν πόρτα!...

Άπό εκείνα τά χρόνια, οί κομμωτάι κι' οί κομμωτρίδες άρχισαν πιά να κάνουν χρυσές δουλειές. Όταν ο Λουδοβίκος ΙΓ' έγινε φαλακρός, άναγκάστηκε να φορέση περρούκα και, φυσικά, αυτό έγινε μόδα, κι' όλοι οί άντρες άναγκάστηκαν να τόν μιμηθούν, καθώς κι' οί γυναίκες. Έτσι, ή κατασκευή τής περρούκας έγινε μεγάλη βιομηχανία. Έπίσης οί περρούκες άρχισαν να είναι βοστρυχωτές. Κι' έβρισκαν πάνω άρωματισμένη άλευρόσκονη! Μόνο δέ ή Γαλλική Έπανάσταση άπλοποίησε τού χτένισμα τών άνδρων και τών γυναικών.

Τόν ΙΗ' αιώνα οί γυναίκες δέν είχαν σε καμιά ύπόληψη τά μαύρα μαλλιά. Έτσι, τά έσφαπαν πυρρόχρωμα. Κατόπιν άρχισαν πάλι οί διάφοροι έξωφρενισμοί. Τά μαλλιά μεταβάλλονταν σε άξιοβουαστα άρχιτεκτονικά σχέδια, σωστά έργα τέχνης! Παίρνουν τά σχέδια παγωνιών, αρβανιών, άπίθανων σχεδίων. Ο κομμωτάι κι' οί κομμωτρίδες γίνονται πραγματικά καλλιτέχνες και δημιουργούν έκπληκτικά θαύματα πάνω στό μαλλιά τών γυναικών, που μέχρι σήμερα θαυμάζουμε σε διεθνείς έπιδείξεις κομμώσεων, άκόμη κι' έδω στην Ελλάδα.

Σήμερα ή μόδα αντίγρφει τή περασμένη. Προσπαθώ έπίσης τήν κόμμωσι τών γυναικών στις άπαιτήσεις τής σύγχρονης ζωής και στη νοοτροπία της. Και, μιά άπό αυτές, είναι ή δημιουργία διαφόρων τύπων αστέρων τής μόδας και χρώματος μαλλιών. Έτσι κάνουν χρυσές δουλειές οί κομμωτάι κι' οί κομμωτρίδες. Μα γι' αυτόν ακριβώς τού λόγο, πρέπει να έχουν και τήν άνάλογη κατάρτιση. Η τέχνη τού κομμωτού κι' ο καλλωπισμός έγινε πιά ολόκληρη έπιστήμη. Γι' αυτό, γιά να γίνη κανείς κομμωτής και κομμωτριά, πρέπει πιά άπό τού Σεπτεμβρίου να έχη τά προσόντα που άναφέραμε, γιά να φοιτηθή στις ειδικές σχολές.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

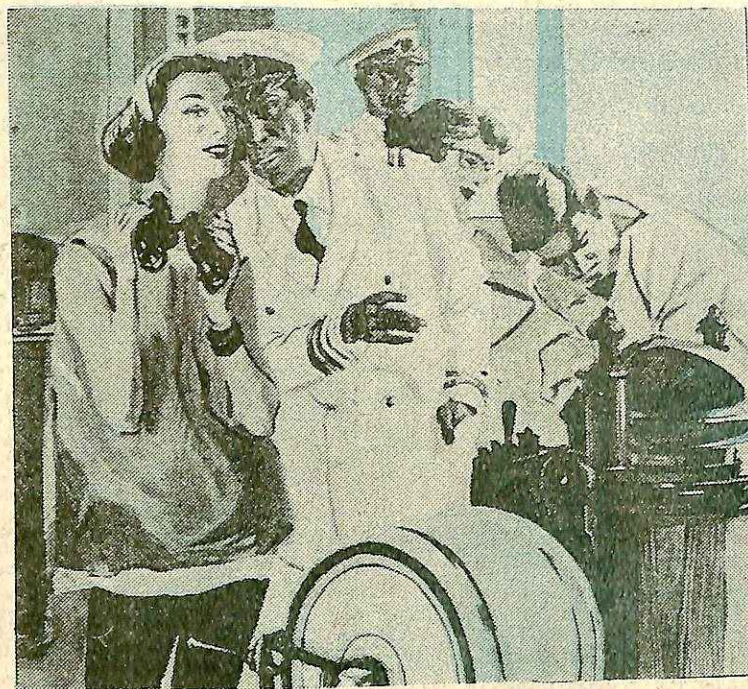


ΕΙΔΑ τὸ φῶς στὰ δάθνη τοῦ Ἰνδὸς
 κοῦ ἀνεκοῦτο στὸν κόλπο Μα-
 ρ, ἀνέλασε τὴν πορφυρεῖνη ἄγκυρ
 εὐλαῖα καὶ τὴν ἐκρέμασε στὸν Ἰνδὸν
 ἦ. Ποιὸς φῶς, ἀπαλὸς; Ὅταν γεννι-
 ᾶται ἐκπαισθεύει γύρω του βελόνη,
 ἀποτάει — τόσο, ποὺ δὲν ἤξερα
 ἀνα γεννηθῆ ἢ θυ. Ἡ ἀγκυλά τὴν
 ἀκαρτερωφόρον δοῦτοκαὶ εἶναι κο-
 κῶνα ἀσκητινὴ καὶ κρατεῖται ἐνω-
 λὴ μακρὰ ἀπὸ τὸ φῶς τὸ θαυμαστὸ
 κ. Ἐλας τέτοιος θαυμαστὸς — δὲ
 εἰσάγονται ψευτικὲς μετριοφρονεῖς...
 ἦμουνα κι' ἐγώ. Δὲν τὸ ἤξερα ἀπὸ
 ν ἀσκήτ. γιατί κανεὶς δὲν ἐξεῖρε ἀπὸ
 ν ἀσκήτ τὴν ἀέλει.

«ΕΙΔΑ τὸ φῶς στὰ δάσχη τοῦ 'Ινδικοῦ ἀνεκρού, στὸν κόλπο Μανάρ, ἀπὸ τὴν στήν ἀποκρίση ἀπὸ τὴν Κ.Ε.Π.Ο.ν καὶ τὴν γιοτίστην τὸν 'Ινδικοῦ φῶς ὁπλασί; 'Όταν γενήθηκα, ἀπὸ τὴν ἀποκρίση γύρω μου βιάστηκα, τὸν γιοτίστην... τόσο, ποὺ δὲν ἴσχυρα τὸν εἶνα γενήθη ἂν ὄχι. 'Η γυναικίαν τὸν μετὰ τὴν ἀποκρίσην οὐδὲν εἶνα καὶ καλὴν ἀκοιτηνὴ καὶ κρατῆσαι ἐγὼν ὅστις μακρὰν τὸν τὸ φῶς τὸ ἠσπασθῆναι. 'Εἶχε τέτοιος ἀσπασθῆναι... δὲ γρηγορῆσαι ψεύτικος μετριοφροσύνης... ἡμῶν καὶ ἐγὼ. Δὲν τὸ ἴσχυρα ἀπὸ τὴν ἀσπῆ, γιὰτὶ καὶ δὲν ἐξερῆ ἀπὸ τὴν ἀσπῆ τὴν δέλει.

• Ἡ δευτέρα οἰκίη τῆς ζωῆς μου δὲ καλεῖται ἐννοεῖται καὶ ὑπερὰ τὸ εἶ-
κοστήν· ὁλοκλήρῳ τὸ σπῆτι μου ἀπο-
τὸν ὅτι ἐλθόντ' ἐμὲ ἵπτανε κολυμβῆον. Ἦταν
ἐνὶς βουτηγμῆς ἱνδῶν, πού παρὰ λα-
γόν καὶ πληρώσις τῆς ζωῆς τὴν ἐν-
νοεῖται καὶ με δευτηρίῳ, ἐφόσον πά-
λιν, ἀνεβάνοντες σπῆτι ἐπὶ θάλασσαν
τῆς θάλασσης ἡ ἐν πεινισμένῳ καραγῆρα
πὺν χύμῃς ἀπάντῳ τὸν τὸν καταπῆ-
ν· αὐτόν, κ' ἐμένα μαζί τοι... Μὰ ὁ
βουτηγμῆς ἀφῆκεν ἵπταν ἐπιτήδεον καὶ
κατὰ φῶς καὶ γλυττόσι. Ἡ τρίτη οἰκίη
τῆς ζωῆς μου δοξίαι με ἐν σφοδρῇ
ζέσει. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιβόρῃ τῆς α-
νοῖξας λίγο τὸ σπῆτι μου, γιὰ τὸ πῶ-
ρὸ ἀέρα. Ἐνὰ κύμα ἀπὸ καυτοῦ φῶς
με πλημυρίσῃ. Ἐνὰς ἀνὰ κινεῖται
πλησίαις με τὸ μαχαίρῃ, με ἐκάλῃ·
πῶς ἀπὸ τὸ σπῆτι μου ῥοιζαμένη ὡς
με ἀπλοῖται γὰρ σὺ τοῖς ῥοιζαμένη
λαίῳ τοῦ. Μὲ ἔγνωσ' ὅσοι τὸ ἐν
σκαυκαλῶ καὶ με ἀνοστήσει σπῆτι με-
γάλη ζωῆς.

» Όταν βρέθηκα μέσα στη θύρα
ένος παριζιάνικου κοσμηματοπωλείου



Διασχίσαμε τὰ γαλάζια ἀτλάζια τῆς θάλασσας, πού καθρέφτι-
ζαν ἓνα ὁλοκάθαρο γαλάζιο στερῆμμα...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΜΑΓΗΓΟΙΤΑΡΙΟΥ

ἐκινώσω ἀπόλυτα τὴν ἀξία μου! *Η-
μουν ἔνας θαλάσσιος καὶ τριγυρίζουν
ἀπὸ ὑποτακτικούς — τὰ ἄλλα κοσμί-
ματα ποῦ δὲν εἶχανε τὴ δική μου ἀξία...
*Ἐξέλεται τίς ματιές τῶν ἀνθρώπων ποῦ
γαζέουν ἐξω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορό μου —
τὴν ἐπιτήρη — καὶ καταλάβαινα ὅτι,
ὅν ὄχι θάξοι, τοῦλάχιστον οἱ πρὶ πολλοί,
ἀν εἴδωσι, τοῦλάχιστον διόθεσι νὰ σπᾶσουν
τὸ κρύσταλλο, νὰ μὲ ἀρπάξουν καὶ νὰ
κύνουν λαγοί!

...και ποτέ φάσι της ζωής του δο-
γίας όταν είναι μεγάλους του πλούτου
δίστασε άγνόωσα να με θυλώσω από
την θύρα και να με πορευοίταί μου
μπροστά στην επίσημη προσωπική του
... Με κούταξε γελαστό συγκινησθέν-
... ήτασε το πρώτο θέλημα που κάποτε
... με μείωσε... ... και έλας...
... να με πορευοίταί μου...
... πάλι με δίστασε... ... Ότι η θυσία
... δεν παύει να... πληρωθείτε χωρίς συ-
... λήπτι... δίστασε... ... Δεν έλας...
... θύρας και έτσι ο μεγάλος του πλού-
... λώστε από μερικά δίκαια και
... γρήγορα που έδλεε να άκουση...

»Προσφρόνησα, γὰρ δῶρο σὲ μὲν
γλυκύτατον πεταλούδα τοῦ ἡμικοσμοῦ
τοῦ κολακαστικῆς πολὺ ὅταν ἀνοίξῃ· τὴν
θεοῦδενία ἤθικη καὶ μὲν ἀντίκρουσε ἀ-
πάνω σὲ μὲν καρφίστα, ὅπου μὲν εἶγαν·
βάλε·... μέσῃ ἀπὸ πλῆθος ἀπὸ ἄλλων
κρίστερα ἀδέσποτα μου. «Μοιάζει μὲ τὸν
ἥλιο ἀνάμεσα στὸ ἡλιακὸ σύστημα»,
εἶπε γοιτημένῃ. «Ὁ δωρητὴς ἔκανε ἔ-
να ἀδεσποτέρες κοιμηθέντο: «Τὸ τίσι-
μι! ἐσθ, μοιάζεις μὲ ἥλιο ἀνάμεσα στὴν
σῆλῃς γυναικεῖς...» Ἡ ἀναπαύοδοι τοῦ
καυτηνιάνου ἦταν ἕνα φίλι.

«Πρωτωνόμισα τὸν πολὺ καλὸ κόσ-
μο σὺ σὺ μὲ βεβαίως, ἵνα γύναται ἐν
μεγάλῃ σίλῃ. Ὅλη ἡ ἀστρονομία ἐφί-
νε μασεύει ἐκεῖ. Τυφώλετες, φράκα,
ὑπερσοῦ... Νομίζω ὅτι ἵμην τὸ πῶς
μορφο ἀπὸ ὕδα! Δεκδὲς ὑπάρχει
κινδύνους μὲ ἀπληθύνει. Ἐκείνη, ποὺ
μὲ φοροῦσε στὸ νεκροτὸ τὸ κολλεσκί,
ὅταν ὄσκη, νομίζοντας πὲ θαυμάσι-
αί τὸ ὑποπλύνει τὸ στήθος. Ἦ ἀνὴρ
τι! Ἀνδρὲς ἵμην ἐνὶ τὸν τὸ ὑποπλύνει
τὸ στήθος, τὸ στήθος τὸ θά περνοῦσε ἐξου-
πονητικὰ ἀπαρτήσεων..

«Δικλινσλκη από ρυθμό ένός άργου
θάλε. 'Ο νορσεύτης της κυρίας που ή-
ταν ήπιε δάσέρος κι' άκατάνλητον
νόνη. Τή νόνη κρημιά, κάλ, νορσέον.
τάς τη, γάρδους με έρωτευμένα άγγα.
λα τό ντεκόλτέ της. 'Εκείνη μισόκει-
νε τά μισά παρσάδουμένη στο μεθύσι

τῶν καρδιῶν του. Τὰ δάχτυλά του διῶς
δὲν ἦσαν διόλου ἐρωτευμένα· ἦσαν
κυρία ἐπιτήδεια, καὶ γάδουν τοῦ νε-
κολτὲ γιὰ νὰ καταλήξουν σὲ μὲνα... Μὲ
ταχυδακτυλογραφικὴ μαεστρίαν ἐξεκου-
πώθηκαν καὶ βρέθηκαν ἀπὸ τὸ νικολτὲ
μίας γόσσας τοῦ ἡμικροῦ σπὴν τσέ-
πῃ ἐνὸς βασιλιά τοῦ ὑποκόσμου...

»Εμβαθα καὶ τὴν κακὴ ὄψιν τῆς ζωῆς. Παζαρεύτηκα γαμηλόφωνα μέσα σὲ ὑποπτα μέρη ὀνάνεσσα σὲ ἀνθρώπους τοῦ σκονιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ! Ἀλλὰ σὰς πολλές φορές κύριο. Πότε νομίζω

“Ενας κεραυνός

αποφάνει ἀναμνησὶν σὺν δύο φύλοισι, καὶ ὑπογεγραφῇ τὰ ὅρα καὶ δόξα πρὸς πάντας, καὶ ἡ θρησκονομία δικαιοσύνης προκείμενον καὶ καταλήξῃ ἐν μὲν δὲ καὶ ἀποφάνει ἐν τῇ περὶ τῶν τῆς εἰκοσάρχουσι. Ἄνελ' Ἐντοναρεν, καὶ τῇ θρησκονομῆς γὰρ ἀποφάνει καὶ ἐγκαταλείπει τὴν αὐτονομίαν στέγης.

Φυσικά, ἡ Ἄνελ' δὲν ἦταν ἡ πρῶτη, οὐτε προέκυψε να εἶναι ἡ τελευταία γυναῖκα ποὺ ὤπασεν σὺν δύο ἀλλοῖς παραπομπώματα. Ἡ πρωτοτύπη, ὁμοίως, σὲν περὶ τῶν τῆς θρησκονομῆς πρὸς ἀνάμνησιν καὶ παραπομπώματα πολὺ

[illegible]

του και από τα πόδια θεμελιώθηκε το έδαφος εκείνης. Της τα αντιπαθόνει. μάλαστα, όσο μπορούσε πιο έκφρασι- κά. Το σωπτικό αυτό, μα και τόσο ει- γώτιστο, φλέτο κόστος ως τη στιγμή που περιβρίστηκαν τα φρούτα. Τότε, η Άννιτ σηκώθηκε με κάποια πρόφασι

κα— ἂν μποροῖ νὰ μολύνῃ κανεὶς τὴν
ἀξιότητά του μέσῳ ἀπὸ καταχθόνι
περιβόλῳ τοῦ ὁποσώμου... πότε
παράνομα, μὲ κλοπὴ ή μὲ λατρεία;
Κάποτε εἶδα γιὰ γατρίνι μὲ φάρμακον
ταῖς ἀλυσί. Μοῖ κανεὶς ποτὲ ἐντύπωση
τὸ ὅτι εἴς αἰτίας μὲ ἀποφάσισε... Δὲ
γαρ καὶ καὶ κρατοῦσαν πιστοῦ... Δὲ
ἴσαν δυνατόν νὰ περὶ ἡσεία καὶ
πολιταῖα ἀπὸ γένε ἡσεία... Φαί
νεται ὅτι ἴσαν τῆς μοῖρας μὲ νὰ ἴ
μὲ περιπέτετες... Ὑστερα θύος τῆ
νήσιος τὴν περιπέτεση ζωῇ— κα
σχεδὸν μὲ ἀρεσέ... Ἐνοῶσα καὶ αὐ
ἰσχυρὰ φοικιστὴ ὅταν μὲ γαυροῦ
δανγυλὰ ἐξασκίαν... νὰ πρῶγυ
ζουσι... Καὶ φαντασάμην ὅτι ἡ αἰ
μυρὴν ζωῆς τῆς

» Κάποιος από τους μεγιστάνες το
υποκόσμου που βρέθηκα στην κατοχ

Βόλος έρωτας!

μιας νεαρής Άγγλιδας

Από το πρωί κι, άπευθύνοντας, έν σκακινόταν, για πολυσήμαντη ματι στον κουινόδο της. Σε λίγο σηκώθηκε κι' ατός...

Στο τραπέζι του γάμου, μάταια κάλεσμένοι περίμεναν

γαμπρός και ὁ κατενόησε καὶ νὰ γυρί-
 τῇ φύσῃ καὶ τὸν κοινοῦ, τέλος, πῶς κα-
 σοῦν. Μὲ τὴν ὁπτοία, τέλος, πῶς κα-
 συνέβαινε, ὁ ἴδιος Κέντον σπασθεῖν
 γιὰ νὰ τοὺς ὀφθῇ. "Εἰσαίε δλο τὸ σπῆ-
 τι, χωρίς ν' ἀνακοιδῇ καὶνέαν ἱχνῆ-
 τους. "Επειτα, κατεβυθῆκε στὸ γυ-
 ρᾶ, γιὰ νὰ πᾶρῃ τὸ ἀνέξῃ, τοὺ καὶ ν'
 τρέψῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστομυῖαν
 "Εκεῖ, ὅμως, τὸν περῶνεν ἡ γερότῃ
 ρῇ ἐκπλήξι: "Ὁ ἀδελφός, τοὺ καὶ
 λυταῖα τοὺ εἶχαν γρηγοποιοῖται τὴν
 δικὸν τοὺ αὐτοκίνετο γιὰ νὰ ἀλλήλο-
 ἄσῃ!

παρόντων.
 Ἐξω φασάν, ὁ Τίμιμυ ἐπέμενε ν
 τοὺς ἡμῶν καὶ γὰρ τὴν κληπτή ν
 αὐτοκτονίῳ τοῦ! Ὅσοι γὰρ τοὺς δὲ
 ἐρωτεύμενοι λαχρῶνται πᾶς δὲν ἐ
 γὰρ τὴν πρῶτην νὰ κλέβουν τὸ αὐτ
 κληπτο, καὶ ἀπῶκε νὰ τὸ δουλεύει
 καὶ πᾶς γὰρ τὴν πρῶτη τοὺς δὲ ὑπ
 οῦσαν νὰ κάνουν ἀλοιδοί, γιατί ἐπ
 σαν σὰ δῖλτα ἐνὸς ἀκατακνηκτοῦ κ
 ραννοβόλου ἑορσά! Ὁ δικηγόρος
 Τίμιμυ Κέντον ἀμφιβάλλει. ὥστως
 γι' αὐτό, καὶ, σπειρώμενος στὴν γ
 ματέρωσιν τὴν ψυχολογὸν ὅτι ὁ κερα
 νὸς ἀπὸ τοῦ
 ἀνίστατο.

νοβόλος ἔρωτας εἶναι ἀνυπαρκτοί. ὁ
προπαθήσας καὶ πείσῃ τὸ δικαστήρι-
ον ἡ Ἄνιτ καὶ ὁ Ἔρνεστ γνωρίζου-
σαν ἀπὸ πρῶν καὶ πῶς ἡ ἀνά-
λοσπαγωγή δὲν ἦταν τόσο ἀπρουσι-
ατικὴ ὅσο τὴν παρουσιάζουν.

[illegible]

στη συνέχεια να με αφήσει να περπατήσω μόνη μου. Ο Κασπαριός μου είπε ότι η λεπτότητα να με γαρίσει στο διαλεχτό του — μία νόσησα καταβράσιονα με όφρος γαλλογυναικίανης θεότητας. Αυτό με πήρε δαίφωρα στο κοινότητα να δαγλώτα, με όφρος γαλλογυναικίαν και ψιδούσες γαρίες να με πολυκυτάδω — γιόνα να μην αναγνωρίσει την έδρα μου! «Κάποιο τέτοιο μαργαριτάρι έβριζε κάποτε» — η Κλεοπάτρα στο ποτήρι της με το κρασί, το άριστε να διαλυθεί και το πίπε...» φλεγματικός ο φόνος της πείσε να γεύω τον ούρο μου. «Μηνίσου την Κλεοπάτρα...» της έλεπε. Δεν είναι ανάγκη να οσάε πως η γαρίλα κοίτα! 'Αναγρίχισα σόγκωμα — γιατί αναγρίχισου και τα μαργαριτάρια όταν θρεθούν στη θέσι μου... Εδώ τυνάει ότι η άσπασμα μου ήταν άδικολογήνη. Η νόσησα έξευτελλήθη και έλεε: «Η Κλεοπάτρα ήτανε μια ανόητη σπατάλη...» έλεπε. Καί, σκόνα να με πείρη, πίπε το κρασί και το 'σοα για να κερπίξω το φασφάτο έξω — πνα κι! Όφρια στο φέρεμα, της άπάνε από το άριστερό της πείρημα.

«Πού εύχάριστη ή τοποθετήσι μου
 'Απο κεί παρακολούθησα όλες τις
 προτεινάσεις της γήσινας γιά την ά
 νανόρση της. Είχε αποφασίσει έν
 ταξίδι στους πού μακρονύς κ'ι από
 νους παραλύτης της Γης - μι
 κρουαζιέρα αναψυχής και γήσινας, ά
 πως την έλεγε με τό συνθησισμόν νω
 γελικό της όφης. Φύγαμε με όπερα
 κανέριο. Διασχίσαιε τά γαλάζια
 πλάγια της θάλασσας πού καθεστίζα
 ένα όλοκόσμο, έπίσης γαλάζιο κα
 άπλάσιο σπερμαίο.

«Κάποιος τοῦ φλέεταρε ἐπιβίονα τῆς
 κορίας μου, τῆς μουρμούρισε μιά μέ-
 στίγους τοῦ Ποροφύρα:
 «Ὁνειρο ἀπίστευτο ἡ λήσχαρον μέ-
 (ρα! Ἐνῶ κι' ἡ Ἄννουλα,
 λήγει παλαιοὶ σύντροφοί μας καὶ κό-
 (ποιεas κοπέλλες μαζί,
 μπήκαμε μέσα σὲ μιά γαλανή, με-
 (θυσμένη θρασκουλά,
 μπήκαμε μέσα καὶ πάμε μακρι-

*Η γόησσα γέλασε: «Με μιάν ασίμαχτη διαφορά...», είπε: «Ότι ἡ θαυκούλα μας εἶναι ἐκπομπιατὸς εἰκοστὸν πέντε γυλιῶδων τόνων...»

Μ' ἄλλο τὸ μεγάλο τὸ ἐκτόπισμα
 μὴς τὸ ὑπερκατένειο πού μᾶς πήγα
 ἐν σπῆς γὰρὰς τὸ νηὶ ἔρχομαι, δὲ σκο
 μπανέζαζή σάν καρμπουτσουλό, δὲ σκο
 ὁ καὶρος γάλασε... Τὴ γαλιὰ ἀπλῶς
 ζία πού οὐρανό. Ἐξήστησαν, γίναν
 γκρίζες λινάσες, ἄνισες γὰ ἀσπράφ
 καὶ μὴ βροντάει, τὰ κώματα φουσκ
 σανε σὰ βουνα ἀφισμένα! Τὴ
 κροαζιόσα τῆς γαράς καὶ τῆς γα
 τείας ἔγινε ναυτία σπῆν ἀσπῆ, κινῶ
 νος ὁστερα... Γιατί μὴ πυκνὴ καὶ
 γινῆ συλῆακε τὸ καράβι ἀπὸ παντο
 ῖ. Ἡ σειρήνα πού δὲν ἔπαυε νὰ πηλοῖ

...τη μολυνμένα ξωκίτια του άσκασου
«Όσοι, κάποτε έγινε το κακό: ο
κόστος της είναι δυνατός κόστος, και
κατάλοιπα έπρεπε άπάνω σε κάτι ξέρεις κ
απόψε στα δύο!»

★

»Τι παράξενο! Βρέθηκα εκεί α
όπου ξεκίμασα: Βαθεία, μέσα στ
κόλπο του Μανόλη, άνοιξε στην δ
πρώτοψη άκριη της Κελλάρας στη δ
νιώτοψη των Ίνδιαν... Μόνο π
τόρα ήμουν χωρίς άσπασμα, σαν
σπασμα απόσπασμα άσπασμα, σαν

στέγος υποδοχής... έλειψαν και τρεσάλοος - έγω που μπροστά του να δῇ να ὑποκλίνεται με ἀπληστία καὶ θαυμασμό ὁ πῶς μενέλεος καὶ πρῶτος προσπατικότητες τῆς Γίε. «Σὺ τρεναὶ ὑλδρία...» ὅπως ἄκο να λῆ κάποιος σχολαστικὸς κ...
»Ἡ μόνη μου ἱκανοποίησι εἶναι ἡ ἐξαναδοχὰς σὲ νῆρομο πρὶν ἐπὶ αὐτῷ μου. Καί, καθὼς ἔγω ὑρῶσαι τὸν κύμινο, συγκεντρῶ τὸ νηικό ἐνδοξασιν. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ θέρους ψῶρα, ὅστωκα, κογγύλα, μολάσ...

μαζεύονται γύρω σου και με πρώτοι
κι' εγώ δηγούμαι την Οδύσσειά με
και μελαγχολώ με τα περασμένα
ναλεία μου...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ



10ου ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἀλίκη φτάνει μαζί με τὸν πατέρα τῆς στὴν
ραβία συναντοῦν τὸν Ζάν, μαρὸ ἀπόγονο τῆς πρῆς
καγενης τοῦ νησιῦ, που πηγαίνει στὰ φάρμακα
ἀπὸ μὲλτα γυμνός. Ἡ Ἀλίκη τὸν περνάει γιὰ ἀνέ

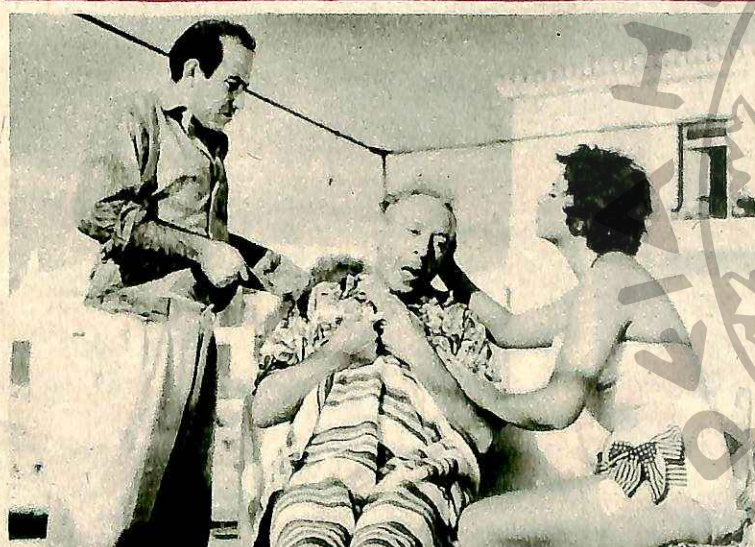
νάσει για να μεταφέρει τις βαλίτσες τους. Τρεις μέρες αργότερα συναντά στην παραλία ένα κομψοτεταμένο νέο, το Ζέη, που έχει άποκα-
λοιψά φορεσιά και που μοιάζει καταπληκτικά με το Γιάννακο, τον
αυθοόρατο. Ένώ η Άλκη προσπαθεί να πείσει το Γιάννακο πως είναι
νέος αδελφός του Σάουνα, ο πατέρας της ερωτοτροπεί με τη Νέμε-
ται, παραβρίσκει στην Αθήνα μαζί με τον Σάουτα, το Νέμε-
ται.



- Δίπλα μου ήσουν;... Κι' εγώ τότε γιατί δέ σ' έβλεπα;
- Η Νενέ σκέπτεται λίγο και βρίσκει μιá ικανοποιητική εξήγηση:
- Ίσως επειδή δέ φορούσες τá γυαλιά σου.
- Και γιατί δέ μου μιλάες;
- Σου μιλάγα, Ντόντο μου, έσύ όμως δέ μ' άκουγες.



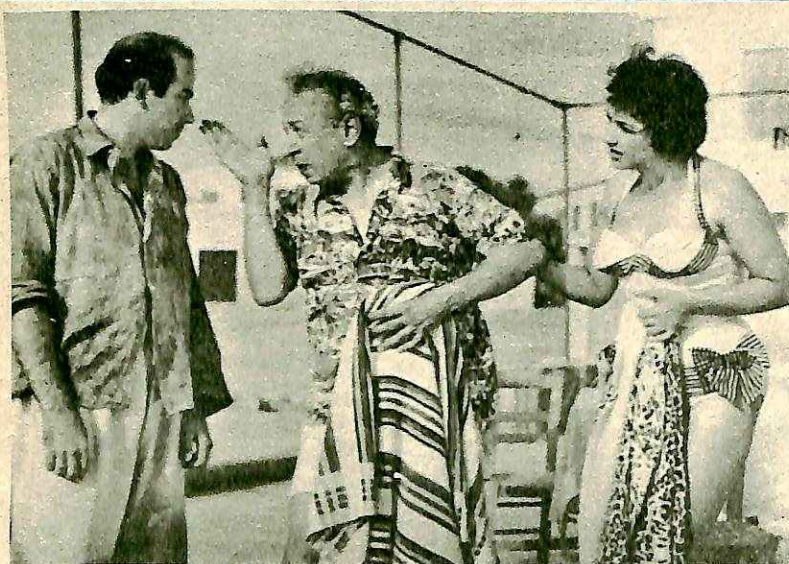
— Καί γιατί, παρακαλώ;
— Γιατί, όλο φώναζες... Έλα πάμε τώρα να βασανίσεις τὸ μυαλό σου καὶ πάμε στὸ σπιτάκι μας.
Ὁ Ντόντος όμως ἔτοιμος σχεδὸν νὰ κλάψῃ συνεχίζει τὰ παραπάνω ἐνὺ πλήθει πρὸς τὸ μέρος τους...



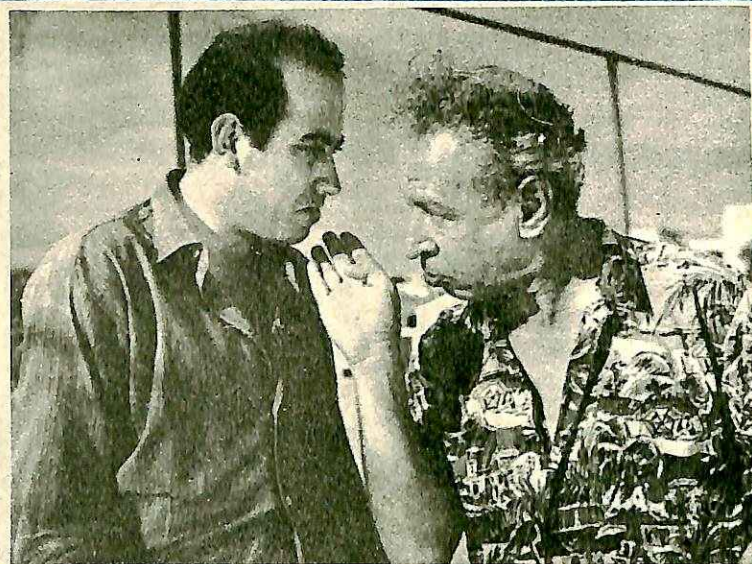
...δ βαρκάρης, πού συνέβαλε στη διάσωσή του.
— Έγώ ξέρω πώς κόνιτσα και πιπινά έξ αιτίας σου... Τί ήθελες πάλι;
— «αὐτὸν τὸν κρεπανταλά...»
— Γιατί ποίον μίσης;... Ἐγὼ δὲν εἶδα κανένα...
— Ἐγὼ θυμὰς τὸν εἶδα;!



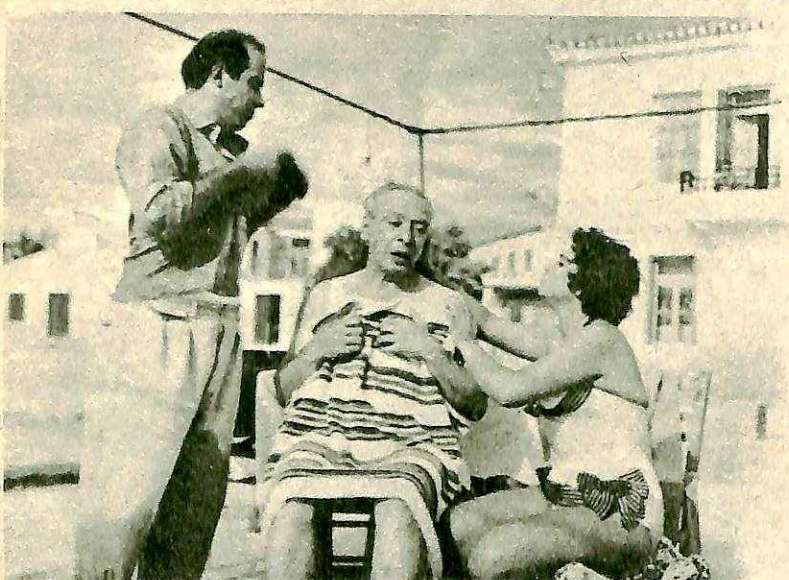
Ἡ Νενὲ δὲν τὰ χάνει καὶ συνεχίζει τὰ ἐπιχειρήματα:
— Θὰ σὲ ζήλῃσθε φαίνεται ὁ ἥλιος... Τάχεις ξαναπάθει αὐτὸ κα-
πέρυσι, Ντόντο μου... θυμάσαι;
— Ἐπειδὴ ἀκριβῶς θυμάσαι, γι' αὐτὸ φοδῶμαι.
Ἡ Νενὲ βοηθεῖ τὸ Ντόντο καὶ σπικωφά...



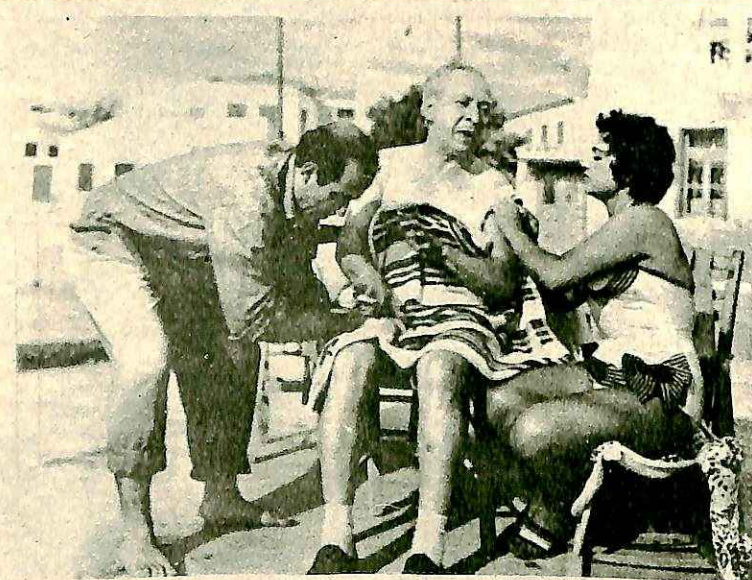
... Βγαίνει και ο Βαρκάρης.
— Έσύ πάλι ποιός είσαι; τον ρωτάει, ο Ντόντος.
— Αν δεν ήμουν εγώ, κύριος, δε θα ήσουν τώρα ζωντανός.
— Δηλαδή, θέλεις να πής πως εσύ μ' έθαλας απ' τη θάλασσα;...
Μά τότε εσύ θα τον είδες...



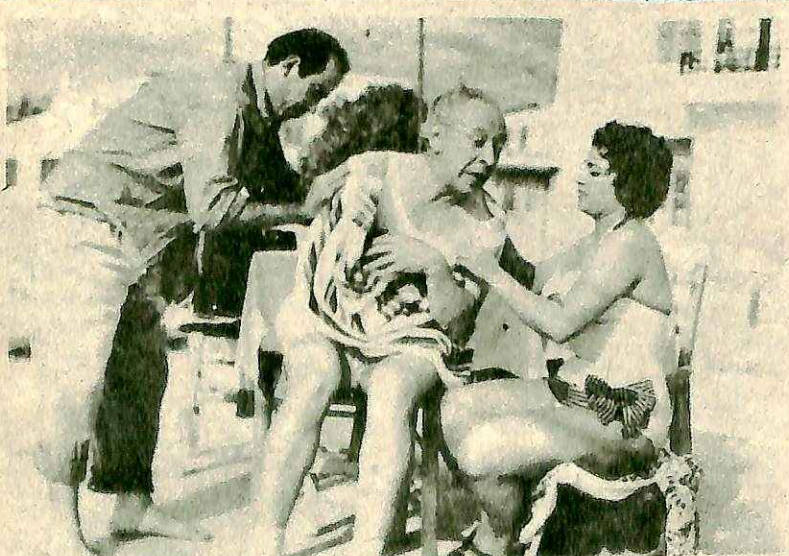
— Ποιόν; ρωτάει παραξενεμένος ο Βαρκάρης.
— Ένα ψηλό, που ήταν μαζί με τη γυναίκα μου...
— Τόν... τον είδα...
— Όποτε τον είδες... Όποτε δηλαδή εγώ δεν ήμουν ζαλισμένος από τον ήλιο... Τ' ακούς Νενέ;...



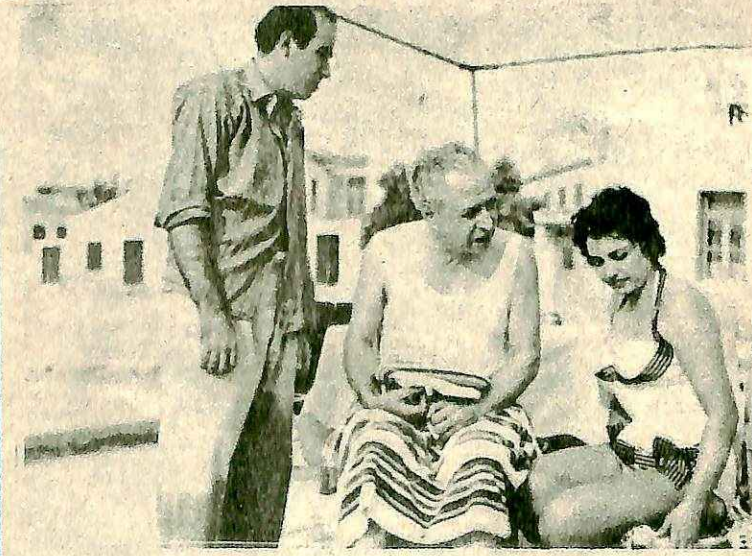
Γήν ὥρα εκείνη ἡ Νενέ βλέπει τὸν Τζῶννυ νὰ βγαίνει ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ ξανακαθίζει τὸν Ντόντο στὴν καρέκλα του. Προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀπασχολήσῃ μὲ τὴ συζήτησι γιὰ νὰ μὴ τὸν δῇ καὶ βοῇ μεγαλύ-
τερη ἀφορμὴ γιὰ γκρίνια...
— Κάτσε, Ντόντο μου... Σ' ἔπιασε πάλι ἡ ζάλη σου!...



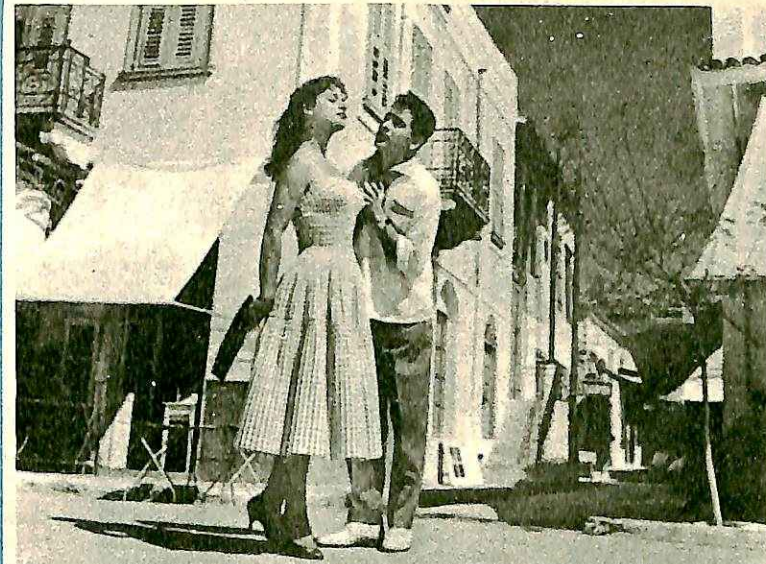
Ὁ Ντόντος ὁμῶς ἐπιμένει:
— Τ' ἀκουσες τί εἶπε ὁ Βαρκάρης;... Αὐτὸς δὲν ἦταν ζαλισμένος καὶ βλέπει καλὰ αὐτὸς!...
— Πού ξέρεῖ αὐτός, Ντόντο μου, γιὰ ποιόν μιλάς ἐσύ;
— Ξέρεῖ... ξέρεῖ καὶ τὸν εἶδε...



... Ἐτρώγε στὸ ἐστιατόριο, ὁ ἄθλιος καὶ μῶλις μὲ εἶδε νὰ βουτᾶς, παράτησε τὸ φαί καὶ βούτηξε κι' αὐτός.
Ἡ Νενέ βλέποντας πὺς ἡ συζήτησι τραβάει σὲ μάρκος, ἀποφασί-
ζει ν' ἀλλάξῃ τακτικὴ. Παίρνει, λοιπόν, ἕνα παραπονεμένο ὄφιο καὶ
ἐτοιμὴ νὰ κλάμῃ λέει στὸν ἄντρα της:



— Τὰ κατάφερες πάλι νὰ μὲ πληγώσῃς, Ντόντο μου... Ἐμένα, ποὺ δὲν γυρίζω νὰ κυτᾶω ἄλλον ἄντρα, γιατί δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα ἄλλος ἀπὸ σένα στὸν κόσμῳ... Θὰ σοῦ ἀξίσε ὁμῶς νὰ σὲ ἀπατήσω μὴ φορᾶ, ἔτσι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω, γιὰ τὶς ἀδικαι-
λόγητες ὑποψίες σου, ποὺ μὲ προσβάλλουν!...



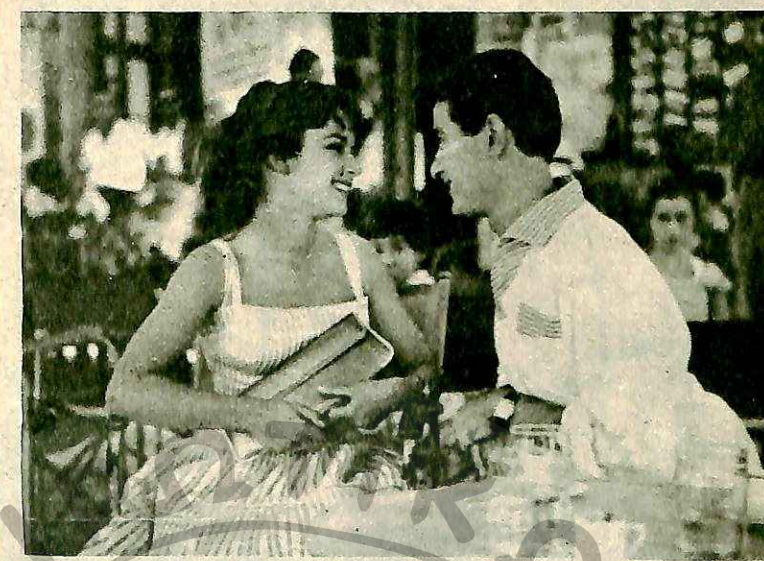
Τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ εἶναι Κυριακὴ, ἡ Ἀλίκη κατεβαίνει παωί-παωί
στὸ λιμάνι, πρὶν ἀρχίσουν νὰ φτάνουν τὰ πλοία μὲ τὰ καραβάνια
τῶν ἐκδρομῶν, ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Συναντᾷ τὸν Ἰῶνα καὶ ἐκεῖνος δὲν
χάνει τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς κἀνῃ, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορᾶ, ἐρωτικὴ ἐξο-
μολόγησι.



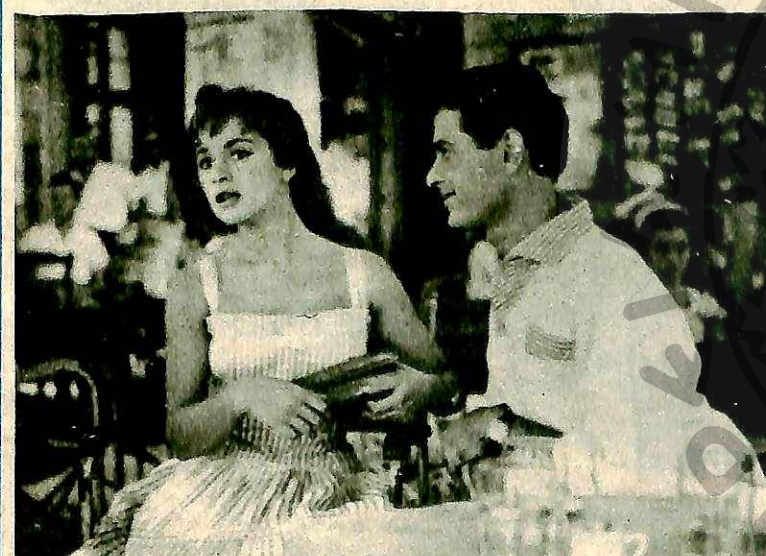
Τὸν διακόπτουν ὁμῶς ἐσφινκὰ φωνές:
— Κλέφτης!... Κλέφτης!... Πιάστε τον!...
— Τί συμβαίνει; ρωτάει παραξενεμένη ἡ Ἀλίκη.
— Ἀπὸ τὸ καΐκι αὐτὸ ποὺ ξεφορτώνει, τῆς ἐξηγεῖ ἕνας περαστι-
κός, κάποιος ἔκλεψε ἕνα μπιτόνιο μὲ ρούχα.



— Μὰ δὲ λένε πὺς στὴν Αἴγινα δὲν κλέβουν; παρατηρεῖ ἡ Ἀλίκη.
— Ἐτσι εἶναι, δηλώνει μὲ ὑπερηφάνεια ὁ Αἰγυμνῆς συνομιλητῆς
της. Ὁ κλέφτης θὰ εἶναι ὁπωσδήποτε ξένος. Δὲν πρόκειται ὁμῶς νὰ
γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ σαΐνια τῆς χωροφυλακῆς μας... Πού θὰ πάη;... Θὰ
πέσῃ στὰ χέρια τους...



Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Ἰῶν προχωροῦν καὶ κάθονται σ' ἕνα καφενεῖο τῆς
παραλίας. Ἐκεῖνος ἐννοεῖ τὴν ἐξομολόγησί του, μὰ ἡ Ἀλίκη
προσπαθεῖ ν' ἀλλάξῃ θέμα συζήτησης.
— Λοιπόν, Ἰῶν, θὰ πᾶμε τὸ βράδυ νὰ χορέψουμε στὴν «μυρονάτ»
τοῦ Πισοῦ;



— Θέλει ρώτημα; Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα μεγαλύτερη χαρὰ ἀπ' τὸ
νὰ βρίσκωμαι κοντά σου. Μακάρι νὰ μὲ ἀφινες νὰ περάσω ὅλη μου
τὴ ζωὴ μαζί σου.
Ἡ Ἀλίκη προσπαθεῖ καὶ πάλι νὰ ξεφύγῃ.
— Ἀ! νὰ, ἐρχεται ὁ Τζῶννυ!... φακάζει σὲ μιὰ στιγμὴ.



Προσγίαι ὁ πατέρας της, ποὺ κατέβηκε κι' αὐτὸς στὴν παραλία,
γιὰ νὰ παραυρεθῇ στὴν ἀφίξι τῶν πλοίων μὲ τὶς χιλιάδες τῶν ἐκδρο-
μῶν, προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους, τοὺς βλέπει κι' ἔρχεται νὰ κα-
θήσῃ στὸ τραπέζι τους.
— Καλημέρα, Ἰῶν. Περιμένεις καμμιά σκορδοβόστη σήμερα;...



— Της Κικίτσας της έτυχε
μιά δουλειά και μ' έστειλε έμέ-
να να σάς κρατήσω λίγη συν-
τροφιά!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

Η ΑΜΑΖΩΝΑ ΚΕ' ΤΟ ΘΟΥΜΩΔΙΝΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρυγκαστέν τρέχει στον πυρόνο του Μονκαπέ, όπου, όμως, ο Πινάκλ τον παρασύρει σε μία τοο-μερή πανίδα. 'Αλλ' ευτυχώς, τον σώζει η Ρολάνδη. 'Η νέα ανοίγει κατοπιν μιά μυστική κρύπτη, όπου βρίσκονται αβύθονα χρήματα. Φεύ-γουν κατά τὰ ἐπιμερώματα κι' ο Ρανκαστέν νοικιάζει ένα σπίτι κοντά στις πύλες του Παρισιού για την αναγκασμένη του. 'Εκεί της δι-νει για συντροφιά τη Λολίτα, τη Σαβίρ και τη Μπερνκαυότ, που κα-τορθώνει να τις αποσπάσει από την Πουάλ. Μαζί με τις τρεις νέες ηλ-ναινει και ο Ζαν Γκερέν. Ο ιπ-πότης ψάχνει επίσης να βοηθί τον Περρώ και τον Μαρσσκέν, για να είναι βέβαιος ότι κανένας κινδύ-νος δε θ' απειλήσει τη Ρολάνδη. Στο μεταξύ, ο δούκας ντε Σοριέν-τες, η 'Κυρία' κι' ο Πινάκλ, που κατάφερε να σωθί από το χτύ-πημα που του είχε δώσει η Ρολάν-δη στον πυρόνο του Μονκαπέ, κα-ταστρώνουν τα καινούρια τους σχέδια.

10^{ον} — Θα κάμετε όπως
σας είπα, Μεγαλειότατε.
Δε θα πάρετε τίποτα, ου-
τε φάρμακο, ούτε ακόμη
ένα ποτήρι νερό από ό,τι θα σας
παρουσιάσω.

— Σύμφωνα, κύριε Πινάκλ, α-
πάντησε ο βασιλιάς. 'Οχι μόνο δε
θ' πάρω τίποτα, αλλά και θα φυ-
λάξω τὰ πράγματα, που θα μου
φέρετε, για να σας τα ξαναδώσω.

— Σικωρόστε με, Μεγαλειότατε,
συνέχισε ο συνομιλητής του. 'Αλλ'
είμαι πολύ δύσπιστος. Γι' αυτό,
θα σας παρακαλέσω να μου δινε-
τε πίσω τα μπουκαλάκια. Είναι α-
παραίτητο, άλλωστε, για να μην
προκαλέσωμε ύπονοις.

— Θα κάμω όπως μου είπατε,
τον διαβεβαίωσε και πάλι ο βασι-
λιάς.

Είναι αυτόντο, ότι αν σας
ρωτήσω...
— 'Ο απάντησα, ότι ακολουθή-
σα, κατά γράμμα τις εντολές σας.
'Επειτα απ' αυτή την κατηγο-
ρηματική διαβεβαίωση, ο Πινάκλ
υπ' αριθ. 2 έκαμε μιά βαθειά ύ-
πόκληση, και βγήκε από μιά πόρ-
τα, που βρισκόταν προς τα αρι-
στερά. Την ίδια στιγμή, μιά άλλη
πόρτα, που βρισκόταν προς τα δε-
ξιά, άνοιξε κι' εμφανίσθηκε ο υπ'
αριθ. 1 Πινάκλ, εκείνος που έρ-
χόταν από το μέγαρο Σοριέντες.

Αν έμπαινε ένα δευτερόλεπτο προ-
τύττερα, θα βρισκόταν αντιμετώπος
με τον άλλο Πινάκλ.
Ο βασιλιάς δεν έδειξε καμμία
έκπληξη για την εμφάνιση αυτού
του καινούργιου Πινάκλ.

— Λοιπόν, τελειώσατε τις δου-
λειές σας; τον ρώτησε.

— Ναι, Μεγαλειότατε, απάν-
τησε.

— Και πότε γυρίσατε;
— Μόλις έφτασα. Πήγα ν' αλ-
λάξω κοστούμι κι' έτρεξα άμέσως
για ν' αναλάβω τὰ καθήκοντά μου
κοντά στη Μεγαλειότητά σας.

— Σας είμαι ευγνώμων για τὸ
ζήλο σας, είπε ο 'Ερρίκος 3ος. Εί-
να άρχισε να αισθάνομαι την έλ-
λειψή σας.

Ο Πινάκλ έκαμε μιά βαθειά ύ-
πόκληση.

— Πώς είναι η υγεία της Με-
γαλειότητός σας; ρώτησε.

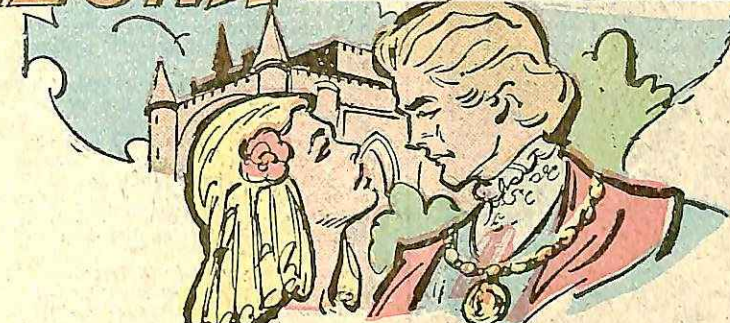
— Θαυμάσια, αγαπητέ μου Πι-
νάκλ.

— Τὸ βλέπω από την έκφρασή
σας... Κι' οι περίφημες άυπνίες
σας;

— Τέλειωσαν... Από την ημέρα
που παίρνω αυτό τὸ δυναμωτικό,
που μου δώσατε, κοιμάμαι περι-
φημα.

— Τὸ παίρνετε κανονικά;
— Πώς θα μπορούσα να κάμω
διαφορετικά;

— Μπορώ να δώ τὸ μπουκαλάκι;



— Γιατί όχι;
Ο Πινάκλ άνοιξε μιά μικρή έ-
ταίερα, πήρε από κεί ένα μπουκα-
λάκι κι' άφου τὸ ξεβούλωσε, τό-
φερε κοντά στὰ ρουθούνια του. 'Ε-
πειτα, μέτρησε με τὸ μάτι του
την ποσότητα του υγρού που βρι-
σκόταν μέσα σ' αὐτό.

Είχα συστήσει στὸ βασιλιά
να μην ξεπερνά τις δόσεις, που
του κανόνισα, είπε. Νομίζω, όμως,
ότι ὁ Μεγαλειότατος ξεπέρασε ἑ-
λαφρά αυτές τις δόσεις... Πρέπει
να σας ξαναπῶ, Μεγαλειότατε, ότι
αὐτὸ τὸ υγρὸ περιέχει ένα δρα-
στικό δηλητήριο, που είναι ὠφέλι-
μο σὲ μικρές δόσεις, ἀλλὰ που,
όταν κανείς τις ξεπεράσει, μπορεί
νὰ ἔχη θανατηφόρα ἀποτελέσματα.
Μην τὸ ξεχνάτε, Μεγαλειότατε.

— Διάβολε! είπε ὁ 'Ερρίκος
3ος. Καί λέτε ὅτι ξεπέρασα τις
δόσεις;

— Λιγάκι, Μεγαλειότατε. 'Αλ-
λά ἡσυχάστε... Τὸ κακό δὲν είναι
μεγάλο... με τὴν προϋπόθεση πῶς
δὲ θὰ ἐξακολουθήσετε.

— Καί βέβαια, απάντησε ὁ 'Ερ-
ρίκος 3ος. Δὲ θὰ ξεπεράσω ἄλλοτε
τί; δόσεις.

— Δὲν πρέπει, να τὸ ξεχνάτε,
Μεγαλειότατε, ἐπείμεινε ὁ Πινάκλ.
'Εκανε κατόπιν μιά βαθειά ὑπό-
κληση καί βγήκε.

Δὲν είχε προχωρήσει περισσότε-
ρο ἀπὸ δέκα βήματα, όταν ὁ ἄλ-
λος Πινάκλ, ὁ υπ' αριθ. 2, βγήκε
πίσω ἀπὸ μιά κολώνα, όπου ἦταν
κρυμμένος κι' άρχισε νὰ τὸν παρα-
κολουθεῖ.

Ο υπ' αριθ. 1 Πινάκλ μπήκε
στὸ διαμέρισμά του κι' ἔκλεισε πύ-
σω του τὴν πόρτα.

Ο υπ' αριθ. 2 Πινάκλ ἔβγαλε
τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κλει-
δί, άνοιξε τὴν πόρτα καί μπήκε κι'
αὐτός, σὰ νὰ ἦταν τὸ σπίτι του.

Ο υπ' αριθ. 1 Πινάκλ πέρασε
στὸ εργαστήρι του καί στράφηκε
στὴ δουλειά.

Ο υπ' αριθ. 2 Πινάκλ κρύφτηκε
σὲ μιά γωνιά κι' ἀπὸ τὴ θέσι αὐ-
τὴ άρχισε νὰ παρακολουθεῖ κάθε τι
πού ἔκανε ὁ πρῶτος.

ΟΙ ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ
Ο Ραγκαστέν συνέχισε πάντα
τις έρευνές του, για να βοηθί τον
Περρώ και τον Μαρσσκέν. 'Αλλά
πέρασαν πολλές ημέρες ώπου να
μυσοέση να τους ανακαλύψη. Οί
δυστυχισμένοι είχαν πολλές περιπε-
τειές στο διάστημα αυτό.

Είχαν κι' οι δύο γρήγορα κα-
λά από τὰ τραύματά τους. 'Αλλά
δὲν είχαν οὔτε ἕνα σκαῶδο στὴν
τσέπη τους. Καί τὸ στομάχι τους
είχε τις απαιτήσεις του.

Εἶτσι, ἕνα βράδυ, ἀποφάσισαν
νὰ κάνουν καρτέρι στους δρόμους,
με τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ κατάφεραν
νὰ ξεμοναχιάσουν κανένα διαδότη
για νὰ τὸν ῥαλαφρώσουν ἀπὸ τὰ
χρήματά του.

'Αλλά κι' ἐδῶ στάθηκαν ἄτυχοι.
Γιατί ὁ ἄνθρωπος πού βρέθηκε
μπροστά τους, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ
τὸν κόμητα ντε Περπινιάν.

Ο Περρώ κι' ὁ Μαρσσκέν ρί-
χθηκαν πάνω του με γυνὰ τὰ εἰ-
φη τους. Ο Περπινιάν, όμως, δὲν
ἦταν ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους, πού τὰ

χάνουν εύκολα. 'Εβγαλε, λοιπόν, τὸ
εἶφος του, για νὰ προστατεύει τὸ
τομάρι του. 'Αλλά, καθώς ὑποχω-
ροῦσε, βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸ φανά-
ρι καί τότε οἱ δύο φίλοι είδαν τὸ
πρόσωπό του καί τὸν ἀναγνώρι-
σαν. Κατέβασαν ἀμέσως τὰ εἶφη
τους.

— Τί τὰ θέλετε, κύριε κόμη;
εἶπε ὁ Περρώ. 'Η πείνα κάνει τοὺς
λύκους νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ δάση...

Κι' ὁ Περπινιάν ἐπίσης τοὺς ἀ-
ναγνώρισε. Για μιά στιγμή, θέλη-
σε νὰ τοὺς ρωτήση για τὸν ἀδελ-
φὸ του. 'Αλλά δὲν τόλμησε.

Πηγαίνετε στὸ διάβολο καί
τὸ καλὸ πού σας θέλω, νὰ μην
ξαναβρεθῆτε μπροστά μου, τοὺς
εἶπε.

'Αλλ' ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή,
τοὺς ξαναφώναξε καί, ψάχνοντας
στὶς τσέπες του, ἔβγαλε μερικά
χρυσὰ νομίσματα καί τοὺς τὰ πέ-
ταξε.

— Πάρτε ἀφου πεινάτε, τοὺς
εἶπε.

Ο Περρώ κι' ὁ Μαρσσκέν πέρα-
σαν κάμποσες ἡμέρες μ' αὐτὰ τὰ
χρήματα.

'Ενα βράδυ, καθώς ἔτρωγαν σὲ
μιά ταβέρνα, είδαν δύο τύπους,
πού τοὺς ἀναγνώρισαν ἀμέσως.

— Ο Τρομπαφιόρ! εἶπε ὁ
Περρώ.

Ο Σπαρτιμόσκα! πρόσθεσε
ὁ Μαρσσκέν.

'Αν κρίνωμε ἀπὸ τὰ πλούσια
φαγητά, πού ἔχουν παραγγείλει,

θα πρέπει νάχουν πολλὰ χρήματα,
εἶπε ὁ πρῶτος.

— 'Ενῶ εἰμὲς κοντεύομε νὰ σά-
σωμε τὰ δικά μας, συμπλήρωσε ὁ
δεύτερος.

— Κι' ἔχομε ἕναν παλιὸ λογα-
ριασμὸ νὰ κανονίσωμε μαζί τους.

— 'Η εύκαιρία είναι μοναδική,
για νὰ τὸν κανονίσωμε ἀπόμε.

Ο Τρομπαφιόρ κι' ὁ Σπαρτιμό-
σκα ἔφυγαν τρικλίζοντας ἀπὸ τὴν
ταβέρνα.

Ο Περρώ κι' ὁ Μαρσσκέν ρί-
χθηκαν πάνω τους καί κατάφεραν
νὰ τοὺς πάρουν τὰ σακκουλάκια,
πού κρέμονταν ἀπὸ τὶς ζώνες τους.

Γιά κακή τους τύχη, όμως, περ-
νόυσε ἐκείνη τὴν ὥρα μιά περίπο-
λος τῆς αστυνομίας, πού τοὺς εἰ-
πιασε.

Τοὺ ἔρριξαν ἐκείνο τὸ βράδυ σ'
ἕνα ἄλλο μπουντρούμι καί τὴν ἄλ-
λη μέρα μερικοὶ τοξότες τοὺς ἔ-
βαλαν στὴ μέση, για νὰ τοὺς πᾶνε
στὴ φυλακή τοῦ Σατελέ.

Σ' ἕνα σημεῖο τῆς διαδρομῆς,
λοιπόν, βρέθηκαν μπροστά στὸ
Ραγκαστέν, πού εἶχε πᾶν ἐκείνη
τὴν ἡμέρα στὸ Παρίσι.

Ο ιππότης εἶδε ἀμέσως τοὺς
δύο συντρόφους του. Κι' αὐτοὶ τὸν
είδαν ἐπίσης.

Τὰ ὑπόλοιπα έγιναν μόνα τους.

Ο Περρώ, με μιά κουντουλιά, ἔα-
πλωσε κάτω τὸν τοξότη πού βρι-
σκόταν πλάι του κι' ὁ Μαρσσκέν
ἔκαμε τὸ ἴδιο για ἕναν ἄλλο. Στὸ
μεταξύ, ὁ Ραγκαστέν εἶχε βρεθῇ με
τὸ εἶφος στὸ χέρι ἀνάμεσα στὴ
συνοδεία καί διασκόρπισε, χωρὶς
μεγάλη δυσκολία, τοὺς ὑπόλοιπους.

Ο ιππότης ὁδήγησε ἀπὸ μερικά
στενωσκάκια τοὺς δύο συντρόφους
του στὴν ταβέρνα τῆς 'Χρυσῆς
Πέστρας, όπου παραγγείλε
στὴν κυρία Μαδιέτ ἕνα πλούσιο
γεῦμα. Τοὺς πῆγε κατόπιν σ' ἕνα
κατάστημα, όπου τοὺς ἔντυσε με
καινούργια ρούχα ἀπὸ τὸ κεφάλι
ὡς τὰ πόδια. Τοὺς ἀγόρασε ἀκό-
μη καινούργια ὄπλα.

Καί τότε ἔλατε, τοὺς εἶπε.
'Επειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, τοὺς
παρουσίασε στὴ Ρολάνδη.

— Μπορεῖτε νὰ τοὺς ἔχετε τυ-

Κουβέντες τῆς πιότηας λευκοπύ- ρου

«Βίρα τις άγκυρες»

Βρέ τον έρμιο τόν Τάσο! Σκεπτικός ξαναπερνά
και σαν αἰδικα κατὰρ μέσ' στὴν πιάτρα τριγυρνά.
Πάλι ἀσπῆς παίρνει σθάβονα τ' ἀνοιχτά τὰ καφανεῖα,
καί δὲν ῥερε, νὰ τὴν ὥρα, πού θὰ βοή... φλοεῖναι!

Κάποιο στέκει ψάχνει ναύρη τῆ θραυδῶ για νὰ περάση
καί τὸ ἔρμιο κορμὶ του μὲ σπαλὰ νὰ ξεκουράση,
γιατί ἄλλοιᾶς μέσα στοὺς δρόμους ποῖνει νὰ ἐπιμερωθῇ
κι' ἀσφαλῶς μέσ' στὸ ἀνιάκι... σκεδωρμένους θὰ βρεθῇ!

Εἴω είναι ἀναγκασμένος, ὁπλοδῆ, νὰ ξετυκτῆση
καί τὸ πόδι στὸ τσαρδί του δὲν τολμᾷ νὰ τὸ πατησῇ,
γιατί, βλέπει, ἡ κυρὰ του τὸν ἀέρα πούχει πάρει
καί μαζί με τὴ μαῖα τῆς του... πατὰ νερὸ ποδάρι!

Κάπου πέντε χρόνια τώρα ὁ καυμένος δὲν τολμᾷ
μιάν ἀντίρροποι νὰ φέρη στὴν κυρὰ καί στὴ μαῖα,
γιατί ἀμέσως οἱ μαινάδες ἀπ' τὸ θέρκο τὸν μαγκώνουν
κι' ἀπ' τὸ σπῖτι τὸν πετάνε καί τὴν πόρτα του κλεῖνουν.

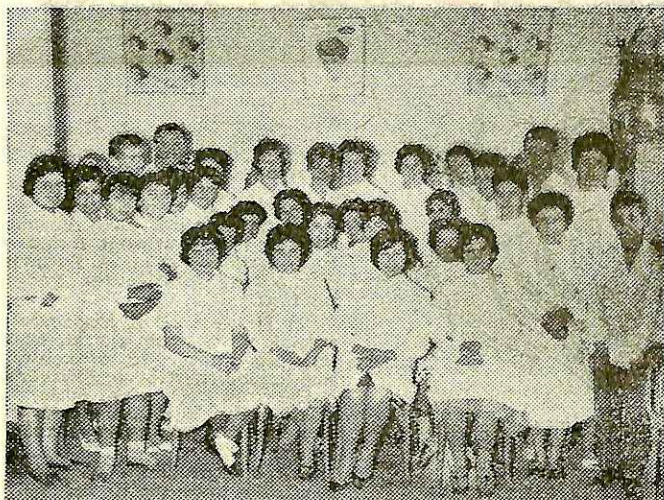
Κάθε λίγο καί λιγάκι τοῦ σπκῶνουνε κεφάλι
κι' ἀν' αὐτός ὁ φουκαριάρης λίγη ἀντίσταση προσβάλῃ,
μονωμῶς, μαῖα καί κόρη ἐπανασταί τοῦ κάνουν
κι' ἐξ ἐφῶδον καί οἱ δύο τους τὸ
(τσαρδί... καταλαμβάνουν.

Διαρκῶς, με λίγα λόγια, τοῦ σπ-
(κῶνουνε παντιέρα
καί τὸν αἰμοῖσθ τὸν Τάσο διαρκῶς
(τὸν κάνουν πέρα
καί μ' αὐτὰ τὴν τοκτική τους καί
(ὡ' αὐτὴ τὴν ἱστορία,
ὁλοένα τὸ τσαρδί του καταπνᾷ...
(«Σάντα Μαρία»!

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ



ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ



ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολών Παρισιών)
ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
(Αριθ. άδειας 18931)1955)

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20

Έκατοντάδες νέοι και νέες χάρις εις την πρότυπον όργάνωσιν τής Έπαγγελματικής κατάρτισώς των εξηφάλισαν το μέλλον τους πολλοί δε έξ αυτών — οι άριστεύσαντες — έ-
-γυνον ύπατορφίας (ΙΤΑΛΙΑ—ΓΑΛΛΙΑ) προς μετεκπαίδευσιν

**Έγγυόσις ή μακρά πείρα μας και ή ιδιό-
της μας ως ιδρυτών τής πρώτης άνεγνω-
ρισμένης Σχολής Κομμωτών έν Έλλάδι**

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΥ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Διδακτέα μαθήματα
ύπό πέπειραμένων Καθηγητών Άνωτ. Σχολών

- | | |
|-----------------------------|-----------------------|
| 1) Γαλλική Τεχνική Όρολογία | 5) Γενική Υγιεινή |
| 2) Υγιεινή Κόμης | 6) Αισθητική Άγωγή |
| 3) Χημεία | 7) Ελεύθερον Σχεδίων |
| 4) Ηλεκτροτεχνία | 8) Πρακτική Εξάσκησης |

Έπί πλέον γίνονται ειδικά προβολαί κινηματογραφικών ται-
νιών σχετικών με την κομμωτικήν τέχνην.

ΚΟΜΜΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

(Έλεύθεραι Σπουδαί)

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΚΑΤ' ΑΝΤΙΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ

Καθημερινή εκπαίδευσις επί ζωτανών μοντέλλων υπό την επί-
-δουλειν πέπειραμένων καθηγητών

Α' ΓΚΡΟΥΠ πρωτόν 9—1. Β' ΓΚΡΟΥΠ άπογευματινόν 4—8

Την 1ην και 15ην έκάστου μηνός λειτουργούν
νέα τμήματα πρακτικής εξάσκησης

ΤΗΛΕΦΩΝΑ : Γραμματείας 612.588. Λογιστηρίον 25.457.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ και ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ 9—1 και 4-8



Η ποιότης και όχι η ρεκλάμα μ'ας έδωσε την πρώτη κατάνά-
λωσι. Άγοράστε κι' έσεις την καλλίτερη. Έπιμένετε στην μάσκα

ΦΕΝΤΕΛΕ

ΚΟΤΟΣΟΥΠΕΣ — ΚΡΕΑΤΟΣΟΥΠΕΣ

φλη έμπιστοσύνη, τής είπε. Οι άν-
θρωποι αυτοί δε θα φύγουν καθό-
λου από δω.

Τους πήρε κατόπιν παράμερα
και τούς εξήγησε ποιά ήταν τα
καθήκοντά τους.

— Μείνετε ήσυχος, κύριε ήπιό-
τα, τον διαβεβαίωσε ο Περρώ. Έ-
κείνος που θα θελήση να πειράξη
την πριγκήπισσα, θα πρέπει να
πατήση πρώτα πάνω στα πτώμα-
τά μας.

Ο Ραγκαστέν χαμογέλασε. Ή-
ταν βέβαιος πως μπορούσε να βα-
σιλεύει σ' αυτούς.

Ο ήπιότης, αφού ήταν μνηστήρ
τής Ρολάνδης, δε μπορούσε να μέ-
νι στο ίδιο σπίτι μαζί της. Γι'
αυτό, είχε εγκαταστήσει εκεί τον
Περρώ και το Μαρσάκν, βέβαιος,
πως θα έκαναν ό,τι δε μπορούσε να
κάνη αυτός.

Και, πραγματικά, ο Περρώ κι'
ο Μαρσάκν πήραν άμέσως τα μέ-
τρα τους και όργανωσαν τα πάν-
τα, σά να επρόκειτο να ύποστούν
έπίβεισι. Είχαν θυσιάσει κι' οι δυο
προβόμια την ελευθερία τους κι' εί-
χαν πάρει την απόφασι να μη με-
τακινήθουν καθόλου από το σπίτι.

Κι' άλλωστε, κοντά στη Ρολάνδη,
είχαν ξαναβρή τη Σαφίρ και τη
Μπεργκαμότ, που τούς είχαν περι-
ποιθή όταν ήταν πληγωμένοι. Η
χαρά που έννοιωθαν γιατί τις ξα-
νάβλεπαν, ήταν πολύ μεγάλη.

Στο μεταξύ, ο Ραγκαστέν είχε
φύγει. Πού βρισκόταν; Τί έκανε;
Άγνωστον. Είχε ύποσχεθή στην
πριγκήπισσα, ότι θα ξαναγύριζε ό-
ταν μπορούσε.

— Άλλ' αυτό δεν είμαι σέ θέσι
να το προσδιορίσω από τώρα, για-
τί θα εξαρτηθή από τα γεγονότα,
προσέθεσε.

Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Στο διάστημα αυτό, οι έχθροι
του Ραγκαστέν δεν έμεναν με σταυ-
ρωμένα τα χέρια. Ο Σοριέντες εί-
χε πη στον Γκιζή.

— Σας είπα, ότι ο Ραγκαστέν
είχε πεθάνει. Άλλά δεν ήταν σω-
στό. Ζή πάντοτε.

Και του άφηγήθηκε πως τον εί-
χε ρίξει μέσα στο πηγάδι.

— Καί βγήκε από κεί; ρώτησε ο
Γκιζής.

— Θα πρέπει να βγήκε αφού εί-
ναι ζωντανός, απάντησε ο Σοριέν-
τες.

Αυτό δείχνει, ότι κάποιος
σας πρόδωσε.

Αυτό σκέφτηκα κι' εγώ, είπε
ο Σοριέντες. Ο Ραγκαστέν, φεύ-
γοντας από το μεγάλο μου, πήγε
στο Μονκαπέ, όπου ο Πινάκλ κα-
τάφερε να τον φυλακίση μέσα σ'
ένα σιδερένιο κλουδί, που είχε
φτιάξει έπιτήδες γι' αυτόν. Άλλ'
ο Ραγκαστέν γλύτωσε και πάλι και
τώρα βρίσκεται στο Παρίσι.

— Είναι, λοιπόν, ο διάβολος με-
ταμορφωμένος; ρώτησε ο Γκιζής.

— Δεν ξέρω αν είναι ο διάβο-
λος μεταμορφωμένος, απάντησε ο
Σοριέντες, άλλ' είναι σίγουρα ένας
άνθρωπος άτρώπητος και πολύ Ικα-
νός. Φαντάζομαι, ότι ο σκοπός του
είναι να κινή τη δεσποινίδα ντ'
Ορμπερίδ ν' αναγνωρισθή ως πριγ-
κήπισσα του Μονκαπέ, να την παν-
τρευτή και να βάλλι στο χέρι τα
έκατομμύρια του πριγκήπα ντε Μον-
καπέ. Όμορφο όνειρο, στ' αλή-
θεια!

— Άλλ' είναι μόνον όνειρο, εί-
πε ο Γκιζής. Είσατε ο νόμιμος
κάτοχος αυτής τής περιουσίας και
δεν έχετε καμμία διάθεσι ν' άφίσε-
τε να λ'ας την πάρουν.

— Καί βέβαια, συμφώνησε ο
Σοριέντες. Θα προστατεύω τα ά-
γαθά μου εναντίον όλων, εκτός από
το βασιλιά τής Γαλλίας. Και πρέ-
πει να σ'ας π'ώς φοβάμαι, ότι ο
βασιλιάς θα έπέμψι σ' αυτή την
υπόθεσι.

— Τί σ'ας κάνει να το νομίζε-
τε; Δεν έχετε την εύνοια του βα-
σιλιά;

— Ναί, άλλ' έχω επίσης την τι-
μή να είμαι φίλος του δούκα τής
Γκιζής.

— Σας καταλαβαίνω, είπε ο
Γκιζής. Π'ώς, όμως, αυτός ο τυχο-
διώκτης ο Ραγκαστέν θα κατάφε-
ρε να φτάση ως το βασιλιά, για
να τον κινή ν' αλλάξη γνώμη;

— Βλέπω, ότι ξεχνάτε εύκολα,

παράτηρε ο Σοριέντες. Ο Ραγ-
καστέν μπορεί ν' αποκτήση μεγάλη
έπιρροή στο βασιλιά, αν αποφασί-
ση να του φανερώση πως ήταν ο
άνθρωπος που θελήσε να τον σκο-
τώση, την ημέρα που γύριζε από
ένα έρωτικό ραντεβού, χωρίς άλλη
συντροφιά εκτός από τον κόμητα
ντε Λουβύ.

— Δεν θα είναι άρκετό να του
π'η ένα όνομα, απάντησε ο Γκιζής.
Πρέπει να του παρουσιάση ακόμη
και αποδείξεις.

— Καί ποιάς σ'ας λέει, ότι ο
Ραγκαστέν δεν έχει αποδείξεις; ρώ-
τησε ο Σοριέντες. Αυτός ο τυχο-
διώκτης είναι παμπρόνηρος. Τό κα-
λύτερο που έχωμε να κάμωμε, λοι-
πόν, είναι να τον ξεφορτωθούμε.

Διαφορετικά, μπορεί να χάσωμε τα
πάντα, ακόμη και τα κεφάλια μας.

— Έχετε δικίο, συμφώνησε ο
Γκιζής. Αυτός ο Ραγκαστέν πρέπει
να εξαφανισθή. Θα διαβάσω άμέσως
όλους τούς ανθρώπους μου για να
τον βρούν.

— Είναι το καλύτερο, που έχε-
τε να κάμετε, απάντησε ο Σοριέν-
τες. Κι' εγώ, άλλωστε, δε θα μεί-
νω με σταυρωμένα τα χέρια.

Όταν γ'ρισε στο μεγάλο του,
έτρεξε άμέσως να βρή την κυρία.

Ο δούκας τής Γκιζής κατά-
λαβε, ότι πρέπει να ξεμπερδέη με
το Ραγκαστέν, τής είπε. Αυτό εί-
ναι ένα μεγάλο κέρδος.

Και βέβαια, συμφώνησε η
συνομιλήτριά του. Αφού ο Γκιζής
ανάλαβε αυτή την ύποθεσι, κανείς
δε θα μπορούσε να μή κατηγορή-
ση, στην περίπτωση που ο Ραγκα-
στέν πεθάνη. Γιατί όλοι θα πιστέ-
ψουν πως έπεσε χτυπημένος από το
Γκιζή.

— Έχετε νέα από τη Ρολάνδη;
ρώτησε ο Σοριέντες.

— Ναί, ο Ραγκαστέν την έκρυ-
ψε σ' ένα σπίτι, που νοίκιασε στην
Κουρτίλ.

— Στην Κουρτίλ; είπε ο Σοριέν-
τες. Δεν καταλαβαίνω.

— Η Κουρτίλ βρίσκεται κοντά
στις πύλες του Παρισιού, στο προ-
άστιο του Τεμπλου. Οι δυο σύν-
τροφοί του Ραγκαστέν, ο Περρώ
κι' ο Μαρσάκν, άγρυπνοί πάνω
τ'ος. Οι άνθρωποι του Πινάκλ έπι-
τηρούν από κοντά αυτό το σπίτι
που συμβαίνει εκεί.

— Θαμνώσις; ρώτησε ο Σοριέντες.
Τη Ρολάνδη μόνη της δεν τη φοβά-
μαστε. Κι' άλλωστε, έξωμε που
θα τη βρούμε σέ περίπτωσι ανάγ-
κης. Άς μην άσכולούμεθα, λοι-
πόν, μ' αυτήν.

Αυτή είναι κι' η δική μου
γνώμη, συμφώνησε η συνομιλήτριά
του. Ο Ραγκαστέν, όμως, πρέπει
να εξαφανισθή.

— Καί βέβαια πρέπει να εξα-
φανισθή, συμφώνησε ο Σοριέντες.
Ο Γκιζής θα εξαπολύση όλους τούς
άνθρώπους του. Έτσι, δε θα γλυ-
τώση.

Η συνομιλήτριά του έμεινε συλ-
λογισμένη κάμποσες στιγμές.

— Νομίζω πως πρέπει να βρη-
θώ τούς ανθρώπους του Γκιζή
μ' ένα καλό λαγωνικό, που, άλ-
λ'ωστε, μπορεί να τελειώση και μό-
νο του τη δουλειά, ψιθύρισε.

Ο Σοριέντες έφυγε έπειτα απ
αυτά τα λόγια.

— Έκείνη τη στιγμή, το παραπ-
τασμα μιάς πόρτας, που βρισκό-
ταν στο βάθος του δωματίου κα-
τέβηκε άσγά. Πίσω απ' αυτό στε-
κόταν ή άλλη αδελφή, εκείνη ποί
είχε βεβαιώσει τη Ρολάνδη, ότι ά-
γρυπνούσε πάνω της και που εί-
χε βοηθήσει το Ραγκαστέν να δραπε-
τεύση. Είχε παρακολουθήσει τ'ως
όλη τη συνομιλία του Σοριέντες μ
την κυρία.

Στο μεταξύ, ο δούκας τής Γκι-
ζής είχε συγκεντρώσει τούς άνθρώ-
πους του. Στην πρώτη γραμμή ά-
νάμεσα σ' αυτούς, βρισκόταν ή
κόμης ντε Περτινιάν κι' ο βαρόνος
ντε Μωλιστρέκ.

— Πρέπει να ξέρετε, κύριοι, ότι
η ζωή μου κρέμεται από μιά κλω-
στή, τούς είπε ο δούκας. Ένας
άνθρωπος στον όποιο έχωκα το λά-
θος να έμπιστευθώ όρισμένα πράγ-
ματα, μπορεί με μιά μόνο λέξι του
να προκαλέση το θάνατό μου.

— Αυτός ο άνθρωπος πρέπει να
πεθάνη! άκούστηκαν άμέσως φω-

νές. Η ζωή μας σ'ας άνήκει, αλ-
θέντα!... Πέστε μας τ' όνομά του!

Μόνο ο Περτινιάν δεν είπε τίπο-
τα. Γιατί προσιθωνόταν, ότι εί-
πρόκειτο για τον αδελφό του.

Ο Γκιζής άπλωσε τα χέρια του,
για να έπιβάλη σιωπή. Έπειτα
είπε:

— Τόν ξέρετε όλοι αυτό τον άν-
θρωπο. Είναι εκείνος που τόλμησε
να μ'ας προσβάλη μέσα στο ίδιο
το σπίτι μας και που άδικα ψά-
χνωμε να τον βρούμε ως σήμερα.

Γύρισε άμέσως στον Περτινιάν
και πρόσθεσε:

— Είναι ο αδελφός σας, ο Ραγ-
καστέν. Πρέπει να τελειώσωμε μιά
γ'ά πάντα. Η είσατε μαζί μου
και τότε είσατε εναντίον του α-
δελφού σας, ή είσατε με τον α-
δελφό σας και τότε είσατε εναν-
τίον μου. Πρέπει να διαλέξετε ά-
μέσως.

Ο Περτινιάν έμεινε συλλογισμέ-
νος κάμποσες στιγμές. Σήκωσε κα-
τόπιν το κεφάλι του και απάντησε:

— Δεν έχω πιά αδελφό, αυθέντα.
Η οικογένειά μου είσατε σεις.
Είμαι μαζί σας εναντίον όλων τών
έχθρων σας.

— Δέχομαι την έκδηλωσι τής
πίστεως και άφοσιώσεώς σου, άγα-
πητέ μου σύντροφε, είπε με προ-
πονητή συγκίνησι ο Γκιζής. Ο α-
δελφός σου βρίσκεται στον κακό
δρόμο. Μπορείς να τον άπορηθής,
χωρίς την παραμικρή τύχη... Δε θα
έχασω, πάντως, τα λόγια σου. Εί-
πες, ότι είμαι όλη ή οικογένειά
σου. Συμφωνώ! Αφού γ'ανεις τον
αδελφό που σου έβγαλε ή φύσις, θα
βρης σέ μένα έναν άλλο αδελφό,
που θα σέ ανεβάσι τόσο ψηλά, που
και συ ο ίδιος θ' άπορησης.

Ο Περτινιάν έκαμε μιά βαθεία
υπόκλισι.

— Όσο ψηλά κι' αν μ' ανεβά-
σετε, αυθέντα, θα είμαι πάντα
σκληρός σας, απάντησε.

Ο Γκιζής έριξε μιά ματιά ό-
λόγυρα.

— Καί τώρα, έμπα, κύριοι!
φώναξε. Σας ύπέδειξα ποιά είναι
ο έχθρός μου. Περιμένα να μου τόν
φέρετε ζωντανό ή νεκρό.

ΤΟ ΛΑΓΩΝΙΚΟ

Ο Περτινιάν βγήκε μαζί με τούς
άλλους. Άλλ' όταν βρέθηκε έξω, ο
ένθουσιασμός του έπεσε άμέσως. Η
σκέψις, ότι έπρεπε να γίνη αδελφο-
κόπος, τον άναστατώνε.

«Π'ώς, σκεφτόταν. Ύποσχεθήκα
ότι θα σκοτώσω τον αδελφό μου.
Άλλά πως μπορώ να το κάμω; Έ-
κείνος που πρέπει να κάμω είναι να
βγάλω το Ραουλ από τον κακό δρό-
μο, που έχει πάρει και να τον ξα-
ναφέρω στο σωστό. Με το καλό ή
με τη βία, πρέπει να το πετύχω».

Στο τέλος, βρήκε μιά μέση λύσι.
Θά κινήσουν τον αδελφό του, όχι,
όμως, για να τον σκοτώσι, αλλά
για να τον προστατεύσι από τούς
άνθρώπους του δούκα, που ήθελαν
το θάνατό του. Το κυριότερο ήταν
να τόν βρ'ν. Θά κατάφερνε κατοπιν
να τόν πείσει.

Αυτή ή λύσι τον άνακούφισε.
Είχε φτάσει τώρα μπροστά στο
Πανεπιστήμιο. Πέρασε άμέσως τη
γέφυρα και χώθηκε στην όδο Σαιν-
Μαρτέν.

Στο δρόμο αυτό είχε νοίκιασει
ένα μικρό σπίτι. Δεν έμενε, όμως,
σ' αυτό, γιατί προτιμούσε το εύ-
ρύχωρο κι' ηλιόλουστο διαμέρισμα,
που του είχε παραχωρήσει ο δού-
κας. Κι' ώστόσο, περνούσε κάθε
βράδυ από κεί, άνοιξη την πόρτα
και κύτταζε στο έξωτερικό... Ε-
πειτα, ξανάφευγε με την καρδιά
γεμάτη από αηλιτιά.

Έκείνο το βράδυ, ώστόσο, μόλις
άνοιξε την πόρτα, λίγο έλειπε να
σφριασθή κάτω λιποθύμως. Ένα
μεγάλη ήταν ή συγκίνησί του... Ένα
κόκκινο τριαντάφυλλο, που βρισκό-
ταν μέσα σ' ένα βάζο, πάνω σ'
τραπέζι, εύωδίαζε το δωμάτιο. Έ-
τρεξε άμέσως, πήρε το τριαντά-
φυλλο και τόφερε στα χείλη του.

— Δέ με έλασε! φώναξε τρελ-
λός από τη χαρά του. Με χρειά-
ται και πάλι... Καί με περιμένει
άπόψε... Μ' αγαπάει!... Δεν έπα-
ψε ποτέ να μ' αγαπά!

Έκείνη που δεν τον είχε ξεχά-
σει, και που τον αγαπούσε, έπ'ως
τουλάχιστο νόμιζε, ήταν ή άμαζό-

να με το ρουμπίνι... Άπό τότε
που είχε πάει στο Παρίσι, τον εί-
χε καλέσει τρεις φορές κοντά της.
Και τις τρεις αυτές φορές, του εί-
χε ζητήσει να της προσφέρει κάποια
«τύπρησις». Αδιάφορο! Το μόνο
που θυμόταν ο Περτινιάν, ήταν ότι
του είχε, χάρισι το όμορφο κορμί
της... Ανατριχίασε ακόμη όταν
θυμόταν τα φλογερά φιλιά της και
τα τρυφερά χάδια της.

Άλλ' ή άγαπημένη του του εί-
χε βάλε ταυτόχρονα ως όρο, ότι
δε θα τής ζητούσε να τη δ'η παρά
μόνο όταν αυτή τον καλούσε κι'
ότι δε θ' άφηνε κανένα να μαντέ-
ψη τίποτα από τις σχέσεις τους.
Πότε θα τόν καλούσε;... Όταν θα
τής δινόταν ή εύκαιρία, του είχε
π'η. Ο Περτινιάν έφερε πως αυτό
σήμαινε: «Όταν β'αχω την άνάγ-
κη να ξεπαστρέψω κάποιον, θα σέ
ξανακαλέσω». Άλλά προσπαθούσε
ν' αποδιώξη αυτή τη σκέψι από το
μυαλό του.

Η γυναίκα με το ρουμπίνι του
είχε ζητήσει να νοίκιαση αυτή το
σπίτι, για να μπορή να τόν ελ-
δοποιή όταν θα τόν χρειαζόταν.
Κι' ο Περτινιάν την είχε ύποκαύ-
σει. Μόνον, ότι άργούσε πολύ για

να δ'η αυτό το συνθηματικό τριαν-
τάφυλλο, που περίμενε.

Άλλά τώρα το κρατούσε στα
χέρια του.

Έτρεξε άμέσως σέ μιά ντουλά-
πα, την άνοιξε κι' έβγαλε από κεί
μιά δλοκαίνουργη στολή.

Πρέπει να είσαι όμορφος ά-
πόψε, Περτινιάν! είπε στην εικόνα
του, που έβλεπε στον καθρέφτη.

Η τουαλέττα του τόν άπασχό-
λησε μιά δλοκλήρη ώρα. Βγήκε κα-
τόπιν και πήγε στο «Πανδοχείο τών
Κρίνων», όπου συναντήθηκε με το
Σαιν-Μεγκρέν. «Έφαγαν μαζί και
κουβέντιασαν άσκητη ώρα. Στις έν-
νις, βγήκαν από το πανδοχείο κι'
έπειτα από μερικά βήματα, χώρι-
σαν, με την ύπόσχεσι, ότι θα ξα-
νάσμιγαν πολύ σύντομα.

Ο Περτινιάν άρχισε τότε να
προχωρή π'αί στην άριστερή όδη
του Σηκουάνας και σέ λίγο έφτασε
στο πρώτο μέρος του μεγάρου Σο-
ριέντες. Έκει περίμενε κάμποση
ώρα... Άκούσε, τέλος, το θόρυβο
μιάς μικρής πόρτας, που άνοιγε.

Έτρεξε τότε προς τα κεί... Ένα
τρυφερό χέρι τόν τράβηξε άμέσως
μέσα.

Η γυναίκα που τόν κρατούσε από

το χέρι, τόν ώδήγησε σ' ένα μι-
κρό περίπτερο, που βρισκόταν στο
βάθος του κήπου. Ήταν ή Λεο-
νώρα ή ή Έρμιζα; Άγνωστο. Ά-
νοιξε άμέσως την πόρτα και μπή-
κανε.

Βρισκόταν μέσα σ' ένα μικρό
δωμάτιο, με λιγοστά έπιπλα. Ο
Περτινιάν έπεσε άμέσως στα γό-
νατα:

— Σας βλέπω, επί τέλους! εί-
πε. Σας κρατάω... Είσατε εδώ,
κοντά μου!... Ό, Θεέ μου, νομίζω
πως όνειρεύομαι!... Από πόσον και-
ρό δεν περίμενα αυτή τη στιγμή!

Μήνες και μήνες τώρα πηγαίνα κά-
θε βράδυ στο σπίτι μου τής όδο
Σαιν-Μαρτέν, με την ελπίδα πως
θα βρισκα εκεί το σύνθημα που πε-
ρίμενα. Άλλά δεν εύρισκα τίπο-
τα... Είχα άρχισι να φοβάμαι πως
με είχατε ξεχάσει.

Τόν σήκωσε και τόν έβαλε να κα-
θήσι π'αί τής, στο ντιβάνι.

— Να σας έλ'αχσω; είπε. Πόσο
λίγο με ξέρετε!

— Ό, πείτε μιά λέξι και είμαι
έτοιμος να σ'ας πάω να φύγωμε
κι' αυτή τη στιγμή. Θα βρούμε κά-
που στον κόσμο ένα μέρος, για
να μ'αυστε εύτυχισμένοι... Πέστε μου,
βέλετε να γίνετε δική μου για
πάντα!

Και, λέγοντας αυτά, τής γέμισε
το πρόσωπο με φιλιά.

Η γυναίκα με το ρουμπίνι κα-
τάφερε να ξεφύγη σιγά-σιγά, έβα-
λε τα χέρια της πάνω στους ώ-
μους του και, κ'ατάξοντάς τον με
τα δλοάυρα ματιάς της, του είπε:

— Άκούστε. Σας φώναξα γιατί
σας είχα εγ'πιθυμήσι μ' ήλη τη δύ-
ναμι τής ψυχής μου. Κι' ώστόσο,
βλέπετε πως είμαι ύποχωρημένη να
σας δεχθώ μέσα σ' αυτό το άθλιο
περίπτερο και δε μπορώ να σ'ας
χωρίσω περισσότερα από μερικά λε-
πτά... Σας φώναξα για να σ'ας
π'ω: Έφτασε ή στιγμή που θα μπο-
ρέσω να είμαι για πάντα δική
σας!

— Ό, άγγελοι του ούρανού! Εί-
ναι δυνατόν; ρώτησε ο Περτινιάν.

— Από σ'ας εξαρτάται, απάν-
τησε η συνομιλήτριά ου.

Ο Περτινιάν κατάπιε με κόπο
το σάλιο του.

Τί πρέπει να κάμω; ρώτησε
με βραχνή φωνή.

— Το μόνο που θα χρειαστή να
κάμω, είναι να β'αγέτε το τελευ-
ταίο έμπόδιο, που ύφ'αίνεται ανά-
μεσα σέ σας και σέ μένα, του ά-
πάντησε. Το τελευταίο, καταλαβαί-
νετε:

Ο Περτινιάν έβγαλε το έγκρι-
ρίδιό του και τέντωσε το χέρι του.

— Ποιόν πρέπει να χτυπήσω; ρώ-
τησε.

— Τόν ήπιότη Ραουλ ντε Ραγ-
καστέν, ήταν ή απάντησι.

Ο Περτινιάν περίμενε πως θ'
άκουγε αυτό το όνομα. Κι' ώστό-
σο, είχε την έντύπωσι πως ο ού-
ρανός έπεσε πάνω στο κεφάλι του...
Μιά ανατριχίλα άπλώθηκε σ' όλο
το το κορμί και το σ'αγόιν το
τρεμύλισε.

Η γυναίκα με το ρουμπίνι κα-
τάλαβε πως τής έφευγε. Πήγε ά-
μέσως κοντά του, έσφιξε τα χέρια
της γύρω στο λαιμό του και του
προσφερε τα κόκκινα χείλη της.

— Δεν ξέρεσι, λοιπόν, πως σ'
αγαπάω; του ψιθύρισε. Δεν ξέρεσι
πως δεν άγάπησα κανένα άλλον
εκτός από σένα;... Δε θέλεις να
γίνω για πάντα δική σου;

Το άρωμά της τόν μερούσε κι' ή
ζεστή άνασα της τού χάιδεσε το
πρόσωπο.

Παραμέρισε, ξαφνικά, όλους τούς
ένδοιασμούς του.

— Άς γίνη ό,τι πρέπει να γί-
νη! φώναξε. Η κόλασι θα είναι
για μένα ο παράδεισος, αφού πρό-
κειται να είμαι μαζί σου!... Θέ-
λεις να χτυπήσω τον αδελφό μου;...

Για να σ' έχω παντοτινά κοντά
μου, δε θα διατάζω να σκοτώσω
κι' αυτόν άκούη τον πατέρα μου!...
Θά γίνη το θέλημά σου!

— Ό, άγαπημένε μου! ψιθύ-
ρισε.

Και του άνοιξε την άγκαλιά
της.

★

πόφασί του: Θα σκότωνε τον Α-
δελφό του!

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

Το θαύμα, που εύχονταν ο Σαίν-Μεγκρέν κι' η δμορφή δοκίμασε της Γκίζης, είχε γίνει μόνο του. Η εξαφάνισή της δεσποινίδος ντ' Ορμπερίβ ήταν αληθινή ευλογία του ούρανού και για τους δύο. Χαίρονταν τώρα την αγάπη τους κι' ένθουσιασμένοι από την ανέλπιστη ευνοία της τύχης, έπεισαν λιγότερες προφυλάξεις από πριν. Η δοκίμασα εύρισκε πάντα τον τρόπο να τρέχει στο μικρό διαμέρισμα, που είχε νοικιάσει γι' αυτό το σκοπό ο φίλος της. Ο Σαίν-Μεγκρέν, απ' τ' άλλο μέρος, είχε κάμει πιο συχνές τις επισκέψεις του στο μέγαρο του Γκίζης.

Έκείνη την ημέρα, ο δούκας ήταν πολύ ξενερωμένος. Δύο από τους ανθρώπους του είχαν βρή το Ραγκαστέν και του είχαν επιτεθή χωρίς καμμία προειδοποίηση. 'Αλλά γύρισαν κι' οι δύο τραυματισμένοι.

Μπαίνοντας στο σαλόνι, ο δούκας είδε το Σαίν-Μεγκρέν, που είχε φτάσει μόλις πριν από μερικά λεπτά. 'Ο Γκίζης χαίρετρε πρώτα όλους τους άλλους κι' έπειτα, γυρίζοντας απότομα προς το μέρος του, είπε:

— Ά, νά κι' ο Σαίν-Μεγκρέν! Τί διάβολο κάνετε εδώ;

— Ήρθα για να υποβάλω τα σεβάσματά μου στην κυρία δοκίμασα, απάντησε με θάρρος ο Σαίν-Μεγκρέν.

— Παράξενο! είπε ο Γκίζης. 'Η θέσι σας δεν είναι εδώ.

— Με διαώχνετε, λοιπόν, από το μέγαρό σας;

— Είπα τέτοιο πράγμα; διαμαρτυρήθηκε ο Γκίζης. 'Αλλ' αν δεν κάνω λάθος, είσατε τρελλά έρωταυμένους με τη δεσποινίδα ντ' Ορμπερίβ. Νόμιζα, λοιπόν, ότι θα τρέχατε νύχτα και μέρα ώσπου να τη βρήτε, ή ότι, τέλος πάντων, θα τιμωρούσατε εκείνον που σας την πήρε. Αυτό μόνο ήθελα να πω... Ο Σαίν-Μεγκρέν δάγκωσε τα χείλη του.

— Έκαμα άνω-κάτω όλο το Παρίσι, αλλά χωρίς αποτέλεσμα, απάντησε. Στο τέλος, σταμάτησα τις έρευνες και το μόνο που θέλω τώρα είναι να ξεχάσω.

— Καταλαβαίνω, είπε σαρκαστικά ο Γκίζης. 'Αλλά τον άπαγωγέα ψάξατε επίσης να τον βρήτε; Έγώ, στη θέσι σας, δε θα ήσυχάζα, αν δεν εξακαθάριζα τους λαογασισμούς μου μ' αυτό τον άνθρωπο.

— Έψαξα επίσης να βρω τον Ιππότη ντ' Ραγκαστέν, απάντησε ο Σαίν-Μεγκρέν. 'Αλλά δε στάθηκα τυχερός.

Ο Γκίζης γέλασε.

— Κι' όστόσο, δεν κρύβεται, είπε. 'Αλλά θα σας βοηθήσω. Είναι πολύ πιθανόν, ότι θα τον βρήτε αυτή την ώρα στην οδό Άνιου Διονυσίου. 'Αν βιαστήτε λίγο, θα τον προφτάσετε... Προσεγγίστε, όμως! Ο Ραγκαστέν είναι από τα καλύτερα σταθιά του βασιλείου... Θα ήταν ίσως καλύτερο ν' αποφυγείτε μια συνάντησι μαζί του... Ξέρω πολλούς ανθρώπους που θα λυπηθούν, αν πάθετε κακό.

Ο Σαίν-Μεγκρέν ώρωσε το άναστημά του.

— Πηγαίνω στο μέρος, που μου υποδείξατε, αδέντα, είπε.

— Αν τον ρ'η, σκέφτηκε ο Γκίζης, θα γίνει ένα από τα δύο: ή θα σκοτώσει το Ραγκαστέν ή ο Ραγκαστέν θα τον σκοτώσει. Και στη μία και στην άλλη περίπτωση, θα γλυτώσω από έναν έχθρο. Το καλύτερο θα ήταν, βέβαια, ν' αλληλοσκοτωθούν.

Κι' ένας άλλος κινήθηκε επίσης προς την έξοδο, ο κόμης ντ' Περίνιαν. Μπροστά στην πόρτα συναντήθηκε με τον Σαίν-Μεγκρέν και ξεκίνησαν μαζί.

Ο Σαίν-Μεγκρέν έκανε τη σκέψι πως ο Περίνιαν ήθελε να προσταυθεί τον αδελφό του και γι' αυτό βιάστηκε να το πει:

— Δεν έχω τίποτα με τον Ιππότη ντ' Ραγκαστέν. Μπορείτε, λοιπόν να είσατε ήσυχοι... Δεν έχω την πρόθεσι να τον σκοτώσω.

Ο Περίνιαν κατέβασε το κεφάλι ντροπισμένος.

— Έφτασαν σε λίγο στην οδό 'Αγίου Διονυσίου κι' άρχισαν να φέρουν βόλτες πάνω-κάτω, κουβεντιά-ζοντας για χίλια-δύο πράγματα.

Στο δρόμο αυτό, ο Ραγκαστέν είχε νοικιάσει ένα μικρό σπίτι, όπου έμενε από τότε που εγκατέστησε τη Ρολάνδη στην Κουρτίλ. 'Ετσι, εκείνοι που τον περιμέναν στο δρόμο, δεν άργησαν να τον δούν. Ο Σαίν-Μεγκρέν πήγε άμέσως κοντά του και του είπε μ' ευγένεια:

— Κύριε Ιππότη, θα είχατε την καλωσύνη να μου πείτε που βρίσκεται η δεσποινίς ντ' Ορμπερίβ, που είναι μνηστή μου;

Ο Ραγκαστέν είχε δει τον Περίνιαν. 'Αλλ' όπως εκείνος προσποιόταν πως δεν τον γνώριζε, έκανε κι' αυτός το ίδιο. 'Απάντησε, λοιπόν, με την ίδια ευγένεια στο Σαίν-Μεγκρέν:

— Κύριε κόμη, άγνωστε, λοιπόν, ότι αυτή, για την οποία μιλάτε, είναι και δική μου μνηστή.

— 'Αλλά... λατρεύω τη δεσποινίδα ντ' Ορμπερίβ, είπε ο Σαίν-

Μεγκρέν, με τρόπο, όμως, που έδειχνε το αντίθετο.

— Κι' εγώ τη λατρεύω, απάντησε ο Ραγκαστέν.

— Άρνεϊσθε, λοιπόν;

— Καί βέβαια.

— Στην περίπτωση αυτή, νομίζω πως θα μου κάνετε την τιμή να διασταυρώσετε το ξίφος μαζί μου.

— Η τιμή θα είναι δική μου, απάντησε μ' ευγένεια ο Ραγκαστέν. Θα μου επιτρέψετε, όστόσο, να παρατηρήσω, ότι ξεχάσατε την υπηρεσία που σας πρόσφερα, ματαιώνοντας το γάμο σας με τη δεσποινίδα ντ' Ορμπερίβ.

— Τί θέλετε να πείτε; ρώτησε ζωγρά ο Σαίν-Μεγκρέν.

— Ότι αυτός ο γάμος δε σας άρεσε καθόλου. Ξέρω, άλλωστε, ότι η καρδιά σας είναι δοσμένη άλλου.

Ο Σαίν-Μεγκρέν χλώμιασε.

— Είπατε, ότι ξέρετε; τράυισε.

— Μήπως πρέπει να πά το νόμα της γυναικας στην οποία έχετε δώσει την καρδιά σας;

— Όχι...

Ο Σαίν-Μεγκρέν τράβηξε ταυτόχρονα το ξίφος του.

— Δεν είχα κανένα λόγο για να σας μισώ, κύριε, είπε. 'Αλλ' έπειτα από όσα μου είπατε, πρέπει να σας σκοτώσω.

— Δοκιμάστε, απάντησε ο Ραγκαστέν, που τράβηξε κι' αυτός το ξίφος του.

Διασταυρώσαν άμέσως τα ξίφη τους.

— 'Αλλ' εκείνη τη στιγμή, ο Περίνιαν τράβηξε επίσης το ξίφος του και με την άκρη του έστρωξε προς τα πάνω τα δύο άλλα.

— Μία στιγμή, είπε.

Ο Ραγκαστέν κι' ο Σαίν-Μεγκρέν κατέβασαν άμέσως τα ξίφη τους.

— Πρέπει να τελειώσω με 'αυτή την ύποθεσι, συνέχισε ο Περίνιαν. Ραούλ, σε παρακαλώ να μ' ακολουθήσετε.

— Πού, Κάρολε; ρώτησε ο Ραγκαστέν.

— Στο μέγαρο του Γκίζης. 'Ο δούκας είναι πρόθυμος να συμφιλιωθεί μαζί σου. Σού δίνω το λόγο μου γι' αυτό.

— Έγώ, όμως, άρνόυμαι να συμφιλιωθώ μαζί του, είπε ο Ραγκαστέν.

— Άρνεϊσαι, λοιπόν, να ξαναγυρίσης στο σωστό δρόμο;

— Ποιός είναι αυτός ο σωστός δρόμος; κάγχασε ο Ραγκαστέν. Έγώ θεωρώ το μέγαρο του Γκίζης σά σφαιγείο και δεν έχω καμμία διάθεσι να σ' ακολουθήσω εκεί... 'Ο Γκίζης έστειλε χτές δυο από τους ανθρώπους του για να με σκοτώσουν και σήμερα έρχοσαστε σεις οι δυο για να κάμετε εκείνο που δε μπορούσαν να κάμουν οι άλλοι... Κι' άλλωστε, σού είπα, ότι δε θέλω να συμφιλιωθώ μαζί του.

— Όμολόγησε, ότι δε θέλεις να βγής από τον κακό δρόμο, όπου βρίσκεσαι, φώναξε ο Περίνιαν.

Ο Ραγκαστέν ξαναπήρε το ψυχρό ύφος του.

— Καθένας μας βλέπει την τιμή με το δικό του τρόπο, είπε.

Ο Περίνιαν, έπειτα από τη συναντήσι του με τη γυναίκα που λατρεύε, είχε πάρει την απόφασι να σκοτώσει τον αδελφό του. Την τελευταία στιγμή, όμως, δίστασε και γι' αυτό προστάθηκε να τον σώσει. 'Αλλ' η άνοιξη του Ραγκαστέν τον εξόργισε.

— Είσαι ένας αδιόρθωτος έγκληματίας! του φώναξε. Ντροπιάζεις την οικογένειά μας... 'Ο δήμιος έτοιμάει κιόλας τη θηλεία για να σου την περάσει στο λαιμό... 'Αλλά δε δά σ' αφήσω να τελειώσης τις ημέρες σου στην κρεμάλα. Είναι καλύτερο να σε σκοτώσω με το χέρι μου!

— Αδελφέ μου, γιατί δε λες πως θέλεις να με σκοτώσης, για να υπακούσης στη φίλη σου; είπε ο Ραγκαστέν, με ήμερο τόνο. 'Εμπρός, λοιπόν, σκότώσε με!

Και σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος. Είχε πάρει την απόφασι ν' αφήσει τον αδελφό του να τον σκοτώσει; 'Η ήθελε να δει ως πού βέβαιε; Το δεύτερο είναι πιθανότερο.

Ο Περίνιαν, έπειτα από έναν τελευταίο διαταγμό, ούρλιαξε:

— Πέθανε, λοιπόν!

Κι' ώρμησε, τεντώνοντας το χέρι του. 'Η αίχμη του ξίφους του θα χωνόταν στο στήθος του Ραγκαστέν, αν ο Ιππότης δεν έκανε ένα βήμα προς τα πλάγια. Βρέθηκε έτσι μπροστά στο Σαίν-Μεγκρέν, που τον περιμενε έπίσης με το ξίφος στο χέρι. 'Αλλ' αντίθετα με τον αδελφό του, αυτός τον προειδοποίησε:

— Φυλαχθήτε, κύριε! Ο Ραγκαστέν πήρε άμέσως στάσι άμυνας. Κι' απέκρουσε χωρίς δυσκολία τις επιθέσεις του Σαίν-Μεγκρέν.

— 'Αλλά, ξαφνικά, ο Περίνιαν έκαμε την άτιμία να επιτεθή κι' αυτός έναντιόν του αδελφού του.

Ο Ραγκαστέν απέκρουε τις επιθέσεις, ενώ ταυτόχρονα προσταύεσθε να χτυπήσει τους αντίπαλους του. Οι αντίδρασεις του ήταν κεραυνόβλεδες. Καί, ξαφνικά, μ' ένα διπλό χτύπημα, τους άπομάκρυνε και τους δύο και τους έκαμε να χάσουν την ισορροπία τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Ο ΚΙΜΩΝ ήταν ο τελευταίος από τη σειρά των μεγάλων 'Αθηναίων πολιτικών της εποχής των περσικών πολέμων, που γέμισαν την 'Αθήνα με θάφους και άνοιξαν το δρόμο της θαλασσοκρατίας της. 'Ηταν πολύ νεώτερος του Θεμιστοκλή και του 'Αριστέιδη και νυιός του νικητή της μάχης του Μαραθώνα Μιλτιάδη. Γεννήθηκε το 520 π. Χ. 'Από τον πατέρα του άνηκε σε μία από τις έπιφανέστερες αθηναϊκές οικογένειες. 'Η μητέρα του δεν ήταν 'Αθηναία. 'Ηταν κόρη του βασιλιά της Θράκης 'Ολδρου.

Όταν πέθανε ο Μιλτιάδης, ο Κίμων ήταν είκοσι χρόνων. Και στη δεκαετία, που κάλυψε το διάστημα από το Μαραθώνα ως τη Σαλαμίνα (490-480 π. Χ.) έζησε βίο άσωτο που δεν προμηνούσε οπουδαια σταδιοδρομία. Είχε μείνει μάλλον αμόρφωτος και παρά την αυστηρότητα του πατέρα του είχε πάρει κακή ανατροφή. 'Ηταν τύπος αθλητικός, ώραιος



Ήταν ο τελευταίος από τους μεγάλους 'Αθηναίους των περσικών πολέμων

την εμφάνισι και άγαπούσε με πάθος, το κρασί, το γλέντι και τις νυφαικές. Συζούσε με έταίρες και οι έχθροι του διαίδαν πως είχε σχέσεις και με την έτεροδοχή αδερφή του 'Ελπινίκη. Μερικοί άρχισαν συνηρασεις άναφέρον μάλιστα πως την είχε παντρευτή, για τι η 'Ελπινίκη μη ξαφρονώντας ποικα δεν εύρισκε ναυπηκό αντίδοιο με την κατανυγή και την κοινωνική της θέσι. Και φαίνεται πως το άπτικο δικαιο δεν άπανόουσε το νόμο με έτεροδοχή αδελφή, προεχομένη όμως από τη μητέρα.

— 'Αλλά και η 'Ελπινίκη δε σμιζόταν για τη φρονιμάδα της. Είχε έρωτικές σχέσεις με τον περίφημο ζωγράφο Πολύγνωτο, που την είχε άπεικονίσει σε ζωγραφικούς πίνακες, που σόλιζαν την Ποικίλη Στοά στην 'Αγορά των 'Αθηνών. Στο τέλος την έρωτεύθηκε ένας πλουσιώτατος 'Αθηναίος, ο Καλλίας, και την παντρεύτηκε. 'Ο Καλλίας προσέφερε στην πόλιν, που έλαβαν από τη μεγάλη αθηναϊκή οικογένειά των 'Αλκμεωνιδών και στην οποία έμεινε άπορσιωμένος ως το θάνατό της.

Δύο γεγονότα στη ζωή του Κίμωνα μεταβάλλαν τον άσωτο νέο στον πολιτικό, που λάμπει στην αθηναϊκή δημοκρατία και μας έδειξαν έναν άλλον άνθρωπο, γενναίο, άνα-δείο, καλοπροαίρετο, που συνδυάζει την τόλημ του πατέρα του με την πολιτικότητα του Θεμιστοκλή και τη ναιμαχία της Σαλαμίνας και το άλλο έ γάμο του με τη χαισιμένη 'Ισοδίκη, που κατανόησε από τη μεγάλη αθηναϊκή οικογένειά των 'Αλκμεωνιδών και στην οποία έμεινε άπορσιωμένος ως το θάνατό της.

— 'Η δεύτερη έκστρατεία των Περσών έναντιόν της 'Ελλάδος υπήρξε η μεγάλη στινική για τον Κίμωνα. Και όταν με τη συμβουλή του Θεμιστοκλή οι 'Αθηναίοι έγκαταλείψαν την πόλιν τους, έσπευσε και ο Κίμων μαζί με τους φίλους του να καταναούν στο ναυτικό, μολονότι σ' αυτό υπηρετούσαν οι φτωχότερες αθηναϊκές τάξεις. Στη ναυμαχία της Σαλαμίνας ο Κίμων ανδραγάθησε και η περιόδος εκείνη άποκαλύψε πολλά από τα προτερήματά του, που άρχισαν να προσελκύουν την προσοχή των 'Αθηναίων και ιδιαίτερα του 'Αριστέιδη, που τότε πήρε στο κόμμα του και τον βοήθησε να σταδιοδρομήσει ως πολιτικός. Ο πολυέμορος 'Αριστέιδης διεκρίνε τις λ. κανόνιτες του Κίμωνα και ζήτουσε έπί πλέον, προβάλλοντας το νιο του αντίπαλο Θεμιστοκλή, που η δημοτικότητα του ήταν μεγάλη μετά το θάνατο της Σαλαμίνας. Γι' αυτό και τον πήρε μαζί του συστατηνόν, όταν οι 'Αθηναίοι του άναβέσαν την άρχηγία του στόλου στην έκστρατεία έναντιόν των Περσών για την άπελευθέρωσι των νησιών των Αιγαίου και των ελληνικών πολέων των παρλιών της Μικράς 'Ασίας. Στην έκστρατεία εκείνη, που έλαβαν μέρος οι στόλοι των ελληνικών πολέων με την άρχηγία του βασιλιά της Σπάρτης Πανουαίου, ο Κίμων έδειξε και τις πολιτικές του ικανότητες. Μαζί με τον 'Αριστέιδη κατάρθισαν να προσελκύσουν στην 'Αθήνα τις σύμμακες ελληνικές πόλεις, να άπομνημόνησουν τη Συμμαχία της Άλλου και ν' άνοίξουν το δρόμο της αθηναϊκής ήνεμονίας.

— 'Η προσωπικότητα του Κίμωνα άρχισε πλέον να έπιβάλλεται στην 'Εκκλησία του Άλλου. Συμμετέχει με τον 'Αριστέιδη και καταρθώνουν οι δυο τους να έξορσουν το Θεμιστοκλή. Μετά το θάνατο του 'Αριστέιδη (468 π. Χ.) ο Κίμων γίνεται ο άρχηγός του συντηρητικού κόμματος. 'Αντίπαλός του, είσοπάτης και δημοκρατικός, είναι ο 'Ευκλίας, της και άρνότερος ο Περικλής.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

π. Χ.) ο Κίμων γίνεται ο άρχηγός του συντηρητικού κόμματος. 'Αντίπαλός του, είσοπάτης και δημοκρατικός, είναι ο 'Ευκλίας, της και άρνότερος ο Περικλής.

— 'Επί μία δεκαετία ο Κίμων θα κυρσάκησθ στην 'Εκκλησία του Άλλου και θα θριαυεύσει στις πολέμικες έπιχειρήσεις, που θα άναλάβη. Θα γίνει το «παίδι της νίκης». Στις έκστρατείες του έναντιόν των Περσών υπήρξε πολύ τυχερός. 'Ενίκησε τους Πέρσες στη θάλασσα και στην έπρά και τους έπέβαλε στο τέλος την καλουμένη «Κιωνείο είρήνη», σύμφωνα με την οποία οι ελληνικές πόλεις της Μικράς 'Ασίας θα ήσαν έλεύθερες και κανένα περσικό πλοίο δε θα είχε το δικαίωμα να φανή σε ελληνική θάλασσα. Τέτοιο ταπεινωτικό συμβόλαιο είχαν δεχθεί οι Πέρσες με έκείνους από τους οποίους τριάντα χρόνια πριν έπυθονταν για σημείο ύπατης (ήν και ύδωρ). 'Ο Μιλτιάδης είχε άρχισήσει τον πόλεμο με τους Πέρσες στο Μαραθώνα. Μετά σαραντα χρόνια ο νυιός του, ο Κίμων, τελειώνει στη Μικρά 'Ασία, επιβάλλοντας την «Κιωνείο είρήνη».

Στην έκστρατεία που είχε κάνει ο Κίμων έναντιόν της Σκύρου βράκε και τον τάφο του θούσεως και μετέφερε τα όσα του στην 'Αθήνα, όπου τα έθαψε σε θάναδο τελετή, οκτακόσια χρόνια μετά το θάνατο του ήρωα.

Κίμωνα και ο αθηναϊκός στρατός στάλθηκε στην Πελοπόννησο.

Στο μεταξύ, οι Είλωτες είχαν άποσυρθεί από τη Λακεδαίμονα και είχαν άσυρθεί στο παλιό φρούριο της 'Ιθώμης. 'Εκεί τους πολιορκούσε ο αθηναϊκός στρατός από 4 χιλιάδες άνδρες. 'Αλλά η πολιορκία παρατείνονταν πολύ και οι 'Αθηναίοι άρχισαν τις προετρίβες και τους καυνάδες με τους Σπαρτιάτες, που πολιορκούσαν επίσης την 'Ιθώμη. Στο τέλος οι Σπαρτιάτες φοβήθηκαν μήπως ο αθηναϊκός στρατός συνενωθεί με τους πολιορκούμενους και ζήτησαν να ξαναγυρίσουν στην πατρίδα τους, άφροντας πως δεν είχαν πλέον άναγκή της έπικουρίας του, αφού είχαν έρρει και άλλοι σύμμαχοι της Σπάρτης για να τη βοηθήσουν.

Το άδοιο αυτό τέλος της έπικουρίας προς τη Σπαρτη κρήθηκε από τους 'Αθηναίους — και δικαιολογημένα — ως μεγάλη πρόσοδη κατά της πόλεως. 'Η πολιτική του Περικλή δικαιωνόταν και ο αθηναϊκός λαός έστειλε στην έξορία τον Κίμωνα.

Μετά μία πενταετία, με πρότασι του Περικλή, ο Κίμων άνεκλήθη από την έξορία. Είχε μείνει στο μεταξύ στη Βοιωτία. Τώρα η 'Αθήνα τον είχε άναγκή, γιατί ήθελε να έχη καλύτερες σχέσεις με τη Σπαρτη. Μετά την άνακλησι του Κίμων πρόσφερε και την τελευταία πολεμική του υπηρεσία. 'Εξοστράτευσ



Οι δούλοι του Κίμωνα έδιναν καινούργια φορέματα στους φτωχούς που συναντούσαν στο δρόμο

Οι 'Αθηναίοι ιδιαίτερα έκμηψαν την ποδί αυτή του Κίμωνα και τον περιόταν με μεγαλύτερη άκοψη άγάπη. Και τόση ήταν η δημοτικότητα του, ώστε μία μέρα, που βρέθηκε στο θέατρο με τους άλλους στρατιώτες, ο άρχοντας της 'Αθήνας 'Αεψίμων άνέβησε σ' αυτόν και στους συστατηνούς του να κοινούν τις παιζόμενες τραγωδίες, γιατι οι θεατοκόμενοι 'Αθηναίοι είχαν κωριόδη σε δύο μερίδες. Οι μισοί ήσαν ύπέρ του 'Αισχύλου και οι άλλοι μισοί ύπέρ της τραγωδίας, που είχε παρουσιάσει ο Σοφοκλής. 'Ο Κίμων έδωσε το θραδειό στο Σοφοκλή. Και ο Αισχύλος θυμωσε τόσο για τη νίκη του αντιπαλόν του, ώστε έφανε από την 'Αθήνα, σε ένδειξι διαμαρτυρίας, και πήγε στη Σικελία όπου και πέθανε σε λίγο.

Στην έσωτερική πολιτική ο Κίμων ήταν συντηρητικός, θαιμαστής μενέας και φίλος των Σπαρτιατών και του πολιτεύματος των. («'Εδινε την έντιμότητα, νωραφι ο Πλουταρχος, ότι ήταν μάλλον Πελοποννησίος κατά το είδος της ψυχής του, άπλοος, άνορικός και πολύ άναβός»). Από το φιλοακωνισμό του αυτόν όνδισσε τα δυο είδηνα άνός α του, το ένα Λακεδαίμονα και το άλλο 'Ηλεία. Όταν μάλιστα ένας μεγάλος σεισμός στη Σπαρτη έκανε τρομερές καταστροφές και έπανοστράτησαν οι Είλωτες από Μεσσηνία, ο Κίμων έσπευσε με άθηναϊκό στρατό να βοηθήσει τους Σπαρτιάτες να καταβάλουν την επανάστασι. 'Ο Κίμων έδινε στη Σπαρτη ήταν μεγάλος, γιατι οι Είλωτες είχαν έκστρατεύσει και έφτασαν στο Κίμωνα να βοηθήσουν τους Σπαρτιάτες αντίπαχους στην 'Εκκλησία του Άλλου ο Περικλής που ύποπτιόιζε, ότι η 'Αθηναϊκή Δημοκρατία είχε κάθε άμφέρον να έξορσενιση ή αντίζηλός της. 'Υπερίσχυσε όστόσο η γνώμη του

έναντιόν των Περσών με διακόσιες άθηναϊκές τριήρεις. 'Ο αθηναϊκός στόλος έφθασε στην Κύπρο κι' έπολιόρκησε το Κίκο. Στην πολιορκία αυτή πέθανε ο Κίμων (περί το 449 π. Χ.). Πεδιαιώνοντας έίπε να κουφούν το θάνατό του έπί τριάντα ημέρες για να διατηρηθ άκασιό το ήθός των πληρωμάτων του στόλου. Είπε όμως νυνώριζαν το θάνατό του, είτε όχι, τα πληρώματα ήσαν τόσο καλά όργανωμένα και εκπαιδευμένα, ώστε, όταν συναντήσαν, λίγες ημέρες άναυότα, ένωμεινους τους όλους των θοηκών, ένωμεινους τους καταναυαχών στη Σαλαμίνα της Κύπρου και τους καταδίδεαν κατόπιν και στην έπρά και έπέτυχαν συνκρόνως δυο λαμπρές νίκες, μία στη θάλασσα και άλλη την έπρά.

— 'Ο θάνατος του Κίμωνα στο πεδί της μάχης έπαραγγίλας τη ζωή του πολέμιοι αυτού 'Αθηναίου πολιτικού. Είχε μείνει ως το τέλος ένας ιπποτικός τύπος με όλα τα έλατά, τώματα και τα προτερήματα των στρατιωτικών του παλίου καλού καιρού, που σάβηταν περισσότερο καοδία και λιγότερο μυαλό.

— Στα μεγάλα κτήματα, που είχε στην 'Αττική, έδωσε έντολή και έρριξαν τους φράχτες, ώστε οι 'Αθηναίοι να ύποσουν να υπαίλουν έλεύθερα και να παίρνουν ό,τι θέλουν, Μεγαλοπρεπέστερες πσάν και οι έξοδοι του Κίμωνα στην πόλιν. Περιοριζόταν από τους πολιτικούς του φίλους και των άκολουθούσε ένα πλάνο άπο δούλους καλοντυμένους, που κοιμόταν κολλητά στους φτωχούς κι' έδιναν καινούργια φορέματα στους κουρελάδες, που θα συναντούσαν στο δρόμο.

— 'Ο 'Αθηναίος πέθαναν τον Κίμωνα κι' έστησαν ένα μεγάλο ινυμείο προς τιμήν του. Με το θάνατο του τελειώσε και η ήρωική εποχή των Περσικών πολέμων.

ΕΙΛΑΜ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μέ 1 δραχμή 2 γεύματα με προϊόντα ΓΙΩΤΗ

ΑΝΘΩΣ ΟΡΥΖΗΣ-ΑΝΘΩΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ-ΚΟΡΝ ΦΛΑΟΥΡ

"ΓΙΩΤΗ"

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝ ΕΡΩΦΩΝ Ε. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΙΣΙΟΥ 3

ΤΑ ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ "LADAS"

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑΣ

Lait Veloute

Lait Demaquillant

Cold-Cream

Άριστον τανυλικόν του δέρματος προληπτικόν των ρυτίδων, χρησιμοποιούμενον πρό της πούδρας.

Καθαρίζει απαλύνει και τονώνει το δέρμα. Άπαραίτητον διά τον καθαρισμόν του δέρματος.

Ειδική λιπαρά τροφογοντική κρέμα διά έπρά και εύκαλαστα δάματα.

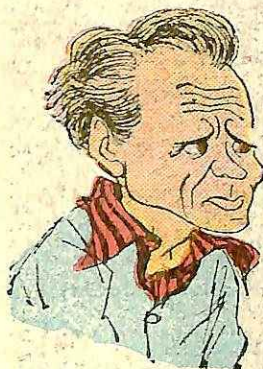
ΠΛΑΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

ΕΙΣ ΕΣΘΡΑΓΑΓΜΕΝΑ ΜΟΝΟΝ ΦΙΑΛΙΔΙΑ ΕΦΕΡΟΝΤΑ ΤΑΙΝΙΑΝ ΓΥΝΟΙΩΤΗΤΟΣ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΝΩΤ. ΥΓΕΙΟΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Η ΑΛΙΤΣΙΑ ΠΑΡΝΤΟΜ, μιά Αμερικανίδα νότισσα, πού διακρίνεται τις μέρες αυτές στο Παρίσι... δήλωσε ότι πούν από έσχα γρόνια ήταν ο μεγάλος έρωτας και η μηνηση του Τζόν Φ. Κένεντυ.

— Θα ήμουν σήμερα η πούλη κυρία των 'Ην. Πολιτειών πρόσδεσε. Δυστυχώς όμως το



Ο Τζόν Μιλς

αυτικό μου δίωμα είναι Κομφίκα και είμαι Έθραϊα. Έτσι παρ' όλον ότι ο πατέρας μου είναι τραπεζίτης και πολύ πλούσιος, ο πατέρας του Τζόν δε θέλησε, με δώση τη συγκατάθεσή του, πιστεύοντας πως ο γάμος αυτός θα κατέστρεψε την πολιτική καριέρα του γιου του. Με την καθοδήγηση πληρωμένη στροφήκε τότε προς τον ώριμο ήθοιοι "Εντμουντ Πάρντομ" και τον παντρεύτηκε. Μά ο γάμος αυτός ήταν κάθε άλλο πασά ετυχής. Ο καλλιτέχνης, που γοντεύει από την οδόν έκαστοιμύρια γυναικών, είναι κατ' ανάγκην ένα έλλεινύ όσκελμένο. Συνία με μαυρίκη στο εύλο και πόρα μετά το διαγύγιο δεν ήναίσε να μού πληρώσει τη διατροφή, πού του επέβαλε το δικαστήριο. Παρηγορήναι για όλες μου αυτές τις θιογραφίες διαβάζοντας τη θιογραφία του πρώην μνηστήρος μου, πού έγινε πρόσδερος των Η.Π.Α.

(Σ. Θ.: Στη θιογραφία αυτή δεν αναφέρεται πούθενά το είδύλλιο του Τζόν Κένεντυ με την ώραία 'Αλίσια).

★ Ο 'Αλβιν Ντελνθό και η Ρόμυ Σνάντρεν θά παίζουν μαζί σ' ένα παρίον θάσπρο τους ολλούς αδελφούς και αδελφές. Οι δύο καλλιτέχνες αποφάσισαν να παινευτούν άμείως μετά το κατέβασμα του έργου αυτό.

★ Ο 'Αρθουρ Μιλς, λεο δήλωσε, σέ φιλικό του κύκλο πως ποτέ δε συνέθε τι, ποτα μεταδύ της αυδύου του Μαίριλιν Μονρόε και του 'Υθ Μοντάν. 'Οι τρι γράφθηκε σχετικά με τους δύο καλλιτέχνες, πού ήταν σπουδασ συνγγραφέας, δεν ήταν παρὰ μιά επιτυχή προσπάθεια του 'Υθ να διαφανίση το άτομό του.

★ Στο μεταξύ ο 'Υθ, πού έσπασε στο Τόκιο, έγινε δεκτός από τέσσερες χαριτωμένες γκέισες, οι οποίες θά βρσκωνται στη διάθεσή του καθ' όλη την παραμονή του στην 'Ιαπωνία για το γύρισμα του φιλμ «Η γκέισά μου».

— Όσο για τη Μαίριλιν Μονρόε, πού θήκη από την ψυχιατρική κλινική της Ν. 'Υόρκης, με θελτιωμένη την ύγεια της, αποφάσισε να κάνει μία μεγάλη καλλιτεχνική τσούρε στις μεγαλόπολεις όλου του κόσμου, άρχίζοντας από την 'Ιαπωνική πρωτεύουσα.

★ Ο 'Υθ Μοντάν δήλωσε στο Τόκιο πως άγνοεί την άποψη αυτή της Μαίριλιν καί έρω είθε: «Τό μόνο πού ξέρω είναι πως η γυναίκα μου Σω

μόν Σινιόρε θάρη να με συνάντηση εδώ σέ δύο-τρεις βδομάδες, μόλις τελειώση το γύρισμα του φιλμ, στο οποίο πρωταγωνιστεί.

★ 'Υστερα από την επίπνυα του φιλμ «Η Γαλλίδα και ο έρωτας» παρουσιάστηκαν πολλοί μιμητές. Από τη Ρώμη μας έρχεται η πληροφορία πως ετοιμάζεται εκεί μιά ταινία με τον τίτλο «Η 'Ιταλίδα και ο έρωτας», αλλά και η 'Ι. απανία ετοιμάζει το φιλμ «Η Γισπανίδα και ο έρωτας».

★ Ο Γάλλος παραγωγός Ρασούλ Λεβύ, δήλωσε στο Παρίσι πως αν κάποιος του παρουσιάσει ένα σενάριο με θέμα την περιπέτεια του υπερκόσμου «Σάντα Μαρία» θά το άπειροίτε ως πολύ άπθανο. Κι' όμως σήμερα στη Γερμανία δύο υπεργόες εταιρείες συνανώνονται ποιά θά παρουσιάση πρώτη στον κόσμο ένα φιλμ με θέμα την άπιστευτη αυτή ναυτική περιπέτεια. Τό ένα θά έχη τον τίτλο «Σάντα Μαρία» και θά άπεικονίση πιστά όλα τα γεγονότα. Τό άλλο δεν ήπερ άνω όριστικό τίτλο, αλλά θά έχη μία έκταση πού θά διασέση κάπως από την αληθινή.

★ Ο Ζάκ Σαροί έ απέκτησε ένα καινούριο καλό φίλο, τον Ροζέ Ρουατολίν, πού είναι συμπαραγωγός με την Μπριζίτ Μπαρντό του φιλμ «Μά το λουρί στο λαιμό».

★ 'Υπάρχουν και ήθοιοί, πού παρά τον εύκολο τοπό, με τον οποίο κερδίζουν το νάη, μά αναπορεί την οίκονομία. Ο Ροζέ Νικόλα, ο Ζάν-Κλωντ Πασκάλ, ο Ζαν-Κλωντ Μποαλύ, η Μπλάνκ Μοντέλ, η Ντομνίκ Βίλνς, ο Ζυλ Ντασέν και η Μελίνα Μερκούρη θέβησαν στο έσπούλιμα ενός παρισινού καταστήματος γυναικείων και άντρικών νεατέρων, να συνομιλίζονται μέση στο πλήθος των πελατών, για να έπωθεληθούν των έκπτωσών.

★ Ο Γάλλος σκηνοθέτης Ρουβέρ Νταρέν, πού ένει είδικευθί στα θαυματοειδή έργα και μιά έδωσε μεταξύ άλλων μία θιογραφία της «Μπεριαντέ Σουμπρού» της νέας πού είδε πρώτη την Παναγία της Λουδόνς έκλήθη πόρα από την έκτική κούδονση, για να μελετήση και να γυρίση εκεί ένα φιλμ με θέμα τη ζωή του Βούδδα.

Σύντομες ειδησούλες

★ Στις 9 'Ιουλίου θ' άρχισή στη Μόσχα το δεύτερο «Διεθνές κινηματογραφικό φεστιβάλ». Περισότερες από 50 γάρες είχαν πάρει μέρος στο προηγούμενο φεστιβάλ, πού έγινε το 1959. Κάθε γάρα ήθελε ν' αντιπροσώπευε από ένα φιλμ μεγάλου μήκους κι' ένα δεύτερο μικρού μήκους, 17 θοάβεια θ' άπομειληθούν εν δόλω στους νικητές την 23η 'Ιουλίου, ήμέρα λήξεως του φεστιβάλ.

★ Ο Βενιαμίν-Ευίλιο-Ρουπέρο, Χίμπινγκ Τορρεάλμπι, πού ντυμπλάρει επί γόνης στον κινηματογράφο τον Μπρίτς Καρλόφ, φιλμ με θέμα την άπιστευτη αυτή ναυτική περιπέτεια. Τό ένα θά έχη τον τίτλο «Σάντα Μαρία» και θά άπεικονίση πιστά όλα τα γεγονότα. Τό άλλο δεν ήπερ άνω όριστικό τίτλο, αλλά θά έχη μία έκταση πού θά διασέση κάπως από την αληθινή.

Πού ήμερών όμως, ενώ δύο κηπουροί έσκαφαν στον κήπο του, ανακάλυψαν δύο πτώματα σε δύο διαφορετικά σημεία. Ο Τορρεάλμπι προσποιούμενος άγνοια έσπευσε να τηλεφωρήσει.



Η Μαρλένε Νττήτριχ

νίκη στην άστυνομία. Λίγο άργότερα, όταν την πείσαν πού έρωπίσσαν των άστυνομικών άναγκάζονταν να διολογήση πως



Κατηγορουμένη, για έγέρθητι... ν' άραιώση λίγο ο συνωστισμός!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

αυτός είχε σκοτώσει τα δύο θύματα. «Όταν θυμώνα, έπιπα στους άστυνομικούς, τα φέλαμα όλα μούσα και σκοτώνω όποιον θορβή υποοστή μου». Τά δύο θύματα του ήσαν ο παλαιόπολης Λεωνίδας Κανάνας και μιά υπηρέτρια, πού είχε έξοφωρηθί το 1955 χωρίς η άστυνομία να μπόρση να θορήτά την της. Ο Τορρεάλμπι διολόγησε πως έβριγνε κάθε θράδυ άσθονο νερό πάνω στους τάφους αυτούς, για να έπιστεύση την άσούθησι των πτωμάτων. Μέση στον ίδιο κήπο οι άστυνομικοί άνακάλυψαν κι' ένα τρίτο σκελετό, αλλά ο Τορρεάλμπι άρνήται κατηγορηματικά ότι είναι υπεύθυνος και γι' αυτή τη δολοφονία. «Ανεκάλυθη επίσης πώς ο κήπος πολίτης ήταν ο «έγκέσος» μιάς συμμορίας, πού έκλεβε συστηματικά πολύτιμα κοσμήματα, γορημοποιούσε δε πάντοτε για θρόνα του άτομα με θεοσευμένο παρελθόν, τό όποια μπόρουν εύκολά να έκβιάση. Η άστυνομία πούσπαθι τώρα να εξακριβώση μήπως ο Τορρεάλμπι είναι και ο δολοφόνος μιάς Χίλινης πολυκατοικιού, πού και της Σουηδέζας θορώπης Μαρί Βαν Ντόρ, των οποίων η δολοφονία παραμένει ακόμα άνεξιχνίαστη.

★ Η καθολική έσπεμνήδα «Ρωμαιοί παραστρήτες σέ άσθρο της σχετικό με την έθολική κινηματογραφική παραγωγή, παρατηρεί ότι η οικονομική θελτιωσι έπετεύθησε σέ θάρος του ήθικού επίπεδου της παραγωγής.

★ Νέο ρεκόρ κατέρωψε στο Χόλλυγουντ το τελευταίο φιλμ το Κλάουκ Γκέμπελ «Οι άταίριαστοί» κυκλοφορώντας σέ γίλιες κόπιες. Τό έργο αυτό θεωρείται το καλύτερο πού γυρίσαν ποτέ, τόσο ο Κλάουκ όσο και η Μαίριλιν Μονρόε.

★ Ο Φρεντερίκ Ροσσό, σκηνοθέτης της τηλεόρασης, ετοιμάζει τώρα το πρώτο του κινηματογραφικό φιλμ, θά έχη για τίτλο «Ο άντρας. Ένα πωών παιδί» και θά είναι ένα μοντάς διαφόρων ντοκιμανταλόν γύρω από την άγνοια των Έθραϊων μέσα σ'α γέτο, κατά τον τελευταίο πόλεμο. Οι πύθ φοιτικές σκηνές θά ποσέδωνται από τό κέτο της Βασιλείας, όπου μερικοί Έ-

θραίοι πέρασαν τις τελευταίες τους ώρες άποτυπώνοντας σέ φιλμ την άγνοια πού βασίλευε γύρω τους, για να μπόρουν μιά μέρα να δοούν τα ντοκού, μετὰ αυτά εκείνοι πού θά έπιζούσαν.

★ Η Μακρλένε Νττήτριχ άποφάσισε, κι' αυτή τά γυρίση, τ' άπομεινόμενά



Ο Μπίνγκ Κρόσμπυ

της. Θέλοντας όμως να πρωτοτυπήσει, θά τά παρουσιάση υπό μορφήν λεικού και με τον τίτλο «Τό 'Αλλόθρο της Μαρλένης».

★ Η 'Ελίζαμπετ Τάινλορ έγκατέλειψε για μερικές ώρες μόνο—το ρόλο της «Κλεοπάτρας» ποικολόγας νέο σάλο, ύστερα άπό τις τόσες άλλες, γνωστές σέ ήδη, περιπέτειες του φιλμ. «Τό σκελετικό, δήλωσε η άστρο, καθορίζει σαφώς ότι σκηνοθέτης του φιλμ θά είναι ο Ρουβέρ Μαουλιάν. Έρωσον αυτός παραιτήθηκε, δε δύνομαι να γυρίσω υπό τη διεύθυνση άλλου σκηνοθέτη».

Ετύχως λίγες ώρες άργότερα οι δικηγόροι της και ο αυδύος της «Εντυ Φίσερ» κάθωσαν να την πείσουν ν' άποσώση την παραιτήσή της, την όποια έώλωσε οι πασαγυνοί δε σκόπευαν να δεγτούν.

★ Άν έτέρου τό νόμισμα του φιλμ είναι τώρα πολύ πιθανόν να γίνη στο Χόλλυγουντ και όχι στο Λονδίνο. Ο κ. Σκούρς, έγκαταλείποντας πού ήμερών την άγγλική πρωτεύουσα, δεν έκομψε την άναγκαστική, έπειδή οι άσφολιστικές εταιρείες της 'Αγγλίας άρνήθηκαν ν' άπομεινώσουν τη «Φόξ» και να πληρώσουν τις 895.000 λίρες, για να καλύψουν τη ζημία, πού προκάλεσαν οι καθυστερήσεις του γυρίσματος. Ο κ. Σκούρς άπείλει πως θά μετριάση την παραγωγή των 16 ταινιών, πού η «Φόξ» θά γυρίσει στην 'Αγγλία και πού θ' άρνησαν στη γάρα αυτή 20 περίπου έκατομύρια λίρες.

★ Ο Τζόν Μιλς άναγολείται τον τελευταίο καιρό περισσότερο με την καριέρα της κόρης του Χάινλυ Μιλς, παρὰ με τη δική του. Προβλέπεται πως μέσα από 1961, η μικρούλα Χάινλυ θά κερδίση περισσότερα νομίσματα από το διάσημο πατέρα της. 'Υπενθύμει πως πενήντες συμβόλαιο άποκλειστικής συνεργασίας με τόν Γουόλτ Ντίσνεϊ και θά έσπορήτη 250.000 δολάρια, για κάθε φιλμ.

★ Ο Μπίνγκ Κρόσμπυ και ο Μπόμε Χόπ μιλούσαν πού ήμερών για κάποια γοντευτική σάρκα, πού παντρεύτηκε ένα κάπως ήλικιωμένο πολυεκατομυριούχο. — Τάμαθες; — τού λέει ο Μπόμε... Λένε πως περιμένει παιδί.

— 'Αδύνατον, πού άπαντά ο Μπίνγκ. Ο άντρας της δεν την άφνει ούτε δευτερόλεπτο μόνοι...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η χειμωνιάτικη καταχνιά άγκάλιαζε παγερά τους δύο έρωτευμένους. Είχανε σταθή στη γωνία του δρόμου κι' εκεί μιλούσαν με πυρετό.

— Ο Πέτρος είχε σφίξει τις γοοθίες του. — Μά είναι φοβερό αυτό πού μου ζήτās! — είπε σιγά.

— Πέτρο μου, είναι αυτό πού πρέπει να γίνη... τού άποκριθηκε με θλιμένη μοιρολατρεία η Μαίρη.

— Τό συλλογίστηκες καλά;

— Και δε ρωτάς αν συλλογίζομαι τίποτ' άλλο, τόσες νύχτες τώρα πού ξαγρυπνώ, προσπαθώντας να βρώ μιά λύση;...

— Κι' έβγαλεις τό συμπέρασμα;...

— ... Ότι πρέπει να χάριουμε την εύτυχία σ' εκείνη πού την έχει ανάγκη...

— Κι' έμεις δεν την έχουμε ανάγκη;... 'Η εύτυχία είναι ένα είδος άπαραίτητο σέ όλους — όπως ο άέρας, ο ήλιος, τό νερό...

— Για τη Ρίτα πού πολύ... Χωρίς την εύτυχία της αγάπης σου δε θά ζήση...

— Έξοτσεσε γεμάτη άγανάκτηση η φωνή του Πέτρο:

— Μά, τό κατάλαβες τί είναι αυτό πού μου ζήτās;... Να άφίσω έσένα, πού σε λατρεύω, πού με λατρεύεις, και να πάρω την άδεοφή σου;!

— Είναι τόσο δυστυχισμένη, τόσο στερημένη από χαρά, πού, σέ βεδάωνά, άξίζει τη θυσία μας...

— Κι' ύστερα, δεν συλλογίστηκες και τό άλλο;... 'Αν παντρευτώ την άδεοφή σου, είμαι μοιραίο να βρίσκομαι πάντα κοντά σέ σένα! Τό νιώθεις αυτό, Μαίρη;...

— Τό νιώθω, Πέτρο... τού άπάντησε πολύ σιγά εκείνη.

— Νιώθεις τό διπλό μας μαρτύριο, μικρή μου Μαίρη;... Να βρίσκομαστε πάντα δίπλα ο ένας στον άλλον, και ν' άπέχουμε στην πραγματικότητα τόσα μίλια;...

— Τά σκέφτηκα όλ' αυτά, άπάντησε με φωνή πούπρεμε η Μαίρη. Και βρίσκο ότι, μέσα στο μαρτύριο αυτό πού θά ζούμε, θάχουμε και μιά παρηγορία μεγάλη για αντίβαρο: Θάμιασε υσά!...

— Μαζί τό λές αυτό, Μαίρη;... Έξοτσεσε η φωνή του σά λυγμός.

— Μαζί, Πέτρο... Χωρισμένοι, βέβαια, άπό τό «πρέπει», ένωμένοι όμως από την πραγματικότητα, από την έσωτερική θλιμένη διάθεσή μας... Κι' ίσως η έρωτική μας ιστορία, έπειδή δε θά δολοκληρωθί ποτέ, δε θά τελειώσει και ποτέ...

Της έπιασε τρυφερά τό χέρι ο Πέτρος και τη ρώτησε με πόνο, με δάκρυα στη φωνή: — Τό θές, μικρή μου άγαπημένη;...

Τράβηξε εκείνη άπαλά με άποφασιστικότητα τό χέρι της.

— Ναί, Πέτρο... 'Από σήμερα είσαι άδελφός μου...

★

Η εύτυχία της μικρής Ρίτας ήτανε κάτι άφάνταστο, κάτι άσύλληπτο! 'Αγαπούσε τόσο καιρό μυστικά τον Πέτρο! Δεν τό είχε πη άμως σέ κανέναν άλλον, έκτός από την πού μεγάλη άδεοφή της. Την άγαπημένη της Μαίρη. Αυτή ήταν η φίλη της η μοναδική, ο σύμβουλος της, η παρηγορία της. Τόζερε η Μαίρη τί έκπρωσσωπώσε για τη μικρή της άδεοφή, και γι' αυτό, πνίγοντας τό άίσθημα στη δική της την καρδιά, είχε χάρισει την εύτυχία στη Ρίτα.

Αυτή η ίδια η Μαίρη είχε έμπιστευθί στη Ρίτα ότι ο Πέτρος την άγαπούσε δθεν από καιρό, κι' είχε παρακαλέσει τη μεγάλη της άδεοφή να μεσολαβήση... Πήδησε η καύμενουλα η Ρίτα από τη χαρά της, και φωνάζετα κανείς με τί συγκινημένη προθυμία έίπε τό ναί...

Και μιά μέρα ο Πέτρος παντρεύτηκε αυτή πού δεν άγαπούσε. Καλεσμένος κανέναν άλλον έκτός από αυτήν πού λατρεύε.

Και κύλησε η ζωή τους. Πονεμένα, δυομόμορφα, σάν συγκρατημένο δρώμα, παγμένο εκ τού φυσικού, με τρία πρόσωπα. Τρυφερός πάντα και στοργικός άπέναντι στη γυναίκα



Η ζωή τους κύλησε πονεμένη σάν συγκρατημένο δρώμα, παγμένο εκ τού φυσικού, με τρία πρόσωπα...

— Δέ σας τό είπα για να μου δώσετε ψεύτικο κουράγιο! ήρθε ο καιρός να πεθάνω, όπως θάρη κόπτε και για όλους. Πρίν κλείσω τά μάτια μου, όμως, σας φώναξα για να σας ζητήσω να με συγχωρέσετε.

Παγωμένα ο Πέτρος κι' η Μαίρη, την άκούγανε, χωρίς να την κόβουνε.

Τόσον καιρό, τόσα χρόνια, συνέχισε με κόπο η άρωσπη, ζήσαμε κι' οι τρεις μας στην πού μεγάλη υπεροχία... Στην άρχή, δεν κατάλαβα τό δρώμα πού παίζονταν άνάμεσα μας. Κι' όταν τό κατάλαβα όμως, δεν είχα πάλι τον ήρωισμό να σας τό δείξω. Συμφορόν μου ήταν να εξακολουθήσω να δέχομαι την ψευτική αγάπη σου, Πέτρο! γιατί αυτή η αγάπη ήταν η ζωή μου. Δέ μπόρουν να τη χάσω, να τη στερωθώ. Σας άφησα να βασανίζοσαστε, πτωχοί μου άγαπημένοι, άφησα τη ζωή σας να κύληση στερωμένη, χωρίς εύτυχία, χωρίς χαρά, για να κερδίσω έγώ αυτή την πασάδια της εύτυχίας, πού μού ήναίσε η υποκοιτική σου αγάπη, καμμένη Πέτρο!...

Σώπατε πάλι η Ρίτα κι' έκλεισε κουρασμένη τά μάτια της. Ο Πέτρος κι' η Μαίρη την κύταλαν αμίλητοι...

— Τώρα όμως, να έπί τέλους πού η τύχη δίνει τη λύση στο δρώμα μας! Έγώ πεθάνω. Έρείς, ένωθίτε. Είναι κάτι πού σας τό ζητώ για χάρη...

Πήρε άπαλά τό χέρι του Πέτρο και τό χέρι της Μαίρης, και τά ένωσε μέσ' στο δικό της. Κι' ύστερα έπρεσε άψυχη από μαξιλάρια της. Ένα ίκανοποιημένο καύμελο πάγωσε άπάνω σ'α χείλια της νεύλια.

Ο Πέτρος κι' η Μαίρη κυταχτήκανε. Τά δύο τους χείρα είχανε μείνει μέσ' στο χέρι της πεθάνουσας.

— Είν' άσγά πιά... μουρμούρισε ο Πέτρος.

— Είμαστε γεροί... ψιθύρισε σάν ήχώ του μελαγχολικά κι' η Μαίρη.

Δελά ο Πέτρος σήκωσε τά πρεσβυποικά μάτια του και την κύταξε:

— Γιατί... δε μπόρουν να προσπαθήσουμε;...

Η Μαίρη τράβηξε τό χέρι της από τό δικό του:

— Τί να προσπαθήσουμε, Πέτρο; Να γελοιοποιηθούμε;...

— Γιατί είσαι, σκληρή;

— Είναι σκληρότης η αλήθεια;...

— Από τά μάτια του Πέτρο κύλησε ένα δάκρυ:

— Καμιά φορά, ναί... μουρμούρισε τά χείλιά του χείλια...

Και μ' ένα ίδιο έξοπασμα και οι δύο τους, πέρασαν με λυγμούς άσυγκρατήτους άπάνω στη νεκρή. Κλάψανε και τη Ρίτα, κλαίγοντας όμως μαζί και τη στερωμένη ζωή τους, πούπε πέρασε χωρίς έρωτα, χωρίς εύτυχία.

— Θά πεθάνω... τους είπε σδυμένα.

Προσπαθούσαν να την παρηγορήσουν. Τους έκοιμε:

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η φυματίωση των νεφρών

Η έπιστήμη κατέρωθε σήμερα να τη δαμάσει

Η φυματίωση των νεφρών είναι από τις τρομερότερες παθήσεις, που προκαλεί ο βακίλλος του Κώχ. Η σοβαρότης της οφείλεται περισσότερο στο ότι η διάγνωση της δεν είναι πάντοτε εύκολη και στο ότι περιεχει πολλές καιρικές ώπου ο ασθενής ν' ανησυχήσει και να καταφύγει στο γιατρό.

Πραγματικά, τα νεφρά είναι από τα πιο σιωπηλά όργανα του σώματος. Έκτος στην περίπτωση του κωλικού, δε μας ενοχλούν ποτέ άλλοτε. Οι παθήσεις των εκδηλώνονται σ' άλλα όργανα και ειδικότερα στην ούροδόχο κύστη.

Τα συμπτώματα των παθήσεων της ούροδόχου κύστεως είναι αρκετά γνωστά: μόνιμος πόνος, συχνή διέσφι ούρησης, αιόδημα φλογώδους κτλ. Αλλά όλες οι κυστίτιδες δεν οφείλονται στο βακίλλο του Κώχ. Η συνθεστέρα αιτία τους είναι η ψυξη και το κολοβακτηρίδιο. Όταν, όμως, παρα την εφορμαζόμενη θεραπευτική αγωγή, η κυστίτις επιμένει, πρέπει ν' αναζητήσουμε άλλο την αιτία της. Και συνθεστέρα η αιτία της είναι τότε η φυματίωση των νεφρών.

Η διάγνωση της φυματίωσης των νεφρών απαιτεί πολύπλοκες εξετάσεις: βακτηριολογική εξέταση των ούρων για να εξακριβωθεί η ύπαρξη του βακίλλου του Κώχ, προσδιορισμός της περιεχομένης μέσα στο αίμα ούρας, ειδική ραδιογραφική εξέταση των νεφρών και γενικότερα του ούρογεννητικού συστήματος κτλ. Η τελευταία εξέταση έχει πολύ μεγάλη σημασία, γιατί θα μας δείξει αν υπάρχουν σπήλαια στα νεφρά. Η ραδιογραφική εξέταση πρέπει να συμπληρωθεί με την καλυμένη ενδοφλέβια ούρογραφία, που θα μας δείξει τα νεφρά εν λειτουργία. Από όλες αυτές τις παρατηρήσεις, ο γιατρός θα βγάλει τα συμπεράσματά του και θα κάνει τη διάγνωση του.

Η θεραπεία της φυματίωσης των νεφρών είναι φαρμακευτική και χειρουργική.

Κατ' αρχήν, η θεραπεία που θα εφαρμοσθεί πρέπει να είναι φαρμακευτική. Πριν από τον τελευταίο πόλεμο, η φαρμακευτική θεραπεία αυτής της ασθένειας αποτελούσε φαντασία. Γιατί δεν υπήρχαν αποτελεσματικά φάρμακα εναντίον του βακίλλου του Κώχ. Σήμερα, όμως, η έπιστήμη διαθέτει ένα πλουσιότερο οπλοστάσιο: στρεπτομυκίνη, Ρ.Α.Σ., σινιαλίδιο, καθώς και τα νεότερα αντιβιοτικά του τύπου της βικίνης και της φακίνης.

Η θεραπεία με τα αντιβιοτικά, όμως, για ν' αποδώσει τα προσδο-

κώμενα αποτελέσματα, πρέπει να εφαρμοσθεί εγκαίρως, δηλαδή προτού η μόλυνση επεκταθεί σε μεγάλο βαθμό και δημιουργήσει βαθιά σπήλαια. Μπορεί κανείς να βουλώσει μια τρύπα, αλλά το πρόβλημα δεν είναι το ίδιο εύκολο, προκειμένου για ένα βάραθρο.

Η φαρμακευτική αγωγή, εξ άλλου, πρέπει να παραταθεί επί μακρό χρονικό διάστημα. Δε μπορούμε να θεωρήσουμε μια φυματίωση, οποιαδήποτε κι αν είναι η μορφή της, όπως κάνουμε για μια γρίπη. Γι' αυτό, δεν πρέπει να διακόπτουμε τη θεραπεία, μόλις εξασθενίσουν τα συμπτώματα. Ο βακίλλος του Κώχ έχει μεγάλη αντοχή και γι' αυτό, προκειμένου για τα νεφρά, η θεραπεία πρέπει να συνεχισθεί επί μήνες και χρόνια.

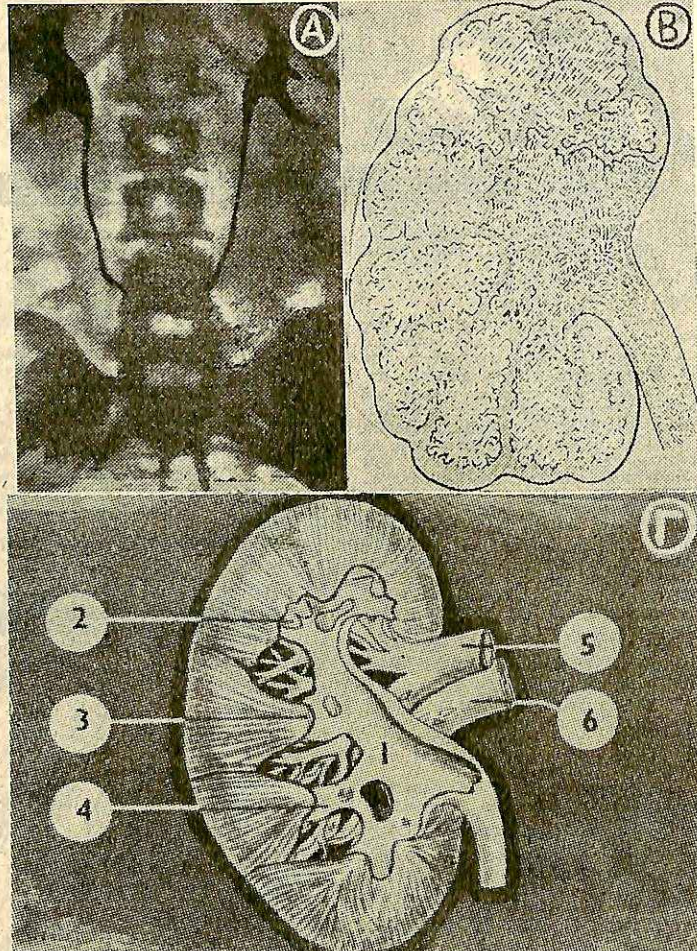
Αν αποτύχει η φαρμακευτική αγωγή, δεν απομένει τότε άλλη λύση από την εγχείρηση. Πριν από τον πόλεμο, η χειρουργική επέμβαση έθετο εις τη μόνη αποτελεσματική θεραπεία της φυματίωσης των νεφρών. Η εγχείρηση αυτή συνίστατο στην εξαίρεση ολοκληρωμένου του πάσχοντος νεφρού, ακόμη κι όταν η βλάβη ήταν πολύ μικρή.

Σήμερα, όμως, τα πράγματα δεν γίνονται με τον ίδιο τρόπο. Οι γιατροί τότε μόνο βγάλουν ολόκληρο το νεφρό, όταν είναι τελείως άχρηστο ή όταν αποτελεί επικίνδυνη εστία μόλυνσης. Σε διαφορετική περίπτωση, αφαιρείται μόνον το πάσχον τμήμα του.

Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, οι εγχειρήσεις αυτές είναι εξαιρετικά λεπτές και απαιτούν μεγάλη δεξιότητα. Αλλά τα μέτρα που διαβέται η σύγχρονη χειρουργική έχουν εξαφανίσει τους κινδύνους κι έχουν περιορίσει στο ελάχιστο τη θνησιμότητα.

Η θεραπεία της φυματίωσης των νεφρών έχει ως απαραίτητη προϋπόθεση την εγκαίρως διαγνώση και την άμεση εφορμαγή της κατάλληλης θεραπευτικής αγωγής. Δυστυχώς, στην προκειμένη περίπτωση, οι ασθενείς κατέχονται από μια περίεργη αίσιοδοξία κι επειδή, στην αρχή, τολμούν σπάνια οι ενοχλήσεις δεν είναι σοβαρές, αποφεύγουν να καταφύγουν στο γιατρό. Σ' άλλες περιπτώσεις, παρασύρονται από την ιδέα ότι πρόκειται για μια απλή κυστίτιδα, που θα περάσει.

Είναι απαραίτητο, εξ άλλου, όχι μόνο να παραταθεί επί μακρό χρονικό διάστημα η θεραπευτική αγωγή, αλλά και να είναι ε-



Α) Η ραδιογραφική εξέταση των νεφρών γίνεται με την εισαγωγή μέσα στις φλέβες ενός υγρού διαπερατού από τις ακτίνες Χ. Στην εικόνα διακρίνεται η ακρίβης θέση δύο υγρών νεφρών. Β) Νεφρό τελείως κατεστραμμένο από το βακίλλο του Κώχ. 1) Υγρές νεφρό. 2) Πύελος. 3) Θηλοί. 4) Μαλινιανή πυρμακία. 5) Καύκας. 6) Νεφρική φλέβα.

κειμή που πρέπει. Στο κεφάλαιο αυτό, όλοι οι γιατροί συμφωνούν ότι το καλύτερο είναι να εναλλάσσονται τα διάφορα αντιβιοτικά φάρμακα ή να συνδυάζονται μεταξύ τους. Πραγματικά, έχει παρατηρηθεί ότι ο οργανισμός συνηθίζει γρήγορα σ' ένα αντιβιοτικό φάρμακο και δεν αντιδρά πια σ' αυτό όπως πρέπει. Αλλά για να είναι αποτελεσματική η θεραπεία, τα κτηνήματα εναντίον του βακίλλου του Κώχ πρέπει να είναι συνεχή και αλύπητα. Κι αυτό μόνον με την εναλλαγή ή το συνδυα-

Μικρά επιστημονικά νέα

φωλοκόκκων που άντεχουν στην πενικιλίνη. Τα μικρόβια αυτά του πού προκαλούν μόλυνσεις του αίματος, της μύτης, των ματιών, καθώς και των χειρουργικών τραυμάτων. Εύτυχως, έπειτα από έντοτες έρευνες που έγιναν στις Ηνωμ. Πολιτείες, βρέθηκε μια νέα πενικιλίνη, ανθεκτική στην πενικιλίνη. Ένα έντομον που παράγεται από τα μικρόβια και που καταστρέφει την κοινή πενικιλίνη. Δοκιμάστηκε σε διάφορα μεγάλα νοσοκομεία, με άριστα αποτελέσματα.

Τεχνητά χιμοφόρα άννεϊα

Οι Ρώσοι έπιστήμονες κατεσκεύασαν τεχνητά αιμοφόρα άγγεια, που μπορούν ν' αντικαταστήσουν στην εν τέλει τα φυσικά. Τα άγγεια αυτά είναι παρόμοια, ελαστικά και πάλλονται κατά το πέρασμα του αίματος. Η διάμετρός τους ποικίλλει από 6-24 χιλιοστά και μπορούν να παραμείνουν επί αμείριστο χρονικό διάστημα μέσα στον οργανισμό. Με τα τεχνητά αυτά άγγεια οι Ρώσοι έπιστήμονες αντικατέστησαν την αρτηρία ενός σκύλου και διάφορες αρτηρίες σε άλλους. Πειράματα σε ανθρώπους θα γίνουν προεχώς.

Τα άπρωπτα κατά τις εγχειρήσεις

Οι Γάλλοι έπιστήμονες άνακάλυψαν ένα είδος λιπιούτερου άκαυστου, που, εισαγόμενο στον αίσοφαγο, κατά τη διάρκεια μιας εγχείρησης, επιτρέπει στο βοηθό του χειρουργού, που ρυθμίζει την άναστροφή, να παρακολουθεί όλους τους όργανους θορύβους (καρδιά, πνεύμο, νεφ κλπ.). Έτσι ο έλεγχος της κατεστάσεως του εγχειριζομένου είναι πιο πλήρης και τα άπρωπτα περιορίζονται στο ελάχιστο.

Η θεραπεία της ώτο-ορνιθώσεως

Ένας ώτολάρυγγολόγος της Φω. λαδέφειας έπεννεσε μια νέα μέθοδο θεραπείας της ώτοορνιθώσεως, που προκαλεί μερική ή ολική κωφότητα στον άσθενή. Για το σκοπό αυτό εισάγει με ειδική χειρουργική επέμβαση στο έσωωτικό αυτί ένα μικροσκοπικό κολλο σάλινα από πλαστική ουσία, που αντικαθιστά τον έλαττωματικό άσπιδέα. Με την εγχείρηση αυτή, η άκοη έαναγίνεται κανονική.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΕΜΦΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΥΟΚΑΡΔΙΟΥ;

Υπεύθυνες είναι οι ήλικιες κηλίδες

ΜΙΑ επιδημία εμφράγματος του μυοκαρδίου παρατηρείται σήμερα σ' όλο τον κόσμο. Αλλά ποιές είναι οι αιτίες της; Πολλοί έπιστήμονες υποστηρίζουν ότι, σ' εκείνες που έγραψε ως σήμερα, προστέθηκε και μια καινούργια: οι ήλικιες κηλίδες. Πραγματικά, έχει παρατηρηθεί, ότι κάθε ένταση, αν ήλικιων κηλίδων προκαλεί πάνω στη γη, ανεξάρτητα από τις μετεωρολογικές διαταραχές, αύξηση των κρουσμάτων εμφράγματος του μυοκαρδίου. Και τη στιγμή αυτή βρισκόμαστε σε περίοδο έντασεως των ήλικιων κηλίδων.

Το εμφράγμα δεν έχει σχέση με τη στήθαγγη. Η δεύτερη προκαλείται από μια σκληρώση των τοιχωμάτων των στεφανιαίων αρτηριών και χαρακτηρίζεται από έναν άσπρωτο πάνω κάτω από το στέφανο, που, αυτός, εξαφανίζεται γρήγορα. Στο εμφράγμα, τούαντίον πρόκειται για μια νεκρική έσο, τμήματος της καρδιάς, για το λόγο, ότι το αίμα δεν κυκλοφορεί πια στη μία ή την άλλη από τις δύο στεφανιαίες αρτηρίες. Μ' απλούστερα λόγια, στη στήθαγγη έχει προσάληθεί μόνο μια αρτηρία, ενώ στο εμφράγμα ή προσβολή εκτείνεται στην ίδια την καρδιά. Στη στήθαγγη, εξ άλλου, η σκληρωτική επεξεργασία προχωρεί με βραδύ ρυθμό, σε τρόπο που η καρδιά μπορεί να προσαρμοστεί σιγά-σιγά στην καινούργια κατάσταση. Στο εμφράγμα, τούαντίον, οι αρτηρίες βυλώνουν άποτομα, σε τρόπο που η καρδιά δε βρίσκεται τον καιρό να προσαρμοσθεί.

Στις μισές περίπου περιπτώσεις, το εμφράγμα του μυοκαρδίου εμφανίζεται χωρίς προφανή αίτια και συχνά σε ανθρώπους, ρωμάλους και που παρουσιάζαν όλα τα έσωτερικά γνωρίσματα της καλής υγείας. Μ' απλούστερα λόγια, το εμφράγμα ξεσπάει σαν κεραυνός εν αιθρία. Σ' άλλες περιπτώσεις (40 %), το εμφράγμα εμφανίζεται σαν έπακλωμα μιας στήθαγγης, για την οποία ο άσθενής υπεβάλλετο στην κατάλληλη θεραπεία. Κατά γενικό κανόνα, η συχνή επανάληψη των κρίσεων στήθαγγης πρέπει να θεωρηθεί, σαν προάγγελος εμφράγματος.

Το εμφράγμα, τέλος, μπορεί να προκληθεί από μια άσυνήθιστη και μεγάλη προσπάθεια (κατάχρηση σεξουαλικών σχέσεων, δυνατή συγκίνηση, εκρήξεις θυμού, έξανηλτική πορεία, βαρείες εργασίες κλπ.). Έπειτα από μια έγχειρηση, (μετεγχειρητικό άσος) ή μια σοβαρή δηλητηρίαση.

Ο άσθενής αίσθάνεται έναν άφορητο πόνο, όπως και στη στήθαγγη. Αυτός ο πόνος έντοπίζεται στο άνωτορο μέρος του στήθους ή ακολουθεί μια λοξή κατεύθυνση από τη μία

άκρη ως την άλλη και επεκτείνεται στο άριστερό χέρι ή και στα δύο χέρια και στην κάτω σιαγόνα. Συνοδεύεται, πολλές φορές από έμετο, λήυγκα, ρεψίματα κλπ. Ο άσθενής πνίγεται, γιατί δε μπορεί ν' άναπνεύσει. Ο πόνος μπορεί να διαρκέσει από 1-48 ώρες. Κατά το διάστημα αυτό, ο άσθενής γυρίζει δεξιά κι' άριστερά, χωρίς να μπορεί να βρει άναπαυση πούθενά.

Η σοβαρότης της καταστάσεως εξαρτάται από την αρτηριακή πίεση. Όσο χαμηλότερη είναι, τόσο μεγαλύτερος είναι ο κίνδυνος. Η ύψηλη θερμοκρασία άποτελεί έπίσης σοβαρή ένδειξη. Η εξέταση με τον ήλεκτροκαρδιογράφο επιτρέπει στο γιατρό να δει το μέρος όπου έντοπίζεται η βλάβη.

Το πιο έπείγον είναι να καταπολεμηθεί ο πόνος, που δεν ύποχωρεί καμιά φορά ούτε με τη μορφίνη. Η θερμοκρασία πέφτει συνήθως μετάρω της 10ης και της 30ης ήμερας κι' ο άσθενής δεν ύποφέρει πια. Αλλά είναι πολύ έξανηλμένος κι' η αρτηριακή του πίεση παραμένει πάντοτε χαμηλή. Γι' αυτό, επιβάλλεται η άμεση άναπαυση στο κρεβάτι. Από το δεύτερο μήνα, οι κίνδυνοι μετριάζονται, αλλά μόνο από τον τρίτο μήνα η θεραπεία μπορεί να θεωρηθεί σαν άριστική.

Οι έπιπλοκές μπορούν να έμφανισθούν από τον πρώτο μήνα κι' η κυριότερη απ' αυτές είναι η όξεια ή χρόνια καρδιακή άνεπάρκεια, που εκδηλώνεται με αίφνιες συγκοπές, που επιφέρουν ραγδαία πτώση της αρτηριακής πίεσεως και μπορούν να άδηγούν στο θάνατο. Άλλοτε, εκδηλώνεται με έπιμονο βήχα, δύσπνοια μεγάλη έξάνηληση και οίδημα στα πόδια.

Υπάρχει έπίσης ο κίνδυνος της έμβολης, γιατί η καρδιά δε συστέλλεται πια στο μέρος που έχει προσβληθεί κι' έτσι, αν ύπάρχει εκεί θρόμβος, δε μπορεί ν' άποληθεί. Ο θρόμβος αυτός μπορεί τότε να έγκατασταθεί σε μια αρτηρία και να τη φράξει.

Άλλος κίνδυνος είναι η ρήξη της καρδιάς, που μπορεί να άσμεθι τη δεύτερη έβδομάδα. Στην περίπτωση αυτή, η ρήξη έπέρχεται στο περικάρδιο και άδηγει ταχύτατα στο θάνατο.

Υπάρχει, τέλος, η άπειλή του θανάτου λόγω συγκοπής, που παρατηρείται, εύτυχως, μόνο σ' έναν άσθενή στους δέκα.

Οι στατιστικές δείχνουν, ότι το εμφράγμα του μυοκαρδίου θεραπεύεται στα 2/3 των περιπτώσεων. Κατά κανόνα, οι κίνδυνοι μειώνονται όσο άπομακρυνόμθα από την άρχική προσβολή. Το κυριότερο είναι να έσμε, όσπη ο άσθενής το πρώτο έτος. Μπορεί κατόπιν να ζήσει 5, 10 ή και 20 χρόνια. Στο υπόλοιπο 1/3, η θεραπεία είναι μερική. Απομένουν τότε κρίσεις στήθαγγης, που συνοδεύονται κι' από καρδιακή άνεπάρκεια.

Η νέα που «έμαθε να βλέπει»

Θαυματουργήσαν οι φακοί έπαφής

ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ 3 μηνών, η Μαίρη-Λού Μάν, σφιλντ είχε πάθει χοριοαμφιβληστροειδίτιδα, μια σοβαρότατη φλογώση του αμφιβληστροειδούς χιτώνος και των δύο ματιών. Η όρασή της είχε έλαττωθεί πολύ. Μερικά χρόνια άργότερα, παρουσιάσε ύπερτροφία της ίδιας παθήσεως, που την άφησε πια σχεδόν τελείως τυφλή.

Όστόσο, χάρις στην καταπληκτική έπιμονή και την άδάσκατη θέλησή της, η Μαίρη-Λού έμαθε να βλέπει και να άναγνίζει και το ρεσε να βγάλει το άημοτικό σχολείο και το Γυμνάσιο και να έγγραφή στο Πανεπιστήμιο. Δεν έβλεπε τίποτε στο μαυρισμένο μάτι. Κι' έβινε μόνο φασορικά δάες τις εξέτασεις. Κι' όμως κατόρθωσε να πάρει τους καλύτερους βαθμούς.

Τέλος, ο διακεκριμένος Αμερικανός οφθαλμίατρος δόκτωρ Έυρ, άσολήθηκε με την περίπτωση της. Η οφθαλμολογική της εξέταση άπέδειξε, ότι οι αμφιβληστροειδείς των ματιών της ήταν γεμάτοι μικρές λακκούβες, άποτελέσμα της παλιάς οφθαλμικής παθήσεως. Η όρασή της ήταν 20/400 σε κάθε μάτι (η κανονική όραση παριστάνεται με τον άριθμό 20/20). Έπιπλέον, δε μπορούσε να προσαρμοστεί τα δύο της μάτια στο ίδιο σημείο. Όταν το έπιχειρούσε, άλγαι θώριζε και παρουσίαζε άυσταγμίες (μια συνεχής και άκούσια κίνηση των βολβών απ' το ένα προς το άλλο πλευρό).

Ούτε φάρμακο, ούτε εγχείρηση θα μπορούσε να την ώφελήσει. Άλλω, ο δόκτωρ Έυρ άκόλουθε ένα διαφορετικό δρόμο.

Έπρω, διαπίστωσε με δεικνές, ότι η νέα δεν παρουσίαζε καμιά άναστροφή, έλαστικότητα ματωμάλια, άκόμα και με τη-ποσάκοπτες φακούς. Άγστερα δοκίμασε ένα ειδικό συνδυασμό τηλεσκοπικών φακών και εφωκών έπαφής (άπ' αυτούς που έφαρμάζονται άπ' έθελαι πάνω στο βολβό του ματιού). Μ' αυτό το σύστημα, η νέα δεικνεί μόνο μερικές κατακόρυφες γραμμές, δυο δριζόντιες και μια καμπύλη ανάμεσα στις δριζόντιες. Ο γιατρός της έέλησε, ότι οι κατακόρυφες γραμμές ήταν άαντρα, οι ά-

ριζόντιες το έδαφος και η καμπύλη ένας σκύλος έαυλωμένος χάμα.

Η Μαίρη-Λού έκλαψε στην άρχή η' άπελπίσία γι' αυτή τη νέα άποτυχία. Ότσο, ο γιατρός της βεβαίωσε πως ήταν κόνη η άρχή και πως θα μπορούσε ανά γννη μάτι, αν άποφάριζε να κοιτάει επί 2 χρόνια άφια να μάθει να βλέπει.

Η νέα δέχθηκε. Και απ' την άλλη μέρα κιάσας άρχισε τις ειδικές άσκήσεις, άσκήσεις στην κλινική του δόκτωρ Έυρ. Οι άσκήσεις αυτές διαρκούσαν 3 ώρες την ήμερα. Στην άρχή, άποδέχτηκε στο να βεραπευθεί το αλλοίωτο ματι και να συνθεσθούν τα δύο μάτια με συνεργάζονται κανονικά. Η νέα κατόθανε σ' ένα σκοτεινό διαμτίριο και προσπαθούσε να παρακολουθήσει μια κινητή φωτεινή κουκκίδα, που σχημάτιζε ένας προβολέας πάνω στον άντικρυνό τοίχο. Έπειτα από μια βδομάδα, είχε λείψει ο νυσταγμός και τα μάτια της άλλοιόθριζαν πολύ λιγώτερο.

Άκούλουθησαν άλλες άσκήσεις, πιο πολύπλοκες. Η Μαίρη-Λού έδειχνε άείσθησμη έπιμονή και ύπομονή.

Μια Δευτέρα, άνάγκησε στο γιατρό πως είχε πάει την Κυριακή σ' ένα ποδοσφαιρικό μάτς και είχε διακρίνει τους παίκτες και τη μπάλα. Ήταν ένα από τα μεγαλύτερα γεγονότα της ζωής της!

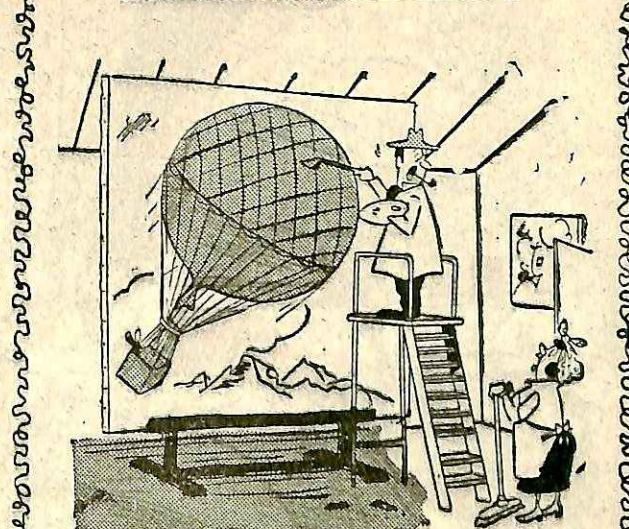
Μετά 3 μήνες, η όρασή της έφτανε τα 20/200, είχε άηληθεί διπλοάσθη. Μια δοκιμή άπέδειξε, ότι δεν της χρειαζόνταν πια οι φακοί έπαφής. Φόρεσε λοιπόν άπλάως ματωμάλια με πολύ ίσχυρούς φακούς.

Γρήγορα το δέξιο μάτι της άπέκτησε άρασι 20/80 και το άριστερο 20/100. Μπορούσε τώρα να διαβάσει ένα κανονικό κείμενο έφημερίδας.

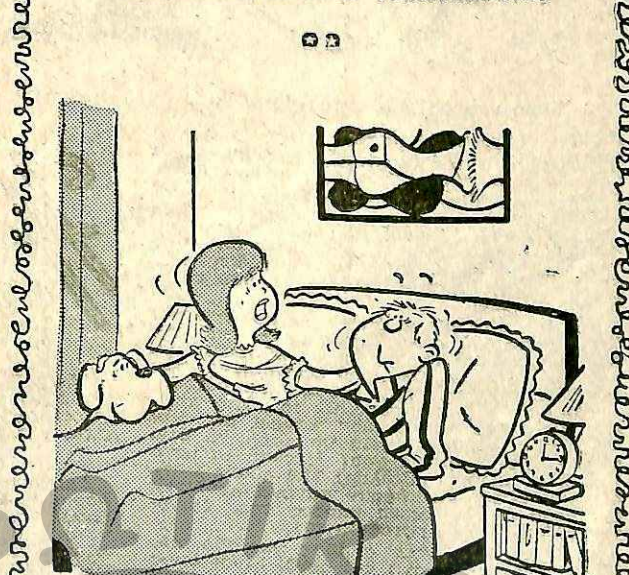
Σήμερα, η όρασή της έχει φτάσει τα 20/60 και στα δύο μάτια. Είναι, δηλαδή, το ένα τρίτο της κανονικής και τελείας όρασεως!

Οι όφθαλμικές άσκήσεις θαυματούργησαν κυριολεκτικά σ' αυτή την περίπτωση. Σε μια έπιστημονική άνακοίνωσή του ο δόκτωρ Έυρ τονίζει, ότι ο νέος τρόπος χρησιμοποίησε των φακών έπαφής άνοίγει μεγάλες δυνατότητες για το μέλλον.

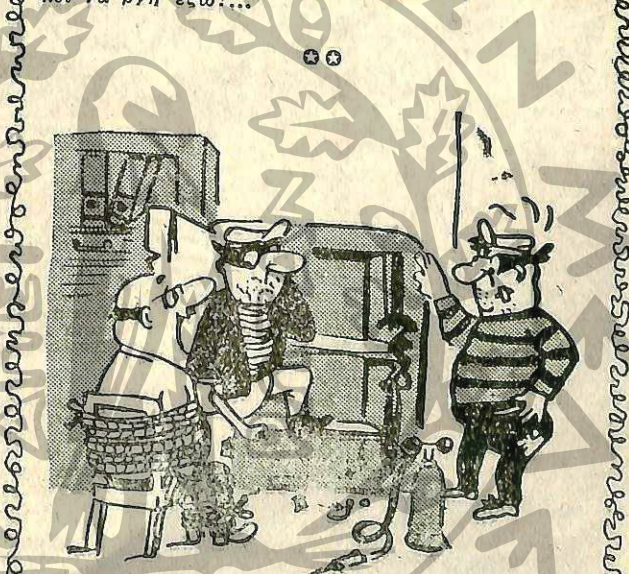
Παλαιά Γελοιοθεραπεία



Και πώς θα τον θγάλης από δω μέσα αυτόν τον πίνακα; — Απλούστατα, θα τον... ξεφουσκώσω!...



Σήκω γρήγορα, χρυσέ μου... 'Ο 'Αξός θέλει να βγί έξω!...



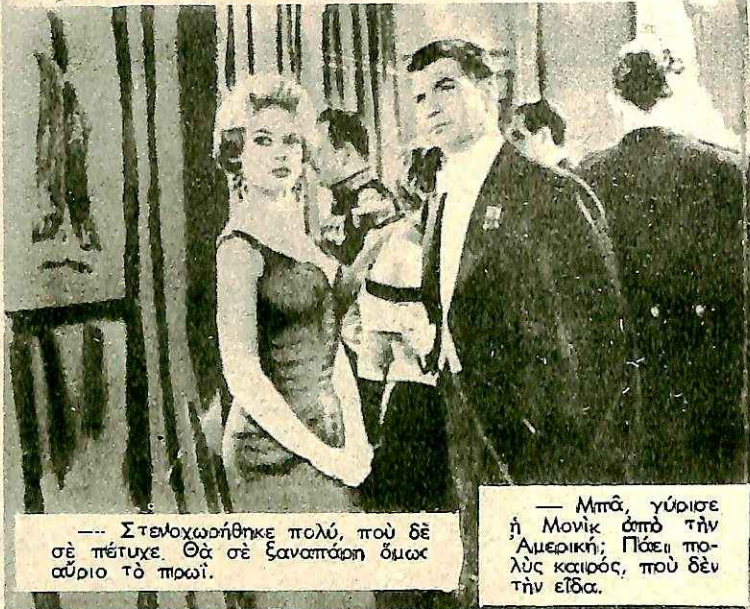
Όπως βλέπετε έγω γεωκοπήσει, παιδιά! Και τώρα τι λέτε; Με δέχεσθε για συνέταιρο;

Μόλις μένει μόνη η Μπριζίτ με τον άντρα της, το χαμόγελο σβύνει από τα χείλη της.



— Νά με συγχωρήσ, πού σ' ένοχλώ, αλλά είχα κάτι εξαιρετικά επείγον να σου αναγγείλω. Σου τηλεφώνησε η Μονίκ Ούιλσον.

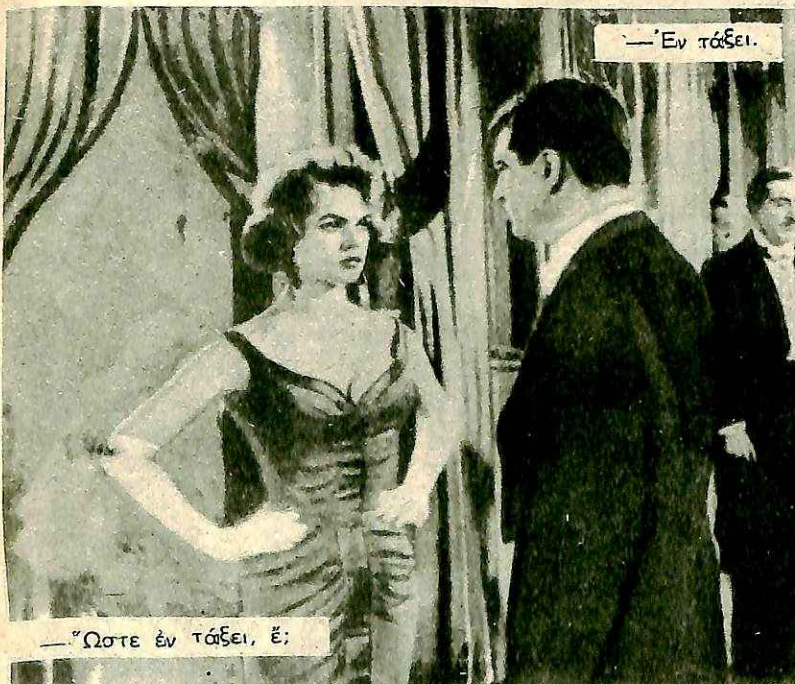
Ο Μισέλ καταλαβαίνει πως πλησιάζει η θύελλα και παίρνει ένα ύφος αδιάφορο.



— Στενοχωρήθηκε πολύ, πού δέ σε πέτυχε. Θα σε ξαναπαρήσσω αύριο το πρωί.

— Μπα, γύρισε η Μονίκ από την Αμερική; Πάει πολύς καιρός, πού δέν την είδα.

— Έν τάξει.



— Όποτε έν τάξει, έ;



— Η Μονίκ είναι μιá πολύ παλιή και καλή μου φίλη. Δέ βλέπω για ποιό λόγο πρέπει ν' αποφεύγω να της μιλήσω και να τη δω.

— Μη λές ανοησίες, χρυσή μου. Δέν άπατά μιá γυναίκα τον άντρα της, έτσι για πείσμα. Άπαιτούνται ώρισμένες προϋποθέσεις.



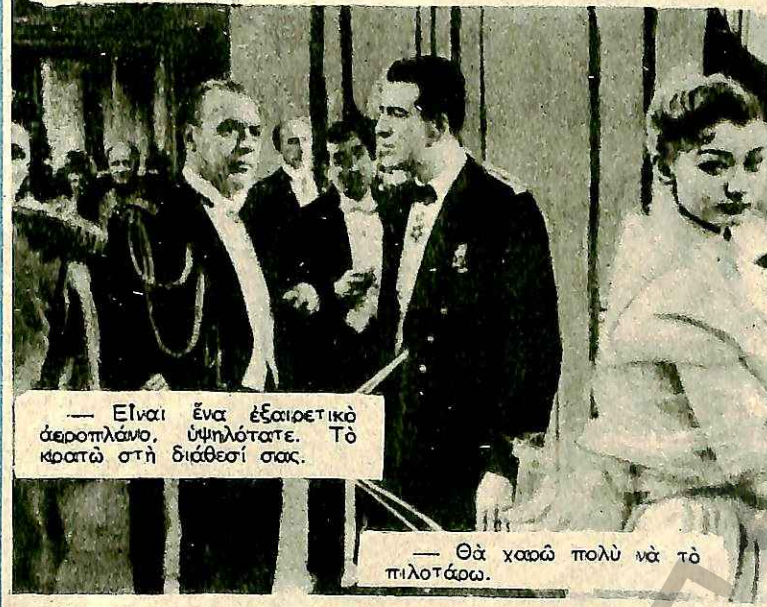
— Είσαι άπαίσιος... Τώρα όμως σε κατόλσα πιά καλά, Μισέλ, και στο δηλώνω ρητός: θα σε άπατήσω!...

— Έσύ το θέλεις... Θα σε άπατήσω με τον πρώτο, πού θα περάσει αυτή την πόρτα!



Ο Μισέλ κυττάζει την πόρτα και παρακολουθεί με κάποια άγωνία τα πρόσωπα, πού την πλησιάζουν.

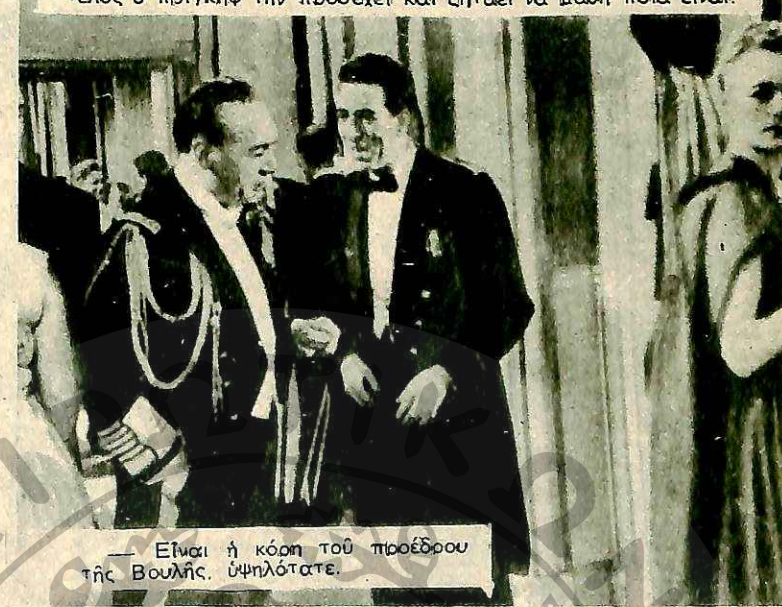
Μόλις μένει μόνη η Μπριζίτ, σαγκώνει τα χείλη της. Τί να κάνει τώρα; Ο πρίγκηψ συζητάει μ' ένα άνωτερο άξιωματικό της άεροπορίας.



— Είναι ένα εξαιρετικό άεροπλάνο, ύψηλότετε. Το κρατώ στη διάθεσί σας.

— Θα χαρώ πολύ να το πιλοτάρω.

Η Μπριζίτ περνά και ξαναπερνά κοντά τους, μ' ένα προκλητικό χαμόγελο και ακόμη πιο προκλητικές κινήσεις. Στο τέλος ο πρίγκηψ την προσέχει και ζητάει να μάθει ποιá είναι.



— Είναι η κόρη του προέδρου της Βουλής, ύψηλότετε.



Η Μπριζίτ περνάει σ' ένα έορνο σαλόνι, όπου κάποιος έχει άποκοιμηθή σε μιá πολυθρόνα και ροχαλίζει. Βλέπει σε λίγο τον πρίγκηπα να κατευθύνεται προς το μέρος της.



Σε μιá στιγμή πού η Μπριζίτ κρίνει κατάλληλη τραβάει με δύναμη το κολλιέ της και τα μαργαριτάρια του σκορπίζονται πάνω στο χαλί. Σκύβει να τα μαζέψει και ο πρίγκηψ, πού την είδε, προθυμοποιείται να τη βοηθήσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο ΞΕΦΙΛΑΤΗΣ

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

-ΑΥΤΟ έγινε λίγο μετά την αυτοκτονία της Μάμπελ 'Αρνά...
'Η Ρίτα λίγο έλειψε να ξεφωνίσει. Τα λόγια αυτά της φανέρωναν κάτι που δεν τό ήξερε, που δε μπορούσε να το υποπτευθεί ως τότε.
'Εκείνο το απόγευμα, έπαιρνε το τσάι της, στο σαλονάκι της, μαζί με την 'Ερθα, την γκουβερνάντα της Μόνικας, μία Λιθουανή με αγαλματένιο σώμα, με γαλακτερή επιδερμίδα, αλλά με παγερά γαλανά μάτια. Κι' ενώ συζητούσανε για μία περασμένη ιστορία, η 'Ερθα πέταξε ξαφνικά μία κουβέντα, που αναστάτωσε τη Ρίτα...

— Σ' αγαπώ και θέλω να γίνω γυναίκα σου! του είπε με παραφορά η Ρίτα.

...Πριν από δυο χρόνια, η Ρίτα Ντελμπαί, είκοσι ετών τότε, παντρεύτηκε, παρά τις αντιρρήσεις των γονέων της, το διάσημο εξερευνητή της 'Αφρικής 'Αρμάν 'Αρνά, που είχε κόρη έννια ετών από τον πρώτο γάμο του και τα διπλά χρόνια από αυτήν. Παρ' όλα του όμως τα γκρίζα μαλλιά, είχε μία κορμολοσσιά, μία ευλυγισία, που θα τη ζήλευε και παλληκάρι.

'Όλα σ' αυτόν μαγνήτισαν τη Ρίτα, από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισε σ' ένα φιλικό σπίτι. Την άγαπησε κι' αυτός. 'Θέλει να γίνης γυναίκα μου, τη ρώτησε μία μέρα. 'Ό! Σου υπόσχομαι να σε κάνω πιο εύτυχισμένη από την πρώτη μου γυναίκα, τη δυστυχισμένη τη Μάμπελ, που πέθανε πριν από δέκα χρόνια, στη γέννα της κόρης μου της Μόνικας...

— Σ' αγαπώ και θέλω να γίνω γυναίκα σου! τον δέκαψε με παραφορά η Ρίτα. 'Θ' αγαπήσω και τη Μόνικα, σά να ήταν κόρη μου... 'ώπου να κάνουμε δικό μας παιδί.
'Οι γονείς της, μολοντί θεωρήσαν πολύ κολακευτική την πρότασι, που τους έκανε ο πλούσιος και διάσημος εξερευνητής, είχαν ώρισμένες αντιρρήσεις. Τους τρομάζε η διαφορά ηλικίας μεταξύ του γαμπρού και της νύφης. 'Υπεχώρησαν, όμως, μπροστά στην επιμονή της μοναχοκόρης τους.

Και έγιναν οι γάμοι τους, στο Παρίσι.
Την επομένη, ο 'Αρμάν πήρε τη γυναίκα του και πήγανε μαζί σε μία μεγάλη βίλλα, με άπειρο κήπο, που είχε αγοράσει σ' ένα προάστιο, έξω απ' το Παρίσι.

'Η Ρίτα δεν ήξερε πώς να του εκδηλώσει τη χαρά και το θαυμασμό της. 'Ο ένθουσιασμός της όμως έπεσε, όταν ο 'Αρμάν της παρουσίασε σε λίγο μία κοπέλλα δέκα χρόνια μεγαλύτερή της, που κρατούσε από το χέρι ένα κοριτσάκι έννια ετών.
'Η 'Ερθα, είπε, είναι η γκουβερνάντα της κόρης μου. Μπορώ να πω, ότι αυτήν γνώρισε για μητέρα...

'Η Λιθουανή έκανε μία υπόκλησι στη Ρίτα κι' ύστερα είπε της μικρής, με πνιγμένη φωνή:

— Πήγαμε να φιλήσης την καινούργια σου μητέρα!
'Η Ρίτα αγκάλιασε με πραγματική στοργή τη μικρούλα, που την κούταζε παραξευμένη, σά να μην καταλάβαινε ποιά ήταν ή άγνωστη αυτή, που έπρεπε να τη φωνάζει μαμά. Δέχθηκε με αδιαφορία τα φιλά της, κι' ύστερα έτρεξε να κρυφτεί στα φουστάνια της γκουβερνάντας της.

'Η 'Ερθα έριξε τότε στην «κυρία 'Αρνά» μία ματιά που την έκανε ν' ανατριχίσει, χωρίς να ξέρη ούτε ή ίδια το γιατί.

Πέρασαν δυο χρόνια. Στο διάστημα αυτό, η Ρίτα δε μετάνοιασε διόλου για το γάμο της. 'Ο 'Αρμάν, τρελλά ερωτευμένος πάντοτε μαζί της, δεν ήξερε τί να κάνει για να την ευχαρίστη. Δεν είχαν αποκτήσει παιδί και φρόντισε, από λεπτότητα, να εγκαταστήση την κόρη του και την γκουβερνάντα της σ' ένα τμήμα της βίλλας, μακριά από το διαμέρισμα της γυναίκας του.

'Η Ρίτα έβλεπε την προγονή της μονάχα στο τραπέζι, όταν έτρωγαν όλοι μαζί με την γκουβερνάντα της. Προσπάθησε πολλές φορές να κατακτήση τη συμπάθεια της μικρής. Κατάλαβε όμως, ότι εκείνη δε θα μπορούσε ποτέ ν' αγαπήση σά μητέρα αυτή την άγνωστη. 'Η 'Ερθα είχε κατακτήσει την καρδιά της.

'Όπωςδήποτε, θα ήταν ή πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου, αν ή 'Ερθα δεν της φανέρωνε ξαφνικά, ότι ή πρώτη γυναίκα του 'Αρμάν είχε αυτοκτονήσει... Μά γιατί ο άντρας της της είχε πη ψέμματα ότι πέθανε στη γέννα της Μόνικας;... Και για ποιο λόγο αυτοκτόνησε;...

Ζήτησε δειλά πληροφορίες από την 'Ερθα. Της αποκρίθηκε με μασσημένα λόγια, κυττάζοντας αλλού, σά να μην ήθελε να έμολογη μιά τρομερή αλήθεια... Σιγά-σιγά, η Ρίτα άρχισε να βλέπει τον 'Αρμάν με άοριστο τρόμο, σχεδόν να τον αποφεύγει.

Την κατάστασί της αυτή τη χειροτέρεψαν κάτι ζάλες και αδιαθεσίες, που την έπιασαν ξαφνικά. Στην περίπτωση αυτή, η 'Ερθα έδειξε για την κυρία της πραγματική συμπόνοια. Της έδωσε ένα μπουκάλι μ' ένα δυναμωτικό, που το είχε φτιάξει ή ίδια. Το χρησιμοποίησαν πολύ στην πατρίδα της, τη Λιθουανία, και είχε πάντοτε ευεργετικά αποτελέσματα...

'Η δυσθυμία, όμως, η αγωνία—για την ακρίβεια—της Ρίτας, δεν έλεγαν να περάσουν. 'Ο οικογενειακός γιατρός, που την εξέτασε, δεν της βρήκε τίποτα το σοβαρό. Δε μπορούσε, βέβαια, να

του πη, τί καμψός τη βασάνιζε... Κατάλαβε πώς δε θα μπορούσε πιά να ζήσει στο ίδιο σπίτι με τον 'Αρμάν. 'Όλα σ' αυτόν τη φόβιζαν — ακόμα και το χαμόγελο του. Και απέφασε να φύγει, να ξεναγυρήση στους γονείς της. Μονάχα όταν θα βρισκότανε σε σίγουρο καταφύγιο θα του έγραφε, για να του εξήγηση για ποιο λόγο ήταν αδύνατη ή συμβίωσί τους.

Ενώ, όμως, κατέβαινε τη σκάλα στα σκοτεινά, περασμένα μεσάνυχτα — αφού βεβαιώθηκε πώς όλοι είχαν κοιμηθ — την έπιασε ξαφνικά ήλιγγος. Μόλις πρόλαβε να βγάλη ένα ξεφωνητό...

— Όταν συνήλθε και άνοιξε τα μάτια της, είδε πώς ήταν ξεπλωμένη στο κρεβάτι της. Δεξιά, ο 'Αρμάν. Κι' αριστερά ο οικογενειακός γιατρός.

— Δεν ξέρω, γιατρέ μου, τί έχει τώρα τελευταία, άκουσε τον άντρα της να λέη. 'Έγινε νευρική και ιδιότροπη... Ποιά είναι ή γνώμη σου;

'Η απάντησι του γιατρού την έκανε να τιναχθί στο κρεβάτι της:

— 'Η γνώμη μου είναι, ότι ή γυναίκα σου βρίσκεται, απλούστατα, στον τέταρτο μήνα της εγκυμοσύνης της. Την τελευταία φορά που την είδα, πρό ενός μηνός, μία άνωμαλία φυσιολογική — πολύ σμηθισμένη, άλλωστε — απέκρυψε και από την ίδια και από μένα την πραγματική της κατάστασι... 'Ήταν επόμενο να έχω ζάλες, δυσθυμίες και παραξενιές...

'Η Ρίτα, ζαλισμένη από την απροσδόκητη αυτή αποκάλυψι, γύρισε και κούταξε τον 'Αρμάν. Και τον είδε να την αντικρύζει με πρόσωπο φωτισμένο από χαρά και συγκίνησι.

— Έσκυψε και τη φίλησε στο μέτωπο, στα μάγουλα, «λαίοντας» σχεδόν.

— Μή κάνεις, Ρίτα, τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου! Έλεγε ανάμεσα στ' αναφύλλιά του. 'Αν ήξερες πόσο υπέφερα τον τελευταίο καιρό... Μου φαινότανε πώς δε μ' αγαπούσες πιά, ότι σου προκαλούσα φόβο... Δεν τολμούσα πιά να βάρω στο δωμάτιό σου, γιατί νόμιζα πώς ή παρουσία μου θα σου ήταν ανυπόφορη. Τώρα μπορούμε να εξηγήσουμε την άφορη της νευρικότητός σου!...

Τα μάτια του φανέρωναν τέτοια αγάπη, ώστε η Ρίτα ένοιωσε να σκορπίζονται ξαφνικά όλες οι ύπονοιές της.

— Όταν ο γιατρός εξέφρασε την άποριά του γιατί ήταν τόσο αδύνατη — με φανερά συμπτώματα αναιμίας — έκείνη του όμολόγησε, ότι δεν της έκανε τίποτα το δυναμωτικό που της έδινε τακτικά ή 'Ερθα. Και του έδειξε το μπουκάλι, στο κομμοδινό.

'Ο γιατρός το πήρε, κούταξε το χρώμα του στο φώς, το μύρισε και μάζεψε τα φούδια του.

— Σά ήθελα να έλεγα δυο λόγια της γκουβερνάντας σου! είπε στον 'Αρμάν. Πρέπει να είσαι κι' εσύ μπροστά...

— 'Ελειψαν κάπου μισή ώρα. Στο διάστημα αυτό, η Ρίτα στριφογύριζε στο κρεβάτι της από την ανησυχία. Τί ήταν το δυναμωτικό που της είχε δώσει ή 'Ερθα; Και γιατί ο γιατρός ήθελε να της μιλήση ιδιαιτέρως;

Τέλος, παρουσιάστηκε ο 'Αρμάν. 'Έτρεμε δρόκλινος από την ταρχή του. Τα μάτια του, όμως, έλαμπαν από χαρά.

— Έσκυψε πάνω από τη Ρίτα και της είπε:

— 'Εδίδω την 'Ερθα! 'Αναγκάστηκε να ομολογήση στο γιατρό, ότι κατάλαβε πριν από σένα, που σε ξεγέλασε μιά φυσιολογική άνωμαλία σου, από κάτι ζάλες και έμετους, πώς θα γίνονουν μπέρα. Και το δόξεν δυναμωτικό που σου έδινε, ήταν ένα φάρμακο, που θα σ' έκανε, σιγά-σιγά, να ρίξης το παιδί, χωρίς να το πάρης είδησι...

— Ψέμματα σου είπε, ότι ή Μάμπελ αυτοκτόνησε, με μυστηριώδεις συνθήκες... 'Ηθελε να σου υποβάλη την ιδέα, ότι εγώ την πέθανα, από σάδιμο, κι' ότι ή ίδια τύχη περιμένα και σένα... 'Η αλήθεια, όμως, είναι ότι ή πρώτη μου γυναίκα πέθανε από πυρετό, στο Ντακάρ, τρείς μέρες μετά τη γέννησι της Μόνικας...

— Μά γιατί θέλησε να δηλητηριάση την εύτυχία μας; ψιθύρισε, καταπληκτική, η Ρίτα. Γιατί θέλησε να μās χωρίση;

— Δεν είπε τίποτα σχετικά... Κατάλαβε, όμως, από τις ματιές, που μου έριξε, πριν τη διώξω από το σπίτι αυτό, που έμαθε να το θεωρή δικό της, ότι μ' αγαπούσε από καιρό... 'Ο θάνατος της Μάμπελ την έκανε να ελπίση, ότι θα μπορούσε να με κατακτήση με την αφοσίωσί της...

— Μά, έτυχε να σε γνωρίσω, να σ' αγαπήσω, να παντρευτούμε... Τά δειρά της διαλύθηκαν σαν καπνός... Κι' από τότε, προσπαθούσε με κάθε τρόπο, να σε κάνει δυστυχισμένη... Το είχε βάλει πείσμα να μās χωρίση... Κι' ή αλήθεια είναι, ότι λίγο έλειψε να πραγματοποιήση τὰ σατανικά της σχέδια...

'Η Ρίτα άρπαξε το κεφάλι του 'Αρμάν με τα δυο της χέρια, και τον φίλησε στο στόμα με πάθος και λατρεία, όπως είχε πολύν καιρό να τον φιλήση... Είχε λυτρωθί πιά απ' τον επίαλτη που τη βασάνιζε τόσο καιρό...

43

ντηεία, ολόμορφη, μακριά απ' τον πατέρα της.

— Διάψε απ' το μυαλό σου αυτές τις σκέψεις!

— Ο Γκουίντο έσφιξε το χέρι του φίλου του.

— Άν σκοτωθώ, δός μου το λόγο σου πώς θα την προστάτεψες.

— Δέ χρειάζεται να μου το πής, αυτό!... Έλα τώρα, ήρεμισε. Άν γυρίσεις στο σπίτι σου με τέτοια μούτρα, θα τρομάξη η γυναίκα σου.

— Έχεις δίκιο. Με συγχωρήσεις...

— Φεύγω. Θα φροντίσεις εσύ για όλα;

— Μείνε ήσυχος.

— Σ' ευχαριστώ! Απόψε λοιπόν θα σε περιμένω.

— Ναί, θάρω. Καί σου ξαναλέω: ήρεμία και θάρρος!

— Έπειτα από λίγο, ο Γκουίντο αγκάλιαζε την Κλάρα, που είχε ανησυχήσει γιατί έλειψε τόση ώρα και τον μάλωσε τρυφερά. Μα ο νέος της είπε πως είχε συναντήσει ένα φίλο, που τον είχε προσκαλέσει για την άλλη μέρα σε κυνήγι.

— Καί συ δέχθηκες; ρώτησε η Κλάρα.

— Όχι. Είπα πως δε μπορούσα ούτε ήθελα να σ' αφήσω μόνη... απάντησε ο Γκουίντο, φιλώντας την.

— Ωστόσο, η Κλάρα πρόσεξε πως ο άντρας της ήταν σκεπτικός, πως έτρωγε αψηφισμένα στο τραπέζι και πως χαμογελούσε με φανερά προσπάθεια.

— «Τί νάχη τάχα; άναρωτήθηκε. Καλύτερα θάταν να μην έδινε μόνος του».

— Ωστόσο, δεν τόλμησε να του κάνει άλλες έρωτήσεις.

Το βράδυ, έφτασε ο μαρκήσιος ντ' Σάρτρ.

— Παρ' όλη την αυτοκυρίαρχία του, ο Γκουίντο χλωμάισε, όταν ο ύπνυφτος άναγγείλε τον έπισκέπτη. Η Κλάρα τ'ό πρόσεξε.

— Καθώς ο καμαριέρης στεκότανε στο κατώφλι, περιμένοντας διατάγες, η νέα γυναίκα είπε στον άντρα της:

— Δεν άκουσες; *Ηρθε ο μαρκήσιος ντ' Σάρτρ.

— Έχεις αντίρρηση, Κλάρα, να τον δεχθούμε;

— Γιατί όχι; Άφου είναι φίλος σου...

— Έπειτα από δυό λεπτά, ο μαρκήσιος έμπαινε στο σαλόνι. Η ήρεμη συνήθως φυσιογνωμία του ήταν μάλλον μελαγχολική.

— Ο Γκουίντο τ'ό έσφιξε το χέρι και τ'όν σύστησε στη γυναίκα του.

— Ο μαρκήσιος, που πρωτοέβλεπε από κοντά την Κλάρα, γοητεύθηκε τόσο ώστε έμεινε άφωνος. Κυττάζοντας τ'ό τόσο άγνο κι' ευγενικό πρόσωπό της, θλιβόταν άκόμα πιο πολύ γι' αυτό που συνέβαινε.

— Ο Γκουίντο μ'ό λέει συχνά πως είσατε ο άγαπητότερος φίλος του, είπε η Κλάρα, δίνοντας του τ'ό χέρι.

— Ο φίλος μου είναι πολύ καλός, άλλά και πολύ έγωιστής. Μά είναι φυσικό, άφου έχει μ'ό τόσο όμορφη γυναίκα... Τ'όν συγχωρώ, ωστόσο, μ'ό έναν όρο.

— Ποιόν; ρώτησε ο Γκουίντο, προσπαθώντας να χαμογέλαση.

— Να δεχτής να σ'ε άπαγάγουνε μ'ό φορά οί φίλοι σου. Άχάριστε! Είσαί τόσοσν καιρό στο Παρίσι, και σήμερα βλέπ'όμαστε για πρώτη φορά.

— Ο μαρκήσιος στράφηκε στην Κλάρα και πρόσθεσε:

— Έχομε διοργανώσει γι' αύριο τ'ό πρώτ'ό κυνήγι στον πυργο μου. Προσκάλεσα και τ'όν άντρα σας, άλλά άρνήθηκε για να μη σας άφήση μόνη. Μά δε μ'ορείτε να τ'όν συνοδεύετε;

— Ο Γκουίντο κύτταξε με τ'όμο τ'ό φίλο του. Γιατί αύτ'ή ή προστάσι; Άν δεχόταν η Κλάρα;...

— Μά εκείνη φοβότανε να τ'αλειπωρηθ'ό, στην κατάστασι που βρισκότανε, κι' έτσι άρνήθηκε μ'ό ευγενεία.

— Δέ θέλω ωστόσο να σας στερήσω και τ'όν άντρα μου... είπε.

— Όχι, άγαπή μου, δε μ'ορώ να σ' αφήσω μόν'ό! διαμαρτυρήθηκε ο Γκουίντο.

— Θα π'ας, άν θέλεις να μ'ό ε'οχαρήστησης, έπέμεινε η Κλάρα. Έγώ θά βρισκόμ'ό κοντά σου με τ'ή σκέ-

ψη και θά είμαι ευχαριστημένη που θά διασκεδάσης.

— Ο Γκουίντο τ'ής έκλεισε τ'ό στόμα μ'ό ένα φίλι.

— Άν ήξερε, ή καυμένη!... σ'όλο-λογίστηκε ο μαρκήσιος.

— Άύριο, λοιπόν, Γκουίντο, είπε. Θάρω να σ'ε πάρω με τ'ό αυτοκίνητό μου... Κυρία κόμησης, σ'ας ευχαριστώ εκ' μέρους όλης τ'ής συντροφιάς μας. Όρεθούω, κύριε μαρκήσιε. Καί να μ'ό προσέχετε τ'ό Γκουίντο μου!

— Μείνετε ήσυχη.

— Οί δυό φίλοι β'ήκαν μαζί, ενώ η Κλάρα άκούμπουσε τ'ό κεφάλι της στη ράχη τ'ής πολυθρόνας της κι' έλεγε με τ'ό νου τ'ής:

— Ο κύριος αυτός φαίνεται πολύ καλός πρέπει. Κι' όμως, δεν ξέρω γιατί, με τόσαζε παράξενα ή παρουσία του... Έγιν'ό κι' έγωίστρια τώρα; Όχι, όχι! Άς διασκεδάση ο άντρώλης μου. Μ'ό άγαπάει τόσο πολύ!...

— Μείνετε ήσυχη.

— Οί δυό φίλοι β'ήκαν μαζί, ενώ η Κλάρα άκούμπουσε τ'ό κεφάλι της στη ράχη τ'ής πολυθρόνας της κι' έλεγε με τ'ό νου τ'ής:

— Ο κύριος αυτός φαίνεται πολύ καλός πρέπει. Κι' όμως, δεν ξέρω γιατί, με τόσαζε παράξενα ή παρουσία του... Έγιν'ό κι' έγωίστρια τώρα; Όχι, όχι! Άς διασκεδάση ο άντρώλης μου. Μ'ό άγαπάει τόσο πολύ!...

λη ώρα τ'ό άγγελικό πλάσμα, που κοιμότανε χαμογελώντας ήσυχ'ό. Υστερα, μη μ'ορώντας πιά να κρατηθ'ό, έσκυψε και τ'ή φίλησε σ'ά μισόκλειστα χείλη της. Έκείνη άνοιξε τ'ά μάτια της και, βλέποντας τον, κοκκίνισε από ευχαρίστησι.

— Ά, έσύ είσαι; μ'ορμυρίζεσαι. Σ'ό όνειρεύόμουν...

— Μ'ό άγαπάς, λοιπόν, τόσο, ώστε να μ'ε σκέπτεσαι και σ'όν ύπνο σου;...

— Ό, νάί, πολύ, Γκουίντο μου... και γι'ά πάντα!

— Ο Γκουίντο δεν έκλεισε μάτι, εκείνη τ'ή νύχτα. Όταν σηκώθηκε τ'ό πρωί, ήταν κατακουρασμένος. Δέ φίλησε τ'ή γυναίκα του, γι'ά να μην τ'ήν ξυπνήση. Β'ήκε άπ' τ'ό δωμάτιο, πατώντας σ'ά νύχια.

— Έπειτα από λίγο, πέρασε και τ'όν πήρε ο μαρκήσιος ντ' Σάρτρ, μαζί με τ'ό δεύτερο μάρτυρά του, τ'όν ύποκόμητα Μπαλλώ.

— Μ'ό φαίνεται λίγο χλωμός, τ'ό είπε.

— Δεν κοιμήθηκα άρκετά... Πρίν φύγουμε, έχω να σ'ό δώσω μ'ό παραγγελία. Άν τυχόν σκοτωθ'ό στη μονομαχία...

— Μά τί είν' αύτ'ά που λ'ες; — Κάνω μ'ό υπόθεσι! Να θυμ'ήθης, λοιπόν, τότε πως έχω στην τσέπη τ'ό παλτό μου ένα φάκελλο, που ε'ού μόν'όνα πρέπει να τ'όν άνοίξης.

— Καλά, καλά! Μά νάσαι σίγουρος πως θά δώσης ένα μάθημα τ'ό δούκα!

— Τ'ό χρειάζεται, συμπλήρωσε κι' ο ύποκόμης.

— Έπειτα από λίγο, είχαν φτάσει σ'όν τόπο τ'ής μονομαχίας. Τ'ό μέρος ήταν έντελώς έρημο.

— Ο αντίπαλος τ'ό Γκουίντο κι' οί μάρτυρές του φτάσανε μερικά λεπτά άργότερα. Είχαν μαζί τους

κι' ένα γιστρά.

— Συντομ'ούμετε όσο τ'ό δυνατόν τ'ά προκαταρκτικά, σύστησε ο Γκουίντο σ'ό μαρκήσιο. Βιάζομαι να τελειώσω...

— Οί δυό αντίπαλοι άνταλλάξανε ένα ψυχρό άλλά ευγενικό χαιρετισμό, ενώ οί μάρτυρές τους κανονίζανε τ'ς τελευταίες λεπτομέρειες.

— Ο κόμης Ραμπάλντι είναι ο προσβεβλημένος κι' έχει τ'ό δικαίωμα τ'ής έκλογής τ'όν όπλου, είπε ο μαρκήσιος. Διάλεξε λοιπόν τ'ό σπαθί.

— Έπειτα από λίγα λεπτά, άρχισε ή μονομαχία. Ο Γκουίντο ήταν πιο νέος και πιο εύκίνητος άπ' τ'ό δούκα. Μά ο άλλος είχε τ'ό πλεονέκτημα τ'ής ψυχραιμίας. Φαίνότανε σ'ά νάπαιζε, χαμογελώντας ξέγνοιαστα, ενώ ο Γκουίντο ήταν χλωμός και ταραγμένος.

— Ο μαρκήσιος παρακολουθούσε με καρδιολογική τ'ή μονομαχία.

— Ο δυστυχισμένος ο Γκουίντο είν'ό χαμένος, άν εξακολουθήσει έτσι! έλεγε με τ'ό νου τ'ό. Άχ, αύτ'ή ή άτιμη γυναίκα τ'ά φταίει όλα!...

— Στ'ς επιθέσεις του, ο κόμης συναντούσε πάντα μπροστά του τ'ό σπαθί τ'ό αντίπαλου του, σ'άν ένα χαλδώνιο φραγμό. Ωστόσο, κάποια στιγμή, πέτυχε να τ'όν πληγώση έλαφρά σ'όν ώμο.

— Οί μάρτυρες θέλησαν τότε να διακόψουν τ'ή μονομαχία. Άλλά ο δούκας διέκρινε άνάμεσα σ'ά δέντρα δυό πύρινα μάτια, καρφωμένα πάνω του κι' άναγνώρισε τ'ή Νάρα. Η ιδέα πως ή γυναίκα αύτ'ή τ'όν κατασκοπέυε και γελούσε μαζί του, κέντρησε τ'όν έγωισμό και τ'ό θυμό του.

— Μπορώ να εξακολουθώ; φώναξε. Δεν είναι παρά μ'ό απλή γρατζουνιά. Δεν πιστεύω δε να ικανοποιηθ'ό ο κύριος κόμης από μ'ό τόσο εύκολη νίκη!

— Η πρόκλησι κι' ο σαρκασμός του άνέβασαν τ'ό αίμα σ'ό κεφάλι τ'ό Γκουίντο, κι' επανέλαβε τ'ς επιθέσεις του με μανία.

— Δεν είχε αντίληφθ'ό τ'ήν παρουσία τ'ής Νάρας, γιατί τ'ής γύριζε τ'ήν πλάτη. Άλλωστε, ήταν τόσο καλά κρυμμένη, ώστε μόνο ο δούκας μ'ορούσε να τ'ή δ'ό.

— Τώρα ο δούκας δεν περιοριζότανε πιά σ'ε απλή άμυνα. Τ'ό σπαθί του άστράφτε, σ'τ'ς άστραπαισίες κινήσεις του. Ήθελε να θριαυβεύση, μπροστά σ'ά μάτια τ'ής Νάρας.

— Ο μαρκήσιος ένοιωθε τ'ήν καρδιά του σφίγμην.

— Καυμένη Κλάρα!... έλεγε και ξανάλεγε με τ'ό νου τ'ό.

— Εσφινικά, έβγαλε μ'ό κραυγή άγωνίας. Τ'ό άπάντησε μ'ό άλλη φωνή, σπαραχτική: 'Ο Γκουίντο είχε δεχτ'ή μ'ό σπαθί τ'ό στήθος. Κι' έπεσε, μ'ορμυρίζοντας.

— Κλάρα!... Κλάρα μου!...

— Η Νάρα άρμυσε κι' έσκυψε πάνω άπ' τ'ό άναίσθητο σώμα του, γεμίζοντας τ'ό φίλα κι' δάκρυα. Οί άλλοι είχαν βουβάθ'ό. Μόν'όνα ο μαρκήσιος, βράζοντας άπ' τ'ό θυμό του, τ'ής φώναζε:

— Τί ήρθατε να χύσετε κροκοδείλια δάκρυα πάνω σ'ό θ'όμ'ό σας; Φύγετε από δ'ό, καταραμένη!

— Η Νάρα τινάχτηκε, τ'οφ'όρισε μ'ό ματιά, γεμάτη μίσος και πρόφερε με βραχνή φωνή:

— Εσείς;... Εσείς πάντα σ'ό δρόμο μου; Βαρεθήκατε λοιπόν τ'ή ζωή σας;

— Όχι, άγαπητή μου, άπάντησε ειρωνικά ο μαρκήσιος. Μά θά τ'ήν έδωνα ευχαρίστως, γι'ά να σώσω τ'ή ζωή τ'ό φίλου μου!

— Ο γιστράς έξέτασε προσεχτικά τ'όν πληγωμένο και δήλωσε:

— Δεν είναι τίποτα. Λιποθύμησε, άλλά δεν κινδυνεύει καθόλου.

— Μ'ό λάμψ'ό χαράς πέρασε άπ' τ'ά μάτια τ'ής Νάρας. Έστειλε ένα φίλι σ'ό Γκουίντο με τ'ς άκρες τ'ών δακτύλων της. Κύτταξε προκλητικά τ'ό μαρκήσιο και περιφρονητικά τ'ό δούκα κι' ύστερα άπομακρύνθηκε, μ'ορμυρίζοντας:

— Θα τ'όν ξαναδ'ω... Είναι δικός μου! Έχ'όσε τ'ό αίμα του γι'ά μένα... και τ'όν άγαπώ!

— Λυτ'όμαι ειλικρινώς γι'ά ό,τι συνέβη έξ αίτίας αύτ'ής τ'ής καταραμένης, που μ'ό έκανε να χάσω

τ'ά μυαλά μου, είπε ο δούκας σ'ό μαρκήσιο.

— Η λύπη σας θά ήταν άκόμα μεγαλύτερη, άπάντησε εκείνος, άν γ'νορίζατε τ'ή γυναίκα τ'ό φίλου μου, που πιστεύει τώρα πως ο άντρας της διασκεδάει σ'ό κυνήγι.

— Βοήθησε ύστερα να μεταφέρουν τ'όν τραυματία σ'τ'ό αυτ'όκίνητό του. Καί τ'όν πήγε σ'ό δικό του σπίτι. Έπειτα από μ'ό ώρα, ο Γκουίντο είχε συνάθει.

— Ο μαρκήσιος δεν τ'ό έκανε καθόλου λόγο γι'ά τ'ή Νάρα. Τ'ό επανέλαβε μόν'όνα τ'ά λόγια τ'ό δούκα και τ'ήν πρόγνωση τ'ό γιστράου γι'ά τ'ό τραύμα του.

— Πραγματικά, αίσθάνομαι πολύ καλά, είπε ο Γκουίντο. Άς γύρισω πιά σ'ό σπίτι μου! Η Κλάρα μου θά με περιμένη μ'ό άγωνία.

— Όχι, δήλωσε ο μαρκήσιος, δεν είναι φρόνιμο να μετακινήθ'ης. Θα π'ω ε'γώ να ειδοποιηθ'ό τ'ή γυναίκα σου και θά τ'ή φέρω ε'δ'ό.

— Άλλά ο Γκουίντο πετάχτηκε άπ' τ'ό κρεβάτι.

— Θέλεις να πεθάν'ό απ' τ'όν τρόπο τ'ής; φώναξε. Όχι, όχι... Η παρουσία μου θά τ'ήν καθυψώση. Θα τ'ής π'ω πως έπεσα και ή χτύπησα. Θα με τιστώση και δε θά φοβάται πιά γι'ά μένα... Μά π'ες μου, τί έγινε ο φάκελλος που σ'ό είχα π'ή;

— Ο μαρκήσιος τ'ό τ'όν έπέστρεψε χαμογελώντας. Ύστερα τ'όν συνοδεψε ως τ'ό σπίτι του.

— Καθώς όμως άνέβαιναν τ'ή σκάλα, τ'ους ύποδεχτηκε ή Κλάρα, κλαίγοντας και κρατώντας σ'ό χέρι ένα γράμμα...

— ΙΓ'.

— Ένώ έλειπε ο Γκουίντο, ή Κλάρα είχε λάβει ένα γράμμα άπ' τ'ό σπίτι της. Τ'ήν ειδοποιούσαν πως ο πατέρας τ'ής ήταν βαρύν άρρωστος και πως ήθελε να τ'ή δ'ή πρίν πεθάν'.

— Πρέπει να φύγουμε άμέσως! είπε μ'ό άγωνία σ'όν άντρα τ'ής, άφου τ'ό άναγγείλε τ'ή θλιβερή είδησι.

— Ύστερα όμως πρόσεξε πως ήταν κατάχλωμος και πως άκούμπουσε σ'ό μπράτσο τ'ό μαρκήσιου γι'ά να μ'ήν π'έση. Έγινε τότε άσπρη σ'άν π'αν'ό και τ'ά μάτια τ'ής γεμίσαν δάκρυα.

— Δεν έπρεπε να σ'ό τ'ό π'ω έτσι εσφινικά, άγαπή μου, πρόσθεσε. Καταλαβαίνω πόσο σ'ε τάρ'αξα... Δέ σκέφθηκα παρά τ'όν πατέρα μου...

— Έπειτα είδε μερικ'ες σταγόνες αίματος σ'ό πουκάμισό του κι' έμ'πηξε μ'ό φωνή:

— Θεέ μου! Είσαι πληγωμένος; — Δεν είναι τίποτα, τ'ήν καθησύχασε ο Γκουίντο. Μ'ό απλή γρατζουνιά... Ναί, πρέπει να φύγουμε άμέσως...

— Τρέκλιζε όμως. Κι' ο μαρκήσιος τ'όν βοήθησε να συρθ'ό ως τ'ό σαλόνι και να έαπλωθ'ό σ' ένα καναπέ έξαντλημένος. Η Κλάρα γονάτισε δίπλα του.

— Μά π'ας... π'ας έγινε;... βόγ'γησε.

— Ήσυχάστε, κυρία κόμησης. Δεν είναι τίποτα σπουδαίο, τ'ής είπε ο μαρκήσιος. Έπεσε, καθώς κατέβαινε από τ'ό άλογο. Μά δεν ύπάρχει λόγος ν' άνησυχήτε.

— Ένα γιστρά! Γρήγορα!...

— Τ'όν εξέτασε ο γιστράς κι' έδεσε τ'ό τραύμα του. Δέ χρειάζεται τώρα παρά λίγη άναπαύσι. Έγ'ό δεν ήθελα να τ'όν αφήσω να μετακινήθ'ό απ' τ'ό σπίτι μου, άλλά αυτός επέμεινε νάρθ'ό άμέσως ε'δ'ό. Άνησυχούσε γι'ά σας...

— Ο Γκουίντο είχε συνάθει σ'ό μεταξύ. Η άγωνία που διάβασε μέσα σ'ά μάτια τ'ής γυναίκας του, τ'όν συγκίνησε βαθύ.

— Θα φύγουμε σ'ε λίγο... Δεν είν' έτσι; μ'ορμυρίζεσαι.

— Ά, όχι! Θα τηλεγραφώσ'όμ'ό πως τραυματίστηκες.

— Για να τ'ομαζή ο μ'παμπ'ό σου;... Όχι, όχι, θά φύγουμε απόψε...

— Μ'ό φτάνει να ξεκουραστώ όλη τ'ή μέρα ε'δ'ό, κοντά σου. Νοί'ω μ'ό καλύτερα κι'όλας.

— Ο μαρκήσιος σπ'κώθηκε να φύγ'ό, λέγοντας σ'ό Γκουίντο:

— Θα σ'ό φέρω άργότερα τ'ό γιστρά, κι' αύτ'ός θά σ'ό π'ή άν επιτρέπεται να ταξιδέψης.

— Πρέπει! έπέμεινε ο κόμης. Θά'ναι χειρότερα, άν δε φύγω. Θα βλέπω τ'ήν Κλάρα ν' άγωνιά σ'τ'ή σκέψη τ'ό άρρωστου πατέρα τ'ής, και δε θά μ'ορώ να βρώ ήσυχία άπ' τ'ή τύψεις!

— ΙΔ'.

— Άφου έφυγαν οί νεοίπαντ'ροι, ο πατέρας τ'ής Κλάρας δεν είχε κουνηθ'ό απ' τ'ή βίλλα του, όπου ζούσε σ'ό απόλυτη μοναξιά. Έδ'αυνε μόνο τ'ά βράδια και τριγυρίζε τις έρημιές.

— Τ'ς νύχτες, δε μ'ορούσε να κλεί-

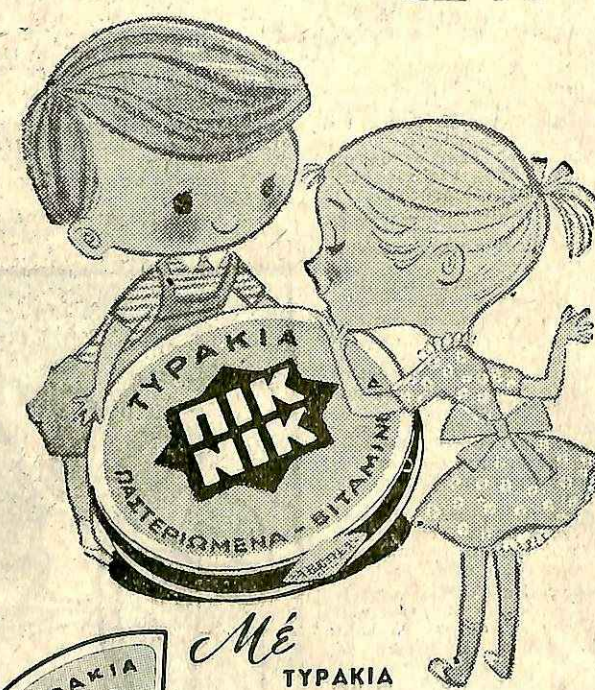
σ'ή μάτι. Πολλές φορές, τ'ά ημερώματα τ'όν βρίσκανε άκόμα σ'ό πάρκο τ'ής βίλλας. Κι' όλη τ'ή μέρα έμεινε κλεισμένος σ'ήν κάμαρά του.

— Ο άτιμος... έλεγε. Τά φανέρωσε όλα... Τά γράμματα που έκλειπε άπ' τ'ήν κάμαρά τ'ής... ήταν τ'ό 'Αλφόνσου... Τώρα ξέρει πως είναι άδελφός τ'ής...

— Τ'ή μέρα που ο κόμης γύρισε σ'ό σπίτι τ'ό με π'υρετό, ο αϊγιοδοσκός είχε βρεθ'ό νεκρός μέσα σ'ε μ'ό χαράδρα. Νομίσαν όλοι πως έπρόκειτο γι'ά δυστύχημα. Καί τ'όν θάψανε σ'ό νεκροταφείο τ'ό χωρού, χωρίς να δώσουν περισσότερη σημασία.

— Σ'ό μεταξύ, ο άρρωστος χειρότερε. Ένας π'αυ'ό, οί γιστρά'ό ποφάνθηκαν πως δε θά τ'όν εύρισκε

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ



Μέ **TYRAKIA**

PIK NIK

καλό

καθαρά παστεριωμένα
βιταμινούχα
εϋγεστα και φθηνά.



ο έρωτάς μου !..



ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΟΥΡΕ ION

- Η έκπληξις που επεφύλαξε γι'ά τ'ό μεγάλο καταναλωτικό της κοινόν ή σοκολατοποιία ION.
- Θα γίν'ό ο πιο γλυκός έρωτας τ'ής ζωής σας.
- Απολαύστε τ'ήν!..

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΟΥΡΕ "ION"

ΦΡΑΟΥΛΑ - ΜΑΝΤΑΡΙΝΙ - ΚΟΚΤΕΙΛ - ΑΦΡΟΓΑΛΑ - ΠΡΑΛΙΝΕ

Προϊόν άνωτέρας ποιότητος

ΚΟΥΖΕΝΤΟΣ

τὸ βράδυ. Ὁ θάνατος ἐρχότανε γοργά...

Ὁ Γκουίντο κι' ἡ Κλάρα εἶχαν φτάσει τὴν προηγουμένη μέρα. Ἀλλ' ὁ Γκουίντο εἶχε τόσο κακοπαδί στοὺς ταξίδι, ὥστε ὁ γιατρός διάταξε νὰ πλαγιάσει ἀμέσως καὶ νὰ μὴ σηκωθῇ καθόλου ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἐτσι, ἡ Κλάρα ἀγωνιούσε διπλά: γιὰ τὸν πατέρα της καὶ γιὰ τὸν ἀντρα της. Κι' ἐκλάψε μ' ἀπελπισμένους λυγμούς.

Ὁ γεροκόμος εἶχε χάσει τελείως τὴν αἰσθητικὴν του. Ἀνάσινε μὲ πολλὸ κόπο. Ἐφαίνει, ὅμως, ἀνασηκώθηκε καὶ κάρφωσε τὰ γούρλωμένα μάτια του στὴν Κλάρα.

— Μπαμπά! φώναξε ἐκείνη, ἀπληροῦντάς του τὰ χεῖρα της.

Μὰ ὁ ἐτοιμοθάνατος ἔκανε μιὰ χειρονομία, σὰ νὰ θέλε νὰ διώξῃ κάποια ὁπτασία.

Πίσω!... τοαύτισε. Μὴ μ' ἀγίζης!... Ἐρχέσαι νὰ μ' ἐκδικήθης... Ὁ γιός σου... ὁ νόθος... πῶς εἶναι... σὺν σκότῳ... εἶναι θάμενος ἐκεῖ... σὺν γκρεμῷ...

— Πάτερ μου! βόγγυσε ἡ Κλάρα. Κιττάχτε με! Εἰμ' ἐγώ, ἡ κόρη σας...

— Ναι, ἔχω μιὰ κόρη... Αὐτὴ εἶναι δική μου... αἶμα μου... Μὰ θὰ τὴς προξένη ἄρνηση... τὴν πῶς εἶναι... πῶς εἶναι ὁ ἀδελφός της ὁ Ἀλφόνσος... πῶς τὸν σκότῳ... Ἐρρίξα καὶ τὸ Ρόκο ἀπ' τὸ γκρεμῷ.

Ἡ Κλάρα ἔτρεμε σὰν τὸ φύλλο.

— Ὁχι, ὁ Ἀλφόνσος ζῇ, πατέρα μου! Ἠσυχάστε... Ζη, τὸν ἔσασα!

Τὰ μάτια τοῦ ἐτοιμοθάνατου λάμπανε. Μιὰ κραυγὴ σπαρακτικῆς βῆχε ἀπ' τὸ στήθος του. Κιττάχτε με τρὸμος τὴν κόρη του. Ἐκανε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ μιλήσῃ... καὶ ἐξηύχθη!

Μερικὲς μέρες μετὰ τὴν κηδεῖα του, ἀνοίχθηκε ἡ διαθήκη του. Ὁ πῶς ἦταν φυσικὸ, ἔφανε ὅλα τὰ πλοῦτη του στὴν Κλάρα.

«Δὲ θάχῃ, λοιπὸν, ὄνομα οὔτε περιουσία ὁ ἀδελφός μου; σκέφθηκε ἡ νέα γυναῖκα. Μὰ θὰ ἐπανορθώσω αὐτὴ τὴν ἀδικία τοῦ πατέρα μου! Τὰ μισὰ πλοῦτη μου θάβω δικὰ του».

Ὁ πόνος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της ἐλαττώθηκε κάπως ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀνυπόκριση της γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀντρα της. Πραγματικά, ὁ Γκουίντο κινδύνευε, πᾶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα. Ὅταν γλύτωσε, ἐπιτέλους, καὶ συνήλθε, κίτταξε γύρω του καὶ εἶδε τὴν καλὴ νεράϊδα ποὺ τὸν εἶχε σώσει μὲ τὴς ἀδιόκοτες περιποιήσεις της: τὴν Κλάρα του.

— Ἦμουν λοιπὸν πολὺ ἄρρωστος; τὴ ρώτησε μ' ἀδύνατη φωνή.

— Πολύ, ἀγάπη μου. Μὰ τώρα πέρασαν ὅλα...

— Κι' ὁ πατέρας σου;

Ἡ Κλάρα χαμήλωσε τὰ μάτια της. Δυὸ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά της. Ὁ Γκουίντο κατάλαβε. Τὴν ἔσφιξε σὸ στήθος του καὶ τὴς ψιθύρισε μὲ συγκίνησι:

— Σὺ μὲν ἀκόμα ἐγώ... ἐγώ πού σ' ἀγαπῶ τόσο!

«Μοῦ μένει κι' ἓνας ἀδελφός», θάβηκε νὰ τοῦ πῇ ἡ Κλάρα. Μὰ δὲ βρῆκε τὸ θάρρος. Πόσο θὰ μετανοῶνε ἀργότερα γι' αὐτὸ!...

Ἐνῶ ὁ Γκουίντο βρισκόταν ἄκομα στὴν ἀνάρρωση, ἓνας ὑπέρπρετος ἀνάγγειλε στὴν Κλάρα πῶς ζήτουσε νὰ τὴς μιλήσῃ κάποιος νεός. Χωρὶς νὰ πῇ τίποτα στὸν ἀντρα της, ποὺ κοιμόταν ἐκεῖνη τὴν ὥρα, ἡ νέα γυναῖκα πέρασε στὸ σαλόνι... καὶ λίγο ἔλειψε νὰ προσδοῇ μπροστὰ στὸν καμαριέρη, ἀναγνωρίζοντας τὸν ἀδελφὸ της Ἀλφόνσος.

Ἐκείνος τὴ χαίρετρε μὲ μιὰ ὑπόκρισι καὶ τὴς εἶπε:

— Σὰς φέρω, κυρία κόμισσα, μιὰ δούνηρη εἰδήσι: Πέθανε ἓνας γέρος ὑπέρπρετος σας, ὁ Νέμο!

Ἡ Κλάρα δὲν εἶχε δύναμι νὰ μιλήσῃ. Ἐβλεπε μιὰ πολυθρόνα στὸν ἐπισκέπτη κι' ἐγεννε στὸν καμαριέρη νὰ φύγῃ. Μόλις ἔμειναν μόνοι, τὰ δυὸ ἀδελφὰ ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν τρυφερά, μὲ πάθος, πολλὰς φορές. Ὑστερὰ ἡ Κλάρα, σὰ νὰ ζυγνύσσε ἀπὸ ἓνα δεινό, κίτταξε ἀκόρτα τὸ πρόσωπο τοῦ νεοῦ.

— Εἶσ' ἐσύ... ἐσύ, ἀδελφούλη μου;...

— Ναι, ἐγώ, Κλάρα μου. Θέλησα νὰ σὲ ξαναδῶ καὶ νὰ σ' ἀποχαιρετήσω, πρὶν φύγῃ γιὰ ἓνα μακρινὸ ταξίδι, ποὺ θὰ κρατήσῃ χρόνια...

— Πόσο μεγάλωσες!... Μὰ γιατί φορές μαῦρο κοστούμι;

— Γιατί πέθανε ὁ πατέρας μας...

— Ἀ, τόμαθες λοιπὸν;

— Ναι, καὶ θάρχομαι ἀμέσως, ἀν δὲ μ' ἐμποδίσῃ ὁ θάνατος τοῦ Νέμο. Ἐσθῶσε ὁ καυμένος μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, εὐλογώντας ἐσένα καὶ μένα... Ποτὲ δὲ θὰ τὸν δεῖξασα!

— Ὅστε τώρα ἔχεις μείνει μόνος;...

— Ὁχι. Ὁ βιομήχανος, στὸν ὁποῖο μὲ σύστησε, μ' ἀγαπᾷ σὰν παῖδι τοῦ... Καὶ σὺ, Κλάρα; Εἶσ' εὐτυχισμένη;... Σὲ βρῖσκω γλωμῇ, ἀδύνατη!

— Ἐκλάψε πολὺ. Μὰ τώρα ξεχνῶ κάθε πόνον... Μὲ ρωτᾷς ἐν εἰμ' εὐτυχισμένη; Πῶς νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷ ὁ Γκουίντος μου;

— Πόσο θάβηκα νὰ τὴν γνωρίσω, νὰ τὸν ὀνομάσω ἀδελφὸ μου! Ἡ Κλάρα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της κι' ἔβαλε τὰ κλάματα. Ὁ Ἀλφόνσος, ἀνυπόκριτος, τὴ ρώτησε τὸ λόγο.

— Ἀχ, ἐσύ εἶσαι καλός, πολὺ καλός... τοῦ εἶπε. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι μιὰ ἀδύνατη γυναῖκα. Δὲ βρῆκα ποτὲ τὸ θάρρος νὰ ἐκμυστηρευθῶ στὸν ἀντρα μου τὴν ἱστορίαν σου.

— Ἐκανες καλὰ, Κλάρα. ἀπάντησε σοδὰρ ὁ νεός. Ἐτσι, ἔμεινε σεβαστὴ γιὰ ὅλους ἡ μνήμη τοῦ πατέρα καὶ τὴς μητέρας μας... Τὶ μὲ νοιάζει ἀν δὲ θέλῃς ὁ κόμης νὰ μ' ἀναγνωρίσῃ; Ἀφοῦ ἔχω ἐσένα... καὶ σὲ λατρεύω σὰν ἀδελφὴ καὶ σὰ μητέρα μαζί.

— Ναι, ἀλλὰ στὰ μάτια τοῦ κόσμου εἶμαι ἡ μόνη κληρονόμος τοῦ πατέρα μας.

Ὁ Ἀλφόνσος κοκκίνισε κι' ὕστερα χαμογέλασε.

— Τὶ νὰ τὰ κάνω τὰ πλοῦτη; εἶπε.

Ὁ μεγαλύτερος θησαυρός γιὰ μένα εἶναι ἡ ἀγάπη σου! Σὲ σένα τὸ χρῶμα, ἀν δὲν ἔμεινε ἔνα ἄεστο χωρισιόπουλο! Ὅσο θὰ μ' ἀγαπᾷς, θὰ εἶμαι ὁ πῶς εὐτυχισμένος κι' ὁ πῶς περήφανος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου.

Ἡ καρδιά τοῦ Κλάρας γτυποῦσε γλυκά. Τὰ μάτια της βρέχονταν ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς. Ἐσφίξε τὸ νεὸ στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν ἔπνιξε σὲ φίλη. Ὑστερὰ εἶπε:

— Ὁ μόνος μου πόθος εἶναι τώρα νὰ σοῦ μοιάζῃ τὸ παῖδι ποὺ ἔχω στὰ σπλάχνα μου! Ὅθι δὲ δῶσα μ' ὀνόμαί σου. Ἀν ἤθελε ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τὴ μορφὴ σου...

— Ἀγαπημένη μου ἀδελφούλη! Ἐπῆς πῶς θὰ φύγῃς! Καὶ θὰ πᾶς μακριά. Ὅθι μ' ἀφίσχῃ μὴ νάχῃ καὶ πάλι...

— Μὰ ἔχεις τὸ Γκουίντο σου, Ναι, εἶναι καλός... ἀλλ' ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὸν εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὸ αἶσθημα ποὺ νοιώθω γιὰ σένα. Θάβηκα νὰ σὰς ἔχω καὶ τοὺς δυὸ κοντά μου...

— Ἰσως νὰ γίνῃ κι' αὐτὸ μὲ μέρη, εἶπε γλυκὰ ὁ Ἀλφόνσος. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ φτιάσω τὴ ζωὴ μου, νὰ δημιουργηθῶ...

— Εἶμαι πλούσιος. Ἡ μισὴ περιουσία μου εἶναι δική σου.

— Ἐπιτρέψτε μου νὰ τὴν ἀντιλάβωμαι. Μὲ βοήθησε πάντα. Τώρα πρέπει νὰ μάθω νὰ ζῶ μὲ τὴ δουλειά μου... Ὁ βιομήχανος, ποὺ μὲ σύστησε, εἶναι πατέρας γιὰ μένα. Μοῦ δίνει ποσοστὰ ἀπ' τὰ κέρδη... Μὲ στέλνει τώρα στὸ ἐξωτερικόν, γιὰ μιὰ σπουδαία ἐπιχείρησι... Τὸ μόνο ποῦ σοῦ ζητῶ, εἶναι νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά! Τὰ γράμματά σου θάνα ἡ παρηγοριά μου.

— Ὁχι, ἔφτασε ἡ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ, κλάψανε κι' οἱ δυὸ τους. Ἀναγκάστηκαν ὅμως νὰ συγκρατήσουν τὴ συγκίνησι τους, ὅταν πῆλιν καὶ ἓνας ὑπέρπρετος, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Κλάρα πῶς τὴ ζήτησε ὁ ἀντρας της.

Ἡ νέα γυναῖκα σκούπισε κρυφὰ τὰ δάκρυά της, ἐνῶ ὁ Ἀλφόνσος ἔπαινε ὅρος τυπικῶς.

Ἀλλ' ὁ καμαριέρης χαμογέλουσε παράφανε. Πίστευε πῶς τὸν εἶχε διακρίψῃ πᾶν σὲ διαχύσεις ἐρωτικῆς κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πῶς μποροῦσε νὰ τοῦ χρησιμεύῃ κάποτε αὐτὸ τὸ μυστικὸ ποὺ ἀνακάλυψε...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

Ἐξοχικὴ βιλλίτσα, ποὺ εἶχε ἐκεῖ ὁ Γκουίντο.

Ὅσο πλησίαζε ἡ μέρα, ποὺ θὰ γινόταν μὴτέρα ἡ Κλάρα, ὁ ὁμορφιά της ἐπαίρει κατὰ τὸ πῶς γλυκὴ, τρυφερὴ κι' ἑλκυστικὴ.

Ὁ Γκουίντο εἶχε συναντήσει μερικοὺς παλιούς φίλους κι' εἶχε ἐναυαγίσει σιγά-σιγά στὶς παλιὲς τὸν συνήθειες. Ὁχι πᾶς ἀγαπᾷσε λιγώτερον τὴν Κλάρα. Ἀλλὰ δὲν περνούσε πᾶς ὅλες τὶς ὥρες κοντά της, γιὰτὶ καταλάβαινε πῶς θὰ κουραζόταν ἐπὶ σὸ τέλος, ὅταν θὰ ἐπληττε. Ἐνῶ, ὅταν ἔλειπε δυο-τρὶς ὥρες, τοῦ φαινόταν ὕστερα πῶς τὴν εὐρίσκει ἀκόμα πῶς ὁμορφὴ καὶ ἐπιθυμητὴ.

Μὰ κι' ἡ Κλάρα, παρ' ὅλη τὴ μεγάλη ἀγάπη της, ἦταν λογικὴ γυναῖκα. Ἐκείνη πρῶτὴ τοῦ σύστησε νὰ γυμνῇ, νὰ ξεσκάδῃ, μιὰ καὶ δὲ μποροῦσε αὐτὴ νὰ τὸν συνοδεύει.

Πλησίαζε ὁ γαμήλιος. Ἐνῶ βράδυ, ὁ Γκουίντο εἶπε στὴ γυναῖκα του πῶς θάβηκα νὰ πᾶς στὴν πρεμιέρα τῆς Ὀπερας, ἀλλὰ δὲν τ' ἀποφάσισε γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀφίσχῃ μόνι.

Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, νὰ πᾶς! ἔλεγεν ἐκεῖνη. Δὲ θέλω νὰ θυσιάσω γιὰ μένα.

— Σοῦ φαίνεται θυσιᾶ νὰ μένω κοντά σου, νὰ σὲ κутάω καὶ νὰ σοῦ μιλάω γιὰ τὸ παιδάκι μας;...

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του. Μείνανε κι' οἱ δυὸ ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἀκούγοντας ὅμως νὰ χτυπᾷ τὸ ρολοὶ τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Κλάρα εἶπε ζωηρά:

— Ἐνιά! Ὅρα νὰ πῶς σὺν τὸν κρεβάτι καὶ σὺ νὰ πᾶς σὸν θέατρο.

—ΘΑ ζήσω, γιατίρε, ρώπως ό πλοίαρχος, ακουθώντας πάλι απ' την κουζίνα, όπου κειόνταν ένας σκελετωμένος έντονος νεμέτος εγκυμωσας απ' τον ήλιο.

—Δεν ξέρω, απάντησε ό γιατρός. Πρέπει να περιμένουμε να συνέλθει. Τότε θα δούμε...

Σαν ναχε ακούσει τα λόγια του, ό άρρωστος άνοιξε με κόπο τα θαυλωμένα μάτια του κι' έβριζε γύρω του ένα θαλό βέεμμα.

—Πού βρίσκουμαι; ρώπως άκνά. Ζω άκόμα;

—Και βέβαια ζήτε, τον θεβαί. Ψωε χαμονελλώντας ό πλοίαρχος.

—Αν όμως δεν τύχαινε να βρεθώ στο δρόμο μας, οίνουρα θα ήσαστε τώρα μακαρίτης! Μα πού διάβολο πναινέτε με την παλινό, πιάνα σας;

—Μη τόν κουράζετε, δεν πρέπει να μιλάτε, επενέθε ό γιατρός. Διατάχτε να τού φέρουν ένα έλαφοφαντό και νερό.

—Ακουώντας τη λέξη (νερό), ό άγνωστος έβγαλε ένα θοαρόν βοννιπό τρούμου και ξαναπιοθύμισε...

Μόνο ύστερα από μιá βδομάδα, όταν είχε πιά συνέλθει τόσο ώστε να μπορεί να κάνει μερικά βήματα μονάχος του, ό γιατρός έπείρεψε στον πλοίαρχο να τόν ρωπήσει τί τού είχε συμβεί.

—Είμαι μιá τοανική ιστορία. Πού δε θα τη μάθε άλλος από σας, γιατί δε θαχ τόν κουράνιο να την ξαναδιηγήθώ, απάντησε έκεινος άκνά.

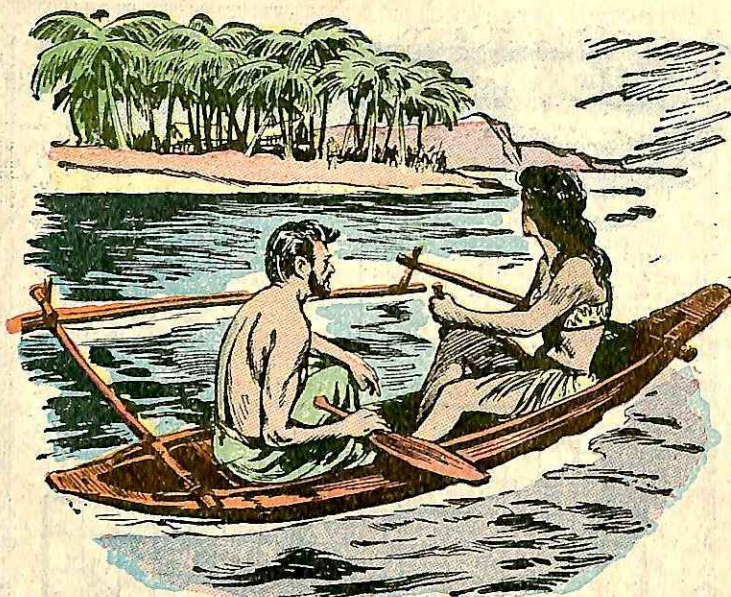
—Όπως θα μάθατε απ' τα χαρτιά που βρίσκοντι στις τσέπες μου, λέγονται Έριαν Ντάους και είμαι άουστριακός. Έβη κι' έβη μπήσα, τή καρδιά μου (Γεράκι), βούλιαξε ό' αυτά έδώ τα μέρη, από ένα τυφώνα.

—Ανήκατε στο πληρώμα του (Γερακιού); τόν διέκωψε ό πλοίαρχος. Είσαστε ό μόνος που σώθηκε.

—Τό φανταζόμουν, είπα θλιμμένα ό Έριαν. Ή τύχη θέλησε να νλυτώθω. Γονιτώθηκα ηε μιá σανίδα, κι' ή θάλασσα με πέταξε, άναίσθητο στην παρολία ενός μικρού νησιού.

—Όταν άνοιξα τα μάτια μου, αντίκουσα, ακουμένο άπάνω μου, τό άραότερο πλάσμα, που έκει δπ άνθρωπου μάτι: μιá κοπέλλα που δεν ύπόσχει όμοια της στον κόσμο! Ό ύμυρος χείμαρρος τών μαλλιών της άννιζε τό πρόσωπό μου, κι' ή μυρωδιά τού ύδατος που άνάβη τό κορμί της, με ζωόννησε σαν δυνατό πιστό.

—Ποιο κακό πνεύμα ό' έρρεξε σ' αυτή την άκουριά; με ρώτησε με φώνη που θυμίζε μελωδία βιολιού. Έδώ δεν αναπαύε τους ζώνους! Ό άρχηγός μας και πα-



Ό πατέρας της Σάιχ αποφάσισε να μάς βάλει και τους δυό σ' ένα μονάξυλο...



τέρας μου έβαλε να σκοτώσουν τους ναυαγούς, που άσπασε με μιá βάρκα τού νησι ως τόν περασμένο χρόνο.

—Δε λυπάσαι που θα πάθω κι' ένώ τό ίδιο; τη ρώτησα, χωρίς να σκέφτωμαι καθόλου τόν κίνδυνο, μαγεμένος απ' τη νοστινιά τών σκετινών ματιών της.

—Δε θ' άφίζω να σε σκοτώσουν, μου απάντησε. Είσαι τόσο νέος! Αν ανήκες στη φυλή μας, θα σ' έπαιρνα άντρα μου!

—Δεν περίμενα ν' άκούσω περισσότερο. Ξεκινώντας πώς από στιγμή σε στιγμή μπορούσε να παρουσιασθή κάποιος ίθαγενής, άνασκηκώθηκα, την τράβηξε κοντά μου και γέμισε φιλία τα κατακόκκινα χείλη της...

—Αυτή άφείθηκε γιά λίγο στην άγκαλιά μου. Μα ύστερα τινάχτηκε πίσω, τρομαγμένη.

—Πρέπει να σε κρύψω! μου είπα. Υπάρχει λίγο πιά κάτω μιá θαβεία σπηλιά, άνάμεσα στά βράχια της άκτής. Έκει μέσα δε θα σε βρή κανείς. Θάρχωμαι να σε βρίσκω μόλις βγαίνει τό φεγγάρι και θα μένουμε μαζί ως τα χαράματα.

—Νόμιζα πώς όνειρεύομαι... Ή Σάιχ — έτσι λεγονταν ή νεράιδα μου — μου έπιασε ένα στρώμα άγιο μαλακά σούλλα στο βάθος της σπηλιάς και νείσαμε έκει, μεθυμένοι από έρωτα...

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

—Πόσο γρήγορα περνούσε ό καιρός! Κοιμόμουν στη νλκυκεία άγκαλιά της Σάιχ και ξυπνώντας πρίν χαράζει την εύροια άκόμα στο πλευρό μου, πάντα πιά άουρφή, πάντα πιά έπιθυμητή. Οι νύχτες μας ήταν υπεροχές. Οι μέρες όμως μου φαινονταν άτέλειες.

τες, μακριά της. Έμενα μονάχος κι' έπλεκα φάδες, όπως με είχε μάθει ή Σάιχ, γιά να σκολιζω τη σπηλιά μας, ή φάρευα στην άκρη τού βραχίον.

—Δεν τολμούσα να βγώ πιά έξω, γιατί τό δάσος ήταν γεμάτο ίθαγενείς.

—Ένα μεσημέρι όμως, πού ή ζέστη ήταν άνυπόφορη, δεν άνθεξα άλλο. Ή θάλασσα άπλωνώταν, άροσερή και καταγάλανη, κάτω απ' τα πόδια μου. Δίχως να σκεφτώ τίποτα, βούτηξα κι' άρχισα να κολυμπάω.

—Δεν είχα προλάβει να κάνω ούτε τρείς άπλινές, όταν είδα να ξεπροβάλλει πλώ από ένα βράχο ένα μονάξυλο γεμάτο ίθαγενείς! Προσπάθησα να κυρίω στην άκμή και να τρέξω στη σπηλιά, μα δεν πρόλαβα. Οι άνθρωποι, ήπιασαν και μ' άδνησανε στο χωριό, όπου με τινύτωση άμέσως ένα έχθρικό πλήθος.

—Απ' τόν τρόπο πού με κύτταξαν, κατάλαβα πώς δε μου άπόμνε πολλή ζωή άκόμα! Και πραγμάτικά, κάποιος τράβηξε απ' τη ζώνη του ένα κυρτό μαχαίρι και προχώρησε άπειληκτικά πρós τό μέρος μου...

Μά, την ίδια στιγμή, αντίληξε ένα ξεφωντό, κι' είδα τη Σάιχ να πετιέται από μιá καλύβα και να δρομή πρós τό μέρος μου. Μ' έβγαζε πώιν από τόν ίθαγενή, μ' άγκάλιασε σφιχτά και με προστάεινε με τό κορμί της.

—Πίσταθα πώς είχα σωθί... πώς ή άνάπη της κόρης τού άρχηγού θα μούδινε τό δικαίωμα να μένω γιά πάντα στο άουρσο νησάκι. Δεν ήθελα να ξαναυρίω στον πολιτισμένο κόσμο, δεν έπιθυμούσα παρά να νίνω ένα μ' αυτούς τους πρωτόγονους άνθρώπους.

—Μά, όταν πέρασε τό πρώτο άστυμαθίκον, οι ίθαγενείς μάς ξαναπεπείθηκαν και θα μάς κοιμάτιζαν άν δεν έυπαινε στη μέση ό πατέρας της Σάιχ, πού αποφάσισε να μάς βάλει και τους δυό σ' ένα μονάξυλο και ν' άείση τόν Όκεανό να πάει έκείκει!

—Έτσι κι' έγινε. Στην άρχή ήμουν πολύ αϊσιόδοξος. Είχα την έλπίδα πώς θα συναντούσαμε κάποιον πλοίο, και τραβούσα κουπί γιά ν' άπομακρυνόμουν όσο τό δυνατόν περισσότερο απ' τό νησί...

—Ή Σάιχ με βοηθούσε, όταν κουραζόμουν. Χαίμονε, όμως, ό πώς πάντα, στο βάθος όμως τών ματιών της έβλεπα τό φόβο...

—Είχα ζήσει τόσους μήνες μέσα στη σπηλιά, και τώρα ό δυνατός ήλιος με πείραζε άμέσως. Κατό τό μεσημέρι, ένοιωσα τό πρώτο συμπτώματα ήλ άσεως. Ή Σάιχ με περιποιήθηκε μ' άφροίσι. Με έάπλωσε στο βάθος τού μονάξυλου κι' ένεργε από πάνω μου, γιά να μου κρύβη τόν ήλιο.

—Τό ρεύμα τραβούσε τώρα τό έλαφρό σκάφος σ' άνοιχτά... Τρείς μέρες συνεχίστηκε αυτή ή κατάσταση. Είχα φοβερούς πονοκεφάλους και ζέλες, κι' ή δίψα μ' έκανε να θέλω να πέσω στη θάλασσα. Ή άναπημένη μου με συγκρατούσε, άνέβαινε θάραρος με τα λόγια της και τα φίλια της, έκανε ό,τι ύπορρούσε γιά να με περιποιήθω. Μα ένώ έβλεπα πιά πώς ό θάνατος — ό άργός και βασανιστικός θάνατος από πείνα και δίψα — μάς παρούμενε...

—Τό τέταρτο μεσημέρι λιποθύμησα. Και δε συνήλθα πιά όταν ένοιωσα ένα χλιαρό ύννο να κυλά άνάμεσα στα χείλη μου. Βρήκα πώς είχε παράζευη νεύσι, μα τό πού μου έκανε έντύπωση, μέσαστη ζάλη μου, ήταν πώς μου φαινόταν ό,τι τίνπια απ' τη χούφτα της Σάιχ. Ύστερα βυθίστηκα πάλι σε λήθαργο.

—Θυμάμαι πώς τό ίδιο περιστατικό συνέβη δύο-τρείς φορές... Τέλος, συνήλθα έντελέως, και είδα πώς χάραιζε. Ή άναπημένη μου ήταν έαπλωμένη δίπλα μου, άκίνητη. Ή χούφτα της, πού άκουμπόυσε άκόμα στα χείλη μου, ήταν ματωμένη και παγωμένη. Και μιá θαβεία πλνήν έοικε τό χέρι της, άκρίβως πάνω απ' τόν καρπό!

—Τότε μόνο κατάλαβα πού είχα βροθί τό ύννο, με τό όποιο μ' είχα κρατήσει στη ζωή. Ήταν τό σπία της! Είχε πεθάνει γιά να με σώσει!

—Ή φωνή τού Έριαν Ντάους έβουσε, πνιμμένη σ' ένα λυγμό. Βουβός από όρμη, ό πλοίαρχος σπώθηκε σιγά-σιγά και βγήκε απ' την καμπίνα...

—Όταν ή Σάιχ περνούσε από τόν κύκλο της, έτσι, γιά πρώτη φορά, ό συνδουητές της άγγλικής τηλεοράσεως ύπόρρεσαν να παρακολουθήσουν στίς συσκευές τους ένα σύρσιμο φαινόμενο, γυρίσε να μετακινήθουν από τίς πολυθρόνες τους.

Τό φαινόμενο αυτό ήταν ή έκλειψις τού Ήλιου, πού ύπόρρεσαν να τη δούν με γυμνό

ΟΙ ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ του Ήλιου

ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Οί άστρονόμοι τίς προβλέπουν με άπόλυτη ακρίβεια

Η ΕΚΛΕΙΨΙΣ τού Ήλιου, πού έγινε στίς 15 Φεβρουάριου, ήταν όλική γιά μέγα μέρος της Εύρώπης και τή Ρωσία και σχεδόν όλική γιά τήν Έλλάδα.

Στήν Άθήνα ή έκλειψις άρχισε στίς 8 και 32' τό πρωί, λόγω παρεμβολής της Σελήνης μεταξύ της Γης και τού Ήλιου. Ή έκλειψη διήρκεσε μένοι της 11 και 01' π.μ., έφτασε δε στη μεγαλύτερή της φάση κατά τίς 9 και 47'. Κατά τη στιγμή αυτή, ή Σελήνη κάλυψε τόν ήλιακό δίσκο κατά τά 94%.

Ή όλική έκλειψη, είναι σπάνιο και άληθινά μεγαλειώδες φαινόμενο. Σ' αυτήν λάμπουν ή γωμώσφαιρα και τό στέμμα τού Ήλιου, ενώ ό ούρανος σκετινιάζει, όπως περίπου και τη νύχτα και διακρίνονται πάνω σ' αυτόν πολλά άστρα. Άλλά τό στέμμα τού Ήλιου, καθώς και ή άνταύγηση της γωμώσφαιρας, δε διακρίνονται παρά μόνο όταν ό ήλιακός δίσκος κάλυφθί στο σύνολό του. Όταν διακρίνεται έστω και μικρό μέρος τού Ήλιου, δε μπορούμε να δούμε τό στέμμα του.

Ή παρακολούθησι της έκλειψεως με τηλεσκόπιο ή με κυάλια είναι πολύ επικίνδυνη, μπορεί δε να έπιφέρει πλήρη τύφλωσι. Ό κίνδυνος αυτός, όμως, δεν ύπάρχει, όταν κυττάζουμε τόν ήλιο με καπνισμένο γυαλί. Άλλ' ή έπιφάνεια τού γυαλιού πρέπει να είναι καπνισμένη στο σύνολό της. Διαφορετικά, ύπόρχει κίνδυνος οι ήλιακές ακτίνες να έισχωρήσουν στο μάτι μας από τό άκάτιστο μέρος και να μάς στοιγίσουν τήν όρασι.

Άλλ' ή τηλεόρασι έπεκτείνει όλοένα τόν κύκλο της. Έτσι, γιά πρώτη φορά, ό συνδουητές της άγγλικής τηλεοράσεως ύπόρρεσαν να παρακολουθήσουν στίς συσκευές τους ένα σύρσιμο φαινόμενο, γυρίσε να μετακινήθουν από τίς πολυθρόνες τους.

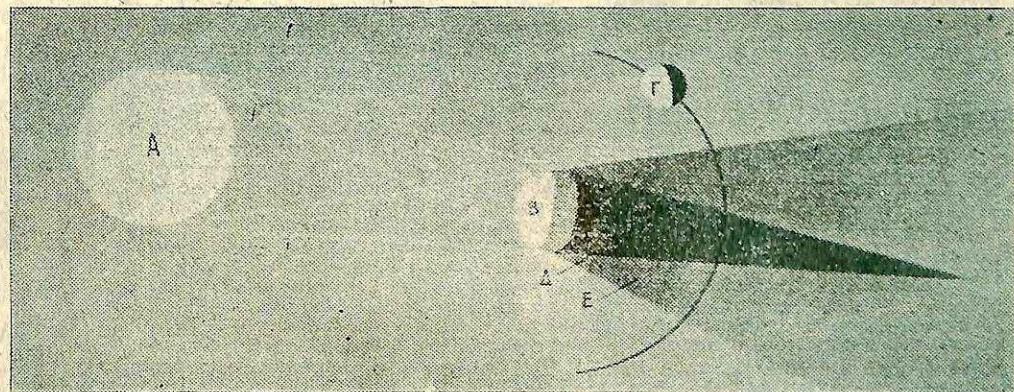
Τό φαινόμενο αυτό ήταν ή έκλειψις τού Ήλιου, πού ύπόρρεσαν να τη δούν με γυμνό

νός κώνος πάρασκιās. Όταν ή Σελήνη συμβή να περάσει μέσα απ' αυτό τόν κώνο της σκιάς τότε τότε ό δορυφόρος μας παθαίνει έκλειψη.

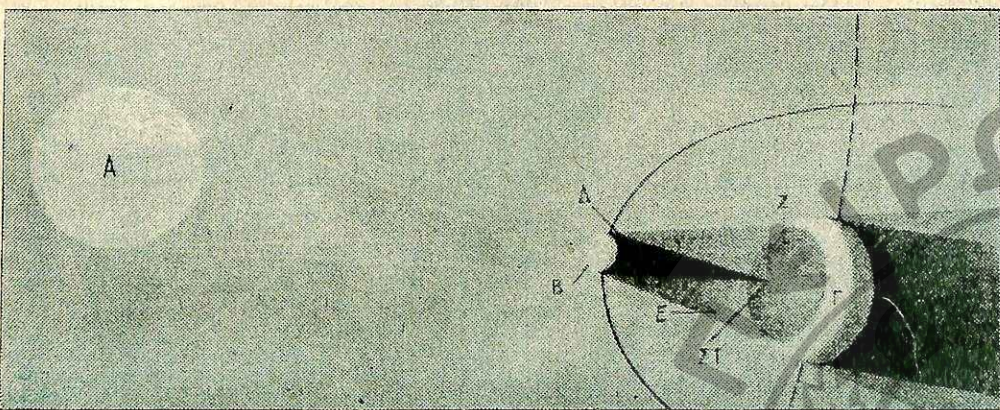
Ξεροντας τίς διαστάσεις τού πλανήτη μας και τού δορυφόρου του και τίς άνωθείτες άποστάσεις τους από τόν Ήλιο, βρίσκουμε ότι τό πλάτος τού κώνου της σκιάς, στο σημείο, όπου ή Σελήνη ύπορεί να τόν συναντήσει, είναι διπλάσιο από τή διάμετρό της.

Αν ή Σελήνη περάσει από τό κέντρο τού κώνου της σκιάς, ή συνολική διάρκεια της έκλειψεως θα είναι 3 ώρες και 40 λεπτά. Ή όλική έκλειψις, έξ άλλου, θα διαρκέσει 1 ώρα και 40 λεπτά. Κατά τό ύπόλοιπο διάστημα, θα είναι μερική.

Οί έκλειψεις της Σελήνης είναι όρατές από όλα τα σημεία από όπου περνάει ό δορυφόρος.



Οί έκλειψεις της Σελήνης γίνονται όταν ό δορυφόρος μας περνάει από τόν κώνο της σκιάς που ρίχνει ό πλανήτης μας. Α) Ήλιος. Β) Γη. Γ) Σελήνη. Δ) Σκιά. Ε) Παράσκια.



Οί έκλειψεις τού Ήλιου γίνονται όταν ό δορυφόρος μας υπαίρει άνάμεσα σε μάς και στο άστρο της ημέρας. Α) Ήλιος. Β) Σελήνη (Νέα). Γ) Γη. Δ) Σκιά. Ε) Παράσκια. ΣΤ) Ό. Λική έκλειψις. Ζ) Μεοική έκλειψις.

μάτι μόνον όσοι βρίσκονταν στην περιοχή τού Β.σκαίικου κόλπου (δυτική Γαλλία) δηλαδή, σ' άπόσταση 350 περίπου μιλίων από τήν Άγγλία.

Κί' ώστόσο, οι Άγγλοι πού είχαν συσκευές τηλεοράσεως την είδαν σαν να γινόταν πάνω από τα κεφάλια τους.

Οί έκλειψεις είναι ένα φαινόμενο πολύ συννηθισμένο και μπορούμε να υποθέσουμε ότι γίνονται σ' όλες σχεδόν τίς περιόδους τού διαστήματος. Άλλ' άς περιορισθούμε σ' έκείνες πού ένδιαφέρουν τους κατοίκους της Γης. Αυτές οι έκλειψεις είναι δύο ειδών, της Σελήνης και τού Ήλιου, και όφειλονται στο ότι τόσοσ ό πλανήτης μας όσον και ό δορυφόρος του είναι σώματα έτεροείατα, φωτίζονται, δηλαδή, από τόν ήλιο, και ταυτόχρονα σκιάει, γιά τό λόγο ότι άποτελούνται από συμπαγή μάζα.

(Αν ή μάζα τους ήταν αερώδης, δε θα έόρριχναν σκιά και γι' αυτό τό φαινόμενο της έκλειψεως δε θα ύπορρούσε να παρασθί).

Όταν ή Ήλιος φωτίζει τη Γη, σχηματίζεται πίσω απ' αυτήν ένας κώνος σκιάς ή έ-

σος μας, δηλαδή από όλόκληρο τό ένα ήμισφαίοιο.

Στίς έκλειψεις τού Ήλιου, έξ άλλου, ή σκιά της Σελήνης, πέτοντας πάνω στη Γη, μάς έμποδίζει να ίδούμε τό άστρο της ημέρας. Οί έκλειψεις αυτές γίνονται μόνο κατά τη στιγμή της Νέας Σελήνης.

Γιά να παρασθί μιá έκλειψη τού Ήλιου, πρέπει τό κέντρο τού άστρου της ημέρας, της Σελήνης και της Γης να βρίσκονται στην ίδια εύθεια. Οάποτερε τότε να είναμε όλική έκλειψη τού Ήλιου. Άλλά αυτό δε συμβαίνει πάντοτε, γιάτί ή φαινόμενη διάμετρος της Σελήνης είναι τίς τίς πολλές φορές μικρότερη από τη φαινόμενη διάμετρο τού Ήλιου.

Όταν ή έκλειψη είναι όλική, τότε τό άστρο της ημέρας έξασφαιρίζεται τελείως. Σε διαφορετική περίπτωση, έχομε την καλουμένη δακτυλιοειδή έκλειψη. Στην περίπτωση αυτή, βλέπουμε ένα φωτεινό δακτύλιο, πού τό πλάτος του ποικίλλει κατά τίς περιστάσεις να περιβάλλη τόν κεντρικό σκούρο όγκο τού Ήλιου.

Κατά κανόνα, συμβαίνουν 12 δακτυλιοειδείς έκλειψεις τού Ήλιου έναντι 10 όλικών.

Ενώ οι έκλειψεις της Σελήνης είναι όρατές από όλόκληρο ήμισφαίοιο της Γης, οι έκλειψεις τού Ήλιου είναι όρατές μόνον από μιá όλόμικρη περιοχή, πού βρίσκεται κάτω από τόν κώνο της σκιάς. Στίς πιά εύνοϊκές συνθήκες, ή διάρκεια της έκλειψεως τού Ήλιου γιά άωσιμένο σημείο της Γης είναι 7 λεπτά και 30 δεύτερα. Συνήστερα, όμως, δεν ξεπερνάει τά 3—4 λεπτά.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

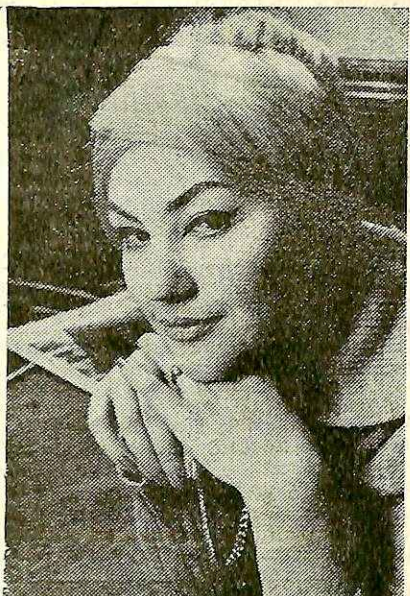
Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Δεδομένου ότι ό κώνος της σκιάς μετακινείται, ή έκλειψη είναι διαδοχικά όρατή από διάφορα σημεία της Γης, αλλά σε διαφορετικό χρόνο γιά τό καθένα.

Ό «άνθρωπος-μύτη» Τ



Η Ζωή Κουρούκλη παρουσιάζοντας καλ-
λυντικά στην αμερικανική τηλεόραση.

ΑΠΟ ΜΑΝΝΕΚΕΝ υποψηφία στάρ

Η ζωή στην 'Αμερική της 'Στάρ
'Ελλάς 1959', Ζωής Κουρούκλη

Η «Στάρ 'Ελλάς» του 1959 Ζωή Κου-
ρούκλη, που αντιπροσώπευσε τα
έλληνικά χρώματα στο Λόγκ Μπίτς,
λέγεται ότι πρόκειται να κάνει την εμ-
φάνισή της στον κινηματογράφο.

Η διωρυφή κοπέλλα με τα γαλανά
μάτια, που κατέλαβε την έκρηξη έ-
πανά στη γέφυρα της δημοφιλίας του
Λόγκ Μπίτς, γύρισε πάλι λίγες μέρες
στην 'Αθήνα.

Αλλά τί έκανε η Ζωή Κουρούκλη,
στα δύο χρόνια που έλειψε στην 'Αμε-
ρική; Μετά το Λόγκ Μπίτς όπως μας
είπε η ίδια, πήγε στο Λος Άντζελες,
όπου έκανε την εμφάνισή της στην τη-
λεόραση με μία σειρά διαφημιστικών
προγραμμάτων καλλυντικών. Η πρώτη
αυτή εμφάνισή της έγινε άφορη με

προσλήθη σ' ένα μεγάλο όικο υδίας
του Λος Άντζελες, όπου εργάστηκε έ-
πί ένα έξιμηνο ως μαννεκέν. Αργότερα
στη Νέα Υόρκη, όπου απέκτησε με τα
πρώτα της κούρη δική της αυτοκίνητο,
και έγινε σωφεινά με αμερικανικό δι-
πλωμα, προκρίθηκε άνωμετα σε άλλες
στάσεις, από την εταιρία «Τζένερσλ
Μότορς», για την παρουσίαση των νέων
μοντέλων «Σεβρολέτ» και «Καυτίλ-
λας», στη μεγάλη επίδειξη αυτοκινήτων
του Μαϊάμι της Φλωρίδας.

Κατόπιν, όταν γύρισε στη Νέα Υόρ-
κη, προσλήθη ως μαννεκέν από ένα
μεγάλο όικο γυναικικών.
— Όταν πάτησα το πόδι μου στη
Νέα Υόρκη, μάς λέει, δεν ήξερα ούτε
μία ελληνική λέξη. Σκεφθήτε, λοιπόν,
την απογοήτευσί μου... Έβαλα όμως
πίστημα να μάθω τ' αμερικανικά κι έ-
τσι, μέσα σε έξη μήνες, κλεισμένη ώ-
ρες ολόκληρες στο σπίτι μου, κατάφε-
ρα όχι μόνο να τα διαβάσω τέλεια, αλ-
λά και να τα γράφω... Αργότερα είχα
μία εξαιρετική πρόταση από την εται-
ρία «Γουόρνερ Μπρόδερς». Έπρεπε να
πάω άμέσως στο Χόλλυγουντ.

Το άλλο ποσό το άεροπλάνο με έφε-
ρε για δεύτερη φορά στις άγριες άκτες
του Ειρηνικού. Η πρότασι πού μου έ-
καναν ήταν άσχετη δολαστική: Έπρε-
πε να φοιτήσω έξη μήνες σε δραματική
σχολή και κατόπιν να υπονομήω συμ-
βόλαιο για έπτά χρόνια! Το μεγάλο
αυτό διάστημα με φέδιζε και δεν ή-
μουν σίγουρη πως θα κρατούσα το
λόγο μου. Η επιθυμία μου ήταν να γυ-
ρίσω στην 'Ελλάδα. Η 'Αμερική είναι
ώραία χώρα. Αΐζει να μείνεις ένα διά-
στημα, για να τη γνωρίσεις, όχι όμως
να ζήσεις εκεί για πάντα.

— Απορρίψατε, λοιπόν, χωρίς καμ-
μία συζητήσι την πρότασι πού δεν ταίριαζε;
— Τους παρσάκλεσα πολύ να περιο-
ρίσουν το χρονικό διάστημα σε τρία
χρόνια. Δέ δέχτηκαν όμως με κανένα
τρόπο. Έτσι έχασα με τη θέλησή μου
την ευκαιρία μιας σταδιοδρομίας στο
Χόλλυγουντ.

*

Αραγε η Ζωή Κουρούκλη πρόκειται
να επιτύχη εδώ αυτό που δεν πέτυχε
στην 'Αμερική; Όπως δείχνουν τα
πράγματα, θα λάβει εδώ πολύ σύντομα
το Βάπτισμα της δόξης.

Με μόνη τη διαφορά ότι θα της δώ-
σουν εδώ άλλο όνομα για να μη γίνε-
ται σύγχυσι με την εξοδελή της, τη
γνωστή τραγουδίστρια Ζωή Κουρούκλη.
ΦΕΡΜΑΝ

«Ιπτάμενο πλοίο» ΣΤΗ ΜΑΓΧΗ

Θα μεταφέρει 300 έπιβάτες
και 25 αυτοκίνητα

«Από την άνοιξι του 1963, το αε-
ρόγιο, θα μπορούν, όσοι βιάζονται,
να φτάνουν από την άγγλική στην γαλ-
λική άκτή μέσα σε 45 λεπτά!»

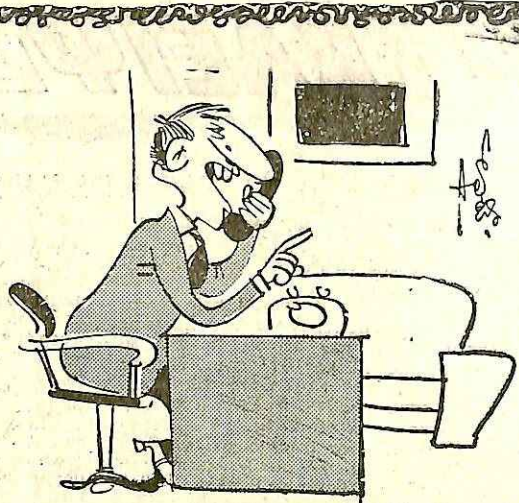
Η έντυπωσιακή αυτή «προφητεία»
δεν προέχεται από κάποιο άνευθυνο
άτομο, άλλ από τον άρχιμηχανικό των
άγγλικών ναυπηγείων Βίκερς — Άρμ-
στρονγκ, πού με την επίβλεψί του έ-
χουν καταστήσει τα σχέδια ενός νέου
τά τελεώταρα μεταφορικά μέσα της έ-
ποχής μας. Τα σχέδια αυτά είναι κιό-
λας έντελώς έτοιμα και, σύμφωνα με
τον ρυθμό πού προβλέπεται για την
ναυπηγήσι, σε δύο χρόνια από σήμερα
θ' άρχισι να έκτελι την τακτική συγ-
κοινωνία ανάμεσα στις δύο άκτες της
Μάγχης ένα «ιπτάμενο πλοίο», κατά
πολύ ταχύτερο, μεγαλύτερο και τελεώ-
τερο από εκείνα πού έχουν δοκιμασθή
πειραματικά μέχρι της στιγμής. Το ιπτά-
μενο αυτό πλοίο — πού όνομάζεται έ-
τσι, επειδή θα κινητή σ' ένα σταθερό
ύψος πάνω από την επιφάνεια της θά-
λασσας, χωρίς σε δύο ισχυρούς κινη-
τήρες, πού θα δημιουργούν ένα στρώμα
άέρος ανάμεσα στο πλοίο και στη θά-
λασσα — θα μπορεί να μεταφέρει 300 έ-
πιβάτες και θα έκτελι τον διάπλου της
Μάγχης στον έκπληκτικό χρόνο των 45
λεπτών. Προηγούμενος, κατά τα τέλη

του 1961, θα τοποθετηθή στην ίδια
γραμμή, δοκιμαστικά, ένα σκάφος του
ίδιου τύπου, αλλά πολύ μικρότερον
διαστάσεων, προοριζόμενο για 18 μό-
νο έπιβάτες.

Αρχικά, είχε έκφορτη ή επίφυλαξι
πως ένα «ιπτάμενο πλοίο», σαν αυτό
πού προβλέπεται για το 1963, θα πα-
ρουσίαζε, έξ αιτίας της μεγάλης του
ταχύτητας σε συνδυασμό με τον όγκο
του τον κίνδυνο να συγκρουσθή με άλ-
λα πλοία έχομένα από την αντίθετη
κατεύθυνσι. Όπως ανακοίνωσε, όμως,
ο άρχιμηχανικός των ναυπηγείων Βί-
κερς — Άρμστρονγκ, οι ύπολογισμοί
και τα πειράματα πού έγιναν, απέδει-
ξαν έντελώς άνυπόστατο αυτόν τον κίν-
δυνο. Το «ιπτάμενο πλοίο», διαπιστώ-
θηκε, θα παρουσιάζη τόσο ευελιξία, ώ-
στε κάθε ένδεχόμενο συγκρούσεως, α-
νεκμηδενίζεται άπολύτως. Και όχι μόνον
αυτό, υα θα είναι επίσης σε θέση να
«φρενάρη» άμέσως, καθώς και να κά-
νη πλήρη στροφή επί τόπου σε διάστη-
μα υδίας ενός λεπτού.

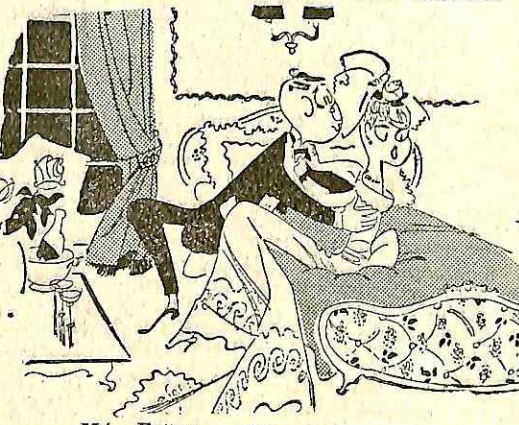
Το «ιπτάμενο πλοίο» της Μάγχης —
πού έκτός από τους 300 έπιβάτες, θα
υπορή να μεταφέρει και περί τα 20 ως
25 αυτοκίνητα — θα άκολουθή, εύθως
άργότερα, από ένα δεύτερο σκάφος του
ίδιου τύπου, πού θα έκτελι την συγ-
κοινωνία άνάμεσα στη Δανία και την
Σουηδία.

Μόνο μειονέκτημα και για τα δύο
πλοία θα είναι το τόσο στερό εισιτήριο.
Γιατί θα πρέπει να καλυφθούν οι διαπά-
νες κατασκευής: 45 εκατομμύρια δαν-
ικών για κάθε σκάφος!

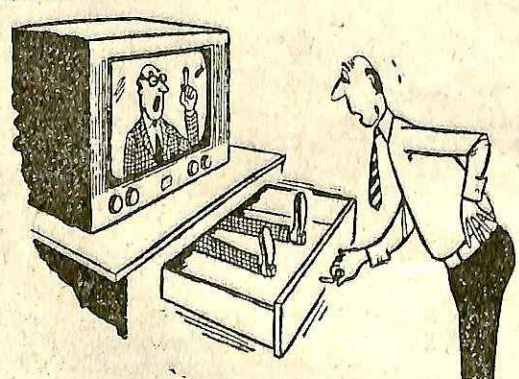


— Γραφείον εξερεύσεως υπαλλήλων εκεί; Θά-
θελα, ξέρετε, μία δακτυλογράφο. Πόσο να είναι;
Μμ... ίσαμε 52 κιλά, όχι παραπάνω!...

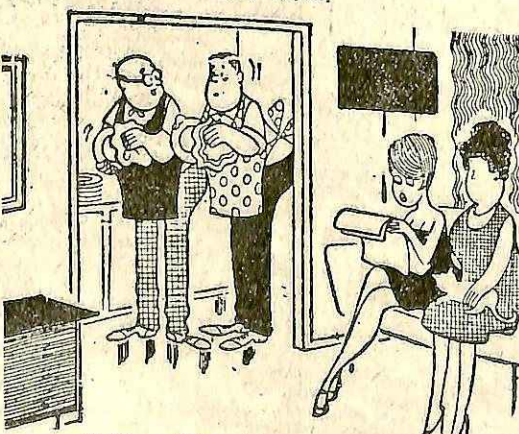
(Το Άρχέλαου)



— Μή, Γιώργο... Θά μου γαλάσης το χτένι-
σμα!...



Χωρίς λόγια.



— Καθώς βλέπεις, Άπόστολε, σε θεωρούμε
πιά σαν μέλος της οικογενείας μας!...

Ο «πλαστογράφος» ΜΕ ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑ ΟΝΕΙΡΑ

Μιά βόμβα στον κόσμο
της Τέχνης

ΟΤΑΝ ό Άσμος 'Ιταλός μαρμαρο-
γλύπτης Άλφρεντ Ντοσένα δού-
λευε στο μικρό εργαστήριό του, στη
Ρώμη, λαδευόνας κορνίζες για
καινούργια κτίρια, ή σκεψι του πε-
τούσε πολύ μακριά απ' την καθημε-
ρινή αυτή εργασία του, σ' ένα κά-
σο φανταστικό... Έθελπε τον έαυ-
τό του σαν Λεονάρντο, υτά Βίντσι,
σαν Μιχαήλ 'Αγγελο, ή σαν κάποιο
άλλο απ' τους μεγάλους γλύπτες της
'Αναγενήσεως, πού ήξερε και άγα-
πούσε το έργο τους.

Μιά μέρα του 1920, ο Ντοσένα
δέ μπήκε πιά ν' άνθξει περισσότερο.
Παράτησε τις κορνίζες, πού τό-
σο του σάν Λεονάρντο, υτά Βίντσι,
μαζί έκλεισε το μαρμαρο κι' άρχισε να
σκαλίζει ένα σφάλμα.

Επί 8 χρόνια, έζησε με τις οικο-
νομίες του, μεθυσμένος απ' τα όνει-
ρά του και δημιουργώντας δεκάδες
θαυμάσια γλυπτικά έργα.
Πρέπει να έζηγουμε εδώ ότι εί-
χε μελετήσει προηγουμένως, για
πολλά χρόνια, τα έργα των παλιών
μεγάλων καλλιτεχνών. Έδιατέρα-
τον γούστου ο Σιμόνε Μαρτίνι, ένας
ζωγράφος του 14ου αιώνας. Αυτός
δεν είχε άσχετη πια με τη γλυ-
πτική, Αλλά ο Ντοσένα μελετώντας
τους δυναμικούς του πίνακες, φαν-
ταζότανε τί θα μπορούσε να φτιάξη
με το μαρμαρο ο Μαρτίνι, άν ήταν
γλύπτης!

Μάζεψε λοιπόν σιγά-σιγά, από έγ-
καταλείμμενα λατομεία και από α-
φύλακτα άρχαια έρείπια, μεγάλα
κομμάτια μαρμαρόν, απ' αυτά πού
χρησιμοποιούσαν οι γλύπτες της 'Α-
ναγενήσεως. Και, άπομιμούμενος έ-
πιδέσει το στυλ του Μαρτίνι, σκά-
λισε ένα ώραστότατο γλυπτικό σύμ-
πλεγμα, πού παρίστανε την Πανα-
γία και το Θείο Βρέφος.

Ύστερα στράφηκε σ' άλλους γλύ-
πτες της 'Αναγενήσεως κι' έφτιασε
έργα πού μοιάσαν καταπληκτικά με
τα δικά τους. Προχωρώντας κατόπιν
άκόμη πιο πίσω, δημιούργησε απί-
στευτα λεπτά ανάγλυφα, πού φαί-
νονταν φτιαγμένα στις άρχαίες 'Α-
θηνες του Χρυσού Αιώνας — 2.500 χρό-
νια νεότερα.

Αούλας νύχτα και μέρα, ώπου
το εργαστήριό του έγινε όμοιο με
μικρό μουσείο. Εξέλεσε καλής έκεί
μέσα τάφους του 15ου αιώνα, μαρ-
μαρινές κρήνες του 14ου αιώνα και
θέες του Όλύμπου — όλα καταπλη-
κτικά όμοια με τα γνήσια στις γραμ-
μές, στο χρωματισμό, άκόμη και στα
εφέτηματά και τις άλλες φθορές α-
πό την πολυκαίρια!

Αούτο, ο Ντοσένα δεν προσά-
θησε καθόλου να πουλήσι τα έργα
του, ώπου έτυχε να τα δει κάποιος
Φαζόλι, έμπορος άρχαιοτήτων. Κρύ-
βοντας τότε το θαυμασμό του, ο πο-
νηρός Φαζόλι είπε στο Ντοσένα:
— Δεν υπάρχει πολλή ζήτησι για
τέτοια αντίγραφα. Ίσως όμως μπο-
ρέσω να διαθέσω μερικά απ' αυτά,
σε σπινής τιμές.

Πήρε λοιπόν ένα απ' τα έργα του
Ντοσένα και τό πήγε σ' ένα συνά-
δελφό του, όνόματι Παλέζι γνώστη
της διεθνούς αγοράς άρχαιοτήτων.
Και λογάρισαν οι δύο τους πόσα
θα μπορούσαν να κερδίσουν απ' αυ-
τά τα άγάλματα, πού φαίνονταν ή-
λικίας πολλών αιώνων.

Πρόσθεσαν δοκιμαστικά το έργο
πού είχαν ήδη στη χείρα τους, σ' έ-
να μουσείο της Ρώμης, φροντίζον-
τας να δηλώσουν, για κάθε ένδεχό-
μενο, πως άμφεβόλουν για την αυ-
θεντικότητα του. Αλλά οι ειδικοί
πού το έκείασαν, άποφάνθηκαν πως
ήταν γνήσιο, και το μουσείο τό κα-
λοπλήρωσε.

Φυσικά, οι δύο συνέτακοι τσέλω-
σαν τα λεφτά, δίνοντας μόνο μερικά
Ψιχούλα στο Ντοσένα, πού έμεινε ι.
καταπονημένος απ' αυτά! Ύστερα
τού πρότειναν ένα συμβόλαιο άπο-
κλειστικότητας της διαθέσεως των
έργων του, κι' έκείνος τό υπέγραψε
με χαρά.

Από τότε, ο Φαζόλι κι' ο Παλέζι
άρχισαν να διαθέτουν συστηματικά
τά έργα του Ντοσένα σε μουσεία και
ιδιωτικές συλλογές, σαν γνήσια ά-
ριστουργήματα της 'Αναγενήσεως.
Ο γλυπτής πίστευε πάντα πως τα
πουλούσαν σαν αντίγραφα, κι' έμε-
νε εύχαριστημένος απ' τα μικρά πο-

σά πού του δίνανε.
Έτσι, το Μητροπολιτικό Μουσείο
Τέχνης της Νέας Υόρκης άγόρασε
ένα σφάλμα 'Ελληνίδος κόρης, δη-
θεν του 5ου αιώνα π.Χ. Το Μουσείο
τού Κληθέσαντ πλήρωσε παιάριδα
μία έλληνική Παναγία με το Βρέφος,
πού υπετίθητο πως ήταν έργο του
γλύπτη του 14ου αιώνα Πιζάνο, πού
δεν είχαν βρεθή ποτέ έλληνικά έργα
του. Και το Μουσείο Καλών Τεχνών
της Βοστώνης απέκτησε μία ώρατό-
τατη σαρκοφάγο, φτιαγμένη δήθεν
απ' το γλυπτή της 'Αναγενήσεως
Φιαζόλε.

Φαίνεται άπίστευτο πως ξεγελά-
στηκαν τόσοι ειδικοί. Ένας λόγος δ-
μως ήταν ότι ο Ντοσένα είχε έφευ-
ρει κάποια χημική διάλυσι, με την
αυτοία πάτιζε το μαρμαρο και τό έ-
δινε το χαρακτηριστικό έκτενο χρώ-
μα πού παίρνει όταν μείνει επί αιώ-
νες στη γή.

Ο Φαζόλι κι' ο Παλέζι έπαίρναν
τις προσυλάξεις τους. Όταν π.χ. έ-
να μουσείο διαπίστωνε ύποψίες για
ένα σφάλμα πού είχε άγοράσει, τού
έπιστρέφανε άμέσως τα λεφτά και τό
παίρνανε πίσω, ώπου, το 1928,
ήταν έπαθαν εκεί πού δεν τό περίμε-
ναν... Είχαν προσπαθήσει να πουλή-
σουν Ψευτικά άγάλματα στην πρι-
φημη Σιλλογή Φρικ της Νέας Υόρ-
κης. Αλλά ο διευθυντής της Σιλλο-
γής, άποφάσισε να στείλι έμπειρο-
γνώμονε στην 'Ιταλία για να έλεγ-
ξουν την γνησιότητα τους.

Τον ίδιο καιρό, κάποιος έπισκέ-
πτης τό άτέλει του Ντοσένα τον
πληροφόρησε ότι ένα μουσείο του
Βερολίνου παρουσίαζε τα έργα του
σαν γνήσια άγάλματα της 'Αναγε-
νήσεως.

Εκείνος κατέλαβε τότε την άπά-
τη πού γινότανε τόσο καιρό εις βά-
ρος του και κατέφυγε στα δικαστή-
ρια.

Η βόμβα είχε σκάσει πιά και τό
σκάδωλο έγινε πασίγνωστο. Ήταν
ένας άληθινός σεισμός, πού συγκλά-
νισε τον κόσμο της τέχνης. Διάφορα
άπιστοσύνηματα, για τα όποια πρη-
φανούνταν τα μουσεία άποκαλύφθη-
κε ότι ήταν άπομιμήσεις.

Υπολαγιάθηκε ότι οι υδύ συνέτα-
ροι είχαν κερδίσει έτσι πάνω από 2
εκατομμύρια δολάρια.

Στις άνεκρίσεις πού έπακολούθη-
σαν, άποδείχθηκε ή άδωστή του
Ντοσένα. Όσο για τους Φαζόλι κι'
Παλέζι, ύποχωρήσαν να έπιστρέ-
ψουν στα θύματα τους ένα μέρος απ'
τα λεφτά τους.

Όταν πέρασε ο σάλος, ο Ντοσέ-
να εξακολούθησε να φτιάξη τα άγα-
πημένα του αντίγραφα, και πένταν
μετά 7 χρόνια μνήσας και ξεχα-
σμένος.



“Ολα είναι τυχερά!..”

— ΕΜΠΡΟΣ...

— Έχετε βάλει μία άννε-
λία στην έφημερίδα...
— Α, μάάλιστα, δεσποινίς. Έχε-
τε την καλωσύνη να περάσετε να
συνεννοηθούμε προσωπικώς: Τη
λεφώνικώς και με άλλες δεσποί-
νιδες απέτυχε ή συνεννόησι. Μπο-
ρείτε ναρόθετε:

— Ευχαρίστως ναρόθε. Τί όδός:

— Άντε, τρίτο πάτωμα.
— Η Τζέννυ πλήρωσε τη τηλεφώ-
νησι στο «Εβραϊκό» της νε-
τονίας της, πήρε το λεωφορείο
και σε λίγο χτυπούσε το κουδού-
χι του τρίτου πατώματος. Μία με-
γάλη πινακίδα ύπορχε στην πόρ-
τα: «Γεωργίου Δρουλάκη».

Της άνοιξε μία καμαρίερα.

— Με περιμένει, είπε.
— Μάλιστα, δεσποινίς. Καθίστε,
δωκε, γιατί τώρα έχει μέσα κά-
ποιον κύριο.

Κάθισε. Σπίτι πολυτελές, έπι-
θλητικό πού «φώναζε» για την
άνεσι και την ευμηνία του. Η
Τζέννυ έοριζε μία ματιά σ' ένα
μεγάλο καθρέφτη κι' έμεινε ίκα-
νοποιημένη: Άφονες νραμμές
και σφαιρικά θέλγητρα πού άν έ-
κανε «στρήλιζ» θα έκκινούσαν
αεροπορικώς απ' όλα τα μέρη του
κόσμου για να τη δούνε. Κι' όσο
για τό ποδωύνο, ήταν πραγματι-
κά ένα κουκλιότο, νοητευτικό
μουτάκι, πικάντικο, πού δεν τώ-
χε ούτε ή πιο χαριτωμένη «στάρ-
λετ» της πανκοσμίας όδοντας.

Μά όσο κύτταξε γύρω της, έ-
πιπλά, ταμπλώ, σεοθίγια, όλα φαν-
ταχτερά και θαυμάσια, τόσο της
φαινότανε κάπως παράξενο να
ζητάπ ό νο κύτταζε αυτού του
σπιτιού να βοή σύζυγο από τη
στήλη της έφημερίδας. Θα ήπς,
αυτή πως κατ'έυνε στον ίδιο
τρόπο: Δεν ήταν το ίδιο. Γιατί



ΦΩΤΕΙΝΑ ΜΑΤΟΓΑΛΙΑ

Άφού έβδωσαν στα ματογυάλια και στούς σκελετούς τους ένα όσο τό
δυνατό πιο κομψό σχήμα, ώστε να προσδίδουν γοητεία κι' όχι ν' άδοκώ-
ν τις γυναίκες, πού τα φορούν, οι Γάλλοι βιομηχανοί λανθάρουν τώρα
τα φωτεινά ματογυάλια, πού θα δίνουν κυριολεκτικά... λάμψι, στο πρό-
σωπο έκείνης πού τα φορεί. Τα γυαλιά αυτά είναι έφοδιασμένα με δύο
μικρά λαμπιόνια στο πάνω μέρος τους, τα όποια προφοδοπούνται από
μία μπαταρία. Έχουν δε και μία πρακτική σκεπησιότητα: θα έμπλέκουν
σ' εκείνον ή σ' έκείνη πού θα τα φορή, να γορή ή να διαβάξη μέσα
στο σκοτάδι, φωτίζοντας μ' αυτά το χειρόγραφο πού ή τις σελίδες του
βιβλίου. Τέλος, αυτοί που λανθάρουν τα νέα ματογυάλια λοχυρίζονται
πως θα προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες στούς άπορινολαρυγγολόγους.

ΕΥΕΝΜΗ Ιστοριούλα

αυτή ζητούσε σύντροφο του βίου
πού άντικε σε κυκλο έζνο πού
το δικό της. Αυτή, κοπέλλα μορ-
φήμένη — περισότερο απ' τον
κινηματογράφο κι' από τα μυθι-
στορήματα — ζούσε σ' ένα περι-
βάλλον πού δεν της ταίριαζε κα-
θόλου. Τουλάχιστον έτσι ένοιω-
θε. Ο πατέρας τροχιδρομικός, ο
ένας άδελφός οικοδόμος κι' ο άλ-
λος σεοδιόρος κι' ή άδελφή ού-
νοικισκή κομμωτρία. Άλλη (ποιά
της) άνθρώπων.

Η Τζέννυ είχε βγάλει το νυ-
μνάσιο, ήξερε άννικά και στενο-
νραφία, είχε δουλεύει σε δικη-
γορικό γραφείο. Ήταν, τέλος-πάν-
των, μία δεσποινίς της «αριστικής
τάξεως» πού άντικε όμως σε λαϊ-
κή οικογένεια. Πού να τον ευρί-
σκε το ναυπρό; Στο δρόμο;
ν' άρχιζε να πηγαίνει ραντεβού μ'
όποιον της τό ποτέπτε; Πελάτη
του γραφείου ή ναίτονα; ή απλά
γνωστό πού της συνιστούσε τυ-
χαία κάποια φίλη;

Της έλεγαν πως «έτσι βρίσκε-
ται ο ναυπρό». Ναι, σούφωνοι.

Άλλά κάποτε βρίσκειται και κά-
ποτε δε βρίσκειται! Και πώς με τον
ένα όσον κινηματογράφο και με
τον άλλο στην ταβέρνα και με
τον τρίτο στην έκδομη και στο
τέλος σου λέει ο κόσμος: «Νά,
ή Τζέννυ πού νυμίζει με τον ένα
και με τον άλλον!» Κι' έχει δι-
κνο να τό λέη, όσο κι' άν στην
ουσία έχη άδίκη. Γιατί πού θέ-
λεις να ζήση ο κόσμος άν έσύ
είσαι κοπέλλα άμειψτων ήθών
και άυστηρών άρχών, με άρραγές
το τέκος της σευνότητος σου ή
άν έχης έφορησμένες ιδέες προ-
οδευτικές και φιλελευθέρες πού
καλύπτουν με τη δικαιολογία του
«πολιτισμού» τα όλίσθηματά και
τα παραπτώματά σου: Δεν τό έ-
ρει, φυσικά κανείς αυτό κι' έτσι,
νυμίζοντας εδώ κι' εκεί, τυλίγει
τη θλυχή σου προσωπικότητα με
την ούχλη της αμφοβολίας κι' ά-
ποκτάς τη φίλια του «κοριτσιού
πούκε κάνει τη ζωή του» και καί-
νεσαι! Τόζερε αυτό ή Τζέννυ.

Και τί άλλο νακανε;
Σ' όποιον της έλενε «πάμε στο
σινεμά» ή «να σέ προσφέρω μία
πάρτα» έκείνη να τον ρώτανε
«Πότε θα όνάλωμε τις άδειες»; Δέ
γίνοντ' αυτά. Έτσι προτίπη-
σε στα σινεμά, να διαβάξη τα
«συνωκερία» και να άπευθύνεται
καθόρα, ντόρα και χωρίς προλό-
γους και άεροτοσιολόγημα, σε
ο' αυτούς πού όμολογούσαν, οι
άνθρωποι ειλικρινείς και έντύπης
ότι «ζητούν σύζυγον» με τα τό-
δε προσόντα. Τις κι' ή ακίνδυνη
συναλλαγή. Έκτός... γιατί ύπό-
χουνε και τα «έκτ'» σ' αυτές τις
υποθέσεις. Έκτός άν ο «ζήτων»
ζητάπ με κόπο σύζυγον... χω-
ρίς τις «επερασμένες διατυπώ-
σεις» του Ύμνου, Αλλά ή Τζέννυ
νυ πάντως, δεν ήταν εύκολο να
πέση στην παγίδα:

— Πέραστε, δεσποινίς...
Ένας κοινός, νόστιμος και
συμπαθητικός σαραντάρας — πο-
τέ παραπάνω — με υλικό ύφος
κι' έννευτικό χαμόγελο είχε φανή
στην πάρτα. Η Τζέννυ μπήκε
στο γραφείο, έλαφα λικνιστική
— Καθίστε, παρακαλώ.
— Ήταν σανερό πως ο άνδρας
είχε παρατή τηρούρα απ' την
εμφάνισή της Τζέννυ, πού όσο-
λως θα άνοιθίσε τις άκτινοσε-
πεις και συνκαμμένες αίσθη-
σεσ του.

— Όνομα, δεσποινίς;
— Τζέννυ Βουδλάκη.
— Χάω πολύ.
— Έγώ είκοσιτέσσερον.
— Δέ υ' ένδιαφέρει αυτό. Ξέρε-
τε άννικά;

— Πολύ καλά. Άννικά και στε-
νονραφία. Έχω φυσικά, βγάλει
το νυμνάσιο.
— Μάλιστα. Έρναζεσε:

— Σ' ένα δικηγόρικο γραφείο.
Άλλά δεν έχει τώρα πολλή δου-
λειά. Πάντως... άν τελειώσουμε
μαζί, θα φύγω.
— Ε, φυσικά!

— Δεν έχω... παρελθόν... ούτε
δεσπό κανένα. Και όπως νομίζω

δεν έχω κι' ελαττώματα. Δεν είμαι νευρική, δεν είμαι κρινιάρη, δεν είμαι ενθουσιώδης. Ούτε απαιτητική, ούτε απαισιόλογη. Και είμαι και πολύ καλή νοικοκυρά.

— Έτσι νομίζω, τουλάχιστον.
— Για να το νομίζετε, έτσι θα είναι.

— Και είμαι πολύ ολιγαρκής.
— Ευχαριστώντας κι' αυτό, Μάλλον βαδίζουμε για συμφωνία. Δε μου λένε, δεσποινίς...

— Ορίστε...
— Θα είχατε αντίρρηση... να σας δοκιμάσω καμιά οδοντόδα?

— Η Τζέννυ πηδούσε απάνω σαν κουκλά που της πατάνε το ελατήριο.

— Τι είπατε; φώναξε. Δεν ντρέπεστε, κύριε; Κι' έχετε την ευφροσύνη οδοβαρύνοντων; Κρίμα!

Και προχώρησε προς την πόρτα.
— Σταθίτε, δεσποινίς. Γιατί το δοκίματε τόσο φοβερό; Μπορεί να φαίνεται άσπιτο και με όλα τα προσόντα και στην παρτίδα να μη με ικανοποιείτε. Καταλάβετε: Μπορεί να 'αυντή, παραδειγματισμός χαριν. Να κάνετε ισιώδη για να δακτυλογραφήσετε μια σειρά!

— Η σειρά της Τζέννυ να μπειν άναυδη!

— Μα... δακτυλογράφοι ζητάτε.
— Άλλα: Δεν το λέει η ανέναντη; (Ζητείται δακτυλογράφος, γνωρίζουσα την αγγλική...)

— Με συγχωρείτε... Δε διάβαζε τη στήλη των (αυτοκρίσεων)... Σε μια στιγμή άφησε την εφημερίδα για να πάρω το μολύβι μου και φαίνεται πως ήταν την ξαναπάρω το μολύβι μου έπεσε στον άδικο τυφώνου της δικής σας ανέναντης.

— Και ήρθατε... να υποψηφίω συζύγους.
— Ναι, ψήφισες με κάποια ντροπή! Με συγχωρείτε.

— Έμένα με συγχωρείτε...
— Έσάς; Γιατί;

— Προχώρησε θλιμένη στην πόρτα.

— Χαίρετε, είπε.

— Σταθίτε, δεσποινίς... Καθίστε, παρακαλώ...

— Μα... για ποιο λόγο;

— Βέβαια... ουσιώδης λύση δεν υπάρχει! Η έσας θα έχετε δακτυλογράφοι ή ενώ θα σας πάρω γυναίκα μου! Έκτος... αν άρξουμε ότι το νοσήσιο...

... και καταλήξουμε στο σπ. τι!

— Ακριβώς! Σας ησιάζει αυτό: Χωρίς... δοκιμή έννοια!

— Η Τζέννυ χαμογέλασε.

— Έτσι! Μισός.

— Όσα θέλετε, δεσποινίς! Δε με νοιάζει. Έχω την έντονη πώς θα μείνετε πολύ λίγες μέρες δακτυλογράφοι...

Χτύπησε το τηλέφωνο.

— Ορίστε, είπ' εκείνος. Μάλιστα, δεσποινίς... Ένα λεπτό παρακαλώ...

Και γύρισε στη Τζέννυ.

— Μια δεσποινίς τηλεφωνεί. Βοήκαμε δακτυλογράφοι ή δε βόηκαμε.

— Ας τηλεφωνήσω... σε δέκα μέρες, αν δεν έχω βοή άλλο δουλειά!

— Ο νόμος είναι τυχερός, λοιπόν! Είχανε δικαιοί οι παλαιοί. Η δικαιοσύνη!

ΕΦΙΛΟΝ

ΕΠΙΠΛΑ

Γ. ΚΕΖΙΡΗ

Μενάνδρου 75 και 72

Πλ. Βάθης τηλ. 525.638

ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ ΤΗΝ

ΝΕΑΝ ΜΑΣ ΕΚΘΕΣΙΝ

Φιλελλήνων & Φύλλα 2

Τηλ. 32.916

ΜΕΓΑΛΑ ΕΥΚΟΛΙΑ

ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατριών και Στουρνάρα 28 (παρα τη

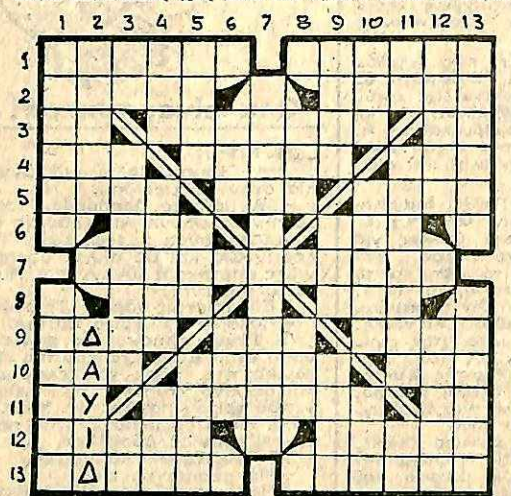
Ομόνοια) 9-2 και 5-7/2 μ.μ. Τηλ. 529.708.

62

Γιά μικρούς

Άνω — Κάτω σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να σας δώσουμε τις εισηγήσεις των διαφόρων λέξεων, που θα το συμπληρώσουν, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, οι οποίες με τη σειρά εμφανίζονται τους μέσα στο σχέδιο, αλλά με άλλα.



θητική σειρά. Η λέξη «ΔΑΥΙΔ», που τοποθετήσαμε ήδη, θα σας βοηθήσει πολύ στη συμπλήρωση και του υπολοίπου σχεδίου.

ΔΕΞΙΑ — ΑΔΗΣ — ΑΛ — ΑΡΜ.

ΔΑΣ — ΔΑΥΙΔ — ΔΕΙΛΟΣ — ΔΡΑΚΟΣ.

ΕΕΣ — ΕΙΛΩΣ — ΕΚ — ΕΛΕΟΣ — ΕΥ.

ΙΑ — ΙΚ.

ΚΑΔΕΝΑ — ΚΑΝΑΡΗΣ — ΚΑΣΑ — ΚΑΤΑΠΟ.

ΤΗΡΑΣ — ΚΕ — ΚΕΚ — ΚΡΙΟΣ — ΚΥΝΕΣ — ΚΩΣ.

ΛΑΝ — ΛΟΚ — ΛΟΝ — ΛΟΥΠΕΜ.

ΜΕΛΙ — ΜΙΑ — ΜΥΡΟΝ.

ΝΕΤΟΙ — ΝΙΚΕΛ — ΝΙΚΗ — ΝΙΚΙΑΣ — ΝΩΣ.

ΝΩΡΙΣ.

ΟΔΟΣ — ΟΡΑΝ — ΟΣΟΣ.

ΠΑΡΕΠΟΜΕΝΑΙ — ΠΕΚ — ΠΥ — ΠΥΡ.

ΡΕΣ — ΡΕΤΑΛΙΑ — ΡΙΚΟΡ — ΡΙΣ.

ΣΑΝΑ — ΣΑΡΑΚΑΣ — ΣΑΡΙΣΑ — ΣΕΡ — ΣΗ.

ΜΑΙΑ — ΣΗΣ — ΣΙΤΟΣ — ΣΟΙ —

ΣΟΛ — ΣΟΜΑΛΟΣ — ΣΥΤ.

ΤΙ.

ΥΑΣ.

Δ.

Αριθμητικά προβλήματα

1) Ένας επιπονος πληρώνει τα 3) 5 ενός γράμμου του και όφειλε ακόμα 60. 000 δραχμές. Ποιο ήταν το άρχικο γράμμο του;

2) Άνω και κάτω σταυρόλεξο, χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύβι και γαρί.

3) Ποιος είναι ο αριθμός του οποίου το ημίονο πολλαπλασιάζοντας με το ένα τρίτο του ημίονου αυτού, μας δίνει 12 για γινόμενο;

4) Απαντήστε και πάλι σε 30 δευτερόλεπτα, χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύβι και γαρί.

5) Που είναι ο αριθμός του οποίου το ημίονο πολλαπλασιάζοντας με το ένα τρίτο του ημίονου αυτού, μας δίνει 12 για γινόμενο;

6) Απαντήστε και πάλι σε 30 δευτερόλεπτα, χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύβι και γαρί.

7) Που είναι ο αριθμός του οποίου το ημίονο πολλαπλασιάζοντας με το ένα τρίτο του ημίονου αυτού, μας δίνει 12 για γινόμενο;

8) Απαντήστε και πάλι σε 30 δευτερόλεπτα, χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύβι και γαρί.

9) Που είναι ο αριθμός του οποίου το ημίονο πολλαπλασιάζοντας με το ένα τρίτο του ημίονου αυτού, μας δίνει 12 για γινόμενο;

10) Απαντήστε και πάλι σε 30 δευτερόλεπτα, χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύβι και γαρί.

11) Που είναι ο αριθμός του οποίου το ημίονο πολλαπλασιάζοντας με το ένα τρίτο του ημίονου αυτού, μας δίνει 12 για γινόμενο;

12) Απαντήστε και πάλι σε 30 δευτερόλεπτα, χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύβι και γαρί.

13) Που είναι ο αριθμός του οποίου το ημίονο πολλαπλασιάζοντας με το ένα τρίτο του ημίονου αυτού, μας δίνει 12 για γινόμενο;

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδιν

ΣΕΠΕΡΑΣΕ ΤΟ ΧΟΤΖΑ!

ΣΤΑ παλιά χρόνια, ο Ναστραδιν, όταν δεν τάχαζε πέρα κάνοντας το Χότζα στο χωριό, έφευγε με τα μούτρα στη δουλειά του αγρότη... Έσπερνε, θέρριζε, άρμεγε κατσίκες και μάζευε τ'αυγά απ' τις κόττες του.

Και σά να μην έφτανε αυτό, μια φορά τη βδομάδα, συνήθιζε να πηγαίνει ο ίδιος στο παζάρι της Προύσας και να πουλά τις σοδείες του.

— Έτσι γίνεται το άλλο σθερίσι με κέρδος... Άλλοι, στα τρώνε οι διάφοροι και δουλεύει τζάμπα, έλεγε στους συγχωριανούς του ο Ναστραδιν, καθώς τον έβλεπαν φορτωμένο να τραβήξει για το παζάρι.

— Έκει πουλούσε αυγά, κριθάρι, καλαμπόκι, χόρτα τις τσάρες του με παράδες, γύριζε πάλι πλοστό χωριό, χαρούμενος.

— Μπα, γυναίκα, τώρα στα γεράματα κατάλαβα πως έχω γεννηθείκα πρώτα για έμπαρος, μετά για γεωργό και τελευταία για Χότζα... Έλεγε στη Φατίμη.

Μια φορά όμως άρρωσθηκε και δέ μπόρεσε να πάει ο ίδιος στο παζάρι.

— Άγαντί έπασα ο καιρός... Καιρό που βρήκα κι' εγώ γ' άρρωστισμα... Τώρα που έπρεπε να μοσχοπουλήσω τα κοττόπουλά μου... έλεγε στενοχωρημένος.

— Όσοι, αφού είδε κι' άποείδε, άποφάσισε να στείλει το γιού του, τον Άγιούμ.

— Άγινε, μπρέ μπρούδελι, να δούμε τι θα καταφέρεις κι' εσύ... Μικρός είσαι, βέβαια, αλλά είσαι ο γιός του Ναστραδιν Χότζα, κι' αυτό μονάχα σου δίνει άλλα πέντε χρόνια στο μυαλό... το έλεγε γελώντας.

Κι' αφού τον συμβούλεψε τι θα κάνει στο παζάρι, έπεσε στη φατίμη να του γιομίζει ένα μεγάλο καλάθι με κοττόπουλα. Ο Άγιούμ πρόθυμα φορτώθηκε και τράβηξε για το 'Ικόνιο, ένθουσιάζοντας που θ' άφηνε το σχολείο και τις σκατορές της μελέτης.

— Όσο έλειπε, όμως, ο Ναστραδιν άνησυ, χόδε μια για το μονάκριβο γιού του και μια για το έμπόρεμά...

— Μην κάνεις έτσι, μπρέ άντρα μου, κοττά πεχλιθάνεις είναι πιά ο γιός μας!... Τι φοβάσαι πως θα πάθει στο 'Ικόνιο;

— Δίκιο έχεις, χανούμ... ήσυχάζε προς στιγμήν ο Ναστραδιν. Το παιδί δεν πρόκειται να πάθει τίποτα, αλλά να... φοβάμαι για τα κοττόπουλα... έλεγε τώρα ο Χότζας.

— Όποτε η φατίμη του έμπηγε τις φωνές: — Μπα, τέκνονι, τέτοιο άναίσθητο πατέρα δεν έχω άναυδη... Έδώ ο γιός του, μια σταλιά παιδί, τρώει στο 'Ικόνιο, κι' αυτός έχει το νου του στα κοττόπουλα!

Ευτυχώς, πάνω σε τρεις μέρες, γύρισε ο Άγιούμ. Πατέρας και μάνα, χάρηκαν, που ήρθε πίσω, κι' άρχισαν τα φιλάκια και τα χάδια. Μα όταν πέρασαν οι πρώτες στιγμές, ο Ναστραδιν ήρθε στο ψητό:

— Χός γκελντιν, γιέ μου, σε βλέπω που γύρισε καλά για νάχουμε καλό ρώτημα, με τα κοττόπουλα τι έκαμες;

— Έδώ ο Άγιούμ χαμήλωσε το κεφάλι κι' άρχισε να κομπιάζει:

— Ξέρεις, πατέρα... Νά...

— Άνησυχος τότε ο Ναστραδιν άνασκήθηκε απ' τον όντα του και μ' άγωνία τον ρώτησε:

— Έχει γούστο, μπρέ μπουνταλά, να σου κλέψανε το ζωντανά!

— Όχι... Δε μου τα πήρανε, αλλά...

— Νά... Το καλάθι δεν ήταν καλά κλειμένο και στά μέσα του δρόμοι άνοιξε και πετάχτηκαν έξω τα κοττόπουλα... άρχισε να λήμ μούδιασμένα ο Άγιούμ.

— Κι' έτσι έχασες τα ζωντανά, παλικά ζευγέκι! Έκανε έξω φρενός ο Χότζας.

— Όχι, πατέρα!... Γιατί γρήγορα τα πήρα είδησι και, χωρίς να χάσω καιρό, έτρεξα άριστερά, έτρεξα δεξιά, τα μάζεψα και τα ξανάβαλα στο καλάθι... άποκρίθηκε ο Άγιούμ. Μονάχα που κατάφερα να βρω μονάχα όχτώ, γιατί τ' άλλα, ως φαίνεται, κρύφτηκαν και δέ μπόρεσα να τα ζετρώσω!

— Έκει όμως, που ο Ναστραδιν ήταν, τακόκρινος απ' το θυμό του έσκασε στα γέλια, κι' αφού άγκάλιασε το γιού του, έκανε σά μωρό, παιδί απ' τη χαρά.

Μα τι έπαδες, καλέ πατέρα; άπόρησε κι' ο ίδιος ο Άγιούμ.

Κι' ο Ναστραδιν, χαζολογώντας τα γένια του, φώναξε τη φατίμη και της έλεγε:

— Έγβαλά, χανούμ!... Σπουδαίος είναι ο γιός μας!... Έστρεψε και έσπερσε τον τρανό και έσκαυτο πατέρα του στην έμπαδα και τη σοφία... Του δόξαμε έξη κοττόπουλα να πουλήση κι' αυτός κατάφερε να πουλήσει όχτώ στο παζάρι του 'Ικονίου!... Μα τον Άλλάχ, είτε έχω δέ μπόρεσα να καταφέρω τέτοιο πράγμα τόσο καιρό!...

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορείς να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ του Πελοπίδα

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

ΑΙ, έσείς νεαροί. Έσας το λέω, νεαροί κύριε και αίσθηματική δεσποινίς που καθόραστε στα έμπροσθεν μου καθίσματα. Τι θα γίνει με σας; Πώς; Τι συμβαίνει; Συμβαίνει ότι έχετε νύφει τα αισθηματικά σας κεφάλια, ο μόνος πόνος τ' άριστερα, ή δε προς τα δεξιά, τα έχετε ένωσει σαν δύο κολλημένα πέπλωμα και αδιαφορείτε πλήρως για τους άλλους. Ορίστε: Ποιόν ένοχλείτε; Έμένα, κύριε Καζανόβα. Έμένα, ο οποίος κάθεται πίσω σας και ο οποίος επλήρωσε δρασμάς 15 για να ιδω κινματονόσος.

Κι' έσείς, έτσι που έχετε νύφει τα έμπροσθεν κεφάλια σας, μου κόβετε το όπτικόν μου πεδίο. Και αντί όθόνη, βλέπω τα κολλημένα σας κεφάλια. Διότι, νεαροί Καζανόβα, τα καθίσματα είναι μελετημένα και κανονισμένα κατά το ούτον τρόπον, ώστε το βλέμμα του όπτικόν σθεν θεατού να διέρχεται διά μέσου του κενού του όπτικόν σθεν θεατού και να προσπορευτεί έλευθερόν και άνεμπόδιστον είς τα έπί της όθόνης διαδραματιζόμενα. Και αυτός ο όπτικός κώδικος, νεαροί και αίσθηματικές δεσποινίς, πείναι να παραμείνι έλευθερός. Του λόγου σας, όμως, αδιαφορείτε πλήρως προς τους στοιχειώδεις κανόνες της κινματονοσικής συμπεριφοράς και νομίζετε, προφανώς, ότι είσθε μόνοι στη σάλλα. Άλλά δεν είσθε μόνοι και σας είδοποιώ και σας άνακαλώ στην τάξι.

Κι' έξ άλλου, ο κινματονόσος, κύριε νεαροί και αίσθηματικές νεάνις, είναι χώρος προσοχόμενος διά την παρακολούθησιν έργων και όχι τόπος τρωσών διακρίσεων και άλλων ασχολιών. Όχι, βρε φίλοι, μισοκόττο και κολλάμε τα κεφάλια μας και άπλώνουμε το χέρι και καμασκύνουμε και το σθερό και δεν δίνουμε πεντάρα για τους άλλους. Όχι, πουλάκια μου. Κι' αν θέλετε να είδοποιήτε σε παρούσια χαϊδολογημάτα, να πάτε σ' ένα πανκάκι, ή σε μια έρση και να κάνετε άπερίσπαστοι το κέφι σας. Έκει βάλετε τα κεφάλια σας ν' άκουμπισούν. χτυπάτε τα σαν κορυφία και κουτουλάστε τα σαν βώδι. Έλευθερώσε και άνεμπόδιστον. Άλλά έδώ είναι δημόσιος χώρος, πουλάκια μου, χώρος έπίδωλυν εύπορεσιαν και κομψότητος και δε σας χωσταίσι τίποτα ο άλλος να πληρώνη είσιτήριο για να βλέπη αυτές τις άνοπίες.

Μάλιστα, νεαροί έρωτύλε και άνόπτον δεσποινίδιον. Διότι το θέμα που παρουσιάζετε, πλην της άναίδειας και άπερείας του, είναι και άλλων άποκρίσεων άνευρηστικό.

Τι είπατε βρέ; Άν δεν ν' άρεση ν' άλλόθεν θέσι; Ότε, αντί να συνανασθάνη το προσκλητικόν και νεαρίον της καταστάσεως σου, μου λέει ν' άλλόθεν θέσι; Δεν άλλόθεν θέσι. Πούττον γιατί δεν ύπάσχει. Και δεύτερον γιατί δε θέλω ν' άλλόθεν. Αυτή βρε, έδώ διδωθήκα κι' έδώ θα μείνω και δεν το κουνάω. Και σας συνιστώ να καθόραστε φρόνιμα και να σεσθήτε με ευπρέπεια, γιατί θα βρεθή άσχημο υπέλαμαί μου. Δεν έσπερε με ποιόν υπέλασε, να υπήσας τ' άρπάξω και σας τα τσουνορίσω σαν πυρά της φωτιάς. Το καλό που σας έβλεψα, μωρά έμπα, να πάω κι' έχω στον κινματονόσος και μου τύχατε οεις ύπαρξή μου, άδωστατα και κακομαθημένα καθάρια κία.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Άφού εδάντασε όλα τα έπιχειρήματα του για να νάση τον πελάτη του, ο δ' κιννόρος λέει:

— Πρέπει να τον άθωώσετε, κύριοι δικαστά, γιατί είναι κωμικός... κι' έτσι δε μπόρεσε ν' άκούση τη σωνή της συνεδρισεως του!

— Πήγα στην άστυνομία ένα χιλιάρι κο που βρήκα χτες στο δόμο.

— Αυτό που έκανες, είναι πολύ ήμιο.

— Λοιπόν, τώρα να πάω να το ζήτη από εσύ και να το ιοισαστούμε!

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

— Μπορώ να έχω κι' εγώ λίγη μουβέρτα, κύριε;

MIPANTA

Σελίς Της γυναικας

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

ΕΧΟΜΕ λίγο καιρό ακόμη να χοροΐμε τις έμπνεύσεις της μόδας για τις βραδυνές εμφανίσεις μας. 'Ας δοΐμε, λοιπόν, μερικές άκονη ιδιοτροπίες της, που θα συμπλέουν στην κομψή μας εμφάνιση.

Το θελοΐδο θα παΐξη τόν πρωτεύοντα ρόλο. Μποροΐμε να διαλέξωμε ένα από τα ζωηρά γρώματα της μόδας, αλλά δεν αποκλείομε και το μαύρο χρώμα, που είναι πάντα πιο λουσάτο.

Θά οας μιλήσωμε σήμερα για μιά πρωτότυπη κό-υι, που είναι ιδιαιτέρως ταιριαστή για το θελοΐδο με τη στιλιτική απλοότητα του.

Η τουαλέττα αποτελεΐται από ένα θελοΐδο μαύ-ρο φουρ, με κορσά. Ήδη σηματοΐζει μιά δριζόντια γραμμή άμέσως επάνω από το στήθος, ώστε ν' άφήνη ένα μεγάλο ντεκολτέ.

Στο σημείο αυτό το κορσά στυλίζεται ολότριγυ-ρα με μιά φαρδιά φάσα, σε λοξό κόμμο από κρέ-ασπέν. 'Εξ άλλου, δύο φαρδιές μπρεπέλλες από θε-λοΐδο κι' αυτές συγκρατοΐται το κορσά στους ώμους.

Η ιδιοτροπία της βραδυνης αυτής τουαλέττας θά είναι το φουρ, με τη σπλη του φούστα, που θά συμ-πληρώνεται από μιά δεΐτερη φούστα του ίδιου πάν-τα θελοΐδου. Αυτή η δεΐτερη φούστα έχει ως μά-κρος μόνο τα δύο τρίτα του μήκους της φούστας του φουρ και είναι κομμένη άν φούρ, παρ'ότι η πού-την κάνει να έγη φάρδος προς τα κάτω. 'Αντί θίως να πέφτη έλευθερη, από κάτω μέρος, είναι πι-αμένη πάνω από φουρ κι' έτσι σηματοΐζει το γνό-πο από δριζόντια. Μπροστά από άκρον της δριζόντιας φού-στας, ένας φιδόγκος από το ίδιο κρέπ-οσπέν, που γαιρνίρει το κορσά την στυλίζει.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΓΙΟΝΕ

"Άλλη κι' αυτή χαρακτηριστική μόδα της σπει-

νης περιόδου, που έσπαρμόζοντας το πυκνό ντραπ-άρισμα δίνει την έντύπωση του τόσο μοδάτου μπουγι-ο-νέ. 'Εδω χρησιμοποιούμε τόν πατά που ιδιαίτερα προσομοΐζεται στη μόδα, που άναφέραμε.

"Ας δοΐμε πρώτα το κορσά του βραδυνού φορέ-ματος. Σχηματοΐζεται από ένα είδος μπροσέ, με την δριζόντια γραμμή του πάνω από το στήθος. Το μπρ-οσέ συγκρατείται με δύο μπρεπέλλες στους ώμους.

"Όλο το κορσά σηματοΐζεται από ντραπ-οσπέντα ταπατά με διαγώνιες πτυχές πολύ κοντά τη μιά στην άλλη. "Όσο για τη φούστα, έχει μιά κίνηση σταυ-ρωτή με το επάνω σπαύρωμα, που έρχεται κοντή-τερο από το κάτω, και φτάνει έλο κομψώνοντας ως το πλάι. 'Αλλά δεν είναι αυτή μόνο η ιδιοτροπία της. Σχηματοΐζεται και πάλι με άντεπλόλληλες πτυχές, που ακολουθοΐν άντίθετη διαγώνια γραμμή, ενώ το άλλο ήμισυ της φούστας συμπληρώνεται από ένα φαρδύ θολάν, με πολύ πικινές σούρες. Αυτό το θο-λάν τελειώνει σπινεύοντας κάτω ως τη μέση και προς το πλάι, όπου σταυρώμε τα πάνω μέρος της φούστας. Σ' αυτό το σημείο δάσωμε ένα κόμμομα ονετικό με το κολλίε του λαιμού.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

Η μόδα τόν συνδυασμόν συνήζεται πάντα και μας προσφέρει ώρατοτητα κομψή και πρακτικά σύ-νολα, που είναι ιδιαιτέρως έδωπρατικά. "Ενα απ' αυτά είναι ο συνδυασμός φορέματος και έπανωφορι-ού. Τα διάφορα λαινά της μόδας μπορούν να συντε-λέσουν στο να δάσωμε στο σύνολο μιά σπορτίβ έμ-φανιση ή μιά πιο λουσάτη. Αυτό θά έξαρτηθή από το ύφασμα, που θά διαλέξωμε.

Για ένα σπορτίβ σύνολο θά διαλέξωμε ένα μο-νόχρωμο λαινά σ' ένα γρώμα, που να μας ταιριάζη ή που να είναι πιο πολύ της μόδας. Μά ή το ένα

ύφασμα διαλέξωμε ή το άλλο, πρέπει να προσέξω-με και στην έκλογη του σχεδίου.

Τόσο για την σπορτίβ εμφάνιση, όσο και για τη λουσάτη, θά προτιμήσωμε την ίσια γραμμή. Είναι ή πιο ένδειγμένη.

Για την σπορτίβ εμφάνιση, το φόρεμα μπορεί να κομψώνη μπροστά κατά μήκος με στρογγυλό άνοι-γμα λαιμού, αλλά μπορεί και να κλείνη έντελως.

Τα μανίκια, με ριγούς πάντα τους ώμους, θά έχουν μήκος τρού-άκω, χωρίς θίως ν' αποκλείων-ται και τα λίγο μακρότερα. Τελειώνουν μ' ένα κομψοτό πουανέ και μιά δερμάτινη ζώνη συμπα-ράκει το σύνολο.

"Αν θέλωμε μιά λουσάτη εμφάνιση προτιμοΐμε την ζαπωνέ κομψή του κορσά με στρογγυλό λαιμό και μπροσέ στην πλάτη με έλαϊο. Τα μανίκια μποροΐνε να τ' άφάσωμε κοντά. "Ετσι αποκτοΐμε την πιο λουσάτη εμφάνιση. Δύο πέντες κάτω από το στή-θος περιορίζουν το φάρδος του κορσά στη μέση, όπως και μερικές πέντες στη φούστα σηματοΐζουν τούς γοφούς.

Η δερμάτινη ζώνη μπορεί νάχη κι' έδω τη θέσι της, αλλά από δέμα σουΐν ντραπ-οσπέντο ή κομψό άν φούρ, ώστε να έσπερνά τη μέση.

"Όσο για το έπανωφορι, που θά συνοδεΐη τη μιά ή την άλλη εμφάνιση, άρριζούμε με το σπορτίβ. Θά είναι ριγύ με μεγάλη άνεση στο σύνολό του, αλλά μπορεί και να περιορίζεται το φάρδος του με μιά ζώνη με άγκιστρα ή δετή από το ύφασμα του έπα-νωφοριού. Τα μανίκια του θά είναι κανονικά κολλη-μένα στους ώμους, με άρκετη μόλιστα άνεση στις πιασάνες και έπίσης άνετη προς τα κάτω ή μα-κρό είναι ή τρού-άκω.

Στο λαιμό έγωμε ένα μεγάλο γιακά και μεγάλα ρεβέρ, που έτε άφινουν το λαιμό μωτερα άνοιχτό, είτε κλείνουν ως τη ρίζα του λαιμού.

"Όσο για το έπανωφορι, που θά συνοδεΐη το λου-σάτο φόρεμα με την ίσια γραμμή, ή μόδα σμειδω-λίζει γι' αυτό την κόψη ζαπωνέ ή ραγκλάν με άνετη γραμμή, φορδιές μασάλες και φαρδιά μανίκια τρού-άκω. "Όλη ή κομψότης αυτού του έπανωφο-ριού, είναι το κορφο κόμμομα ως το λαιμό, όπου το τελείωμα το κάνει μια σηκωτή φάσα με δέσιμο μπροστά.

ΤΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Η έλη εμφάνιση, θά αποκτήη μιά έξαιρετική κομ-ψότητα άν συνδυάσετε με το άμνι-έ σας σύνολο και τα άνάλογα αξεσουάρ, που θά έχουν άμοιο-γέμεια.

"Αν το άμνιγέ σας σύνολο λ.χ. είναι από λαι-νά σ' ένα γρώμα συνδυασμένο με μαύρο μποροΐτε να διαλέξετε διάφορα αξεσουάρ μαύρα. Άπλοδή ένα κολλίε, τα νουάκια, την πατά, τα νάντια, έλα μαύρα.

"Αντίθετα, μ' ένα δόλωαυρο σύνολο, μποροΐτε να συνδυάσετε αξεσουάρ σ' ένα ζωηρό γρώμα, άς πού-με πρώτα ή κόκκινο ή κίτρινο ή ροδή. Τότε θίως ακολουθεΐτε το συνδυασμό μόνο με το κολλίε και τα νάντια. Η τάντια και τα γουάκια γίνονται μαύρα.

"Εδω παΐξη ρόλο όχι μόνο ή μόδα, αλλά και ή προσωποικότητα σας. Προσέχετε πάντα το τόσο λει-πτό ζήτημα της έκλογης και του συνδυασμού των γρωμάτων.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ

Θά μιλήσωμε λίγο για τις κομψές συγκεντρώσεις πριν από το δείπνο, δηλαδή άνάμεσα στις 7 και 9.

Η εμφάνιση σας θά είναι μάλλον λουσάτη χω-ρίς άπόσο να θυμίζη νυχτερινή τουαλέττα. Γι' αυτή την ώρα το πιο κατάλληλο νύσμο εί-ναι μιά φούστα και μιά λουσάτη μπλούζα. Τόν πρωτεύοντα ρόλο θά παΐξη ή έκλογη του ύφασμα-τος, γιατί αυτό θά δάση την άμνιγέ μτά.

Το μεταξοΐ είναι άσφαρτίτητο στις διάφορες έκδηλώσεις του: Σατέν, κασέ, γκοφρέ άκονη και φίνο θελοΐδο. Καθένα θά προσφέρει τη γού του, για να σας βοηθήη να έμμενωήτε όσο κομ-ψή και καλοντυμένη άπαιτεί ή περίοδος.

Μποροΐτε να διαλέξετε και μιά τουαλέττα μο-νοκόμιατη, αλλά τότε δε θά διατάσετε να της θά-λετε άρκετά μεγάλο ντεκολτέ.

Για κόψη, θ' ακολουθεΐτε το έσπαρμόστο φου-ρ, με τη γραμμή του κορσά, που τελειώνει δρι-ζόντια, πάνω από το στήθος και που συγκρατείται με μπρεπέλλες στους ώμους.

Αυτό το ντεκολτέ φόρεμα συμπληρώνεται με ρι-νιτή θέστα, που έχει στρογγυλό λαιμό και πέφτει ά-νοιγνιτή μπροστά ή το πολύ κλείνει κάτω από την μέση με δέσιμο. Αυτό δίνει μιά πρωτοτυπία στο σύνολο.

Στο κάτω μέρος του φουρ, λίγο ψηλότερα ά-πό το τέλος της φούστας, μπαίνει μιά φαρδιά φά-σα από γούνα, που κάνει άρατο σπάλισμα. Είναι χαρακτηριστικό για την ιδιαιτήρη θέσι, που δίνει φέτος ή μόδα στη γούνα.

ΛΟΥΣΑΤΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Έπιασε παρ'ά πάνω πώς και μιά λουσάτη μπλό-ζα συνετεΐ σε μιά άμνιγέ εμφάνιση.

Βέβαια θέλει άνάλογη φούστα και θέστα, αλλά μερικές την προτιμοΐν από το δρόκλιπο φόρεμα.

Χρησιμοποιοΐμε και στη φούστα και στη θέστα μεταξοΐ ύφασμα. Με κατάλληλο μάλλινα συνδυα-σμο ή ίσια θέστα μπορεί να φορεΐται και με το φό-ρεμα και με την μπλούζα κι' έτσι να έχετε δύο διαφορετικές εμφανίσεις με την ίδια πάντα θέ-στα.

Αριστερά: Θελοΐδινη μαύρη τουαλέττα με ιδιότροπο γανόγισμα στη δριζόντια φούστα. Δεξιά: Τουαλέττα από ταπατά μπουγιονέ με φαρδύ σκουρτό θολάν.



Α) Διάφορες εμφανίσεις με το ίδιο φουρ. Β) Ευθύγραμμο φόρεμα από λαινά, άμοιομορφο έπανωφορι και τα διάφορα αξεσουάρ.

Η μπλούζα μπορεί να είναι και από δαντέλλα. Θά είναι δε πολύ λουσάτη. Κι' όπως έρωμε οι δαντέλλες τώρα πιά παρουσιάζονται σε όλα τα γρώματα, κι' όχι μόνο από λευκό και το μαύρο.

Διαλέγετε, λοιπόν, γρώμα δαντέλλας από γρώ-μα άκούθως του μεταξοΐ της φούστας και της θέ-στας.

Η δαντέλλένα, μπλούζα θά είναι ντουμπλαρι-ομένη με άμοιοχρωμο φουράκι και θά είναι κα-μωμένη σε κόψη κιμωλό, με κοντά μανίκια κι' ένα έλασκό υποφόνι, πάνω από τους άγκωνες.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι στρογγυλό ή δώδ, αλλά πάντως πολύ άνετο και έχει για τελείωμα μιά λοή φάσα, έδαξέ, με δέσιμο μπροστά.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα φετινά καπέλλα της καθημερινής έίως γού-σας, είναι άρκετά άγκονη. Θά τα δοΐμ- σε γωστά κλάς, με ψηλούς τεπέδες και μεγάλους. Γίνονται από κασσίδια μαλακά, τριγοτά, έλλοτε μιά κι' έλλοτε γυαλιστά.

Τα γωστά τους είναι ζωηρά, χωρίς θίως ν' ά-ποκλείεται ή κυριαρχία του μαύρου. Συνηθίζονται πολύ οι άνι-θέσεις. Άπλοδή μ' ένα σκετινόν-χρωμο ντε-πές ή ταγίερ, μπορεί το καπέλλο να έγη γχι-τηπό γούνα.

"Άλλο άνημα, που είναι πολύ της μόδας, είναι το μπρεσέ σε φάσμα τραγκάσας, που φορεΐται κατεΐα-στο σιό ένα πλάι.

Τέτοια μπρεσέ μποροΐμε να κάμωμε και γωσι-μο. Παιώντες λαινάς καιρώ ή σκατοέζικα.

"Όσο για τα πιο λουσάτα καπέλλα είναι ο τύπος της άρκετά γωστής τόκας και τ' ά τορμπάν. Η γούνα, το θελοΐδο και τα σατέν ή ότσμάν, γωσιμο-ποιοΐται άφθονα και γαιρνίρονται με κομψήματα το-ποθετημένα στη μιά πλευρά.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ

Προχωρεί ο χειμώνας, αλλά δεν πλησιάζει άκονη ή έποχη για να έγκαταλειώωμε τα χειμωνιάτικα ντυσίματα των παιδιών. 'Ας δοΐμε, λοιπόν, μερικά άκονη κομπούμια, μιά και θά τα χρειαστοΐμε.

Για τήν κόψη έποχη, είναι πολύ κατάλληλα για τ' άγανάρκια τα μακρού παντελόνια. 'Αλλά και για τα κοριτσάκια άκονη γιατί τούς προφυλάσσουν τα πόδια.

Τα κοριτσάκια, πάνω απ' αυτά φοροΐν μιά θέ-στα μακρεια, σε κόψη κάπως φανταζι.

Πολύ διαορη είναι ή κόψη σε έδαξέ γραμμή με πολύ φαρδύ γούρισμα και δύο έξωτερικά γαζιά τρι-γύρα, που κάνουν ένα άριζόντιο γαιρνίρισμα.

Τα γαζιά αυτά τα θλίπομε και γύρω από την κόλληση των μανικιών, άπως και στην άκρη τους άκρη. Το έπανωφοράκι, που συμπληρώνει, κλείνει δε το λαιμό και κομψώνει ευθύγραμμο με μιά σει-ρά κομψά δε κάτω.

"Εχει για συμπλήρωμα μιά κουκούλα.

Τα άγοράκια φοροΐν με το μακρύ παντελόνι ένα

1) Θέστα-έπανωφορι με κουκούλα. 2) Κοντό παντελόνι με παλτόδε. 3) Άνοριστικό έ-πανωφορι με ζώνη. 4) Μπλουζόν και μακρύ παντελόνι. 5) Κοριτσάτικο έπανωφορι.

πουλόδερ και ένα κλασικό έπανωφορι, που κουμ-πώνει σταυρωτά με δύο ζεύγη κουμπιά και έχει μω-τερό άνοιγμα.

ΚΟΝΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΚΑΙ ΤΙΡΑΝΤΕΣ

Τα κοντά παντελόνια φοροΐνται έπίσης πολύ έίως όταν πρόκειται για μικρότερα άγόρια.

"Εγουν τιάπτες, που έκδονονται μπος και πίσω με μιά φάσα.

Κάτω από τις τιάπτες ο μικρός φορεΐ μιά φανελλένα μπλούζα ή ένα πλεντό, σε ζωηρό γούνα.

Το ίδιο και τα κοριτσάκια, με τη διαφορά ότι το παντελόνι άντικαθίσταται από μιά πιασέσα-τη φουστίτσα φανταζι.

ΤΑ ΜΠΛΟΥΖΟΝ

Τα μεγαλύτερα άγόρια φοροΐν τα μπλουζόν, που καταλήγουν στη μέση σε μιά ζώνη-φάσα ή σε λά-σπιν.

Το μπλουζόν κλείνει ως έπι το πλείστον μ' ένα έλαϊο, δε τη ρίζα του λαιμού ή παρ'ά κάτω, ά-φίνοντας ένα μωτερό άνοιγμα.

Δύο τιάπες γαιρνίρονται από το ένα και το άλλο μέρος του άνοήματος, το μπλουζόν.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Τα κοριτσάκια έπανωφοράκια μποροΐν να είναι πολύ άπλά ή πιο λουσάτα από μονόχρωμα λαινάς σε ζωηρά γούνα και σε κόψη άνετη με σταυρωτό κομψήματα. "Εγουν μεγάλας γακαάδες και κορτές τιάπτες. Τα πιο άπλά κλείνουν με μπντεμ-πουρ από δέμα και έγουν δερμάτινα κουμπιά.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ





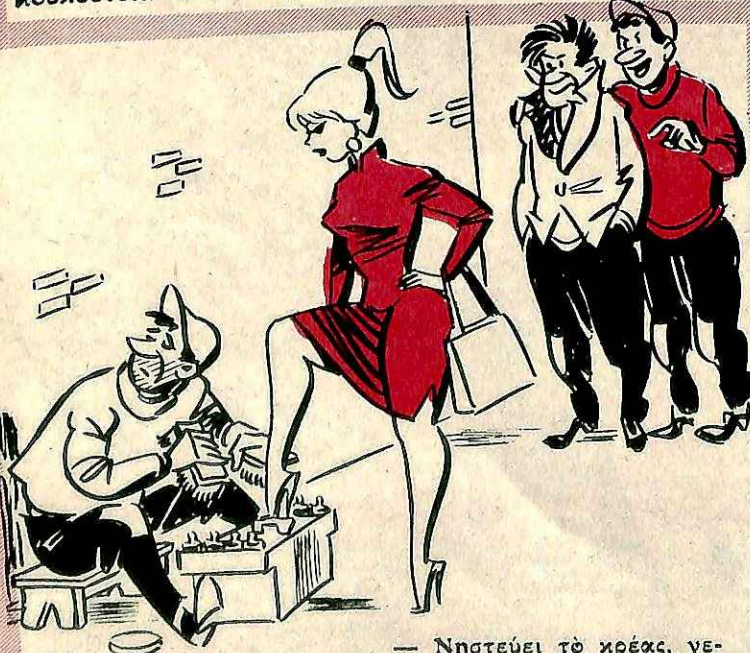
Νηστεία και προσευχή!...



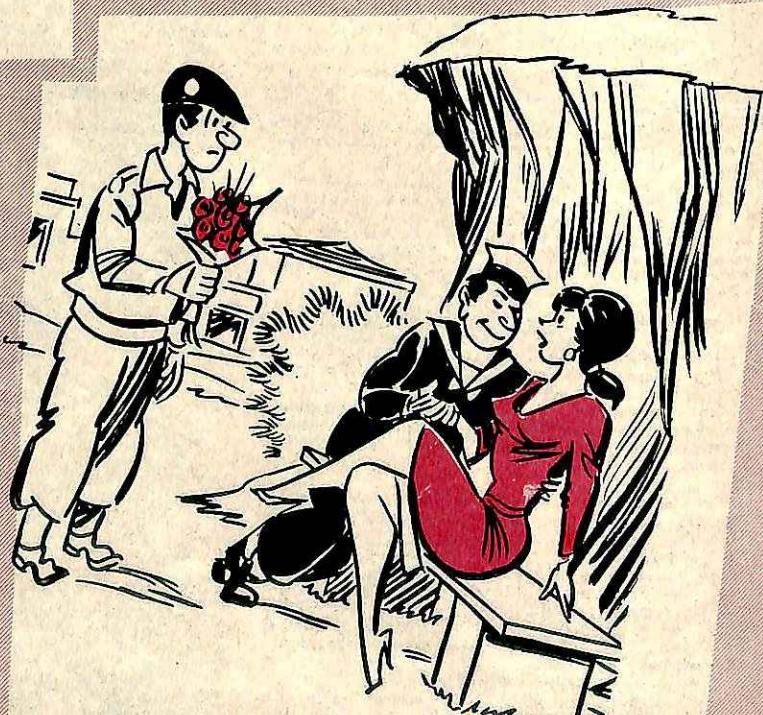
— Την ώρα της δουλειάς, μωρέ;



— Τι να σάς κάνω, καυμενούλια μου; Τρώτε μουκούτσια από έλιες;



— Νηστεύει το κρέας, γενικώς!...



— Σαρακοστή, Γιάννη μου, προτιμούνται τα... θαλασσινά!

Σαρακοστή...

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Ο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μόνιμος λοχίας Μάικ Ντυβάλ έχει υποσχεθεί στο μικρότερο αδελφό του Τζόννυ, που σκοτώθηκε στην Κορέα, να προστατέψει τη γυναίκα του Μόνα και το μικρό ανόρακι του. Όταν όμως φτάνει στο Σικάγο για να βοηθήσει τη Μόνα, μαθαίνει πως έχει καταδικασθεί σε θάνατο. Είχε πασαρώσει στο δωμάτιό της τον άδελφό της Τζόννυ, για λίγη ώρα πουλημένου έρωτα, κι' ύστερα τον είχε δολοφονήσει και του είχε πάρει κάμποσα διαμάντια μενάλους αξίας που κρατούσε πάνω του. Ο Μάικ την επισκέπτεται στη φυλακή. Και παρ' όλα όσα έχει μάθει εως βάθος της συμπεριφοράς της, γλυκιά γυναίκα και δε μπορεί να την πιστέψει ένοχη. Πάντως, της ζητάει πληροφορίες για να βοηθήσει και να προστατέψει το παιδί της, που έχει μείνει μονάχο. Μαθαίνει ακόμα ότι η Μόνα ήταν πωλήτρια λενάδα ενός πανικού κνάνκ, στερ. του Τζέι Λαφάντι, κι' ερ-νάσθηκε μάλιστα σ' ένα κακόφημο νυκτερινό κέντρο του. Περιέρ-νως, όμως, ο Λαφάντι δε φροντί-σε καθόλου να τη λυτώσει από την καταδίκη. Όταν φεύγει ο Μά-ικ απ' τη φυλακή, τον συλλαμ-βάνει ο αστυνομικός Κόρσον, γιατί υποπτεύεται πως τον έχει στεί-λει ο Λαφάντι για να συναντηθεί με τη Μόνα και να μάθει την κού-πη των διαμαντιών του Στάιν. Φυσικά, εκείνος άρνείται, παρ' ό-λο το άνοιξι έγλο που τρώει στη δαστυνομία. Εύτυχως, επευθύνει και τον νλντώνει από τους δα-τυνομικούς ο βοηθός εισαγγελέας Όλσον. Του ζητάει συνέντευξη για την κακομεταχείριση και του δί-νει να διαβάσει τη δικονομία, που φαίνεται να πείθει για την έ-νοχη της Μόνας. Αλλάστε έχει υποσχεθεί η ίδια διαμάντια της. Όσοι υπάρχουν, ο' δλη αυτή την υπόθεση ωριμάει κενά, που πασαρεύουν τον Μάικ. Κα-θώς φεύγει, ο Κόρσον του ζητάει συνέντευξη και του εδνεί πως ά-σχολεϊται ακόμη υ' αυτή την υπό-θεση γιατί δεν έχει πεισθεί για την ένοχη της Μόνας. Στο δρόμο, τον σταματούει ένας κνάνκστερ, τον ανεβάσει διά της βίας σ' ένα αυτοκίνητο και τον πνιβαίνει στο σπίτι του Λαφάντι. Ο τελευταίος προσπαθεί με λεφτά και με "πτε-λές", να μάθει τι του είπε η Μόνα, κι' αυτόν, και τ' άλλα διαμάντια. Κι' επειδή εκείνος βεβαιώνει πως δεν του είπε τίποτα, ο Λαφάντι τον πασαδίνει στους ανθρώπους του, που τον χτυπάνε με όλη την αν-αίσια. Όταν συνέχεται, βοί-σκειται φυλακισμένος σ' ένα δω-μάτιο του σπιτιού. Στο διπλανό, ακούει να κλαίει η γυναίκα. Λυό κνάνκστερ τον φυλάει. "Αλλά", αυτός τους επιτίθεται εαυνικά, σκοτώνει τον ένα και τυφλώνει τον άλλο και φεύγει ύστερα τρέ-χοντας, για να φέρει εκεί την ά-στυνομία. Τού τυχαίνουν όμως διάφορες άνοποιες και καθυστε-ρεί πολύ. Τέλος, ο Κόρσον κι' ο Όλσον δέχονται να τον άκολου-θήσουν, παρ' όλη τους ύπόσχεση να τους παραδώσει το Λαφάντι, με στόχεια άσχετα για την καταδί-κη του.

Κι' ύστερα τα δημοσιογρα-φικά.

Κύτταζε το ρολόι μου. 'Εγώ που έλπιζα να γυρίσω σε δέκα λεπτά!... 'Να που να φτάσουμε έξω απ' το σπίτι του Λαφάντι, θα είχε περάσει μιάμιση ώρα!

Ο Νάγκλ έτρεχε όσο μπορού-σε, άδιαφορώντας για τα φαινωί-σματα της τροχιάς.

— Τι σκέπτεσθε, λοχία; με ρώτη-σε κάποια στιγμή.

— Ότι η γραφειοκρατία δεν είναι ειδικότης του στρατού, όπως νόμι-ζε. Παρατηρώ πως και σεις δεν πά-τε πίσω...

Χαμογέλασε, κούνησε το κεφάλι του κι' άπάντησε:

— Άκόμα δεν είδατε τίποτα...

Πέριμενα πως θάβρισκα έξω απ' το σπίτι ένα πλήθος από περιέρ-γους, που τους είχαν τραβήξει οι τυροβολισμοί. Άλλά δεν υπήρχε κα-νείς.

Το σπίτι φαινόταν κοινισμένο, όπως όλα της γειτονιάς. Το πεζό-δρόμιο ήταν έρημο.

Μερικοί περπατούσαν σιωπηλά στα-μάτησαν παραδενεμένοι, βλέποντας τόσα άστυνομικά αυτοκίνητα.

— Ένώ ο Κόρσον έβγαζε φρουρούς σ' όλες τις πόρτες, ο δημοσιογράφος που μου είχε μιλήσει πριν ξεκινή-σουμε, έκανε μία καινούργια από-πειρα.

— Είσαστε σίγουρος πως δεν τα

ισχυρούς φίλους του, την καταδίκη αυτής της δυστυχισμένης για προ-σβολή των δημοσίων ηρώων!

Ο ντετέκτιβ Τζακ Νάγκλ άνελα-δε να άδηγήσει το πρώτο άστυνομικό αυτοκίνητο. Άπλωσε τον καθέσαμε σ' "Όλσον κι' εγώ, κι' ο Κόρσον στο πίσω κάθισμα. Μας άκολουθούσαν μερικά άλλα αυτοκίνητα της άστυ-νομίας, κι' ύστερα τα δημοσιογρα-φικά.

Κύτταζε το ρολόι μου. 'Εγώ που έλπιζα να γυρίσω σε δέκα λεπτά!... 'Να που να φτάσουμε έξω απ' το σπίτι του Λαφάντι, θα είχε περάσει μιάμιση ώρα!

Ο Νάγκλ έτρεχε όσο μπορού-σε, άδιαφορώντας για τα φαινωί-σματα της τροχιάς.

— Τι σκέπτεσθε, λοχία; με ρώτη-σε κάποια στιγμή.

— Ότι η γραφειοκρατία δεν είναι ειδικότης του στρατού, όπως νόμι-ζε. Παρατηρώ πως και σεις δεν πά-τε πίσω...

Χαμογέλασε, κούνησε το κεφάλι του κι' άπάντησε:

— Άκόμα δεν είδατε τίποτα...

Πέριμενα πως θάβρισκα έξω απ' το σπίτι ένα πλήθος από περιέρ-γους, που τους είχαν τραβήξει οι τυροβολισμοί. Άλλά δεν υπήρχε κα-νείς.

Το σπίτι φαινόταν κοινισμένο, όπως όλα της γειτονιάς. Το πεζό-δρόμιο ήταν έρημο.

Μερικοί περπατούσαν σιωπηλά στα-μάτησαν παραδενεμένοι, βλέποντας τόσα άστυνομικά αυτοκίνητα.

— Ένώ ο Κόρσον έβγαζε φρουρούς σ' όλες τις πόρτες, ο δημοσιογράφος που μου είχε μιλήσει πριν ξεκινή-σουμε, έκανε μία καινούργια από-πειρα.

— Είσαστε σίγουρος πως δεν τα

δνειρευτήκατε όλ' αυτά, στο μεθύσι σας; μου είπε.

— Όύτε μεθύσιμένος ήμουν, ούτε δνειρευτήκα. Άπάντησα ξερά.

Μα σαν τί μπορούσε να σάς διηγήσει τη θανατοποινίτισσα, για να άποφασίσει ο Λαφάντι να εκτεθή έ-τσι; Μ' αυτό που έκανε, τάβαλε πιά με την "Εφ - Μπί - Άϊ. Καί δε θα μπορούσε να τον γλυτώσουνε τώρα οι ισχυροί φίλοι που έχει στο Σικά-γο. Βλέπετε η άπαγωγή είναι ένα έγκλημα που υπάγεται στη δικαι-οδοσία της "Όμοσπονδιακής "Άστυ-νομίας.

— Επανέλαβα κι' εγώ την ύπόθεσι που είχε διατυπώσει ο Κόρσον:

— "Ίσως νάναι ο Λαφάντι ο πραγ-ματικός δολοφόνος του Στάιν. και να τον άσπεύει η Μόνα.

— Ο ρεπόρτερ κούνησε το κεφάλι του.

— Φαντάζεσθε στα σοβαρά πως θα δέχονταν η Μόνα να καθήσει στην ηλεκτρική καρέκλα, αν ήταν άρκε-τό να προσφέρει ένα όνομα για να γλυτώσει; Τέτοιες θυσίες γίνονται μόνο στα μυθιστορήματα.

Κουβεντιζάμε στην εξώπορτα του σπιτιού, κάτω απ' τη μαρκίζα, πε-ριμένοντας να τοποθετήσει ο Κόρσον τους άντρες του. "Ο Όλσον συμ-φώνησε με το δημοσιογράφο:

— "Όχι, μου φαίνεται τελείως ά-πιθανο αυτό που φαντάζεσθε! "Άλ-λαστε, ο Λαφάντι ένει ένα άκλόνη-το άλλοθι. Τό ξενο, δυστυχώς. Για-τί, τη νύχτα του έγκλήματος, τον είχα εγώ ο ίδιος στο γραφείο μου και τον άνέκρινα για την ύπόθε-ση της ληστείας της Τραπέζης...

Φυ-σικά, ούτε και γι' αυτήν ύπόθεσι να του βρώ κανένα στοιχείο!

— "Κι' ύστερα, γιατί θόκανε τέτοια θυσία η Μόνα; Από έρωτα; Αυτή

που πουλείται για 20 δολάρια στον καφέ;... Δέ θέλει άλλωστε να δη ούτε ζωγραφιστό το Λαφάντι. Μου τό είπε η ίδια.

Δυσφορούσα, άκούγοντάς τον να μιλά έτσι περιφρονητικά για τη Μόνα και για το αντίτιμο για τη γυ-ναίκα του και για το παιδί του. Εύτυχως που δε θα μάθαινε ποτέ ο άδελφός μου τη θλιβερή αυτή ιστο-ρία... "Η Μόνα του είχε υποσχεθή να του μείνει πιστή ως το θάνατο, κι' ύστερα είχε "εχάσει την υπό-σχεσι της στην άγκυλιά του πρώτου τυχήτος που άγόραζε τα χάρδια της για 20 δολάρια... Κι' ο Τζόν-νυ, τον καιρό εκείνο, ψυχομαχούσε μέσα στη λάσπη...

Το παιδί ώστόσο ήταν πραγματι-κά γνήσιος του Τζόννυ. Τό είχε παρα-δεχτή κι' ο ίδιος ο Λαφάντι. Μου είχε πη ακόμα πως η Μόνα θέλησε στην άρχη να καθήσει φρόνιμη στο σπίτι της, περιμένοντας τον άντρα της...

— Ένώ μιλούσε έτσι γι' αυτήν, ο Λαφάντι έκανε μία χειρονομία, σαν νάθελε να τασκίσει μία αντίστασι, να λυγίσει μία βέλση. Σίγουρα, θα είχε επιβληθή με τη βία στη Μό-να... "Υπάρχουν στον κόσμο τόσα κακάματα αυτού του είδους!...

— Ο Κόρσον ξεμπερδεψε με τους άν-τρες του και ήρθε κοντά μας. Μπή-κε πρώτος στο σπίτι, κι' οι άλλοι τον άκολουθήσαμε.

Τό παιδί με τα σπειρία στο πρό-σωπο βρισκόταν άκόμα στη θέσι του, στο άσανσέρ. Μουρριζε μία μα-τιά κι' ύστερα κύτταζε άλλοι, με φανερή ταραχή.

— Άνέθηκε η κάθεδνη κανείς, απ' την ώρα που έφυγα; τό ρώ-τησα.

— Έκανε πως δε μ' άκουσε. Τα γό-νατά του τρέμανε.

Στό μεταξύ, το άσανσέρ είχε γε-μίσει από άστυνομικούς.

— Σε ποιά πάτωμα πάτε; ρώτησε τό παιδί.

— Άρχίζα να θυμάμαι.

— Στο πάτωμα του Λαφάντι, δη-λώσα. Μα γιατί δεν άπάντησες στην ερώτησή μου;

Τό παιδί ξαναβρήκε κάπως τό θάρρος του και δικαιολογήθηκε:

— Τό σπίτι είναι μεγάλο. Έχει δεκάοχτώ πατώματα. Πώς μπορώ να παρακολουθώ αυτούς που μπαίνο-ν; γίνουνε;

Στράφηκε στους άστυνομικούς, που προσπαθούσαν να στριμωχτούν άκόμα μέσα στο άσανσέρ.

— Δέ χωράει άλλους! φώναξε. Μη σπράχνετε έτσι!

— Έκλεισε με πολύ κόπο την πόρ-τα. "Ο Όλσον, που στέκοταν πλά-τω του τον ρώτησε:

— Ξέρεις αν είναι σπίτι του ο κ. Λαφάντι;

Τό παιδί κοπιάζε για να κρατή-ση την ψυχραιμία του.

— Ναι, πιστεύω... άπάντησα. Πάντως, δεν τον είδα να βγαίνει.

— "Ημνασε στριμωγμένος σαν σορ-δέλλες, "Ένας απ' τους ρεπόρτερ ρώτησε τόν Όλσον αν πίστευε άλη-θινά πως θα μπορούσε να συλλάβη τό Λαφάντι.

— Όα δοκιμάσουμε πάντως... ά-πάντησε εκείνος μ' επιφύλαξι. "Αν δε μάς κοροϊδεύς ο λοχίας Ντυβάλ

Μικρή ιστορία

Δωμάτιο μουσικής

Τό ζεύγος Τσιφουτιδής άποφάσισε, επί τέλους, ύστερα ά-πό πολλούς και διάφορους ύπολογισμούς, να καλέσει στο σπίτι του φίλους και γνωστούς.

— Τι να γίνει... πρέπει να τους καλέσουμε κι' εμείς μία φορά, γιατί άλλωστε θα μάς πάρουν καμπάκι και θα μάς κλείσουν όλες τις πόρτες... λέει ο Τσιφουτιδής περιλυσος.

Και δίνει έντολη στη συμβρία του να προσκαλέσει τους... άνεπιθύμητους. Έκείνη πνιβαίνει στο σπίτι μιας φίλης της κι' από τό ξενο πλέφωνο άρχίζει να προσκαλή:

— Μεθαύριο, χρυσή μου, έκομμε μία μικρή συγκέντρωσι στο σπίτι... Άν δεν έπικε να πάς πούθενά άλλοι, πάρε τον άντρα σου κι' έλάτε...

Κάτι άκούνεται από την άλλη άκρη του σύρματος και η κυρία Τσιφουτιδής σπεύδει έντρονη να διευκρινήσει:

— Και βέβαια... μετά το φαγητό, κουφή μου... Ξέρεις δεν έχω ύπνρέτρια... Άπλωε για μία βεννυρότσα...

— Έτσι, την ώσιμένη μέρα, οι προσκεκλημένοι άρχίζουν να καταφάνουν στο διαμέρισμα του ζεύγους Τσιφουτιδής.

— Ένας καφές με κάτι πανιπνικά σοκολατάκια απ' τις γιορ-τές είναι τό μόνα τρατηριάτα... Και για υ' άποφυνουν την άνία και τη νύστα οι οικοδεσπότες δηλώνουν:

— Τώρα θα σάς δείξουμε και τό σπίτι μας... Πραγματικά τους άδνουν στο ύπνδωμάτιο, στην τραπε-ζαρία, στην κουζίνα κλπ. Μένει μονάχα ένα δωμάτιο, που δεν έχει σχεδόν καθόλου έπιπλα.

— Αυτός είναι ο ξεωνός σας; ρωτάει κάποιος άφελής.

— "Όχι, άπάντησε η κ. Τσιφουτιδής. Είναι τό δωμάτιο της μουσικής... Γιατί λατρεύουμε τη μουσική!

— Περιέργο όμως! λέει τότε κάποιος. Δέ βλέπω ούτε ρα-διόφωνο, ούτε πιάνο... Τι είδους δωμάτιο της μουσικής είναι;

— Ο Τσιφουτιδής τότε αναλαμβάνει να έξηγησει:

— "Α! Έδώ, που λέτε, καθόμαστε και άκούμε το ραδιό-φωνο του διπλανού διαμερίσματος!



Νά
ή πούδρα σας

Πολύ απαλή στρώνει
θαυμάσια στο δέρμα,
έξαιρετικά ομοιόμορφη,
αρωματισμένη με το
λεπτότερο άρωμα, ή
νέα πούδρα TOKALON
σε κουτί «CRYSTALE»
δὰ σὰς κάνη να φαίνεται
νέωτερη, ώμορφότερη,
πραγματικά χορτευτική!



ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ ΜΑΣ

Ένα από τα λίγα τραγούδια που έχει γυρίσει ο Νάτ Κινγκ Κάλ σε ρυθμό ροκ είναι και το «Ντού αϊ λάλι ιτ» που θα το βρήτε σε δίσκο της Κάπιτολ, Στοιχεία του δίσκου F 3839.

Προσωπικός των ρυθμών και δὲ τὸν ροκ είναι αναμφισβήτητος ο Τόμμυ Σάντς. Ο Τόμμυ Σάντς, που είναι το γινώσκον της Αμερικανικής νεολαίας, μας στέλνει ή καλλίτερα μας έστειλε μὰς φαινότατα κομμάτια σε δίσκο της Κάπιτολ (CG 14) Τίτλος τους «Έ μπάντλ φ ντρήμς» και «Σόλντα μπόμπι μπόμπι».

Και ο Ντὴν Μάρτιν. Ο περίφημος αυτός τραγουδιστής, αλλά και ήθοποιός, έπαιξε όπως θυμάστε στο φιλμ «Ρίο Μπράβο». Από το φιλμ λοιπόν αυτό είναι: πορμάνε τα δυο τραγούδια του «Ρίο Μπράβο» και «Μάι ράιελ πόνν έντ μίλ» που θα τα βρήτε σε δίσκο της Κάπιτολ με στοιχεία F 4174.

Και τελειώνουμε με ένα κάπως παλιό, αλλά πάντοτε δημοφιλές τραγούδι, «Γουάι-τένερ Λόλα γουόιντερ» και μάλιστα στην καλλίτερη έκδοση που τὸν έχει γίνει από την Άλμα Κόγκαν. Πίσω υπάρχει το πολύ γνωστό, όσο και καλά, μάμπο «Κιούμπαν μάμπο» τραγουδισμένο από την ίδια φυσικά. Ο δίσκος είναι της Χίτς Μάστερς Βόις, με στοιχεία 7MG9.

ΡΟΥΞΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Λέγεται καθ' έκαστην 9—3 και 5—7,
ὡς και επί συνηθείας. Χαρ. Τσιουκίπ
113. Τηλέφ. 613 610. Οικία 70-752.

— και δὲ βλέπω ποὶο συμφέρον θὰ
είχε να μὰς πὴ ψέμματα — ἔχομε
βάσιμες ἐλπίδες να τὸ πετύχουμε!

— Ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματος ἦ-
ταν κλειστή. Ὁ Κόρσον τὴ χτύπησε

δυνατὰ με τὴ γροθιά του. Δὲν ἀ-
πάντησε κανεὶς. Ὅταν ὅμως ξανα-
χτύπησε μισάνοιξε ὁ Λαφάντι τὸ θυ-
ρόφυλλο χωρὶς να βγάλῃ τὴν ἀλυ-
σίδα πού το συγκατατούσε ἀπὸ μέσα.

Φορούσε τώρα μία ρόμπα καὶ
παντούφλες.

— Μὲ θυμάσαι; τὸν ρώτησα ἀπ' τὴ
χαλαράδα.

Δίχως να μὸς δώσῃ καμμιὰ προ-
σοχή, εἶπε στὸν Κόρσον:

— Τὶ συμβαίνει; Τὶ σὰς ἔπιασε;

— Ἐκείνος ἔσπρωξε τὴν πόρτα, νευ-
ριασμένος.

— Ἀνοίξε! φώναξε. Θὰ μπούμε,
εἶτε τὸ θέλεις εἶτε ὄχι!

Ὁ Λαφάντι κούνησε τὸ κεφάλι
του.

— Ὅχι, δὲ θὰ σὰς ἐπιτρέψω να
μπήτε στὸ σπίτι μου. Ἐκτὸς ἂν ἔ-
χετε ἔνταλμα.

— Καὶ βέβαια ἔχομε! δῆλωσε ὁ
Κόρσον. Κι' ὄχι ἕνα μόνον!

Καὶ τοῦδωσε να διαβάσῃ τὰ ἐν-
τάλματα. Ὅταν τελείωσε, ὁ Λα-
φάντι εἶπε:

— Μπορεῖτε λοιπὸν να μπήτε.

Ξανάκλεισε τὴν πόρτα, ἐβγαλε τὴν
ἀλυσίδα τῆς καὶ τὴν ἀνοίξε πάλι,
διάπλατα. Δὲν κουνήθηκε ὅμως ἀπ' τὸ
κατώφλι.

— Σὰς ἀκούω, πρόσφερε. Περὶ τί-
νος πρόκειται;

Ὁ Κόρσον τὸν ἔσπρωξε μέσα.

— Φτάνουνε τὰ κόλλα! μούγκρι-
σε. Τὴν ἔπαθε αὐτὴ τὴ φορά. Τζὸς!

Ὁ Λαφάντι ἦταν θαυμάσιος ἥθο-
ποιός. Ἡ ἐκπληξὶ πού ἔδειξε, φαί-
νεται φυσικώτατη.

— Δὲν καταλαβαίνω γρύ! δῆλω-
σε. Τὶ ἔκανα; Τὶ θέλει ἐδὼ ὅλος αὐ-
τὸς ὁ κόσμος;

— Ἐνας δημοσιογράφος τοῦ ἀπάν-
τησε, ἐνὸς δουλεύανε τὰ φάξ των
φωτογράφων:

— Σὰς κατηγοροῦνε γιὰ ἀπαγω-
γὴ καὶ ἀπόπειρα φόνου!

Ὁ Λαφάντι χαμογέλασε.

— Πρωταπριλιάτικη φάρσα εἶν' αὐ-
τὴ; εἶπε.

— Ἐκανα ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος
του.

— Θὰ ἰσχυρισθῇ μήπως ὅτι δὲ μ' ἔ-
χεις δὴ ποτέ; τὸν ρώτησα.

— Μὰ φυσικά, ἀπάντησε ἥρεμα
κυντάζοντάς με ἀπὸ πάνω ὡς κά-
τω. Πρώτη φορά σὰς βλέπω, λοχία.

Ποιὸς εἴσατε καὶ τί θέλετε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Δὲ μπόρεσα πιά να κρατηθῶ.

— Ἀρπα τὴν! τοῦ φώναξε, δίνον-
τάς του μιὰ γροθιά στὸ σαγόνι.

— Ἀλλ' αὐτὸς φυλάχτηκε με τὸ
μπράτσο του καὶ ρώτησε ὕστερα
τὸν Ὀλσον:

— Μὰ τί ἔπαθε αὐτὸς ὁ ἄνθρω-
πος; Τρελλὸς εἶναι;

Μὲ τὴν κίνησι πού εἶχε κάνει γιὰ
ν' ἀποφύγῃ τὴ γροθιά μου, λυθή-
κε ἡ ζώνη τῆς ρόμπας του. Δὲ φο-
ρούσε ἀπολύτως τίποτε ἀπὸ μέσα.

Τὴν ξανάδεσε βιαστικά.

— Ὡστε δὲ μ' ἔχεις δὴ ποτέ; ἐ-
πέμεινα.

— Ὅχι.

— Δὲ μ' ἀνέγκασες ἐστὶ ν' ἀνε-
βῶ στ' αὐτοκίνητό σου, με τὴ βο-
ήθεια τοῦ Τόμμυ καὶ τοῦ Χάμμι, στὴ
γωνία τῆς Στέϊτ Στρήτ καὶ τῆς ὁ-
δοῦ Βὰν Μπύρεν;

— Ὅχι βέβαια.

— Δὲ μ' ἔφερες ἐδῶ; Δὲ μὸς ποῖ-
τεινες να μὸς ἀνοίξῃς ἕνα μαγαζί,
ἂν σοῦ ὑποσχόμενα να μὴν ἐπανα-
λάβω σὲ κανένα τῶς ὑπατιθέμενες ἀ-
ποκαλύψεις τῆς Μόνας;

— Ὅχι.

— Ἦσουν ὡστόσο βέβαιος πὼς ἡ
Μόνα μὸς εἶχε υποδείξει πού ἐκρυψ-
ε τὰ διαμάντια τοῦ Στάιν. Δὲν εἶν' ἀ-
λήθεια;

Ὁ Λαφάντι κούνησε τὸ κεφάλι
του.

— Ἐχει σαλέψει τὸ μυαλό σου,

λοχία, εἶπε. Δὲ σὲ ἔχω δὴ ποτὲ
μου καὶ δὲ μ' ἐνδιαφέρει τί λέει
καὶ τί κάνει ἡ Μόνα.

— Ἐκανα ἄλλῃ μιὰ προσπάθεια:

— Δὲ μὲ χτύπησε μέχρι ἀναι-
σθησίας, με τὴν βοήθεια τοῦ Νόρμ,
τοῦ Χάμμι, τοῦ Τόμμυ καὶ τοῦ
Γκόρντον; Δὲ σκόπευες να με πε-
τάξῃς στὴ λίμνη, γιὰ να νομίσου-
νε πὼς σκοτώθηκε σὲ ἀτύχημα;

— Ὁ Λαφάντι ἔβασε στὴν τσέπη
του κι' ἐβγαλε ἕνα τσιγάρο λίγο
στραπαριασμένο καὶ τὸν ἀναπτή-
ρα του.

— Ὅχι, εἶπε σκύβοντας λίγο, πὰ-
νω ἀπ' τὴ φλόγα. Ἀλλ' ὡστε δὲ βῆ-
κα καθόλου ἀπ' τὸ μεσημέρι, καὶ
μπορῶ εὐκόλα να τὸ ἀποδείξω.

— Ὅταν τελείωσε αὐτὴ τὴ φράσι,
ἀπλώθηκε βαρεὶα σιωπὴ μέσα στὸ
δωμάτιο. Ὅλοι εἶχαν καρφωμένα
τὰ μάτια τους ἀπάνω μου.

— Ὁ Ὀλσον φαινόταν σκεπτικός.

Κύτταζε γύρω μου. Ἐνοιοῦθα τὸν
ἐαυτό μου γελοῖο.

Δὲν ὑπῆρχε τὸ παραμικρὸ ἔχνο-
ς αἵματος στὸ πάτωμα. Οὔτε καν μιὰ
κηλὶδα ὕγρασίας. Καί, φυσικά, οὔ-
τε πτώμα...

Τὸ μικρὸ πορτραῖτο τῆς Μόνας
βοισκότανε πάλι στὴ θέσι του, πὰ-
νω στὸ τραπέζι.

— Πού εἶν' ὁ Τόμμυ; ρώτησε ὁ
Κόρσον.

Ὁ Λαφάντι τράβηξε μιὰ ρουφη-
διὰ ἀπ' τὸ τσιγάρο του.

— Στὸ κτῆμα μου, στὸ Νικόν, ἀ-
πάντησε χαμογελώντας. Εἶχα ν' ἀ-
σχοληθῶ με κάποια... ἰδιωτικὴ μου
ὕποθσι σήμερα τ' ἀπόγευμα κι' ἔ-
δωσα ἀδεία στὰ παιδιά γιὰ ὅλη
τὴν ἡμέρα.

— Μήπως εἶναι πεθαμένος;

Τὸ χαμόγελο τοῦ Λαφάντι ἔγινε
πλατύτερο.

— Ἰσως νᾶναι ἀνασθητός ἀπ' τὸ
μεθύσι, ἀπάντησε. Ὅταν ἀρχίσῃ
να πίνῃ αὐτὸ τὸ γουρουνί, ξεχνεὶ
νὰ σταματήσῃ...

Στράφηκε σὲ μένα καὶ πρόσθεσε:

— Καὶ τώρα θέθελα μερικὲς ἐξη-
γήσεις. Ἀπὸ πού ξεφύτρωσε αὐτὸς
ὁ λοχίας;

Μιὰ ρυτίδα αὐλάκωσε τὸ μέτωπο
τοῦ Ὀλσον.

— Εἶναι ὁ Μάικ Ντυβάλ, ἀδελφὸς
τοῦ Τζόννυ Ντυβάλ, ἐξηγήσε.

— Ἀ, ἐκείνου τοῦ στρατιώτη πού
εἶχε παντρευτῇ τὴ Μόνα;... Καλύ-
τερα θάκανε αὐτὴ ἡ ξεμυαλισμένη
να καθῆσῃ στὸ σπίτι τῆς καὶ να

τὸν περιμένῃ, ἀντὶ να γυρίσῃ στὰ
μπάρ καὶ νὰ «φωνήσῃ» πελάτες σὰν
τὸ Στάιν. Ὁδὲ ἀποφύγει τότε ἕνα
σαρὸ μπλεδάδες.

Μὲ μιὰ ξαφνικὴ γροθιά μου, τὸν
πέταξα χάμω.

— Πᾶψε τὴν κωμωδία, παληόσκυ-
λοι! μούγκρισα. Τὶ ἔκανες τὸ πτώ-
μα τοῦ Τόμμυ; Καὶ τὸ Γκόρντον;...

Δίχως να σηκωθῇ ἀπ' τὸ πάτω-
μα, ἀπάντησε μαλακά:

— Ἀκουσε με! Δὲν καταλαβαίνω
τί μὸς λές. Ἡ Μόνα ἀπάτησε τὸν
ἀδελφὸ σου, εἰσάστε σύμφωνοι. Μὰ
τί σοῦ φταίω ἐγὼ γι' αὐτό;

Ἐβλεπα να τοῦ δώσω μιὰ κλω-
τσιὰ στὰ μούτρα, ἀλλὰ με σταμά-
τησε ὁ Νάγκλ.

— Ἐ, φρόνιμα! Μὴν ἐκνευρίζεσθε,
λοχία! μὸς σύστησε.

Ὁ Κόρσον ἔκανε στὸ μεταξὺ τὸ
γύρο τῆς κάμαρας, με τὰ μάτια
καρφωμένα στὸ πάτωμα.

— Πού ἀκριβῶς βρισκόσαστε, ὅταν
σηκώσατε τὸν Τόμμυ Λιούις; με
ρώτησε.

Τοῦδεῖξα τὴν πολυθρόνα τοῦ
Τόμμυ.

— Ἐδὼ ἀκριβῶς. Κι' ἔπεσε πάνω
σ' αὐτὸ τὸ χαλί.

Ὁ Κόρσον ἔσκυψε, ἐξέτασε τὸ
χαλί, τὸ ἀνασήκωσε.

— Ὅχι πάνω σ' αὐτὸ τὸ χαλί. Ἀ-
ποκλείεται! δῆλωσε.

— Κι' ὅμως εἶν' ἀλήθεια! ἐπέμει-
να. Ὑστερα ἔσπασα τὴ μποτίλια
τοῦ οὐίσκυ στὸ κεφάλι τοῦ Γκόρντον
καὶ τὸν στρέβωσα με τὰ γυαλιά.

Μούγκριξε ἀπ' τοὺς πόνους σὰν κο-
λασμένος, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ δῶ.

Ὁ Κόρσον φαχούλευε ἐλαφρὰ με
τὰ δάχτυλά του τὸ πάτωμα, με ὅ-
πως σκεπτικός.

— Δὲ μπορῶ να καταλάβω... μουρ-
μούρισε. Εἴσατε βέβαιος πὼς σὰς
φέρανε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ διαμέρισμα;

— Ἀπολύτως βέβαιος.

Ὁ Κόρσον, φανερὰ ἀπογοητευμέ-
νος, στράφηκε στὸ Λαφάντι.

— Ἰσχυρίζεσθε πὼς μπορεῖτε ν' ἀ-
ποδείξετε ὅτι δὲ βγήκατε καθόλου,
ὅλο τ' ἀπόγευμα; τοῦ εἶπε.

— Ἐκείνος ἐξακολουθοῦσε να χαμο-
γελά.

— Βεβαίως, ἀπάντησε. Ἐχω δυὸ
μόρτυρες πού θὰ τὸ καταθέσουνε.

Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ ὑπάλληλος τοῦ
ἀσανσέρ.

Ὁ Κόρσον σηκώθηκε καὶ εἶπε στὸ
Νάγκλ να πάη να φέρῃ τὸ παιδί τοῦ
ἀσανσέρ.

Ὅταν μπῆκε ὁ νεαρός, μὸς φάνη-
κε ἀκόμα πιὸ μικρὸς στὰ χρόνια κι'
ἀκόμα πιὸ φοβισμένος. Ὁ Κόρσον
τὸν ρώτησε τ' ὄνομά του. Χρειάστη-
κε να ὑγράνῃ τότε με τὴ γλώσσα
του τὰ στεγνωμένα χεῖλιά του, γιὰ
να μπορέσῃ ν' ἀπαντήσῃ ἐπιτίλους:

— Μὲ λένε Μάννυ... Μάννυ Κέλλυ.

— Ποιὰ ὥρα ἔπιασες δουλειὰ σή-
μερα;

— Τὸ μεσημέρι.

— Καὶ πὼς εἶσαι ἀκόμα ἐδῶ;

— Κάνω ὑπερωρία. Ἀῦριο, θὰ δου-
λέψω μόνο τὴ μισὴ μέρα.

Ὁ Κόρσον ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσέ-
πη του τὸ σῆμα του καὶ τοῦ τὸ
δείξε.

— Ἐξέρεις τί εἶν' αὐτό; τοῦ εἶπε.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε τὸ
παιδί ξεροκαταπίνοντας. Εἴσατε
ἀστυνομικός.

— Τῆς Ἀσφαλείας, συμπλήρωσε ὁ
Κόρσον. Φρόντισε να μὴ τὸ ξεχά-
σῃς!

— Μάλιστα, κύριε. . .

— Πόσες φορές βγήκε ξὼς σήμερα
ὁ Λαφάντι;

Ὁ Μάννυ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν κατέδικε καθόλου... ἀπάν-
τησε. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν τὸν
εἶδα.

— Εἶσαι σίγουρος;

— Ἀπολύτως!

— Ἐμεινε λοιπὸν ὅλη τὴ μέρα στὸ
σπίτι του;

— Ἐκτὸς ἂν εἶχε βγῇ πρὶν ἀπ' τὸ
μεσημέρι. Δὲ μπορῶ να ξέρω τί γί-
νεται ἐξω ἀπ' τὶς ὥρες τῆς ὑπὴ-
ρεσίας μου.

Τὸ παιδί ξανάβρισκε τὴν αὐτοπε-
ποιθήσι του. Ὁ Κόρσον μ' ἔδειξε
καὶ ρώτησε:

— Κι' ὁ λοχίας;...

— Τὶ ἔκανε ὁ λοχίας;

— Τὸν εἶδες ν' ἀνεβαίνει ἀπόψε.

μεταξὺ 7 καὶ 7½;

— Ὅχι, κύριε.

— Τὸν εἶδες καμμιὰ ἄλλῃ ὥρα;

— Ὅχι, κύριε. Τὸν πρωτοεῖδα πρὶν
ἀπὸ λίγο, ὅταν μπῆκατε ὅλοι στὸ
ἀσανσέρ, καὶ με ρώτησε ἂν εἶχε κα-
τεβῇ κάποιος ἀφ' οὗ ἔφυγε. Βρήκα
μόλις τὰ παραξένῃ αὐτὴ τὴν ἐρώτησί
τού!

Κύτταζε τὸ Λαφάντι. Μὲ κύττα-
ζε κι' ἐκεῖνος, με ὅπως ἐρωτικό.

— Αὐτὸ τὸ παιδί λέει ψέμματα!

φώναζε. Τὸ δωροδόκησε ὁ Λαφάντι!

— Τὶ λές ἐστὶ γι' αὐτό μικρὴ;
ρώτησε ὁ Ὀλσον.

— Δὲ με βάζουν ἐμένα ἔτσι εὐ-
κόλα να πῶ ψέμματα! διαμαρτυρή-
θηκε ὁ Μάννυ με πειστικὴ θερμῇ.

Τὶς ἄλλες μέρες, ἀνεβαίνει ἕνα σα-
ρὸ κόσμος. Σήμερα ὅμως, ἀπ' τὸ
μεσημέρι, δὲν πῆρα παρὰ μόνον ἕνα
ἀτομο γιὰ τὸ δέκατο τέταρτο πά-
τωμα.

— Ἀ! Ποιὸς ἦταν αὐτός;

Ὁ Κέλλυ χαμογέλασε:

— Δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ δὲς, ἀλλὰ
αὐτὸς τ' ἄλλος!

Ὁ Λαφάντι φαινόταν ἐνθουσια-
σμένος.

— Σὰς τὸ εἶπα... δῆλωσε.

✱

Ἀκολουθούμενος ἀπ' τὸν Κόρ-
σον, διέσχισα τὸ λίβινγκ-ρούμ, προ-
χώρησα στὸ διάδρομο καὶ γύρισα τὸ
πόμολο τῆς πόρτας. Πίσω ἀπ' τὴν
πόρτα αὐτὴν — ἦμουν σίγουρος! —
ἐκλαίγε πρὶν ἡ γυναίκα...

Ἡ πόρτα ἀνοίξε διάπλατα.

Ἡ ξανθοῦλα πού εἶχα δὴ να κα-
τεβαίνει ἀπ' τὸ ταξί, καθότανε πάνω
στὸ κρεβάτι. Δὲ φορούσε τίποτ' ἄλ-
λο... ἀπ' τὸ κραγιόνι τῶν χειλίων
τῆς!

Ἐμπῆξε μιὰ φωνὴ κι' ἐπιχείρησε
ἀδέξια να σκεπαστῇ με τὸ σεντόνι.

— Τὶ κάνετε ἐδῶ ἐσεῖς; τὴ ρώτη-
σε ὁ Κόρσον.

Ἐκείνη χαμογέλασε πονηρά.

— Θέλετε, ἀλήθεια, να σὰς τὸ ἐ-
ξηγήσω; εἶπε.

Ὁ Κόρσον κοκκίνισε ὡς τ' αὐ-
τιά.

— Ἀπὸ πότε βρῖσκεσθε ἐδῶ; τὴ
ρώτησε.

— Ἀπὸ τρεῖς ὥρες, τὸ λιγώτερο.

Ἰσως καὶ τέσσερες... Ἐρτάσα κα
τὰ τίς 4.

Ἦταν ὀλοφάνερο πὼς ἔλεγε ψέμ-
ματα ἡ ξανθοῦλα, ὅπως καὶ τὸ παι-
δί τοῦ ἀσανσέρ. Ἐκτὸς πιά ἂν ἦ-
μουν τρελλὸς γιὰ δέσιμο...

— Δὲ σὰς τὸ εἶχα πῇ, παρατήρη-
σε ὁ Λαφάντι.</



Για επίσημες περιστάσεις

Για κάθε μέρο

Για πολύ σοβαρούς κυρίους

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΑΠΟ ΠΟΠΛΙΝΕΣ ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Σε μεγάλη ποικιλία ποιτήτων, από την πιο φινε και πολυτελή ποπλίνα, γνωστή ως (No 1080), έως την πιο φθηνή και γερή καθημερινής χρήσεως, γνωστή ως (No 380), όρετικα πλεονεκτήματα: σταθερές ποιότητες, αναλλοίωτα ευγενικά χρώματα, εξαιρετικά νήματα, επεξεργασία Σανφοράιζντ.

Με ό,τι δάξει ο νους σε θαυμάκερα οφθαλμάτα, η

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΛΕ

ντύνει, στολίζει, νοιομοιρεύει!

Για Μανιά
Για Πρεκτά
Για Κονβέρτες

ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ ΑΘΗΝΑ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Εις τη μενίσση Κορκοκαρμένη - Αιόλου - Ευρυπύλου - Βασιλίου - Σωφρονίου

— Δείχνουνε πώς είσαστε γενναίος, λοχία, Μακάρι να τα είχα κερδίσει κι' εγώ!... Έχω όμως την ιδέα πως θα τραβήξατε πολλά, στον πόλεμο. Δεν είναι δόλου φυσικό να παρουσιάζεστε έτσι στα ξένα σπίτια και να κατηγορήτε τους ανθρώπους για διάφορα εγκλήματα! 'Η εντύπωσή μου είναι πως έχετε πάθει ένα... ένα νευρικό κλονισμό. Είναι κάτι που παρατηρείται συχνά σ' όσους λάβανε μέρος στον πόλεμο.

Χαμογέλασε, δείχνοντας, τα άσπρα δόντια του, και πρόσθεσε: — Φαντάζονται διάφορα πράγματα... Βλέπουν όπιας ες...

Δε με πρόσεχε πιά. Απευθυνότανε στους δημοσιογράφους.

— Δεν είναι κακό παιδί, ο λοχίας, συνέχισε. Έλατε όμως στη θέσι του! Γυρίζει απ' το μέτωπο, για να δει τη νύφη του... και τί βρίσκει; Τη χήρα του αδελφού του καταδικασμένη σε θάνατο, γιατί σκότωσε κάποιον αφού πρώτα άπαισε μαζί του το μακαρίτη. Αυτό τον πληγώνει στα σκατοειστικά του αισθήματα. Γίνεται έξω φρενών. Θέλει να ξεθυμάνη να εκδικηθή κάπως για τον αδελφό του.

»Σκαρώνει λοιπόν μέσα στη φαντασία του μια εξωφρενική ιστορία, με μένα για πρωταγωνιστή... Με παρακολουθείτε; Κι' όλ' αυτά έπειδή η Μόνα υπήρξε κάποτε φιλέντα μου.

— Λέτε ψέματα! ούρλιασε.

— Πάντως, αρραδιάσατε ένα σωρό φανταστικές κατηγορίες εναντίον μου! Με φέρατε σε στενόχωρη θέσι. Μα δεν πειράζει, δε σας κρατώ κακία. Θα κάνω όμως μια πρόταση στους κυρίους, για το καλό σας, για να μην έχετε κανένα άσχημο μπλέξιμο...

— Ποιά είν' αυτή η πρόταση; ρώτησε ο Όλσον.

— Να εξετασθή ο λοχίας από ένα ψυχίατρο.

Ένα τέτοιο αίτημα εκ μέρους του Λαφάντι έπρεπε να είναι κομικό. Κι' όμως ο Όλσον δε μου φάνηκε καθόλου διατεθειμένος να γελάσει...

Τον κύνταζε, με σφιγμένο το λαιμό. Ύστερα στράφηκε στον αστυνόμο Κόρσον.

Αυτός συνέχισε την έρευνά του, ηγιαίνοντας από ένα σ' άλλο επίπλο και μετατοπίζοντας τα διαφωρα αντικείμενα, δίχως να δίνει πολλή προσοχή σ' ό,τι λέγανε οι άλλοι γύρω του.

Κάποια στιγμή έσκυψε και πήρε από χάμω ένα άσπρο πραγματάκι, κρυμμένο σε μια τσέπη του χαλιού. Τό κύνταζε για ένα λεπτό, σκεπτικός, κι' έπειτα τόκρυψε στην τσέπη του.

Είχε άπλωθή σιωπή. Τη διέκοψε πρώτος ο Όλσον, λέγοντας με στενοχώρια:

Είναι βέβαιο πως δε βρήκαμε πτώματα σ' αυτό το διαμέρισμα, ούτε και καμμία ύποπτη άκαταστασία. Έπομένως, οι καταγγελλίες του λοχία δεν είχαν βάση. Είναι φανερό ότι δε βρίσκεται σε φυσιολογική κατάσταση.

— Λέτε βλακείες! φώναξε έξω φρενών.

Και άρμισε προς την πόρτα του διαδρόμου. Σταμάτησε όμως ξαφνικά, βλέποντας τη μικρή φωτογραφία της Μόνας, μέσα στο κάδρο της. Ύπρηξε κάτι σ' αυτήν... κάτι που τραβήξε ξαφνικά την προσοχή μου... Και κατάλαβα μεμιάς!

— Ορκίζεσθε πως ο λοχίας δεν πάτησε ποτέ το πόδι του εδώ; ρώτησε ο Όλσον το Λαφάντι.

— Τ' ορκίζομαι! Άκούσατε άλλωστε τί σας είπαν το παιδί του άσανσέρ κι' η Γκλόρια!

— Κι' ο Τόμμι; Ο Γκόρντον; Πού είναι;

— Στο κτήμα μου, στο Ντιούν. Καταλαβαίνετε... τους έδιωξα για, τί είχα τρυφερή συντροφιά!

Κι' ο Λαφάντι έδειξε με το πι-

γούνι του την πόρτα της κάμαρας. Θέλησα ν' ανοίξω την πόρτα του διαδρόμου. Άλλ' ο Κόρσον κατάλαβε το σκοπό μου και μου φώναξε:

— Έ, πού πάτε;...

Έβγαλα άμέσως το ρεβόλβερ που είχα πάρει απ' τον Τόμμι.

— Δεν είναι τρελός και δεν έχω καμμία όρεξη να με κλείσετε στο φρενοκομείο, άπάντησα. Θέλω μονάχα ν' άπαντήσετε σε μια έρώτησή μου.

— Να την άκούσουμε... πρόφερε ο Κόρσον με άχρωμη φωνή.

— Προκειμένου να υποβληθώ κάποιος σε ψυχιατρική εξέταση, πόσον καιρό θα μείνη περιορισμένος, υπό παρατήρηση;

— Τέσσερες ή πέντε μέρες.

— Αυτό είναι! Κι' έτσι, τη μέρα που θα βγώ απ' το ψυχιατρείο, έφωδιασμένος με πιστοποιητικό πως έχω εν τάξει τα μυαλά μου, θα μάθω πως έγινε πιά η εκτέλεσι της Μόνας!

Κανείς δεν κουνήθηκε στην αίθουσα, εκτός από ένα φωτογράφο που μου τραβήξε ένα έσταντάνε, με το πιστόλι στο χέρι γυρισμένο εναντίον του Κόρσον.

Βγήκα γρήγορα κι' έκλεισα πίσω μου την πόρτα. Όταν την άνοιξε πάλι ο Λαφάντι, έγω είχα φτάσει πιά στο άσανσέρ.

— Στεμαχτήστε τον! Πιάστε τον! Είναι τρελός! φώναξε ο Λαφάντι.

Τον πυροβόλησα. 'Η σφαίρα του κοψε το λοβό του άριστερου ατιού. Χώθηκε άμέσως μέσα και ξανάκλεισε την πόρτα, όσο πιά γρήγορα μπορούσε.

Το παιδί του άσανσέρ έτρεμε σύγκορμο απ' το φόβο του.

— Όχι... μη με σκοτώσετε!... τραύλισε κλαψιάρικα.

Κόλλησα το ρεβόλβερ στα πλευρά του.

— Στο ισάγειο, γρήγορα! διάταξε.

Στα μισά της διαδρομής, τον ρώτησα:

— Πόσα σούδωσε ο Λαφάντι για να τον καλύψης;

Με φοβότανε, βέβαια. Όχι όμως τόσο, όσο το Λαφάντι! Χωτρές στάλες ιδρώτα κυλούσαν απ' το μέτωπο του υάγουλά του.

— Δεν... δεν καταλαβαίνω τίποτα! τραύλισε.

Δεν είχα άρα τώρα για να κουβεντιάσω μαζί του. Διέσχισα το χώλλ, πέρασα άνάμεσα στους άστυνομικούς που φρουρούσαν την είσοδο, και σταμάτησα ένα περαστικό ταξί.

— Πού θα πάμε; με ρώτησε ο σωφέρ.

— Δεν ξέρω άκόμα. Ξεκινήστε, και θα σας πώ...

Βρισκόμουν πραγματικά σ' άμηχανία. Είχα να κάνω ένα σωρό πράγματα και διέθετα έλάχιστη άρα... Έξ άλλου, από δώ και μπρός, θα με κυνηγούσαν άλύπητα ο Λαφάντι κι' οι άνθρωποι του.

Είχα βγάλει το πιστόλι μου μπροστά σε τόσους μάρτυρες. Είχα πληγώσει το Λαφάντι σ' αυτή.

ΟΛΗ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Δώστε στην οικογένειά σας άραιές κι' άφελιμες συνήθειες. Έπί παραδείγ' ματι, μάθετε στο παιδί σας από μικρό να πλένι τα δόντια του μόνο. Άλλα και σεις μην άμελήτε αυτό το καθήκον προς την υγεία σας. Χρησιμοποιείτε την 'Οδοντόπαστα Νιόδα που έχει λεπτό άρώμα και δεν έρεθίζει καθόλου τα όύλα. 'Η 'Οδοντόπαστα Νιόδα είναι προϊόν του γερμανικού Οίκου BEIERS DORF. 'Η συνήθειά και η ποιότητά της είναι άγνωστες. Απολυμαίνει τα δόντια και διαλύει όλα τα ύπολειμμάτα πριν προφύγουν παρέρμειναν στο στόμα. Κάνει τα δόντια να λάμπουν από καθαριότητα και την άναπνοή άρωματική. Άγοράστε σήμερα 'Οδοντόπαστα Νιόδα για όλη την οικογένεια. Πωλείται παντού σε σολιτάρια μικρά των 30 γρ. και μεγάλα των 65 γρ. που είναι και οικονομικότερα.



ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ... ΚΟΡΥΦΗΣ

Η 'Ελίζαμπετ Τσάιλορ έπέστεισε το ταξίδι της στο Παρίσι και την έκει συνάντησι της με τον Άνρι-Ζωρζ Κλουζώ, για να μπορέσει να συναντηθ, στη γαλλική πρωτεύουσα, με την ύπ' άρ. 1 σταρ του ρωσικού κινηματογράφου Τατιάνα Σαμπολζοβα. 'Η συνάντησι αυτή έγινε στο σπίτι του διασημού Γάλλου σκηνοθέτη και η συζήτησι των δύο κορυφαίων άστρ, που έγινε με διερωπνά, υπήρξε εγκάρδια. Οι δύο καλλιτέχνιδες είχαν έναυσταντηθ, πρό χρόνων στη Μόχα, όταν η Λιζ έπεσε κέφθ τη ρωσική πρωτεύουσα, με τον τότε σύζυγό της, παραγωγό του κινηματογράφου Μάικλ Τόντ.

Άκόμα κι' ο Κόρσον θα με περνούσε πιά για τρελό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Έκτός απ' τα νυχτερινά κέντρα, τα μπάρ, τα ξενοδοχεία κι' ένα — δυά ένεχυροδανειστήρια, όλα τα μαγαζιά της Νόρθ Κλάρκ Στρίτ ήταν κλειστά και σκοτεινά.

Είχα ώστόσο την καλή τύχη να βρώ άνοιχτό άκόμα ένα κατάστημα που πουλούσε άνδρικά είδη «εύκαιρίας». 'Η βιτρίνα του ήταν γεμάτη ποικιλία γραβάτες και ψάδινα καπέλλα.

Έπρεπε να έπικοινωνήσω έπειγόντως με το δικηγόρο της Μόνας. Άκόμα πιά έπείγον όμως ήταν ν' αντικαταστήσω τη στολή μου μ' ένα πολιτικό κοστούμι.

Σε δέκα λεπτά το πολύ, όλοι οι άστυφύλακες του Σικάγου θα είχαν πάρει τη διαταγή νάχουν το νού τους για ένα ψηλό, κοκκινομάλλη λοχία, μ' ένα σωρό διάσημα στο στήθος...

Μπήκα στο μαγαζί. Μόριζε να φθαλίει και παλιό πέτσι. Ένας ήλιοφθιμένος νέος άφισε την ήπιοδρομιακή έφημερίδα που δόδαζε, και με ρώτησε τί έπιθυμούσα.

— Θάθελα ν' αγοράσω ένα πολιτικό κοστούμι, του έξηγησα.

— Πολύ εύχαρίστος, λοχία! άπάντησε πρόθυμα.

Και με πήγε σ' ένα μεγάλο ντουλάπι με τσαμπόρτες, γεμάτο κοστούμια κρεμασμένα στη σειρά. 'Υσταύμα κρεμασμένα στη σειρά. Ένα σταυρωτό κοστούμι από γκαμππαρινία, μοντέρνο και άρεκτα κομψό.

— Πως σας φαίνεται, αυτό; πρόσθεσε. Είναι φτιαγμένο παραγγελία. Κόστιζε 150 δολάρια. Άν σας πηγαίνει καλά, θα σας τ' άφίσω για 50 δολάρια μόνο.

Φόρεσα το σακάκι. 'Ηταν σάν φτιαγμένο στο σώμα μου. Άλλά και το παντελόνι μου φάνηκε κανονικά μακρού.

— Θα το πάρω, δήλωσα. Χρειάζομαι έπλις δυό — τρία ποικάμισα κι' ένα καπέλλο.

Μου χαμογέλασε.

— Απ' αυτά έχω καινούργια, μου είπε.

Διάλεξα τρία άσπρα ποικάμισα, μια μπλε γραβάτα μονόχρωμη κι' ένα παναμά. 'Ο νεαρός φαινόταν κατενθουσιασμένος για την καλή αυτή «άδουλειά» που του είχε τύχει σε άρα που δεν το περίμενε καθόλου...

— Απολυθήκατε, λοχία; με ρώτησε.

— Όχι. Άλλά έχω ραντεβού με μια μικρή, που έπιμένει να δη πως φαίνονται με το πολιτικά.

— Κάτι ιδέες που σου έχουνε αυτές οι γυναίκες!...

Από παπούτσια, είχα μόνο «μοκασίν» διαφόρων χρωμάτων, με σόλες από κρέμ. Τα διάλεξα μπλε, για να ταιριάζουν με τη γραβάτα μου. Όταν τα φόρεσα, μου δόσανε την εντύπωσι πως περπατούσα πάνω σ' ένα στρώμα... Πάντως, ήταν πολύ προτιμώτερα απ' τα στενά εκείνα παπούτσια που μου θανατώνανε τα πόδια!

Αγόρασα έπλις μια μικρή βαλίτσα, για να βάλω μέσα τη στολή μου. Ύστερα πήγα ν' αλλάξω ρούχα πίσω από μια κουρτίνα.

Πόσο αλλοιώτικος γίνεται ο άνθρωπος με το πολιτικά! Έρωαίχα τώρα μ' ένα ξεγυμναστικό γλεντζέ...

Άφου έβαλα στις τσέπες μου τα χαρτιά μου και το ρεβόλβερ στη ζώνη μου, διπλώσα τη στολή μου, και πήγα να πληρώσω.

Ο νέος έκανε την άδρασι.

— Ουδέντα εννιά δολάρια, μείον 10 τοίς 100, μου είπε.

— Τι είν' αυτό το 10 τοίς 100; άπόρησα.

— Ειδική έκπτωση για σας... για τα παράσημά σας. Έκανα κι' εγώ στον πόλεμο, λοχία!

Ήταν η πρώτη φορά που μου τύχαινε κάτι εύχριστο, από τότε που είχα φτάσει στο Σικάγο.

Ευχαρίστησα το νέο, κι' εκείνος μου ευχήθηκε καλή τύχη.

Στη γωνία του δρόμου υπήρχε ένα καπνοπωλείο. Μπήκα στον τηλεφωνικό του θάλαμο κι' έψαξα τον κατάλογο. Ήτάντας τη διέδυνσι του δικηγόρου της Μόνας.

Ύπρηξε ένας δικηγόρος Κουέντιν Έμερσον στον όνομαστικό κατάλογο των επαγγελματιών. Άδύνα-

το όμως να βρώ τη διέδυνσί του. Σίγουρα, θάμενε σε κάποια απ' τις μικρές γειτονικές πόλεις... Έπρεπε λοιπόν ν' ανασβάλω την έπίσκεψί μου για το έπόμενο πρωί... αν θα ζούσα άκόμα ως τότε!

Βγήκα πάλι στο δρόμο και στάθηκα ένα λεπτό άναποφάσιτος, μη ξεροντας τί να κάνω...

Όπως άνάφερε η δικογραφία που μου είχε δείξει ο Όλσον, η Μόνα είχε «ψωνίσει» το Στάιν σ' ένα ύποπτο νυχτερινό κέντρο, που λεγόταν «Ο Φούρνος». Έδλεπα λοιπόν άκριδώς τη φωτεινή έπιγραφή αυτού του κέντρου, 300 μέτρα πιά πέρα από και που στεκόμουνα...

Δε δάταν άσχημα ν' άρχίσω από και! Ποτέ δε θα πίστευε ο Λαφάντι πως θα τόλμούσα να πατήσω το πόδι μου σ' ένα δικό του κέντρο... στο «Φούρνο».

Διέσχισα το δρόμο και μπήκα στο «Φούρνο».

Είχε μια μεγάλη αίθουσα, με «κρυφό» φωτισμό, με μικρά «θεωρεία» κατά μήκος των τοίχων και μ' ένα μπάρ στη μέση, λίγο ψηλότερο και σε σχήμα πετάλου άλόγου. 'Η πελατεία ήταν άρεκμή, και φαίνόταν πως δε λογάριάζε τα έξοδα. Τα μισά θεωρεία και σκαμνιά του μπάρ ήταν πιασμένα από προκλητικές «αράτσες». Κι' η μυρωδιά που έπικρατούσε εκεί μέσα, ήταν έντελώς χαρακτηριστική...

Προσπάθησα του κάκου να βρώ ένα έλευθερο σκαμνί στο μπάρ. Στο τέλος έγκαταστάθηκα σ' ένα απ' τα λίγα άδειάνα θεωρεία.

Ένα γκαρσόνι μ' άδύνατο πρόσωπο, σάν κάψι μαχαριού, ήρθε να πιάσει παραγγελία.

Ή μπύρα κόστιζε 1 δολλάριο ή μπωτίλια. Το αύισκο, 2 δολλάρια το ποτήρι.

Ρούφηξα σιγά — σιγά το πιστό που είχα παραγγείλει. Τέσσερες μουσικοί παίζανε πάνω σε μια μικρή εξέδρα — προέκτασι του μπάρ. Κανείς όμως δεν τους πρόσεχε.

Οι γυναίκες σπικάνονταν όλοένα, άλλαζαν θέσι, ηγιαινούεχονταν σάν τα μυρμήγκια. Ποτέ άλλοτε δεν είχα δει τέτοια κίνησι σ' ένα κέντρο που δεν ήταν δηλωμένο έπίσημα σαν «κακόδημο σπίτι»...

Προσπαθούσα να φαντασθ, τη γυναικεία εκείνη γυναικούλα, τη θανατοποινήτισσα, μέσα σ' αυτό το πρόστυχο περιβάλλον, αλλά δεν το κατάδωσα. Δεν το χωρούσε το μυαλό μου... Να πουλήθ για λεφτά; Όχι, άδύνατο! Δε μπορούσα να το πιστέψω, παρ' όλη την δυσλογία της, πως όλες τις άποδείξεις που είχε παρουσιάσει ο εισαγγελέας στη δική της!

Ή φωτογραφία της Μόνας, που είχα δει στο διαμέρισμα του Λαφάντι, δεν έφευγε απ' τη σκέψι μου... Τί κρίμα να μην είμαι πιά ειδικός στα γυναικεία κοσμήματα! Μα, αν ήταν σωστή η παρατήρησι μου, η ύπόθεσι γινότανε πολύ ύποπτη!

Ίσως ο δικηγόρος της Μόνας θα μπορούσε να μου έξηγηθ, ώρισμένα πράγματα. Πάντως, θα ήταν σε θέση να τα άνακαλύψη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ: 'Η συνέχεια

ΤΗΛ. 612-010

100 %

ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις πριονιές τριχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ

ΧΩΡΙΣ ΪΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ

Είμαστε άναγνώριστοι

Νηπεριτοίμασε θεροπευεται

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥΝΕ ΚΟΛΛΑΚΗ

ΛΙΣΙΕΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΚΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΔΕΚΕΔΕΣ

ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕΛΟΠΕΝΤΑ

Κ. ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ



ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

ΜΙΑ φορά ζούσε μία βασιλοπούλα, η Πλουμιστή, που είχε όλα τα καλά για να είναι ευτυχισμένη. Είχε πλούτη, όμορφα και χάδια από τους γονείς της, που τη λάτρευαν, γιατί την είχαν μοναχοκόρη.

Η καλωσύνη της ήταν τόσο μεγάλη, που η φήμη της είχε φτάσει ως τα πέλατα του κόσμου. Όλοι την αγαπούσαν και γι' αυτό λυπήθηκαν όταν έμαθαν πως η αγαπημένη τους βασιλοπούλα, η Πλουμιστή, είχε πέσει βαριά αρρώστη. Ήταν εσπασμένη στο κρεβάτι της κι' απόμεινε αιμώδη, κι' ούτε να φάει ήθελε, ούτε να πιει.

Απαλτισμένος ο βασιλιάς, έφερε στην κόρη του τα πιο ωραία πράγματα, τα πιο γλυκόλαλα πουλιά και τους πιο άστειους γελωτοπούδες για να υπορέσουν να την κάνουν να γελάσει. Τού κακού όμως. Ούτε γελούσε, ούτε άνοιγε τα κορσάκια της για να της δώσει στα τόσα άστειά που της έλεγαν οι γελωτοποιοί.

— Πες μου, Πλουμιστή μου, της έλεγε ο πατέρας της, τί θέλεις να σου φέρω; Κι' έγω, ό,τι και να είναι εκείνο που θα μου ζητήσεις, θα σου το δώσω. Πες μου, τί σ' έριξε σε τόσο βαρεία μελαγχολία και δούσε το παλάτι μας στην απόγνωση!

— Πρόκειται, πατέρα, για μία ιστορία, που έκουσα μία μέρα που καθόμουν στον κήπο κι' έπαιζα με τους κύκνους της λίμνης...

— Ποιά ιστορία, κόρη μου; Πες μου την να τη μάθω κι' εγώ!

— Πενούσε απ' έξω ένα νέο παλληκάρι, ντυμένο σταγικά, αλλά με γερό κορμί. Σταμάτησε, με κύτταξε και μου είπε:

— Ε, ποιητήσασ μου, έσυ παίξεις με τους κύκνους βουτηγμένη στην καλοπέραση και στα πλούτη κι' έλαιο βασιλιά, του πατέρα σου, πώς, για να τον αγαπήσει, πιο πολύ, ο λαός του, πρέπει να έδωσέ τον πεινιάρη 'Αράπη, που τρώει το βίος των ανθρώπων, που σκάβουν τη γη, για να ζήσουν.

— Και που βρίσκονται αυτοί οι 'Αράπες; Τον ρώτησε.

— Εκεί πάνω στα βουνά ζή ο 'Αράπης με τα χρυσά σκουλαρίκια. Μ' άλλους 49 συντρόφους του. Για να καρτάσουν όλοι αυτοί, τρώνε ό,τι βρουν πάνω στη γη και για να ξεδιώξουν πίνουν ύδατος δρόκλους και στερεύουν όλα τα πηγάδια. Έτσι ο κόσμος πεθαίνει από την πείνα και τη δίψα.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τα κοντά μαλλιά...

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ αδελφούλα του Σάκη, η Σοφούλα, είναι πολύ ευτυχισμένη σήμερα. Πεταίει από τη χαρά της, γιατί όπου πάει, θα πάει για πρώτη φορά στο κομμωτήριο να κόψει κοντά τα μαλλιά της...

— Βλέπεις, εγώ μεγάλωσα πιά!... Και ακολουθώ τη μόδα σαν τη μαμά... Λέει στο Σάκη, πριν φύγει, για να τον πειράξει.

— Εκείνος όμως κουνάει το κεφάλι του χωρίς να πει τίποτα.

Κατά το μεσημέρι, η Σοφούλα γυρνάει από το κομμωτήριο με κομμένα τα μαλλιά, με καινούργιο χτένισμα και ενθουσιασμένη!

— Ορίστε!... Κοιμήθηκε τη μεγάλη σου αδελφή! λέει με έπαρση στο Σάκη.

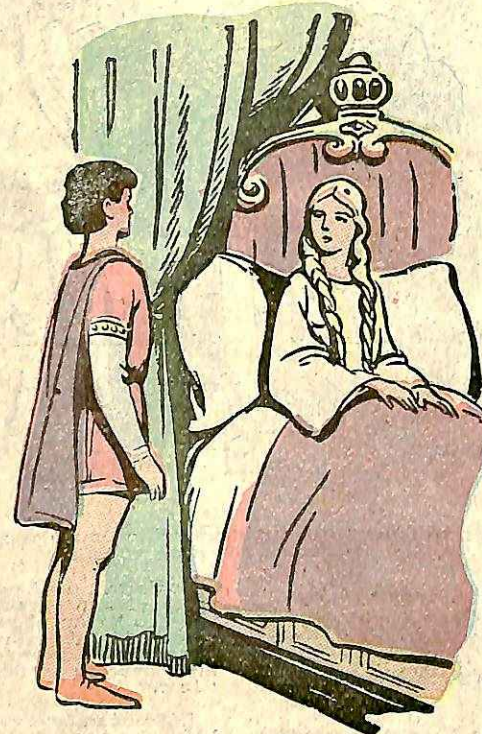
— Εκείνος κάτ' μου μουρμουρίζει κι' η Σοφούλα, πεισμαμένη, φωνάζει δυνατά:

— Είσαι ένας ζηλιάρης... Έχει γούστο να μη σ' αρέσουν τα κοντά μαλλιά!... Ακολουθώ τη μόδα και θέλω να έχω όρα το προί στο χτένισμα...

Ο Σάκης τότε ρίχνει μια διάφορη ματιά στο φρεσκοχτενισμένο κεφάλι της αδελφής του, σκέφτεται για λίγο και στο τέλος της λέει περιφρονητικά:

— Άνοιξη που είσαι να λες τέτοια πράγματα!... Γιατί, παρακαλώ!... Γιατί τώρα ο λαός σου φαίνεται πιά και αν πρέπει να τον ασπασίσεις κάθε πρωί...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ



— Για ποιόν θα πολεμήσω, βασιλοπούλα μου; ρώτησε ο νέος την Πλουμιστή.

— Και πώς μπορεί να σταματήσει αυτό το κακό; τον ρώτησε.

— Είναι δύσκολο να σταματήσει, όσο υπάρχουν αυτοί οι 'Αράπες μέσα στη σπηλιά τους, γιατί είναι πολύ δυνατοί.

— Τόσο πολύ δυνατοί;

— Ναι, γιατί παίρνουν τη δύναμή τους από τον 'Αράπη με τα χρυσά σκουλαρίκια, κι' ο 'Αράπης ο άρχηγός τους, παίρνει τη δύναμή απ' αυτά. Όποιος, λοιπόν, τα καταφέρει και πάρει από τον 'Αράπη τα χρυσά σκουλαρίκια, θα κάνει να χάσουν όλοι τη δύναμή τους, να γίνει αδύναμοι.

— Και τότε;

— Τότε θα είσαι βασιλιάς, κόρη μου, και θα κυβερνάς τον κόσμο.

— Και τότε;

— Τότε θα είσαι βασιλιάς, κόρη μου, και θα κυβερνάς τον κόσμο.

— Και τότε;

— Τότε θα είσαι βασιλιάς, κόρη μου, και θα κυβερνάς τον κόσμο.

— Και τότε;

— Τότε θα είσαι βασιλιάς, κόρη μου, και θα κυβερνάς τον κόσμο.

— Και τότε;

— Τότε θα είσαι βασιλιάς, κόρη μου, και θα κυβερνάς τον κόσμο.

— Και τότε;

— Τότε θα είσαι βασιλιάς, κόρη μου, και θα κυβερνάς τον κόσμο.

— Και τότε;

— Τότε θα είσαι βασιλιάς, κόρη μου, και θα κυβερνάς τον κόσμο.

ΓΙΩΡΓ. Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

νουν άνθρωποι και δειλοί και τότε θα λείψω το κακό κι' όλος ο κόσμος θα ζήσει ευτυχισμένα.

Αυτά είπε η Πλουμιστή κι' άναστήναξε. Μά κατόπιν συνέχισε:

— Ποιος, όμως, θα είναι τόσο δυνατός για να τα βάλει με τους 50 'Αράπες; Γι' αυτό άραρώστησα από τη στενοχώρια μου. Ποιος, λοιπόν, θα τα βάλει μαζί τους;

— Έγώ, κόρη μου! φώναξε τότε ο βασιλιάς.

Μα οι αλλοίκοι δεν άφησαν το βασιλιά να διακινδυνεύει τη ζωή του, κι' έβγαλαν ντελάλη για να φωνάξει:

— Ο πολυγρονεμένος βασιλιάς μας προσκαλεί τον πιο δυνατό από το λαό του, για να πολεμήσει με τους 50 'Αράπες.

Την ίδια μέρα παρουσιάστηκε στο παλάτι ένα ψηλό, γερονόμο παλληκάρι.

— Για ποιόν θα πολεμήσω, βασιλοπούλα μου; ρώτησε ο νέος την Πλουμιστή.

— Για μένα και για το λαό μας.

— Τότε πηγαίνω! είπε ο νέος.

Και σαν άστραπη ξεγύμνωσε στους κάμπους. Προπάτησε σε ρεματίες και σε ψηλές κορφές, ψάχνοντας και ωτώντας παντού να βρει τους 'Αράπες.

— Ένα μεσημέρι, λοιπόν, που το λιπύρι έκαίει και φλόγιζε τα πάντα, κάθισε άπελπισμένος στο χέλος ενός πηγαδιού. Έπειτα ύψωσε τα χέρια προς τον ουρανό και παρακαλούσε το Θεό να τον βοηθήσει να βρει τους 'Αράπες και να τους πολεμήσει.

— Θεέ μου, δώρησέ με να βρω νικητές! Ενώ έτσι σκεπτόταν και μονολογούσε, με τη νύχτα σπένει από τη δίψα, άκουσε μία παράξενη φωνή και μία δροσιά δούσε τα χείλη του.

— Ποδόξε τί θα σου πω, έλεγε η φωνή. Ο νέος κατάλαβε πως έπρεπε να σκύψει στο πηγάδι. Έσκυψε, κύτταξε μέσα και τα μάτια του θάμπωσαν με αυτό που είδε.

Μία γαλάζια λάμψη πλημμύριζε το πηγάδι και στο βάθος, μέσα σε ροζ ανταύγειες, ξεχώριζε ένα πελώριο μάτι. Το παλληκάρι κύτταξε έκστατος και περίμενε ν' άκούσει.

— Έγώ είμαι το μάτι που τα βλέπει όλα και θέλω να σε βοηθήσω. Τού είπε πάλι η φωνή. Νά, κύτταξε εκεί...

Και το μάτι έμοιαζε μία αντίπα του προς το βουνό. Έκει ο νέος είδε μία σπηλιά.

— Έκει μέσα, σ' εκείνη τη σπηλιά, έχουν το σπίτι τους οι 50 'Αράπες. Πήγαινε κι' αν δεις ότι έχουν, τα μάτια τους ανοίγουν, τότε θα κοιμούνται... Απ' έξω θα βρεις έναν 'Αράπη να φυλάει τη σπηλιά. Προχώρησε και πάρε του το σπαθί. Δε θα σε καταλάβει, γιατί θα κοιμάται. Τότε να προχωρήσεις μέσα στη σπηλιά, ώπου να δεις τον άρχηγό τους με τα χρυσά σκουλαρίκια... Μη σκοτώσεις κανένα. Τού άρχηγού δώσε να του κόψεις τ' αυτιά για τιμωρία και να του πάρεις τα σκουλαρίκια. Έτσι θα γοηδίσει η δύναμή τους.

Με καινούργιο θάρρος προχώρησε ο νέος προς τη σπηλιά. Καθώς πλησίαζε, άκουσε ένα ιμυμωμωπτό.

— Ήταν το ροχαλιτό των 'Αράπιδων. Άρπαξε τότε το σπαθί από τα γέφυρά του κοιμισμένου φύλακα και υπήκε στη σπηλιά.

Προχώρησε κατόπιν και βρήκε τον άρχηγό των 'Αράπιδων, που φορούσε τα χρυσά σκουλαρίκια.

Το παλληκάρι τού έκοψε με το σπαθί του τα δυο αυτιά κι' άρπαξε τα σκουλαρίκια.

Από τη στιγμή εκείνη οι 'Αράπες παραλύσαν, γίγχανον δειλοί και έπεσαν να προσκυνήσουν το γενναίο παλληκάρι.

— Εκείνος όμως που να σταθεί πιο πολύ! Έπρεξε όλη τη νύχτα και το πρωί δρόθηκε στο παλάτι και παραδόθηκε τα χρυσά σκουλαρίκια του άρχηγού των 'Αράπιδων στο βασιλιά.

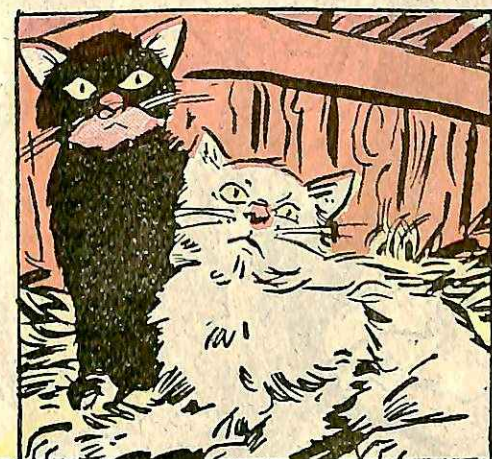
Ο βασιλιάς άγκάλιασε το παλληκάρι, το φίλησε και κάλεσε όλο το λαό του να δη το δυνατό άνθρωπο, που έσωσε τη χώρα του από την πείνα και τη δίψα. Κατόπιν για ανταμοιβή του δώσε παντοφύ με την κόρη του και τού έδωσε άγονότσα το θρόνο του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΑΒΕΡΟΥΛΗΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟΥΛΗΣ



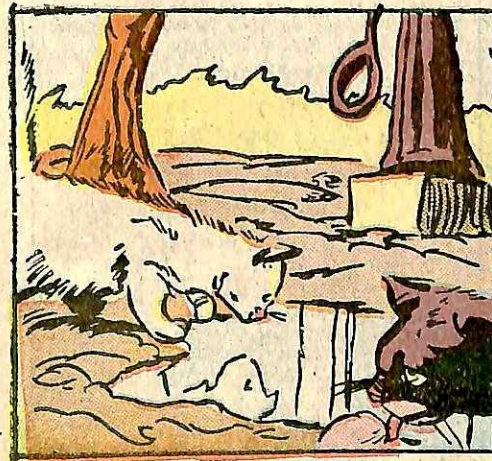
Η Μινού, μία όμορφη γκριζα γατούλα, είχε αποκτήσει δυο χαριτωμένα και παιχνιδιάρικα μικρά γατάκια. Τό ένα ήταν κατάλευκο και το φώναζαν 'Ασπρούλης και το άλλο κατάμαυρο και γι' αυτό το φώναζαν Μαυρούλης. Για να τα προσφύλαξε από τους κινδύνους, η μητέρα τους τα είχε βάλει μέσα σ' ένα μανδύλο καφέσι κατ' στην αποθήκη και σπάνια τ' άποχωρίζονταν...



Έφευγε μόνο για να πάει να φάει στην κουζίνα και ξαναγύριζε άμέσως κοντά τους. Όσο περνούσαν όμως οι μέρες, τα δυο γατάκια μεγάλωναν και νίνονταν όλο και πιο άτακτα. Τώρα η μητέρα τους άπουσίαζε πιο συχνά και καμιά φορά έφονούσε λιγάκι καταλαβαίνοντας πως έπρεπε να φέρει τροφή στα παιδιά της κυνώνοντας κανένα ποντίκι.



Προσπαθούσε πάντα να έμποδισή τα νατάκια της να βγούν απ' το καφέσι και να τους δώση να καταλάβουν πως έξω απ' εκεί θα βρισκόντουσαν μπροστά σε σοβαρούς κινδύνους. Μία μέρα όμως ο 'Ασπρούλης κι' ο Μαυρούλης επωφελήθηκαν της άπουσίας της μητέρας τους, για να δραπέψουν και να δούψουν τί νίνονταν έξω απ' αυτό το ύπναιο, όπου ζούσαν τόσο καιρό.



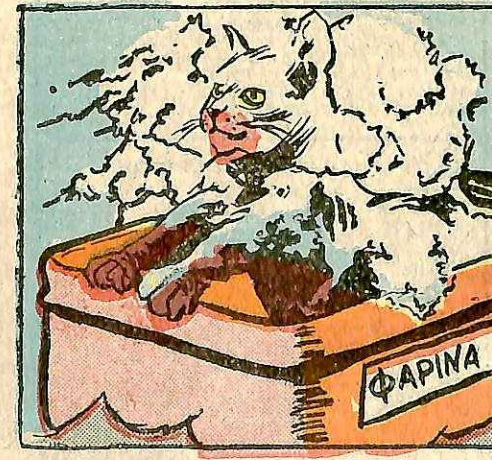
Όλα τους φαίνονταν θαυμάσια: Τα πουλιά που πετούσαν, οι πεταλούδες. Ο 'Ασπρούλης μάλιστα πλησίασε στον κήπο σε μία λακούβα με νερό και τρώαζε βλεπόντας μέσα σ' αυτό μία άσπρη γάτα! Αφού περιλάνθησαν άνοκέτα τα δυο αδελφάκια, άποφασισαν να ξαναγυρίσουν στο καφέσι τους, πνιν η μητέρα τους καταλάβη την άπουσία τους και άνησυχήση.



Σαφνικά όμως είδαν μπροστά τους ένα παράξενο ζώο... Ένα «τέρας», που τόβλεπαν για πρώτη φορά. Ήταν ο Πάτ, ο σκύλος του σπιτιού, που βλέποντας κι' αυτός δυο άγνωστα γατάκια άρχισε να νανύζει, κατατρομαγμένος. Ο 'Ασπρούλης και ο Μαυρούλης τόβλεπαν στα πόδια... Ο πρώτος χύθηκε στην αποθήκη με τα κάβουνα και ο δεύτερος στην κουζίνα.



Ο Πάτ, που διατρέφονταν πολύ άναθές σκέσεις με τη Μινού, παρασυνέπτηκε, γιατί τα γατάκια εκείνα τον σοβόθηκαν τόσο πολύ. Δεν είχε όμως διάθεση να τα τρομοκρατήσει. Τώρα όμως ήταν πια άβνα για να έπανορώσση. Ύστερα από λίγο, μν άκουόντας πια κανένα θόρυβο, τα δυο άτακτα γατάκια άποφασισαν να βγουνε από την κρυψώνα τους.



Ο Μαυρούλης, που είχε χυθί μέσα σ' ένα κουτί με άλειφρί, βήκε απ' αυτό κάτασπος. Όσο για τον 'Ασπρούλη, που είχε καταφύγει στην αποθήκη, με τα κάβουνα, έβγαλνε κάτασπος από την κάβουνοδόκον. Έτσι, όταν τα δυο αδελφάκια ξανασυναντήθηκαν μπροστά στο καφέσι τους, δεν άναγνώρισαν το ένα το άλλο.



Ο κατάμαυρος 'Ασπρούλης τρώαζε το Μαυρούλη, ο οποίος πάλι, μν νυνρίζοντας το κάτασπο αδελφάκι του, τού έπετέθη, για να το δώση από το ύπνο ο, που θεωρούσε χώρο άποκλειστικά δικό του, του Μαυρούλη και της μητέρας τους. Η πάλη και οι φωνές τους δεν άφηναν να τσαβήσουν την προσοχή της Μινού και τού Πάτ.



Κατέβηκαν τρέκοντας στο ύπναιο και η Μινού, μαντεύοντας τι είχε συμβεί, άρχισε να τα γλύφει, να να ξαναδώση στο καθένα το άσπιο χρώμα του. Στη δουλειά της αυτή τη βοηθούσε με προθυμία και ο Πάτ. Έτσι όλα τακτοποιήθηκαν, με ο 'Ασπρούλης και ο Μαυρούλης θα θυμούνται για καιρό αυτή την πρώτη τους έξοδο.

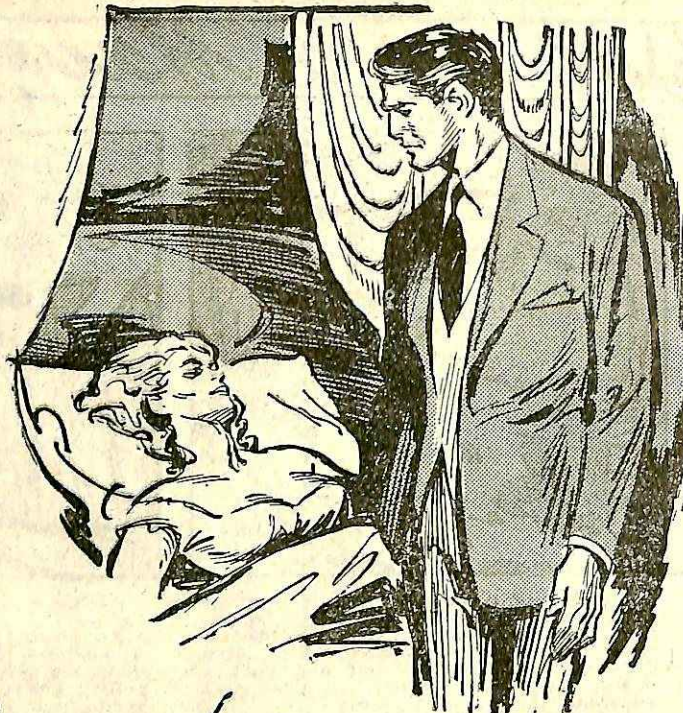
67

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ η Μπερβέρλου Χάλαρντ προσέλαβε για διαχείριση το Ντάμπρεν, ο άντρας της, ο Έντουαρντ, κατάλαβε πως είχε τελειώσει πια η ξενοιαστική εποχή που μπορούσε να σπαταλάει τα λεφτά της.

— Τι θα κείνη ήταν αυτή, να παραδώσει τη διαχείριση της περιουσίας σου; Ήταν άγνωστο; είπε ξεσάλασε στη Μπερβέρλου όταν έλαβε τα νέα. Δηλαδή, από δω και πέρα θα μου καθορίζουν πότε να έρθω; — Μου τόν συστήσαν κάποιον φίλο μας, απάντησε εκείνη. Είναι σπουδαίος! Θα ενθουσιαστείς και ού, όταν δεις πόσα άσχημα έβγαζε θά μιά κόψη.

Στην πραγματικότητα, η Μπερβέρλου δεν ήταν τόσο άνοητη, ώστε να πιστεύει πως ο Έντουαρντ, που ήταν 9 χρόνια μικρότερός της και την είχε παντρευτεί μόνο για τα λεφτά της, θα καθόταν κάνοντας οικονομίες... Ήταν πολύ διαφορετικός άνθρωπος, κι' εκείνη ήταν τόσο ερωτευμένη μαζί του, ώστε δε μπορούσε να του αρνηθεί τίποτα. Βλεπόντας όμως πως οι σπατάλες του θα εξανέμιζαν πολύ νοήμονα την περιουσία της, είχε προσλάβει το Ντάμπρεν, ακριβώς για να βάλει φρένο στην αχόρταγη δροξί



Ενοχλητικός ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

που άντρας της.

— Απ' την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους, ο Έντουαρντ βρήκε σθεναρά αντιπαθητικό το Ντάμπρεν, προπαντός δε όταν εκείνος τον ρώτησε αυστηρά: — Τι εννοείτε, λέγοντας πως δεν είναι άσχημα αυτά τα λεφτά; Νομίζω πως 100 δολάρια τη βδομάδα ετώνουν και περισσεύουν για το κατσικίσιο όποιονδήποτε.

— Έμένα όμως δε μου σπάνουν! Ξέσπασε ο Έντουαρντ. Σας παρακαλώ να μου δίνετε περισσότερα.

— Λυπούμαι, αλλά δε γίνεται, είπε ξερά ο διαχειριστής. — Τι θα πη δε γίνεται; Με ποιο δικαίωμα παίρνετε τέτοιες απόφασεις;

— Με το δικαίωμα που μου έδωσαν οι συγγενείς σε παραλαμβάνοντας με, ξέχνησε ο τσάκος ο Ντάμπρεν. Και τώρα με συγχωρείτε, αλλά είμαι πολύ απασχολημένος...

Μετά δύο μέρες, ο Έντουαρντ του τηλεφώνησε και του ζήτησε άλλα 100 δολάρια, για να πληρώσει το λογαριασμό του από μπόλο κάποιες λέσχες.

— Να τους πητε να τον στείλουν σε μένα, απάντησε ο διαχειριστής.

— Μα δεν καταλαβαίνετε πως δε μπορώ να ξαναπατήσω στο υπόδη, αν δεν πληρώσω το κρέος μου;

— Τότε να πίνετε στο σπίτι σας, παρατήρησε ο Ντάμπρεν. Κι' έλασε σε τήλφεση τον τσάκο.

— Όσο περνούσαν οι μέρες, τόσο χειρότερα νιόνταν η κατάσταση για τον Έντουαρντ. Μαθημένος σε μία άσπρη ζωή, δε μπορούσε τώρα να τα βγάλει πέρα με 100 δολάρια τη βδομάδα. Και του ήταν αδύνατο να κάνει βόμβα στη φίλη, δίπλα του, γιατί ο Ντάμπρεν του έβγαζε όλους τους λογαριασμούς.

Γι' αυτό αποφάσισε να βγάλει απ' τη μέση τη νυναικά του, να νικήσει νικηκός κληρονομία της και να απαλλάξει απ' το δειχτικό.

Δεν είχε όμως σκοπό να περάσει την υπόλοιπη ζωή του στη φυλακή, ή να πεθάνει στην ηλεκτρική καρέκλα...

— Άκουσε λοιπόν να συζητήσει τις βελτιώσεις και να μελετήσει την κατάσταση συννοσημάτων.

Στο τέλος, δοκίμασε αυτό που ζήτησε: «Τα συμπτώματα της άσφυξιας — διάβασε — τη ποσοφούμενα από άπληστονισμό, οσάνναλινισμό, δηλητηρίαση από

από το θείο του. Κι' ο Έντουαρντ ένοιωσε μία μεγάλη ικανοποίηση, λέγοντας του πως τον άπελευθερώσει.

— Δικαίωμα σας, απάντησε ο διαχειριστής. Μου χρειάζεται όμως ένας μήνας για να σας παραδώσω καθαρά τα βιβλία με τους λογαριασμούς.

— Θα σε ανεχτώ μέχρι τότε, είπε αναστενάζοντας ο Έντουαρντ. Μα να έχω υπ' όψιν σου πως τώρα πια είμαι ενώ το αφεντικό. Στείλε μου ένα τσέκι για 5 χιλιάδες δολάρια.

Με τα λεφτά αυτά έκανε ένα ταξίδι στις Βερμούδες και γλέντησε με την ψυχή του. Όταν όμως μετά 10 μέρες, νόησε στο σπίτι του βόλκε να τον περιμένουν δύο αστυνομικοί. Του ζήτησαν να τους ακολουθήσει, κι' εκείνος για να μη δώσει υποδείξεις, δε διαμαρτυρήθηκε ούτε δε διαμαρτυρήθηκε ούτε. Μα τα νεύρα του βρίσκονταν σε κακή κατάσταση, κι' όταν επιτέλους τον έμπασαν στο νοσηείο του αστυνομικού, ξέσπασε:

— Δεν έχετε κανένα δικαίωμα να μ' άνησυχείτε! Ξέρετε καλά πως η νυναικά μου πέθανε από πνευμονία.

— Το μόνο που ξέρουμε, εί, πε ήρεμα ο αστυνομικός, είναι πως περάσατε όσα ευχαρίστησε μερικά στις Βερμούδες. Κι' όσα για τα βιβλία της νυναικάς σας, δεν είμαστε σίγουροι αν προήλθε από πνευμονία. Μπορεί θαυμάσια να προέκυψε για δηλητηρίαση με νκάξ!

— Ήταν έσπυνο το κόλπο σας κύριε Χάλαρντ, και κανείς δε θα σας υποπτεύεται, αν η νυναικά σας δεν είχε την προνοία να προσλάβει ένα ιδιωτικό ντεκτεκτί, τον κ. Ντάμπρεν, που σας τον παρουσιάζει για διαχειριστή της! Σας άγαπού, αλλά έπρεπε να σας πω πως έσπασε ικανός να τη στείλει στον άλλο κόσμο. Όταν λοιπόν ο ντεκτεκτί, με την ιδιότητα του διακεκριμένου, πήρε το λογαριασμό του νκάξου σας και είδε πως ήταν απίστευτα μεγάλες, δε δυσκολεύτηκε να καταλάβει την αλήθεια.

— Έλατε, ομολογήστε! Έτσι κι' έτσι, είσατε καμένος!

— Αν ο Έντουαρντ είχε πιο δυνατό χαρακτήρα κι' επέμενε πως ήταν άθωος ίσως το δικαστήριο να τον απήλλαζε λόγω έλλειψης. Μα τα νεύρα του ήταν σπασμένα, κι' έτσι δε υπήρξε παρά η ακούφη το κεφάλι του και να βάλει τα κλάματα...

ΧΕΝΡΥ ΣΛΕΣΑΡ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Άνω — Κάτω σταυρολέξο

Οριζόντιως:

1) ΔΡΑΚΟΣ — ΛΟΥΠΕΝ. 2) ΕΙΛΩΣ — ΔΑΥΛΙ. 3) ΙΚ — ΣΟΜΑΛΟΣ. 4) ΛΟΚ — ΣΙΤΟΣ — ΣΟΪ. 5) ΟΡΑΝ — ΛΑΝ — ΚΑΣΑ. 6) ΝΩΕ — ΠΥΡ. 7) ΠΑΡΕΠΟ — ΜΕΝΑΙ. 8) ΡΙΣ — ΚΕΚ. 9) ΑΔΗΣ — ΣΗΣ — ΣΑΝΑ. 10) ΔΑΣ — ΜΥΡΟΝ — ΣΕΡ. 11) ΕΥ — ΡΕΤΑΛΙΑ — ΤΙ. 12) ΝΙ — ΚΕΛ — ΚΡΙΟΣ. 13) ΑΔΕΣΙΑ — ΣΗ. ΜΑΙΑ.

Καθόδως:

1) ΔΕΙΛΟΣ — ΚΑΔΕΝΑ. 2) ΡΙΚΟΡ — ΔΑΥΛΙΔ. 3) ΑΛ — ΚΑΝΑΡΗΣ — ΚΕ. 4) ΚΩΣ — ΝΩΡΙΣ — ΡΕΣ. 5) ΟΣΟΣ — ΕΕΣ — ΜΕΛΙ. 6) ΜΙΑ — ΣΥΤ. 7) ΚΑΤΑΠΟΤΗ — ΡΑΣ. 8) ΛΟΝ — ΣΟΛ. 9) ΟΔΟΣ — ΠΕΚ — ΝΙΚΗ. 10) ΥΑΣ — ΚΥΝΕΣ — ΑΡΜ. 11) ΠΥ — ΣΑΡΑΚΑΣ — ΙΑ. 12) ΕΛΕΟΣ — ΝΕΤΟΙ. 13) ΝΙΚΙΑΣ — ΣΑΡΙΣΑ.

Αριθμητικά προβλήματα

- 1) 150.000 δοχαμές.
2) 15 X 3 : 9 + 6 — 7 — 4 = 0.
3) 0 αριθμός 12.
4) 794321 : 856 = 927 (και μένει υπόλοιπο 809).
5)
- | | | |
|----|----|----|
| 10 | 45 | 20 |
| 35 | 25 | 15 |
| 30 | 5 | 40 |

Κινηματογραφικό παιχνίδι

- 1) Τσάος Λάπων. 2) Λάνα Τάινερ. 3) Όρσον Ουέλλες. 4) Τζιντσερ Ρότζερς. 5) Σπένσο Τρέου. 6) Τζην Τίρεν. 7) Φρέντερικ Μάρος. 8) Μωρην Ο'Χάσα.

Λεξιπνοος

ΒΟΛΓΑΣ — ΟΛΓΑ

ΟΟ

Η λύσις του υπ' αριθ. 837 σταυρολέξου

Οριζόντιως:

1) ΗΘΟΣ — ΜΑΛΣ — ΑΝ — ΕΡΩΣ. 2) ΛΕΪ — ΚΕΡΕΤ — ΛΕΠΙΑ. 3) ΕΑ — ΦΕΣΙ — ΕΛΕΦΑΣ — ΕΤ. 4) ΣΟΡΟΣ — ΜΑΥΡΟ — ΝΤΟ. 5) ΤΣΑΡΟΣ — ΣΦΥΡΑ — ΣΤΟΚ. 6) ΡΟΛΟΣ — ΣΑΥΡΑ — ΑΠΑΣΑ. 7) ΟΛΟΣ — ΚΑΡΑ — ΑΚΟΝ. 8) ΦΩΣ — ΑΙΣΙΟ — ΑΓΟΡΑ. 9) ΥΝ — ΤΕΛΩ — ΙΑΜΑ — ΠΡ. 10) ΚΟΡΙΝ — ΤΣΩΜΑ — ΚΕΙ. 11) Α — ΠΑΣ — ΠΕΙΡΑ — ΜΟΡΣ. 12) ΟΡΚΟΣ — ΚΑΛΚΑ — ΜΥΡΑΤ — ΜΟΡΣ. 13) ΛΑΛΙΣ — ΜΕΣΤΑ — ΓΛΑΝΗ. 14) ΟΣΑ — ΚΟΝΤΗ — ΠΟ. ΝΟΙ. 15) ΓΑ — ΡΑΝΤΑΡ — ΟΝΟΣ — ΑΙ. 16) ΝΑΞΕΡ — ΙΑΙΟΝ — ΟΛΟ. 17) ΑΧΟΣ — ΣΑ — ΑΙΑΣ — ΑΜΗΝ.

Καθόδως:

1) ΗΛΕΚΤΡΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ. 2) ΘΕΑ — ΣΟΛΩΝ — ΡΑΣΑ. 3) ΟΙ — ΣΑΛΟΣ — ΚΑ. ΚΙΑ — ΝΟ. 4) ΦΟΡΟΣ — ΤΟΠΟΣ — ΡΑΣ. 5) ΚΕΡΟΣ — ΑΕΡΑΣ — ΚΑΣ. 6) ΜΕΣΟΣ — ΚΙΛΙΣ — ΜΟΝΕΣ. 7) ΑΡΙΣ — ΣΑΣΩΝ — ΚΕΝΤΡΑ. 8) ΑΕ — ΣΑΡΙ — ΠΑΣΤΑ. 9) ΣΤΕΜΦΥΛΟΠΙΣΤΗΡΙΑ. 10) ΛΑΥΡΑ — ΣΙΚΑ — ΛΙ. 11) ΑΛΕΥΡΑ — ΑΙΩΡΑ — ΠΟΙΑ. 12) ΠΕΡΑ — ΑΓΑΜΑ — ΓΟΝΟΣ. 13) ΠΛΟ — ΑΚΟΜΑ — ΜΑΝΟΝ. 14) ΕΙΣ — ΣΠΟΡΑ — ΜΥΛΟΣ. 15) ΡΑ — ΝΤΑΝΑ — ΚΟΡΑΙ — ΟΜ. 16) ΕΤΟΣ — ΠΕΡΑΝ — ΑΛΗ. 17) ΣΙΤΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια	Δρχ	240
Εξάμηνος	»	120
Τριμηνος	»	60

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια	Άλφες	6
»	Δολλάρ	17
»	Φρ. Βέλγ	840
»	Φρ. Γαλλ	8650
»	Φρ. Γερμ	73
»	Μάρκο Γερμ	72

Ευχαριστώ! Εξωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και Εξωτερικού διά τραπεζικής ταύτης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δρανατάνιου 4, (Πατεία Κλαυθμώνος), Αθήνα.

«Εμ, Μπακλατζής και Σίος Ε.Ε. Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντής Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ Διευθυντής και υπεύθυνος Ιδιογράφου ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ Παϊδάων 24 Παλαιόν Φάληρον

Η ελληνογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στις: Στέλλα Πλατή, Κρήνη, Μαίρη Καλπακίδου, Σάμον, Γιάννα Αγγουστή, Θεσσαλονίκη, Μαρίαν Κουφιδάκη και Κ. Κοκκίαν. Ο «Απογοητευμένος», Κύπρον και η «Χωρίς έλπίδα» να στείλουν τις διευθύνσεις τους.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στους: Γεωργίου Παπαγιώτην, Δάραν Γεωργίου, Κωστόπουλον Ίωάννην και Παταϊωάννου Μαρίαν. Η «Ατυχ» να στείλει τη διεύθυνσί της.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Κ. Μιχαήλ δού, Άγίου Άνδρέου 83—85 Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Ρένα Μιχαήλ δού, (17 χρόνων), Κ. Καλογέρου Νο 33, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Τζούλια Άγ, ελ ο

πούλο, Σωτήρος Νο 22, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Φλώρα Κυριακίδου, Έρμου 112Α, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Η Έλεν Τσα Μόρφου, Αισώπου Νο 9, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Άφροδίτη Χρίστου, Τέρρα — Σάγνα 21, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Κύπρο και απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Λίνα Νικολαΐδου, Παμπούλας 6, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

για μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Νέδη Χρίστου, Ταχ. Κιβ. Νο 802, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Παναγιώτης Γεωργίου, (17 χρόνων), Τερσεβάνου, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, κυρίως από την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κυριάκος Σιλβέστρου, Τερσεβάνου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Άνδρέου, Διογένους Νο 6, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

“ΑΛΕΚΤΩΡ”

ΛΟΝΔΙΝΟ ΠΑΡΙΣΙ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΡΩΜΗ

Τα σκουρα μοντέρνα χρώματα στις κάλτσες με ραφή ανάδεικνύουν το πόδι. Τό ντύνουν με μια διαφάνεια που τονίζεται από την λεπτοτατη ραφή και το φινό τάλιν. Αυτό το κατάλαβαν οι γυναίκες και σ' όλο τον κόσμο οι κάλτσες με ραφή έγιναν πάλι της μόδας. Επρωτρω τις κάλτσες με ραφή. Κάμουν τόσο κομψό το πόδι! Είπε τελευταία η Σοφία Λώρεν

Οι κάλτσες «ΜΠΕΡΚΣΑΙΡ» εφαρμόζουν σε δεύτερη επίδερμίδα στο πόδι, ώστε το στρίψιμο της ραφής να αποφεύγεται απολύτως. Η Μπερκσαίρ σας προσφέρει σήμερα ένα καινούργιο σχέδιο γαλόν, που με το τριγωνικό του σχήμα δίνει μία ιδιαίτερη κομψότητα. Με την κάλτσα αυτή ολοκληρώνεται το καλό σας ντύσιμο.

Κάλτσες με ραφή **Berkshire** Κάλτσες χωρίς ραφή

Οί καλύτερες κάλτσες του κόσμου!

απ' όλο τον κόσμο, ιδίως από την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Καστίλιόνο, Όδης Βικτωρίας 1441, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από οποιοδήποτε μέρος του κόσμου.

Ο Μάρκος Γεωργίου, (16 χρόνων), Σαΐδ Πασι Νο 12, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 13—18 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Γιαννάκης Παπαδόπουλος, Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κυριάκος Σιλβέστρου, Τερσεβάνου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Άνδρέου, Διογένους Νο 6, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.



Κάθε γυναίκα μπορεί να αποκτήσει τα ωραιότερα λαμπερά μάτια. Η Κρέμα Θεαφαιδίων **Λαμπερά** μεγαλώνει και δυναμώνει τις αδύναμες κοντές και σπασμένες βλεφαρίδες. **Τοξίφιρμειλς Λαμπερά** διατηρεί τις θεαφαιδίες υγιεινές προς τα επάνω καθ' όλην την διάρκεια της ημέρας. **Το μολύδι φρυδιών Λαμπερά** συμπληρώνει την γοητεία της γυναίκας-ομορφιάς σας. **Μάτια λαμπερά σαν άστέρια** με



ΜΕ ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΣΠΟΥΔΗ

που θα γίνει στο σπίτι σας, πολύ σύντομα θα μάθετε και σεις να σχεδιάζετε, να σκιτσαίτε ή και να ζωγραφίζετε, όπως μαθαίνουν κάθε χρόνο χιλιάδες μαθητές της Σχολής Α.Β.Σ. ολόκληρο τον κόσμο. Ζητήστε να γνωρίσετε και σεις το ταχύτομο, το Σύστημά Α.Β.Σ. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας. Αν έμποδισε ή αν μένετε σε επαρχία, στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε το αναλυτικό μας τεύχος δωρεάν, χωρίς καμιά υποχρέωσή σας.

Σκίτσο μαθητού μας, εκ του φυσικού.



ΣΧΟΛΗ Α. Β. Σ.

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623-880

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
*Αχαρνών 98 — Αμφικλίας 5
Δέχεται καθ' ἐκάστην 10—12 και 5—7
ως και επί συνηθείας
Τηλέφωνο 810.760

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Γονία: *Ακαδημίας και Χαριλάου Τρικούπη 18. Τηλέφωνο 620-666
Δέχεται 5 — 8.

πό τη σύνταξη, μιάς καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **ΑΡΙΣΤΟΣ ΣΑΒΒΑΣ** και ο **ΑΡΙΣΤΟΣ ΜΟΔΙΤΗΣ**, Ανώνυμοι Μίλι, Βαρύσια, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό δ'τι ήθελε προκύψει.

Ο **ΑΛΕΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ** δ' ης και ο Γιαννάκης Ίωάννου, δ' Κομπτον Μάκενζι, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο **ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΥΪΔΗΣ**, Τ.Κ. 309, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες μαθήτριες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη φιλικών σχέσεων.

Ο **ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ**, Αγίας Φυλάξεως Νο 30, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο **ΤΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΑΚΗΣ**, Π.Ο.Υ.Λ. (20 χρόνων), Άθηναιον Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα και την Αυστραλία, ηλικίας 16—19 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο **ΚΩΣΤΑΣ ΣΑΒΒΑΣ**, Καπέδες, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο **ΝΙΚΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ**, Δ. Βικέλα Νο 3, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 15—18 χρόνων, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο **ΣΤΑΥΡΟΣ ΊΩΑΝΝΟΥ**, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φίλης και την ανταλλαγή γραμματισμών.

Ο **ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ** (21 χρόνων), Ζήνωνος 50Α, Λευκωσία, Κύπρος, κομμωτής, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο **ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ**, Τερσεφάνου, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλην την Ελλάδα, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΟΥΣΟΣ** (18 χρόνων), Κυβάρια, "Άγιος Ανδρόνικος", Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ευρωπαϊσάτσες απ' όλην την Ελλάδα, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης, καθώς και την ανταλλαγή γραμματισμών. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο **MICHAEL TSABAZIS** (M.T. ANTARES CO. REHOMNIS KULUKUNDIS, ST. CLARE HOUSE, 30/33 MINOR'S STR. LONDON E.C.3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μαρφορές νέες, ανεξαρτήτως ηλικίας, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής γυναικείας φίλης.

Ο **ΑΝΤΩΝΙΑ ΔΕΣΚΑΛΙ** (21 χρόνων), ΟΛΥΜΠΙΚ 10, AVENUE DE MONTE ME.S.A., CO. OLYMPIC MARITIME S.A., 10 AVENUE DE MONTE CARLO, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, ιδιαιτέρως απ' όλην την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο **Ν. ΚΟΝΤΟΥΛΙΝΙΣ** και ο **Σ. ΧΟΥΧΟΥΛΙΣ** (S. ARIELOS, P.O. BOX 10, PORT SA-10, EGYPT, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλην την Αθήνα και όλην την Πειραιά, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και δ'τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο **ΣΕΡΑΦΙΜΟΣ ΜΑΡΚΑΤΟΣ** (S. M. WESTERN TRADER CO. N.J., VASSARPOULOS, BEV.S MARKS HOUSE, LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες των τελευταίων γυναικείων τάξεων με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **GERRIS CHRISARFIS** (M.T. CHLOE CO. LIKIDARPOULOS LTD, 24 ST. MARY AXE, LONDON E.C.3, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, κατά προτίμηση απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 25—26 χρόνων. Το ίδιο επιθυμεί και ο **HARALAMBOS**

ZAPANTIS, για τον οποίο ισχύει η ίδια διευθύση.

Ο **CONSTANTINOS VASILOPOULOS** (S.S. TRANSWREN OCEAN SHIPPING TRADING 30 BROAD STREET NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 18—23 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **NONTAS STYLIA-NOS** και ο **COSTAS COSTOPOULOS** (S.T. OPPORTUNITY S.G. EMPIRIKOS LTD, DUNSTER MEUSE E. C.3, 17/19 MARK LANE, LONDON, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 18—24 χρόνων, κατά προτίμηση όρφανές.

Ο **NICOLAOS KALLIVOKAS** (S.S. ALIKI L'VANOS, ECONOMO Co LTD, 52 LIME STREET, LONDON, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 20—25 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η **ANNITA ANDREWS**, RUE CHAMPOLION 35 No 51, CAIRO, EGYPT, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους, ηλικίας 23—32 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Η **ELENI FILIPPOU**, POSTE RESTANTE, PORT-SA-10, EGYPT, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 24 χρόνων, με σκοπό δ'τι ήθελε επακολουθήσει.

Η **KATIA IOANNOU**, POSTE RESTANTE, PORT-SA-10, EGYPT, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 24 χρόνων, με σκοπό δ'τι ήθελε επακολουθήσει.

Η **KETI VASILIOPOULOU** (S.S. ARNAVUT-KOY, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τρεις φίλες, η **ROSINA S.**, η **MARISA M.** και η **ESMERALDA A.**, POSTE RESTANTE, RUE RAMSES, EGYPT, UAR, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα.

Δύο αδελφές, η **ELENI S.** (17 χρόνων), και η **MIRELLA ALEXIOU** (16 χρόνων), POSTE RESTANTE, NOU-ZHA, HELIOPOLIS, EGYPT, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλην την Ελλάδα, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης, καθώς επιθυμούν και την ανταλλαγή γραμματισμών.

Η **LIANA MAVRIDOU**, KURTULUS S'NEMKOV BELVU, ART 10 217/12, ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—20 χρόνων, με σκοπό τη σύνταξη μιας αγνής και σταθερής φίλης.

Η **EVA DELIONA**, YENI SEN R MIRMIRAN SOKAKI 20, BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 28—32 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Η **JENNY και η FANNY**, POSTE RESTANTE, IMBRAHIMIEH, ALEXANDRIE, EGYPT, UAR, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδίως απ' όλην την Αμερική, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό δ'τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η **AFRODIA YIANNAKI** (16 χρόνων), 28 CLAREMONT RD, LONDON No 6, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες μαθήτριες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Η **NITSA KOUNIARI**, BEYOGLU, HAMALBASI SAMANA ALI SO No 18, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Η **VIRGINIA και η KARDERINA PAPANICOLAOU**, RUE 23 JUILLET No 70, PORT TEWFIK, EGYPT, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλην την Ελλάδα και την Αμερική. Φωτογραφία απαραίτητη.

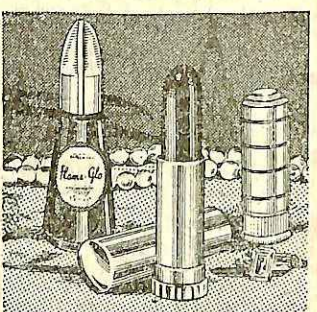
Η **B. K. P. K. 433, BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE**, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.



Είδε με **Flame-Glo**

Λιά χείλη και σιά ρύχια σας

Χείλη θελούδινα, άπολα, υγρά, λαμπερά, με το κραγιόν **Flame-Glo**. Για τα ρύχια σας τίποτε καλύτερο από το έπαιναστικό Νέο βερνίκι δονύων **ΦΛΕΙΜ-ΓΚΛΟ** σε χρώματα ύπεροχα, όμοια με τα Κραγιόν.



Είναι τα καλύτερα γιατί είναι **Flame-Glo**

Καταπληκτικό σε όλο τον κόσμο. Υπεροχή σε ποιότητα-Φορητό σε τιμή.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

LIPSTICK AND NAIL ENAMEL INTERNATIONALLY ADVERTISED IN ALL MAGAZINES

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετώπιας 68ος Χαρ. Τρικούπη 50, Τηλ. 612.515. Ώρες επίσκεψης 11—1 και 5—7.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ:
Και βέβαια γίνονται. Αυτό διαπίστωσαν όσοι χρησιμοποίησαν το μοντέρνο Ιαπωνικό Ιατρικό έμπλαστρον

ΣΑΛΟΝΠΑΣ
και το άπαικτο **ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ**, Αριστον παυσίπονον όλων των μόνον Ιαπωνικό Ιατρικό έμπλαστρον

Ζητήσατέ το εις τα Φαρμακεία.

αλληλογραφή με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 45 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η **RITA ELIAOY**, KURTULUS CAD, AZAK SOK 10/9, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η **ELENI MOSCHOY**, SEKBANLAR SOK No 15, ARNAVUT-KOY, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Παρακαλεί όλους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η **TATIANA η MELINA** και η **SAMANTHA THE READER'S CORNER BOOKSHOP B.P. 1126, CAIRO, EGYPT**, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους, ηλικίας άνω των 22 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η **STELLA η SONIA** και η **CALOTHY, RUE DE MUSÉE 10, ALEXANDRIE, EGYPT**, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας άνω των 30 χρόνων.

Η **MARGARET P. BOX**, 499 ASMAR ETHORIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλεί όλους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η **TOULKA IDA**, B.P. 28 BETH KINU REPUBLICHE DE CONGO, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας 16—25 χρόνων, κατά προτίμηση απ' όλην την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών, καθώς και τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Η **MERIT IOANNIDOU**, YENI CARS G.U. LBABA SOK No 4, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο.

Η **MARGOT KRILL**, 49 NEWIN RD, MARRESVILLE, N.S.W. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο **GEORGIOS SKELETIS** (31 χρόνων), LUDWIGSHAFEN RHEIN STERNSTRASSE 77, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, ηλικίας 25—30 χρόνων.

Ο **G. SMITH**, 53 GLENMORE RD, PADDINGTON, SYDNEY, N.S.W. AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην Ελλάδα, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **ALFRED R. O'S** και ο **DIMITRIOS SPATHOPOULOS**, DORTMUND K'ORNE, GERMANY, HANNO-VERSCHE, ST. 34a, GERMANY, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλην την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **MANOLIS KOMNINOS** (16 χρόνων), P.K. 145 GALATA, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες, κατά προτίμηση απ' όλην την Αθήνα, ηλικίας 14—15 χρόνων, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **AULO CELSO**, PIAZZA CHIAZZA CAMBACORTI No 2, PISA, ITALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες απ' όλην την Αθήνα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και δ'τι άλλο ήθελε επακολουθήσει.

Ο **JOHN BARDANIS**, 4877 ST. URBAIN STREET MONTREAL 14, QUE. CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες, ηλικίας 20—25 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο.

Ο **GLIS, CASA DELLO STUDEN**, 4 PIANO, BARI, ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλην την Ελλάδα, κατά προτίμηση απ' όλην την Ελλάδα, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τη σύνταξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο **COSTAS PARADOPOULOS**, IN FA. FR FREITAG, BACKMANG/WURTT. GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κυρίως απ' όλην την Αγγλία και το Βέλγιο, στην ελληνική ή



Όσα παραλείπει το ελβετικό ρεπορτάζ των εφημερίδων

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ αλλά αλήθες, που έλεγαν και οι παλαιοί.

— Ένας άντρας έστειλε για καλά στο νοσοκομείο, έπειτα από άγριο ξεροφόρτωμα, κάποιον ύπνιχο γεροδεμένο.

— Το άπιστευτο... κατόρθωμα έγινε στον Αίγιο, μετά τον αγώνα ΑΕΚ — Παναθηναϊκού (0—0).

— Το ισόπαλο αποτέλεσμα έκανε τους παίκτες της ΑΕΚ, που είχαν εκδράσει μέχρις Αιγίου, για να χαρούν τη νίκη της ομάδας των που θεωρείται βέβαιη.

— Κάποιος, λοιπόν, απ' αυτούς, ο αναφερθείς άντρας, ονόματι Σωτήρης, γνωστός για το φαντασματώδη του, μη βρίσκοντας Αιγίτιο μπροστά του για να ξεσπάσει, έρμισε με το αναπνευστικό μαστόνι του έναντιόν άλλου ΑΕΚτζή, τον οποίο έκαιε τ' αλάτι!

— Αποτέλεσμα: Το θύμα, αντί να επιστρέψει στην Αθήνα, δόνηθηκε στο τοπικό νοσοκομείο, με εγκεφαλική διάσειση, ο δε δράστης στο αστυνομικό τμήμα.

— Όπου, καθώς πληροφορούμεθα, έπρόβαλε, σαν αιτία της αποθνήσκουσας του, το ότι, ο έσορξεν Ισχυρίζεται πως η ΑΕΚ έχασε το μάτς, γιατί ο κυνηγός του «Αίκε-φάνος», Σταματιάδης, «δεν έπαιξε καλά».

— Ενώ, κατά τη γνώμη του δράστη, ο Σταματιάδης ήταν φίλος και άφοβος.

— Καιρός ήταν το ξέχλο μεταξύ αντιπάλων να επεκταθεί και μεταξύ ροιβεατών!

— Νέες δόξνες ή... «δάφνη».

— Το συμπέρασμα είναι... η Α2, από το οποίο κάποιος νέο περσοφαιρικό φυνιανάκι προέκυψε να μετεγγραφεί έναν από τους «μεγαλόφυλλους» συλλογούς του Π.Ο.Κ.

— Πράγμα, που η «δάφνη» θέλει να... δάφνη, χωρίς, στο μεταξύ, να πάψει να οδύρεται για τον «αποφραγμένο» των μικρών σωμάτων.

— Δηλαδή άλλο τί κάνουμε κι άλλο τί λέμε. Παρντόν;

— Ξερέτε ποιά είναι... η κώλγα του σπιτιού μας;

— Ο γεν. γραμματέας του Α. λαμπος Κ. Οικονομού.

— Έτσι τον αποκάλυψε ο εκομ. φερωνιστής Ίκαρος από αποκλειστικό χορό της Έλεφρας Ταξιαρχίας, ενώ ο άγέλαιος Κώστας μεϊνδούσε επιχαίτως.

— Και κάποιος της αντιπολιτεύσεως, γνώστης προφανώς της αρχαίας μυθολογίας, παρατήρησε:

— Είσι οι συμπαθείς ακάουμπο, που το ΠΑΟ, μπορεί πλέον, απειρασμένος, να πραγματοποιήσει το τάξιμο που έχει κάνει από καιρό σε... δύο μαύρα μάτια.

— Θα το πραγματοποιήσει όμως, ο Τυχερός... Άλλωστε ο Σερραφείδης του Απολλωνίου.

— Το βράδυ της νίκης της ομάδας του έπαιξε τον Αιγίο, με δύο καταπληκτικά γκολ, που πέτυχε ο ίδιος, δέχτηκε μια άδικη ευχάριστη αμοιβή.

— Σο υψτερικό κέντρο της ομάδας Πατριάν, όπου δόθηκε ο γκολ του Απολλωνίου, η φάσα καλ. Αιτιχώς Ζωός Σαουντζάκη έληξε να φωτογραφηθεί μαζί του και, για μεγάλη ήλεια των άλλων συμπαίκτων του, του έδωσε ένα φιλικό αμνηστικό της νίκης.

— Μα, δεσποινί, παρανόνη, κε ο Αιγίος, δεν έβγαλε ένα, αλλά δύο γκολ.

— Και η Σαουντζάκη ανέλαβε... το δικό του.

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ



Ο Γεν. Γραμματέας του Απολλωνίου Κ. Οικονομού, που ο κομφορανός Ίκαρος έχασε κτήριος ως «κόλωνα του σπιτιού».

— Είτι να την κάνουμε την κολόνα, αγαπητοί μου; Έδώ ο Απολλων χρειάζεται... λίρα!

— Συνέβη στην επιτροπή διαγωνισμών του ΣΕΓΑΣ για την ανάδειξη «κρίτων» του αθλητικού στίβου.

— Μεταξύ των προσελθόντων ήταν και ένας ευπαρουσιαστος φιλάθλος, που δήλωσε πως ήταν φανατικός λάτρης των αγωνισμάτων στίβου, και απόφοιτος Γυμνασίου.

— Επειδή είναι το εκδότης στίβου στο άλμα επί κοντώ, τον ρώτησε ο εξεταστής.

— «Είτι ρεκόρ σταβίου είναι...».

— Προβληματίστηκε ν' απαντήσει ο υποψήφιος κρίτης, αλλά κόμπιασε και σταμάτησε, με αμνηστία.

— Έρρεκ θα έπαισε ο δύστυχος, σκέφτηκε ο εξεταστής.

— Και επειδή ο εξεταζόμενος ήταν ήταν συμπαθητικός τύπος, έπεισε να τον βοηθήσει, κάνοντας μια νέα ερώτηση, που έμοιαζε μ' εκείνη την περιλήπτη της Γροφής σχετικής με τα παιδιά του Ζεβεδαίου και τον πατέρα τους.

— «Πόσα αγωνίσματα περιλάμβανει το δέκα αθλόν», ρώτησε.

— Άλλα, για μεγάλη κατάληξη, της έξε αστικής επιτροπής, ο υποψήφιος κρίτης πάλι δεν ήξερε να απαντήσει. Και, προφανώς, η απορία άκομη γιατί τον απέρριψαν.

— Ώς ο εξεταστής έμερες ανέττειλουν για τον... Ώς ο...

— Πρόκειται για το λαμπρό έργο του Ολυμπιακού και διενήλξεν αυτοχρόνια, που άλλωστε αποστέλλει σε βασικό στέλεχος της επιθετικής πεντάδας των ευρωπαϊκών, και που πέτος άπαιξε απ' τους άγώνες, λόγω έλλειψης φόρου.

— Όπως πληροφορούμαστε, ο Ώς ο εξεταστής τις προπονήσεις του, και σύντομα θα άσχηλ να εκλά, ταπία.

— Ο Νεμπτίσης... διορίζεται.

— Καθώς πληροφορούμεται κύκλοι, λέγουν, ότι παρόντες του Παναθηναϊκού με επικεφαλής την κ. Καλλιγά πέτυχαν να τον τοποθετήσουν στη ΔΕΗ.

— Είσι οι συμπαθείς ακάουμπο, που το ΠΑΟ, μπορεί πλέον, απειρασμένος, να πραγματοποιήσει το τάξιμο που έχει κάνει από καιρό σε... δύο μαύρα μάτια.

— Θα το πραγματοποιήσει όμως, ο Τυχερός... Άλλωστε ο Σερραφείδης του Απολλωνίου.

— Το βράδυ της νίκης της ομάδας του έπαιξε τον Αιγίο, με δύο καταπληκτικά γκολ, που πέτυχε ο ίδιος, δέχτηκε μια άδικη ευχάριστη αμοιβή.

— Σο υψτερικό κέντρο της ομάδας Πατριάν, όπου δόθηκε ο γκολ του Απολλωνίου, η φάσα καλ. Αιτιχώς Ζωός Σαουντζάκη έληξε να φωτογραφηθεί μαζί του και, για μεγάλη ήλεια των άλλων συμπαίκτων του, του έδωσε ένα φιλικό αμνηστικό της νίκης.



Η Τζόαν Κόλλινς ο' ένα σκανδαλιστικό τσά-τσά-τσά.

ΤΑ 7 ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ

Οι σύγχρονοι χοροί είναι σκανδαλιστικοί κι' ανήθικοι:

ΞΕΡΕΤΕ ποιά είναι τα έφτά σύγχρονα αμαρτήματα: Α-κούστε τα με τη σειρά: μύμπο, μπούγκι-δούγκι, τσά-τσά-τσά, σουίνγκ, ρούμπα, καλύω και ρόκ εντ' ούλ. Αυτό υποστηρίζουν πολλοί σύγχρονοι συγγραφείς και ψυχολόγοι, χωρίς τη διάθεση να παραστήσουν τους ήχο-λόγους.

Κατά τη γνώμη τους, οι χοροί διακρίνονται σε τρεις κατηγορίες:

Πρώτη. Χοροί ακίνδυνοι: μαζούκα, βάλς, πόλκα. Δεύτερη. Χοροί διευρετικοί: φόξ-τρότ, μπόκστον, τανγκό ούαν-στέπ, τσάλεστρον.

Τρίτη. Χοροί ανήθικοι και επικίνδυνοι: ρούμπα, καριόκα, μύμπο, καλύω, μπούγκι-δούγκι, σουίνγκ, τσά-τσά-τσά, ρόκ εντ' ούλ.

Όλοι οι χοροί της τελευταίας κατηγορίας προσεγγίζουν από τους μαύρους ή αποτελούν παραλλαγές χορών πρωτογόνων λαών, που δεν ταυρίζουν σε πολιτισμένους ανθρώπους και άποιοι αδιάντροποι εκδήςται των πιδ ζωδών σεξουαλικών ένστικτων. — Ένας ένας Γάλλος ψυχολόγος. Άλλα να ή μικρή ιστορία τους:

Μάμπο. Προέρχεται από το Μεξικό. Είναι μια παραλλαγή ενός γαμήλιου χορού της φυλής Μάιν. Οι γάμοι στη φυλή αυτή γίνονται σε πολύ μικρή ηλικία κι' ο χορός αποτελεί ένα είδος έρωτικής μυσικής για τους νεογνούς. Τον λανσάρισε η Κατερίνα Ντόυνγκι, άλλ' έγινε ίδιως δημοφιλής από τότε που τον χορεύσε η Συλβάν Μάγκανο κι' ο Τόνυ Πέκιν.

Μπούγκι-δούγκι. Χορός των νεγρών της Αμερικής, εξαιρετικά προκλητικός. Οι διάφορες στάσεις του αποτελούν αποθέωση των ζωδών ένστικτων του ανθρώπου. Νά πως τον χαρακτήρισε ένας Άγγλος συγγραφέας: «Χορός ανήθικος για κείνους που τον χορεύουν και σε μέγιστο βαθμό διευρετικός για κείνους που τον παρακολουθούν».

Τσά-τσά-τσά. Τό χορό αυτό τον λανσάρισε ένας Αμερικανός, ο Α. Λάιν, αλλά δεν τον έβγαλε από το κεφάλι του. Τον επένευσαν οι «χοροί έρωτικής μυσικής» διάφοροι Ιθαγενών του Ειρηνικού. «Έχει μεγάλη σχέση με τ' μύμπο, άλλ' είναι πολύ περισσότερο σκανδαλιστικός. Η γυναίκα κι'

ο άντρας εκφράζουν ι' αυτό το χορό τον έρωτικό πυρετό τους.

Σουίνγκ. Προέρχεται από τους πρώτους άποίκους της Αμερικής. Στο παρόντιμα «Ασπέντε τις ντάμεις σας και χορεύετε» όμως στην πραγματικότητα οι γυναίκες κι' άντρες είναι χοροί που δεν είναι τίποτα το ανώμαλο. Ήταν ένας χορός καννι-βάλων. Οι άνθρωποι αυτοί έπαιζαν σε κάθε στιγμή κορώνες-γαμήματα τη ζωή τους και δεν είχαν καμιά γιά λεπτότητα. Άπληστοι γιά τ' χορμα, την απόλαυση και τ' πιότο, εξέφραζαν με τις κινήσεις τους τ' δάνασσα κι' άσπαχτικά ένστικτά τους. Κανένας ναλινός δεν τους συγκρατούσε. Και γι' αυτό ξεπερνούσαν και τα τελευταία όρια της ευπρεπείας και της κοσμιότητας.

Ρούμπα. Είναι ένας συνδυασμός χορών των Ιθαγενών της Κούβας και των μαύρων της Αφρικής. Τρελλός και ξεσπώντας κατά τα πρώτα χρόνια, έγινε με τον καιρό πού κοσμείται, Αλλά διατηρεί πάντοτε τα πρωταρχικά του στοιχεία, που έχουν ένα ναρκωτικό έντονα έρωτικό. Πολλές μεγάλες διευρετικές τον έχουν χορεύσει κι' άντρες σε σ' αυτές η Σοφία Λόρεν. Τό κοινό, όμως, δεν ένθουσιάζτηκε και πολύ με τις χορευτικές.



Η Εύρωπαιο-ασιάτισσα καλλιτέχνης Νάνου Καν χορεύει ρόκ εντ' ούλ.

κός αυτές επιδείξεις τους, που φαίνονται σαν παραλήρημα των αισθήσεων. Έγινε ο καθηγητής ντ' Βιάτζιο.

Καλύω. Στο γουόνγκι του κινηματογράφου έχει μείνει ιστορική η «καλύω» που γόσωσε η Μαρίλιν Μονρόε. Τό χορό αυτό τον έκανε κατόπιν δημοφιλής ο Χάου Μπελφόντε με τ' τρανζούνια του. Προέρχεται από τη Ζαμπίκα, όπου τον χορεύουν εκείνοι που εορτάζουν στις καφεφυτιές. Τό «καλύω» είναι ένας χορός με έντονο σεξουαλικό ναρκωτικό. Ο πόθος γίνεται εδώ κίνησι και ορμός. Άλλα δεν είναι γι' αυτό λιγότερο σκανδαλιστικός.

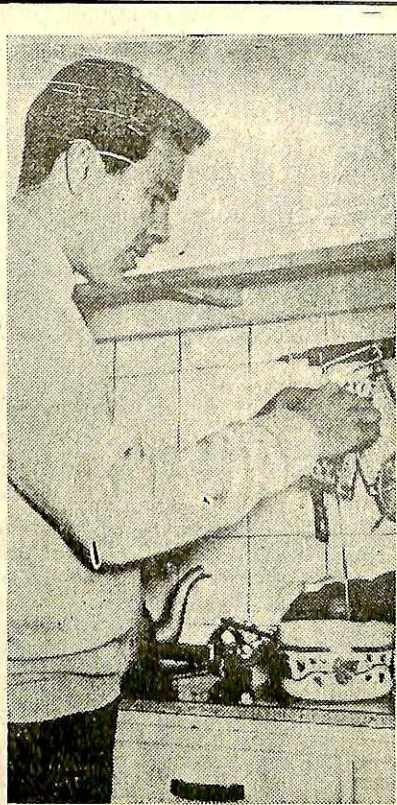
Ρόκ εντ' ούλ. Αποτελεί παραλλαγή του «ζιττεμπούγκ», ενός χορού που δημιουργήθηκε από τους πρώτους Αμερικανούς άποίκους, με την ανάμιξη στοιχείων παρμένων από τους Έσθροαέριους της Αλαμπάμα. Μπορεί, όμως, να θεωρηθεί και σαν σαλτά από όλους τους χορούς που ανασταύσε. Στο χορό αυτό, οι χορευτές τ' λένε όλα και τ' κάνουν όλα με τις κινήσεις τους. Άλλα τ' ούκ έντ ότι αυτό που θα κάνει πείπει να είναι θ' ούκελλο. Άν, στο τέλος, σωσιαστική ανάσπησης κάτω, τόσο τ' καλύτερο.

Άλλα, οι χοροί που αναφέραμε είναι άσος γε τόσο επικίνδυνοι: Ο άνοητισμός του Παρισίου, στον έρωτα, έτέθη αυτό τ' ερώτημα, έδωσε μια διφορούμενη απάντησι: «Τό πέν έξοστατά από την πρόθεσι, έίπε. Πρέπει άκόμη να λάβουμε υπ' όψιν τ' περιβάλλον, την άποφασισ, τον πόθο με τον όποιο χορεύει κανείς αυτούς τους χορούς».

Οι ύποστηρικτές τους από τ' άλλο μέρος (έίπεσαν σ' αυτούς τους χορούς έσ' άσεν άπελευθερώσεως του ανθρώπου από τις συσθετικότητες και τους περιρρισμούς της κοινωνικής ζωής. «Ο άνθρωπος ξαναγίνεται παιδί της φύσεως και δε ντρέπεται να εκφράσει με τις κινήσεις του τους βαθύτερους πόντους και τις τάσεις του» παρατηρούν.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ!...

Ένας βοετανικός τύπος νοικιάζεται γιά... Ι σελήνι τ' γούνο! Βρίσκεται στο Ντανρόμπιν της Σκωτίας κι' είναι βαμμάσια διατηρημένος. Έχει γύρω του ένα άπεράντο παρκο, γεμάτο από διάφορα θηοάματα, στο όποιο θα μπορέ έλευθερά να κυνηγήσει ο ένοικιστής. Κι' όμως δεν έχει παρουσιαστή άκόμη κανείς ένδιαφερόμενος! Γιάτί ο ιδιοκτήτης του δομάς του Σούτερλαντ—που ο πυργός του Ντανρόμπιν άνήκει στην οικογένεια του έδώ και 5 αιώνας — θέτει ως άπαραίτητο όρο να τού δώνι ο ένοικιστής 10.000 λίρες τ' χρόνο, που θα τις διαθέτν αυτός γιά την καλή συντήρησι τού πύργου. Με τ' «κόλπο» αυτό, υπολογίζεται πως δε θα πληρώσει όλο στο κράτος γιά την ένοικίασι που πύργου του, ενώ συνανώνως θα υποπεί να τόν διατηρήσέ σε καλή κατάσταση — πράγμα που δεν τού επιτρέπουν σπόμερα τ' άχι τόσο άνηθρά οικονομικά τού! Πρό 3 έτών, ο δούκάς πομλίας έναν άλλο πύργο του γιά 400. 000 λίρες στον Πάλ Γκεττί, τόν πλουσιώτερο άνθρωπο τού κόσμου.



Ο ΤΟΝΥ ΣΤΗΝ... ΚΟΥΖΙΝΑ

Ο Τόνυ «Αστρονγκ Τζώνς, ο πρώην φωτογράφος σύζυγος της πριγκίπισσας Μαργαρίτας της Άγγλιας, είναι πολύ άπλός και άρέσκειται συχνά να πηγαίνει στην κουζίνα και να μαγειρεύει μόνος του κάτι πρόχειρο, όπως έκανε άλλοτε, πρίν γίνη πριγκιπικός σύζυγος. Άδιστοφώντας γιά τους ύψηλους τίτλους εγγενείας, που θέλει να τού δώση η βασιλική οικογένεια, γιά να τους κληρονομήσουν τ' παιδιά του, ο Τόνυ προτιμά να μείνι ένας άπλός νηπιός, απλλαγμένος από τ' βάσανα της έθιμοτιπίας, που ποτέ του δεν τ' χάνει».



ΣΤΕΡΕΟΦΩΝΙΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Η νέα τεχνική στην έγγραφη στερεοφωνικών δίσκων, που παίρνεται φυσικά από ειδικά γραμμόφωνα, απαιτεί σπουδαίες πόν, σικές γνώσεις από τους τεχνικούς τού σόντιο. Οι δίσκοι αυτοί στέλνουν τους διαφόρους ήχους πότε πρός τ' άριό, πότε άστροτά, πότε πρός τ' έμπρός και πότε πάλι πρός τ' πίσω, προκαλώντας έτσι έκπληκτικά ήχητικά έφέ. Πρωτοπόρος της νέας αυτής τεχνικής, στον τομέα τών δίσκων είναι οι έταιρείες «Κομάντ» και «Κάπ».

Ένας άνθρωπος ΣΤΟ «ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΚΛΟΥΒΙ»

Πώς περνάει τη ζωή του ένας αιμοφιλικός

ΕΧΕΙ ιδρυθεί στην Άγγλια μια «Αιμοφιλική Έταιρεία», με 1. 200 μέλη, τ' περισσότερα άπ' τ' άποια πάσχουν από τη μυστηριώδη αυτή ασθένεια. Όταν λοιπόν η οργανώσις αυτή αποφάσισε ν' άπονεμή τ' «Κρυστάλλινο Κλουβί» και πρωτοβουλίας σ' ένα από τους αιμοφιλικούς της Μεγ. Βρετανίας, η έκλογή της έπεσε σε κάποιον Ντρεκ Λή.

Ο άνθρωπος αυτός ζή επί 26 χρόνια μέσα σ' ένα άσφατο «κρυστάλλινο κλουβί». Γιατί ο έξωτερικός κόσμος είναι γεμάτος από φοβερούς κινδύνους γι' αυτόν. Τό αίμα του δε θρομβώνεται. Τρέχει άσφαμακτικά από την παραμικρή πληγή.

Ένα έλαφρό χτύπημα στο μπρόστο, που σ' ένα κανονικό άνθρωπο θα δημιουργούσε άπλως ένα μικρό μαύρισμα, σ' αυτόν μπορεί να προκαλέσει καταστροφή. Μπορεί να σπάσουν οι φλέβες του και να μελανιάσει όλο τ' όχο του, άπ' τόν άμο ως τις άκρες τών δακτύλων. Μπορεί έπίσης να γεμισούν αίμα οι άρθρώσεις του, να πρηστούν και ν' άχρηστεθούν.

Οι κίνδυνοι ήταν μεγαλύτεροι στα παιδικά του χρόνια. Γιατί ένας ένηλικος αιμοφιλικός προσέχει και φελάγεται, κινδυνεύοντας μόνι από μια κακοτυχία, ένα ένα παιδί, που δεν άντιλαμβάνεται την κατάσταση του, διακινδυνεύει τη ζωή του χίλις φορές την ήμερα...

Έτσι, ο Ντρεκ πάσινε τότε κάθε τόσο αιμορραγίες και χρειάζονταν συχνά έπείγουσες μεταγγίσεις αίματος.

Όταν έγινε 15 χρονών, κούτασε άπ' τ' ένα πόδι κι' έζη στραβώσι τ' ένα του χέρι, από έσωτερικές αιμορραγίες τών άρθρώσεων. Δεν είχε έμπαρσει να μαρμαρώσει κανονικά, γιάτί έμενε κάθε τόσο στο κρεβάτι επί πολλούς ήμερες. Διέσχε κι' έγραψε σαν παιδάκι 6-7 χρονών.

Ύστερα όμως τόν άναγκασε μια ειδική δασκάλα—άνθρωπος κι' αυτή άπό άρθρίτιδα—Κι' επέτυχε τέτοια θαύματα, ώστε στα 24 χρόνια του ο Ντρεκ πήρε πτυχίο άπ' τ' Πανεπιστήμιο τού Λονδίνου κι' έγινε κι' αυτός δασκάλας αιμοφιλικών και έλαττωματικών εν γένει παιδιών.

Τώρα τιμήθηκε με τ' μετάλλιο που έίπαμε. Πρόκειται δε να παντρευτεί.

«Ως πότε η αιμοφιλία θα μένι άνιστη και μυστηριώδης γιά τους γίαιτους; Στα τελευταία χρόνια, γεννήθηκαν επαναστατημένοι έλπίδες οριστικής θεραπείας της, δυστυχώς όμως έμεινε άδυστηχη γρήγορα».

Ο παρώνς της έρωμβώσεως τού αίματος, που λείπει άπ' τους αιμοφιλικούς, είναι η λεγομένη «άντιαιμοφιλική γλοβουλίνη». Κι' η μοναδική πηγή της ως τώρα είναι τ' αίμα.

Γιά τ' έρωπεία λοιπόν ενός αιμοφιλικού, πρέπει να τού κάνουν μια σειρά από μεταγγίσεις αίματος ή πλάσματος. Άλλα τ' αίμα αυτό πρέπει ναίαι φρεσκοτόπο, γιάτί η γλοβουλίνη χάνει σε λίγες ώρες την ερυστικήότητά της. Έξέ άλλου, χρειάζονται μεγάλες ποσότητες τέτοιου αίματος—πράγμα έκπληκτικό, γιάτί έπιδραρούν υπερβολικά την κυκλοφορία.

Η καλύτερη λύσις θα ήταν άκόμη ένας καθάρις γλοβουλίνης, και μόλις συνθετικά παρασκευασμένης. Πρός αυτή λοιπόν την κατεύθυνσι στρέφονται οι προσπάθειες τών έπιστημόνων.

Πρέπει να σημειώση ότι η θεραπεία ενός αιμοφιλικού δεν άφορά μόνο αυτόν τόν ίδιο, άλλα και τους άπογόνους του. Γιατί η αιμοφιλία είναι κληρονομική και προκαλείται από κάποιο παράγοντα που μπορεί να μείνι κρυμμένος σε μια οικογένεια επί πέντε γενεές, γιά να ξαναεκδηλωθή κατόπιν.

Οι γυναίκες είναι οι «φορείς» αυτής της ασθένειας, σχεδόν πάντοτε όμως προσβάλλονται άπ' αυτήν οι άντρες. Ένας αιμοφιλικός άντρας σπάνια μεταβιβάζει την ασθένεια στο γυνίκο του. Άν όμως έχη κόρη, αυτή γίνεται φορέας τού αιμοφιλικού παράγοντος και κάνει γιούδες αιμοφιλικούς. Έτσι, ο γάμος αποτελεί δύσκολο πρόβλημα γιά τους αιμοφιλικούς. Πρίν τόν άποφασίσουν, πρέπει να σταθμίσουν πολύ τ' παράγματα και να ρωτήσουν ένα έπιστήμονα, ειδικό στα ζητήματα της κληρονομικότητας.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΡΘΑΝ πρόσωπο με πρόσωπο τ'όσο ξαφνικά, καθώς στρίβανε τη γωνία, που έπεσαν σκεδόν ο ένας πάνω στον άλλο.

Έκείνη φορούσε ένα κομψό μαύρο τανιέο και τ' κατακόκκινα μαλλιά της άποσφαιταν κάτω άπ' τις άκτιδες τού χειμωνιάτικου ήλιου. Πλάι της προχωρούσε ένας μεγαλόσωμος σκύλος εκλεκτικής ράτσας.

Έκείνος ήταν γύρω στα 35. δο. ρούσε ένα κοστούμι καλοραμμένο, που είχε όμως άχισίσι να τριέδα. Ήταν άμορφος. Είχε κάπως κουρασμένα χαρακτηριστικά. Μόλις όμως χαμογέλασε, οι ρυτίδες του χάθηκαν κι' έγινε πάλι ζωηρός και εύθυμος.

—Γεια σου, Κλαίρη, έίπε. Τί περρίενο να σε συναντήσω στο Μάντσεστερ! Άπό πότε βρίσκεσαι έδώ;

Τα μάγουλα της Κλαίρης Μάνκεφιλ κατακόκκινα.

—Τζέραλντ! Νόμια... άρχισε να λέν.

Σώπασε, και τ' ναλαζία της μάτια νέμιασαν συνκίνητα.

—Τί νόμιζες; τ' ρώτησε ο άντρας.

Και, καθώς έκείνη έξακολουθούσε να σιωπών, άπάντησε αυτός γιά λονταρισμό της:

—Νόμιζες πως δε θα με ξανά-θλανε; έ:

Τώρα ή φωνή του ήταν πκοή κι' οι κουρασμένες ρυτίδες ξανά-φάνηκαν στις άκρες τών χειλιών του.

Πάνε πέντε κοόνια από τότε που σε είδα γιά τελευταία φορά... συνεχίσε.

—Θέλεις να πής, από τότε που μ' άφισες ξαφνικά, τόν διόρθωσε έκείνη μαλακά. Γιατί, Τζέραλντ... γιατί τόκανε; αυτό;

—Ώ, μια αναποδιά... Δε θέλω

Ο Εκβιαστής

να τ' θυμάμαι, γιατί έ έγινε αίτια να σε χάσω... Είχε κάνει τότε μια δουλειά, με ο συνταξιοδότη μου με κορόϊδεψε και βρόχιασε έκτε με μένος. Άν δεν έβρινα άσέως, θα μ' έπαινε ή αστυνομία...

—Αν υπορούσε να σε πιστέψω. Η Κλαίρη έμεινε σάν να μιλούσε στον έαυτο της, σάν να προσπαθούσε να πείσει γιά κάτι που της φαινόταν άπίθανο.

—Και βεβαίως, έίπε ζωηρά ο άντρας, Πληρώσε άκορ θά τ' λάθος μου, κάνοντάς σε. Δεν ήταν άρεκτη τιμωρία.

Ο σκύλος τινάχτηκε, ύμωσε τ' παντελόνι τού ζένου κι' έδειξε τ' δόντια του.

—Περίεργο, δεν είχε δείξει ποτέ κακές διαθέσεις! παρατήρησε η Κλαίρη.

—Θαίνετα πως δεν τού άρεσε, μουρμούρισε ο Τζέραλντ Λαίκερ κάνοντας ένα βήμα πίσω.

—Τζέραλντ, έζω πως μ' αναπαύσε κάποτε, κι' αυτό με συνκίνησε, έίπε άπλά η νέα γυναίκα.

—Αν δεν είχες σώνει... Άν δεν είχα σώνει, θα παντρεύουσαν έμένα, άντι γιά τ' όσο Λάιονελ Μάνκεφιλ; τ' ρώτησε. Δεν τ' ήξερα, δε μου είχες δείξει ποτέ τόσο άδύνατο.

—Γιατί ήσουν έννοστή και μού έδινες την έντύπωση πως έπαιζες μαζί μου, έέληνε η Κλαίρη.

—Ήσουν άπλως νεμάτος σκοτούρες και στενοχώριες, μικρή μου.

Τόν κυττάζε τρυφερά, σκεδόν γλυκά.

—Κι' ένώ ήμουν τόσο νέα!...

—Και νί αυτό παντρεύτηκες κάποιον που θα υπορούσε να ήταν πατέρας σου; Μόνο γιά τ' λεπτό τού;

—Τα μάτια της νέμισαν δάκρυα. —Σε βεβαίως πως καμιά νυνίκα δεν είχε ποτέ ένα τόσο έννευκό και καλό αύζον. Δε μπορούσε να με καταλάβει. Τζέραλντ... και κάποιον τρόπο, σε λυπώμαι νί αυτό!

—Με λυπώσαι; πώνας ο νέος. Χαίρουμαι που τ' άκούω, γιατί έτσι θα σου είναι πιδ εύκολο να



—Θα μου δώσης τ' λεφτά ή θα μ' αναγκάσης να πάω στον άντρα σου και να τού τ' πω όλα; τής έίπε ο Τζέραλντ.

στον άντρα σου και να τού τ' πω όλα:

Είχε πετάξει τώρα τ' μάσκα, και τ' μάτια της άποσφαιταν από κακία.

—Τί θα τού πής; ποφερσε με δυσκολία η Κλαίρη, σάν να τήν έπνιπε ο φόβος.

—Γιά τις άεχαστες βραδυές που περάσαμε στο διαμέρισμά μου...

—Δεν έινε ποτέ τέτοιο πράνμα! διαμαρτυρήθηκε η νέα γυναίκα.

—Δεν έινε, άλλ' ο νέος σου θα με πιστέψη... Και μ' σταντάς... σαι πως θα προλάθεις να τόν προειδοποιήσεις, γιάτί πνιναίνω τώρα άμέσως να τόν βωθ.

—Δε θα τ' κάνεις αυτό! άνα, στέναξε η Κλαίρη, πλάνοντας άπ' τ' περιλαίμιο τού σκύλου που είχε άρχεισε να γουλιζήν.

—Ποιος θα μ' έμποδίσ; έίπε κοροϊδευτικά ο άντρας. Έκτός άν μού δώσης τ' λεφτά...

—Όχι, δήλωσε έζωά η νέα γυναίκα.

—Τότε θα πάω... και θα τού πω, σω τ' λιγότερο 300 λίρες. Έχω άλλωστε να τού πληρώω και κάτι ερωτονοσίες σου.

—Τζέραλντ, δε θα τ' κάνεις, αυτό! ξαναέπνε η Κλαίρη, με σωνή που θα συνκινούσε κάθε άνθρωπο, έκτός πιά άν ήταν κτηνός.

—Περίεργο λοιπόν, και θα τ' όδω! πώνας ο Τζέραλντ. Γύρισε κι' έκανε να σήν.

—Τζέραλντ! Στάσου!

Ο άντρας στάθηκε, μ' ένα Λ κανονισμένο χαμόγελο.

—Τί συμβαίνει; Μήπως άλλα έες νυνίκα; ρώτησε.

—Δε υπορείς να πής στο σέρ Λάιονελ, έίπε ήρεμα η νέα γυναίκα. Δε υπορείς Τζέραλντ, νια τί... πέθανε άπ' την καρδιά σου έδώ και τρεις βραδυές!

ΡΟΝΑΛΝΤ ΧΟΡΤΟΝ

Οι ιδανεύσεις με τις ρεμπουμπλικές

Ένας πανέννεος Ναπολιτάνος θησαύρισε μέσα σ' ένα χρόνο. Προμηθεύτηκε από διάφορα εργοστάσια ρεμπουμπλικές που δεν ήταν πιά της μόδας και τής να τις πουλήσει στους Ιδανεύσεις της Κολομβίας. Τίς τών εργασιών μέσα σ' ένα χρόνο: 600. 000 ρεμπουμπλικές! Οι πλάτες τού έννοισται, περπατώντας ένοπλητοι και τ' μοναδικό τους ένδεια είναι ένα μεγάλο πανί γύρω στη μέση.



ΤΑ ΑΣΤΡΑ

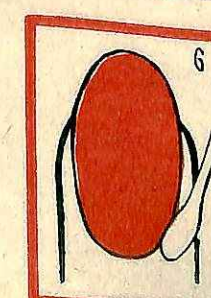
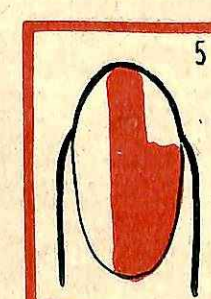
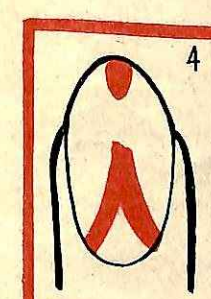
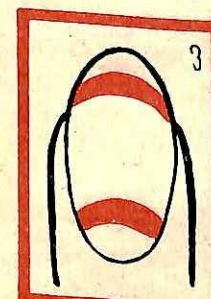
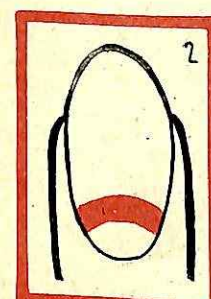
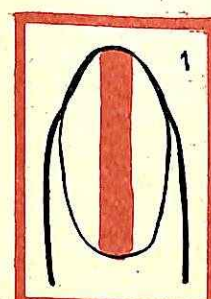
για το μέλλον σας



Για την περίοδο 23 Φεβρουαρίου—1 Μαρτίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Σας δίδονται υποσχώσεις, που αν πραγματοποιηθούν, θα εξασφαλίσουν στο προσεχές μέλλον βελτίωση των οικονομικών. ★ Δε θ' αποφύγετε πάντως τώρα προστριβές με συναδέλφους. ★ Μία ενέργεια συναντά σοβαρά εμπόδια.	★ "Ελλειψη ύπομονης θα γίνει άφορη ή ματαιωθή ή πραγματοποιήσει σχεδίου ή να χάσετε μία σπουδαία ευκαιρία. ★ Οι φιλικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν τις ημέρες αυτές εκπλήξεις, που θα σας άφισουν πολύ ευχάριστες αναμνήσεις.	★ Τα παιδιά και οι ηλικιωμένοι πρέπει να προσέχουν ακόμα και τα πιο ασήμαντα τραύματα, γιατί τούς απειλεί μόλυνση με σοβαρές συνέπειες. ★ Μασάζ στα πόδια, για να τούς πεπτικό σύστημα εργάζεται κάπως ανώμαλα.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Εύκολα θα μεταδώσετε τον ένθουσιασμό σας στους συνεργάτες και στα συγγενικά πρόσωπα, που σας περιβάλλουν. ★ Τα άστρα ευνοούν και οδηγούν στην επιτυχία τις ενέργειες και τα σχέδια, που θα καταστρώσετε.	★ Θα κάνετε μία ευχάριστη και εξαιρετικά ενδιαφέρουσα συνάντηση, στην οποία όμως, ίσως να μη δώσετε τη σημασία, που θα της αξίζει. ★ "Ενα γράμμα πιθανόν να προκαλέσει σοβαρές μεταβολές στον αισθηματικό τομέα.	★ Ζάλες και πονοκέφαλος, που όφειλονται μάλλον σε υπερκόπωση των μυών ή σε ανωμαλία του όπτικού συστήματος. ★ Αν το κακό παρατείνεται, συμβουλευθείτε οφθαλμίατρο. ★ Το Σαββατοκύριακο ευνοϊκό για ταχυρά παιχνίδια.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Θα σας απασχολήσουν τις ημέρες αυτές σοβαρά ζητήματα. Φροντίστε να διώξετε τα πάντα όπως είναι. Μη δώσετε σε τίποτα περισσότερη ούτε λιγότερη αξία απ' ό,τι πρέπει. ★ Σας περιμένουν ευχάριστες εκπλήξεις.	★ Δυσάρεστη συζήτηση με έτερόφυλο πρόσωπο, την οποία δύσκολα θ' αποφύγετε. Προσέχετε πολύ τα λόγια σας, αν δε θέλετε να χειροτερεύετε την κατάσταση. ★ "Ανώμαλο γράμμα, στο οποίο δεν πρέπει να δώσετε σημασία.	★ Αίσθημα κατώσεως, που σπρώχνει σε παρατεταμένη υπέρταση, αλλά και στην απογοήτηση, που προκαλείται ή αποτυχία όρισμένων σχεδίων. ★ Παρομοίωση στον καθαρό αέρα και συχνή περπάτηση, θα ωφελούσαν την υγεία σας.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Δύσκολη περίοδος, κατά την οποία θ' απαιτηθούν εκ μέρους σας πολλές προσπάθειες, οι οποίες μάλιστα ίσως να μην αποδώσουν τους καρπούς, που περιμένετε. ★ Μη περιφρονήσετε τη χειρα βοήθεια, που σας τείνουν.	★ Δυσμενείς αστρικές επιρροές βάζουν σε σοβαρό κίνδυνο την αρμονική συμβίωση των συζύγων. ★ Αποφύγετε πάντως να αποκαλύψετε, ακόμα και στα πιο εμπιστευτικά φίλα πρόσωπα, τα μυστικά της ιδιωτικής σας ζωής.	★ Οι αστρικές συνθήκες δεν είναι καθόλου ευνοϊκές για την υγεία, γι' αυτό και απαιτείται αυξημένη πρόφύλαξη. ★ Είναι προτιμότερο να αποφύγετε ένα κακό, παρά να προσπαθήσετε να το αντιμετωπίσετε. ★ Τυχερό το 8.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Τα άστρα σας επιφυλάσσουν μερικά εκπλήξεις, μάλλον δυσάρεστες. Μία προσπάθεια να αναγκάσει ορισμένα και θα παρουσιαστούν απρόβλεπτες δυσχέρειες. ★ Για τα νέα σχέδιά σας περιμένετε το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Μαρτίου.	★ Βισούνη και άστοχος ενέργειες θα σας κάνουν να δοκιμάσετε δυσάρεστες εκπλήξεις, ίσως μάλιστα σας οδηγήσουν σε ρήξη με πρόσωπο, που σας άρεσε κι' έχετε ακολουθήσει να αγαπάτε. ★ Όταν έχετε άδικο, να το παραδέχεστε.	★ Αποφύγετε τα ταξίδια. Ίδιως με ασφάλεια και προσέχετε πολύ αν ή έρρεσας σας συνεπείνεται κινδύνος. ★ Αλλά και, καθώς έπεται και όσοι επιδιώκουν σε διάφορα σπορ, να προσέχουν πολύ κατά το Σαββατοκύριακο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Τα άστρα σας ώθούν στην όνειρο-πόληση και σας κάνουν να στρέψετε προς σχέδια, που έχετε πώς είναι κατά βάθος άδύνατα να πραγματοποιηθούν. ★ "Ελλειψη τόξων στην εργασία θα προξενήσει απώλεια χρόνου και χρημάτων.	★ "Οξυτης στις συζητήσεις με έτερόφυλο πρόσωπο, αλλά και με τους φίλους ακόμα. Εύτοχος όλοι σας αγαπούν και είναι πρόθυμοι να σας συγχωρήσουν και να ξεχάσουν τα δυσάρεστα λόγια, που τους έπιασε.	★ Το νευρικό σύστημα επηρεάζεται δυσμενώς από τ' άστρα και για να βελτιωθεί κάπως η κατάσταση, απαιτείται ηρεμία και άφθονος ύπνος. ★ Προσροή στο φαγητό, γιατί υπάρχει κίνδυνος τροφικής δηλητηρίασης. ★ Τυχερό το 2.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Τα άστρα ευνοούν τα νέα σχέδια, που θα καταστρώσετε κατά τις ημέρες αυτές. ★ Θα βρείτε πρόσωπα πρόθυμα να σας βοηθήσουν, χωρίς αυτό να κρύβει καμία ύστεροβουλία. ★ Τα οικονομικά παρουσιάζουν αισθητή βελτίωση.	★ Σύζυγοι και έρωτευμένοι θα δοκιμάσουν κατά τις ημέρες αυτές, πολλές ευχάριστες εκπλήξεις. Ίδιως αν φροντίσουν να μαντέψουν τις επιθυμίες του αγαπημένου προσώπου και να τις πραγματοποιούν. ★ Χρειάζεται διπλωματία.	★ Βάλτε μία τάξη στη ζωή σας, αποφύγετε τα ξερονήσια και αυξήστε τις ώρες ύπνου, για να ξεραναγνούν αυτομάτως όλες οι ανωμαλίες και μικροαδυναμίες. ★ Οι γυναίκες να προσέχουν πολύ το ορροιογεννητικό σύστημα.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Περίοδος γεμάτη δυσχέρειες, κατά την οποία κανείς δε θα θελήσει να δείξει κατανόηση και να σας τείνει χείρα βοήθειας. ★ Βασισθείτε γι' αυτό στον εαυτό σας και μη επηρεασθείτε από την κριτική των άλλων.	★ Παρουσιάζονται νέοι πειρασμοί, που θα βάλουν σε κίνδυνο την αισθηματική σας γαλήνη. ★ Αποφύγετε πάντως τα γράμματα και την ανταλλαγή φωτογραφιών με αφιέρωση, γιατί θα σας έβαζαν σύνομα σε πολύ δύσκολη θέση.	★ Προσέχετε το στήθος και αποφύγετε, ότι το έρεβίζει, για να μη παρατηρηθούν διαταραχές στο πεπτικό σύστημα. ★ Πάντως δε θα σημειωθεί καμία σοβαρή ανωμαλία, γιατί τα άστρα επηρεάζουν ευνοϊκά την υγεία.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Θα παρουσιασθούν πολλές ευκαιρίες τις οποίες όμως θ' αφήσετε ανεκμετάλλευτες. ★ Φροντίστε να ικανοποιήσετε, τις ημέρες αυτές, τους προσημαμένους σας. Αυτό θα είχε στο προσεχές μέλλον ευχάριστο αντίκτυπο στα οικονομικά σας.	★ Οι διαταγμοί, οι αμφιβολίες κι' η αναποφασιστικότητα σας, δυσχεραίνουν α γαπημένο πρόσωπο. Φροντίστε να αλλάξετε τακτική, γιατί, αν αποκαταστή, δύσκολα θα το εναφάρετε κοντά σας. ★ Παίξτε με ανοιχτά χαρτιά.	★ Πόνος ρευματικής φύσεως, στις αρθρώσεις και στη μέση, είναι ο μόνος κίνδυνος, που απειλεί, κατά τις ημέρες αυτές την υγεία σας. ★ Αποφύγετε γι' αυτό την ύγρασία και κάνετε συχνούς περιπάτους στην έξοχή. ★ Τυχερό το 9.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ "Ηρεμη περίοδος, χωρίς εκπλήξεις και αξιόλογες αλλαγές. ★ Αποφύγετε τη σπατάλη και κάθε περιττό έξοδο, γιατί πολύ σύντομα θα σας χρειαστούν χρήματα. ★ Έκμεταλλευθείτε την Τρίτη 28, μία σπάνια ευνοία της τύχης.	★ "Η αισθηματική ζωή δε θα παρουσιάσει καμία σημαντική αλλαγή. ★ Μη αναλάβετε τις ημέρες αυτές νέες υποχρεώσεις, ούτε και να δώσετε υποσχώσεις, που δεν πρόκειται να κρατήσετε. Πιθανόν να σας βάλουν σε δύσκολη θέση.	★ Αποφύγετε τα σπορ, που προϋποθέτουν κάποιο κίνδυνο και απαιτούν προσπάθειες, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας. ★ Φροντίστε, προ πάντος, να ξεασφαλίσετε τον οργανισμό σας άφθονο ύπνο. ★ Τυχερό το 8.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Θ' απαιτηθούν εκ μέρους σας, κατά τις ημέρες αυτές, έντατικές προσπάθειες και αυξηθεί της ερωτικότητας σας. ★ Αποφύγετε τα δάνεια, γιατί δύσκολα θα επιστρέψετε τα χρήματα, που θα σας δανείσουν. ★ Χρώμα σας το γκριζό.	★ "Ετερόφυλο πρόσωπο προβάλλει αξιόλογες αλλαγές. ★ Μην αναλάβετε τις ημέρες αυτές νέες υποχρεώσεις, ούτε και να δώσετε υποσχώσεις, που δεν πρόκειται να κρατήσετε. Πιθανόν να σας βάλουν σε δύσκολη θέση.	★ Τα άστρα επηρεάζουν δυσμενώς το νευρικό σύστημα και σας κάνουν πολύ ευεαπτο. ★ Κατά το Μάρτιο προσέχετε πολύ τα μάτια και τα δόντια. Μη περιμένετε να σας πονέσουν, για να επισκεφθείτε τον οδοντίατρο.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ "Η εργασία θα παρουσιάσει αισθητή βελτίωση. ★ Έκείνοι, που ή έρρασία τους έχει σχέση με το Χρηματιστήριο, θα δοκιμάσουν ευχάριστες εκπλήξεις. ★ Έχετε συμφέρον να επιμεληθείτε, ότι κάνετε, περισσότερο από συνήθεια.	★ Τα άστρα επηρεάζουν ευνοϊκά το χαρακτήρα σας και ενανερπίζετε έτσι μαρκετικές χαμένες συμπεριφορές. ★ Μη αποκαλύψετε τα μυστικά σας. Θα τα εκμεταλλευτούν για να σας βλάψουν. ★ Θ' ανακαλύψουν ψέμμα σας.	★ "Η καρδιά απαιτεί να αποφύγετε τις ζοφερές συγκινήσεις. ★ Παρατηρημένη ορροσασία θα προκαλέσει ανωμαλίες στα πόδια. ★ Έχετε ανάγκη από ένα δυναμικό φάρμακο και από καθαρό αέρα. ★ Χρώμα σας το μπλε.

Καινούργια Βαψίματα



Οι περίεργες απαιτήσεις της σημερινής μόδας

Η ΜΟΔΑ καινοτομεί διαρκώς. Και τον τελευταίο καιρό έστρεψε την προσοχή της και στα νύχια. "Οχι πια κλασσικά βαψίματα — διακρίνεται. Τα νύχια πρέπει να ταιριάζουν με τη σύγχρονη γραμμή.

Χρειάζονται, λοιπόν, καινούργια και έντελως πρωτότυπα βαψίματα. Ακόμη και καινούργια χρώματα. Μερικούς από τους καινούργιους τρόπους βαψίματος των νυχιών, όπως τους θέλει η σύγχρονη μόδα, σας υποδεικνύουμε κατωτέρω:

1) Σε σχήμα αμυγδαλού, με κόκκινη γραμμή στη μέση.

Το κόκκινο σε σχήμα αμυγδαλού είναι κλασσικό. Θα περάσετε πρώτα όλο το νύχι μ' ένα γυαλιστερό σμάλτο και θα το τοίξετε καλά. Όταν ξεραθεί το σμάλτο, θα κάνετε μ' ένα μικρό πινέλλο μία κόκκινη γραμμή πλάτους 2—3 χιλιοστών από τη βάση του νυχιού, συμπεριλαμβανομένου και του μηνίσκου, ως την κορυφή. Θ' αφήσετε το δαχτυλίδι να ξεραθεί καλά και κατόπιν θα τριέψετε όλο το νύχι για να γυαλίσει. Για να πετύχετε αυτό το βάψιμο, πρέπει ολόκληρο το νύχι να αποξηρήσει ομοιόγενως, να μην ξεχωρίζει, δηλαδή, το κόκκινο βερνίκι από το σμάλτο, αλλά να φαίνεται σαν ένα ενιαίο σύνολο.

2) Σε σχήμα ημισελήνου.

Το βάψιμο αυτό ταιριάζει περισσότερο σε εκείνες που έχουν άπρακτοειδή δαχτυλίδια. Το κόκκινο του μηνίσκου θα είναι κι' εδώ στον κλασσικό τύπο του αμυγδαλού. Θα περάσετε πρώτα ολόκληρο το νύχι μ' ένα στρώμα σμάλτου. Αφού ξεραθεί, θα φτιάξετε πάνω από το φυσικό μηνίσκο του νυχιού δεύτερον με το κόκκινο βερνίκι σας. Το πάχος του μηνίσκου δε θα ξεπερνάει τα 2—3 χιλιοστά. Θα προσέχετε ώστε ο βερνίκος περιγύρος και προς τα πάνω και προς τα κάτω να μην παρουσιάζει την παραμικρή ανωμαλία. Θα πρέπει επίσης ο κόκκινος μηνίσκος να είναι ομοιόμορφος με το φυσικό. "Ο τρόπος αυτός του βαψίματος είναι πολύ πρωτότυπος και γαρτωμένος.

3) Με άκρη την άκρη, σε στυλ 1930.

Το βάψιμο αυτό αποτελεί παραλλαγή του προηγούμενου. Αφού περάσετε με σμάλτο ολόκληρο το νύχι, θα φτιάξετε με το κόκκινο βερνίκι σας δυο μηνίσκους τόν ένα πάνω από το φυσικό και το δεύτερο κάτω από την εξωτερική άκρη του νυχιού. Κι' οι τρεις μηνίσκοι, οι δυο κόκκινοι κι' ο φυσικός, πρέπει να είναι ομοκέντροι.

Μπορείτε ακόμη να βάψετε κόκκινο ολόκληρο το νύχι, αφήνοντας άσπαστο μόνο το φυσικό μηνίσκο και την εξωτερική άκρη του νυχιού.

4) Σε σχήμα τριγώνου (έξαντρη).

Το βάψιμο αυτό ταιριάζει στις πολύ νέες. Είναι πρωτότυπο και καινούργιο. Απαιτεί, όμως, εξαιρετική προσοχή. Πρέπει, πρώτα-πρώτα, να βρείτε το κέντρο της άκρης του νυχιού. Θα βάψετε έ-

ΓΙΑ ΤΑ ΝΥΧΙΑ

κει μία κόκκινη πινελιά, πιο παχιά στο επάνω μέρος, πιο λεπτή στο κάτω (στο σχήμα ανεστραμμένου κώνου). Θα φτιάξετε κατόπιν δυο κόκκινες κοίλες γραμμές από το κέντρο του νυχιού προς τις δυο άκρες. Οι γραμμές αυτές θα σταματούν πάνω από το μηνίσκο. Το πάχος των γραμμών δεν πρέπει να ξεπερνά τα 2 χιλιοστά. Προσοχή στα μέτρα. Τα νύχια που θα φτιάξετε πρέπει να είναι ισορροπημένα και να βρίσκονται στο κέντρο του νυχιού. Ανάμεσα στην πινελιά του επάνω μέρους και στο τσίγκινο πρέπει να υπάρχει ένας κενός χώρος 2—3 χιλιοστών. Είναι αυτονόητο ότι, προτού κόψετε αυτά τα σχέδια, θα περάσετε με σμάλτο το νύχι.

5) Βάψιμο παστέλ.

Και το βάψιμο αυτό είναι επίσης τελείως καινούργιο. Πρώτα-πρώτα, πρέπει να κόψετε καλά τα νύχια σας και να τα λιπαρώτε με μεγάλη προσοχή. Γιατί το βάψιμο αυτό προϋποθέτει αξιοτεχνικά κομμένα νύχια. Θα πάρετε κατόπιν ένα βερνίκι παστέλ και θα περάσετε ομοιόμορφα ολόκληρο το νύχι. Μπορείτε, αν θέλετε, να βάψετε τα τρία τέταρτα και να αφήσετε δυο άνισες ζώνες, δεξιά κι' αριστερά. Ή να βάψετε ομοιόμορφα άλλο σχήμα. Στην περίπτωση αυτή, όμως, πρέπει να περάσετε πρώτα ολόκληρο το νύχι μ' ένα σμάλτο στο χρώμα του μαυροχρυσίου. Τα ωραιότερα παστέλ για τα νύχια είναι στην απόχρωση του φυσικού ή του πολύ ανοιχτού γαλάζιου.

Το βάψιμο αυτό ταιριάζει κυρίως στις

ΜΙΑ... ΜΙΚΡΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙ

Οι σάκκοι που ξεχάστηκαν 15 χρόνια

Οι άγοντες, που αναλάμβανε τη διαλυσή των πολλών αγγλικών αεροπλάνων, άκνηστοποιημένου έδω και 15 χρόνια στο λιμάνι της Νέας Υόρκης του «Τζων Μπίντγουελ», ανακαλύπτουν εκπλήκτως στο δωμάτιο 52 ταυδρομικούς σάκους, που από τότε που είχαν φτιαχτεί, δεν είχαν χρησιμοποιηθεί ποτέ. Οπως διαπιστώθηκε από τον έλεγχο, που έπακολούθησε, οι ταυδρομικοί αυτοί σάκοι είχαν φοτωθεί, στην Αγγλία, όταν το «Τζων Μπίντγουελ» ξεκίνησε για το τελευταίο ταξίδι του, δεν επιδόθηκαν, όμως, ποτέ στον πορορισμό τους, γιατί τα ταξίδια αυτά διακόπηκε άρρωστος εξ αίτιας μιας θάλας στις μηχανές του πλοίου.

Το ενδιαφέρον, εξ αίτιας αυτής της θάλας, αντί να συνενώσει τον πλοίο του ως το Βαλτιμόρη της Χιλιής, σταμάτησε στη Νέα Υόρκη για επίσκευ. Έκει διαπιστώθηκε πως οι βαλόνες της έπισκευής θα ήταν δυσανάλογα μεγάλα για το περιβάλλον, όπως που απομένει ακόμη στο νεοσύστατο υποκαταστήμα και οι ιδιοκτήτες του προτίμησαν να το εγκαταλείψουν, να σκεπαστούν με διαλύματα άσβεστη και να ξεπουληθούν το υλικό του.

"Ετσι, το «Τζων Μπίντγουελ» από μινε δεκαπέντε χρόνια λησμονημένο ντό νεκροταφείο των πλοίων — την απο-



Το βάψιμο παστέλ (άνω) και το φωσφορίζον (κάτω) είναι από τις πιο τελευταίες επινοήσεις της καινούργιας μόδας.

Ξανθές ή τις καστανές. Οι μελαγχρόνιες μπορεί να προτιμήσουν ένα παστέλ ροδακινί ή ροζ.

6) Το φωσφορίζον βάψιμο.

Τα βερνίκια αυτού του είδους προσφέρονται σε όλους τους τόνους από το ροζ ως το κόκκινο και σε μερικά χρώματα φανταζι (τουρκουάζ). Τα χρώματα αυτά διατηρούν τη φυσική λάμψη τους με κανονικό φωτισμό. Στο μισοσκόταδο, όμως, φωσφορίζουν. Μπορείτε να περάσετε κι' αυτά ολόκληρο το νύχι ή το διάστημα που βρίσκεται ανάμεσα στο μηνίσκο και την εξωτερική άκρη.

Είναι αυτονόητο ότι το βάψιμο αυτό πρέπει να ταιριάζει με το πρόσωπό σας όλη, επίσης και με το ντύσιμό σας.

1) Σε σχήμα αμυγδαλού με μία κόκκινη γραμμή στη μέση. 2) Με κόκκινο μηνίσκο πάνω από το φυσικό. 3) Με άκρη την άκρη σε στυλ 1930. 4) Σε σχήμα τριγώνου (έξαντρη). 5) Βάψιμο παστέλ. 6) Το φωσφορίζον βάψιμο.

